DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MEGAN GOLDIN

FİRAR ODASI

"BU YIL OKUDUĞUM EN IYI ROMANLARDAN."
LEE CHILD

"USTACA KURGULANMIŞ, KUSURSUZ YAZILMIŞ BIR MACERA."
NEW YORK TIMES

APRİL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranzy.com

Firar Odası'na hoş geldin.
Amacın basit.
Canlı çıkacaksın.

Finans dünyasının yıldızları Vincent, Jules, Sylvie ve Sam zirvede. Anlaşma sanatında ustalar, sıkı çalışıyorlar, eğlencenin hakkını veriyorlar.
Lüks hayatları, ışıltılı kariyerleri göz alıcı.
Yakında hesap günü gelecek ve bedelini ödeyecekler.

Rekabetin sınırlarını zorlamak isteyen dörtlü bir firar odası mücadelesine katılıyor.
Yüksek bir binanın asansörüne doluşuyorlar.
Işıklar sönünce anlayacaklar, bu kez hayatta kalmak için oynayacaklar.

Şimdi hırslarını bir kenara bırakıp işbirliği yapmaları, şifreli ipuçlarını tek tek çözmeleri, en karanlık sırlarına dek birbirleriyle yüzleşmeleri gerek.
Zirveye giden basamakları hızla çıkarken söyledikleri yalanlarla, işledikleri günahlarla hesaplaşmanın vakti geldi çattı.
Özgürlük, uğruna en fazlasını feda edeni bekliyor.

Megan Goldin tek solukta okunan romanında Wall Street'in yükselen genç yıldızlarını merkeze alıyor, firar odası mücadelesinin ölümcül intikam oyununa dönüşmesini anlatıyor. Hırsın bedeline, rekabetin sınırlarına, insanın gerçekte ne olduğuna dair sarsıcı bir roman.

THG 0159481 VII
IIA 18965U

APRIL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

Buz gibi bir pazar sabahı 911'i arayan Miguel'di. Genç güvenlik görevlisi titrek sesindeki korkuyu gizlemek için küstah, vurdumduymaz bir tavırla konuşmuştu.

Bir depoda çalıştığı dönemde kutuları kaldırırken sırtını incitene dek gelecek vaat eden bir vücut geliştirmeciydi. Hâlâ oldukça kaslı bir vücudu, koyu renk saçları ve çenesinde bir çukuru vardı. Miguel, inşaatı neredeyse bitmek üzere olan bir ofis kulesinde gece bekçisiydi. Olay gerçekleştiğinde vardiyasının aşağı yukarı ortalarındaydı.

İlk çığlığı Angela duydu. Miguel hiçbir şey duymamıştı. Lobideki deri bir koltukta arkasına yaslanmış sakso çekiyordu.

Angela birden "Kahretsin, bu da ne?" diye haykırdı. Miguel gözlerini açtığında Angela'nın sinirle üzerindeki sentetik kumaştan bluzu çekiştirerek aşağı indirdiğini ve eteğini düzlettiğini gördü.

"Angela. Bebeğim," diye bağırdı, bu beklenmedik hareket yüzünden şaşkına dönmüştü. "Gitme. Daha işimiz bitmedi."

"Ah, işimiz öyle bir bitti ki. Burada bizden başka kimsenin olmayacağını söylemiştin."

Miguel şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bomboş lobi, dışarıdaki vincin tepesinde asılı spotun pencerelerden ve cam tavandan içeri vuran ışığıyla aydınlanıyordu. Lobide, aralarına açık yeşil cam yerleştirilmiş sarı meşe suntadan, upuzun, şimdilik boş bir resepsiyon ve oldukça geniş bir alan boyunca oturma grupları halinde yerleştirilmiş koyu metalik gri, deri koltuklar vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merak etme, bebeğim. Yalnızız," dedi boğuk bir sesle. "Buranın inşaatı henüz bitmedi. Açılmasına daha birkaç ay var. Burada bizden başka kimse yok."

"O zaman neden biraz evvel birinin çığlık attığını duydum?" Angela file çoraplarının üzerine siyah stilettolarını giydi ve koyu eflatun ojeli tırnaklarıyla saçlarını düzeltti.

Kucağında Angela'nın o dikkatini dağıtan sıcaklığı olmayınca Miguel bu seferki çığlığı duydu. Çığlık açık renk mermer zeminden sekerek insanın kanını donduran bir çınlamayla yankılandı.

"Kahretsin! Bu da neydi şimdi?" Koltuktan fırlarken bir yandan da pantolonunun fermuarını çekmeye çalışıyordu. Güvenlik görevlisi üniformasının denizci mavisi gömleğini o kadar hızlı iliklediki iki düğme atladığını ve göğsünün önünü tamamen açık bıraktığını dahi fark etmedi.

"Ne olup bittiği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi, gözleriyle boş lobiyi tararken. "Belki de ortadan kaybolsan iyi olur, Angela."

"Hadi ya?" Angela çantasını kaptı ve omzundan geriye doğru sallandırdı.

"İşim bitince seni arayacağım," diye söz verdi Miguel.

"Bakalım ben açacak mıyım?" diye mırıldandı Angela gitmek üzere arkasını dönerken.

"Bekle, Ange." Angela eli kalçasında Miguel'e döndü.

"Bana bir kıyak yap. Kimseye burada olduğundan bahsetme. Öğrenirlerse kesin kıçıma tekmeyi basarlar. Bu işe ihtiyacım var."

"Kovulmayı hakkediyorsun Miguel. Beni buraya getirerek ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ama bu numaranı da yemiyorum. Bunun bir tuzak olduğunu tahmin etmem gerekirdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yemin ederim burada bizden başka birinin olduğundan haberim yoktu. Gerçekten üzgünüm, tamam mı?"

Angela, Miguel'in uykulu gözlerindeki samimi pişmanlığı görebiliyordu. "Artık ne zaman karşılaşırsak o zamana kadar hoşça kal, Miguel."

Angela, çıkış kapısına doğru yürürken stilettolarının topuklarının çıkardığı ses mermer zeminde çınladı. Miguel bir süre binanın girişindeki cepte duran arabasına doğru yürüyen Angela'nın küstahça bir sağa bir sola sallanan poposunu seyretti.

Artık çığlık falan duyulmuyordu. Binayı kolaçan etmesi gerekip gerekmediğini kafasında tartmaya çalıştı. Lobide ölüm sessizliği hakimdi. Sessizliğin derinliği şüpheye yer bırakmadı: Binada başka birisinin olmasına imkan yoktu. İnşaatta çalışanların her cuma akşamüstü saat beşte işten çıkarken hem güvenlik sebebiyle hem de sigortanın işleyebilmesi için kart basmaları mecburiydi. Hafta sonları binada güvenlik görevlileri dışında kimse olmuyordu. Vardiya başına iki kişi. Bu gece bir istisnaydı, sadece Miguel görev başındaydı.

Diğer güvenlik görevlisi Sanchez işe gelmeyince Miguel tatlı diliyle, kendisine arkadaşlık etmesi için Angela'yı ikna etmişti. Angela arkadaşlarıyla -tesadüfe bakın ki aynı zamanda Miguel ile tanıştıkları gece kulübü olan- Bonjo'da dans ettikten sonra arabasıyla onun yanına gelmişti. Sabaha karşı üçte, kafasına diktiği votka shot'lardan kafayı bulmuş ve saatlerce Hip Hop ve Latin müziği eşliğinde dans etmekten iyice yükselmiş vaziyette binaya varmıştı.

Çalıştığı binayı ona göstermesi için Miguel'e uzun zamandır baskı yapıyordu. İç mimarlık okuyordu ve bu iş merkezini tasarlayan, tasarım dünyasında dahi çocuk diye anılan gözde Danimarkalı mimarın büyük bir hayranıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tezatların bir araya geldiği bir binaydı bu. Fütüristik ama sıcak, minimalist ama aynı zamanda şaşalı.

Acil bir durum olmadığı sürece Miguel'in lobiye girmemesi gerekiyordu. Ama işin doğrusu, sürekli oradaydı. Geçici prefabrik ofiste duran, güvenlik görevlilerinin devriye aralarında sırayla uzandıkları, eğri büğrü, tekerlekli, yatağımsı şeyin üzerinde yatmaktansa lobideki yumuşacık deri kanepelerde uyumayı tercih ediyordu. Kapalı devre güvenlik kameraları henüz takılmamıştı, dolayısıyla şimdilik yakalanma riski yoktu.

İnşaat alanının etrafı, tepesinden dikenli teller geçen çitlerle çevrelenmişti. İş merkezinin ana kapısının olduğu caddeden bakıldığında inşaat bitmiş gibi duruyordu. Binanın önüne kadar devam eden yolun iki tarafında, saksılıkların içine dikilmiş genç akçaağaçlar sıralanmıştı. Lobinin hiçbir eksiği yoktu ve ofisleri gezmeye gelen müstakbel kiracıları etkilemek niyetiyle dekore edilmişti.

East River'a bakan ikinci kule ise kesinlikle bir inşaat alanına benziyordu. Cephe kaplamalarının son parçalarının takıldığı yerde bir iskele kuruluydu. Gıcır gıcır cam panellerin üzeri mavi streç filmle kaplıydı. İnşaat malzemelerinin depolandığı nakliye konteynerleri, buldozerlerin ve vinçlerin yanında kalan çamur içindeki alanda tıpkı renkli legolar gibi yan yana dizilmişti.

Lobideki uzun resepsiyon içine monte edilmiş ışıklar sayesinde karanlıkta parlıyordu. Lobinin mini bir kafeye ayrılan köşesinde, henüz devreye girmemiş bir yapay şelalenin yanında, muşambalara sarılı kahve masaları ve sandalyeler duruyordu.

Bu iş merkezi, ileride nehir kenarında kurulması planlanan ve ofis kulelerinden, apartmanlardan ve restoranlardan meydana gelecek finans merkezinin inşaatı biten ilk binasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi lüks inşaat kapsamındaydı. Bu bina, köhne bir antrepo bölgesini canlandırma projesinin ilk ayağıydı. Angela, Miguel'in büyük bir gururla kendisine takdim ettiği, tıpkı bir avluyu andıran, yuvarlak yüksek tavanı cam, duvarları taş kaplı lobiden çok etkilenmişti. Lobideki deri kanepeye yan yana uzanmış miskin miskin yiyişirken cam tavandan karanlık gökyüzünü seyretmişlerdi.

Sonra bir anda her şey boka sarmıştı, Angela tam da işler ilginçleşmeye başladığı sırada korkup kaçmıştı. Miguel Angela'nın onunla bir daha asla konuşmayacağından endişelendi.

Kendini, vinçlerden birinin şiddetli rüzgar ve fırtına yüzünden çıkardığı vızıltıyı çığlığa benzettiklerine ikna etti. Angela binadan dışarı fırladığından beri her yer teorisini ispatlarcasına sessizdi. Lobiye girmek için kullandıkları kapıyı hiçbir şey olmamış gibi kilitlemeye ve bu felaket geceyi tamamen unutmaya karar verdi.

Şiddetli gürültüyü duyduğunda Miguel üzerinde yattıkları kanepenin derisini elleriyle düzelterek eski haline getirmeye çalışıyordu. Ses binanın içinde öyle güçlü yankılandı ki Miguel'in kulakları çınlamaya başladı. Ardından havada asılı kalan sessizlik o kadar uzun sürdü ki Miguel duyduklarının, yorgun zihninin ona oynadığı bir oyun olduğuna karar verdi.

Ve sonra arka arkaya iki patlama daha duyuldu. Bunların silah sesi olduğuna şüphe yoktu. Kendini yere attı ve 911'i aradı. Ateş edenin lobiye doğru ilerliyor olma ihtimali onu dehşete düşürüyordu ama konuşurken korkusunu yapmacık bir cesaretle gizleyecek kadar da kendini beğenmişti.

"Burada fena bir şeyler oluyor." 911 acil yardım hattı çalışanına adresi verdi. "Buraya birkaç polis yollamalısınız."

Karşısındaki memurun soğukkanlı sesindeki şüpheyi sezen Miguel, yardım çağrısının öncelik sıralamasında donut

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alışverişinin hemen altında bir yerlere not edildiğini tahmin etti.

Polislerin gelmesini beklerken kalbi küt küt atıyordu. "Seni korkak tavuk," diye kızdı kendine kanepenin arkasında saklanırken. Hızla nefes alıp verirken çıkardığı sesi boğmak için tişörtüyle ağzını kapadı. Tetikçiye yerini belli etmekten korkuyordu. Lobi nihayet taksiler için düşünülen park yerine yanaşan polis arabasının puslu mavi ışığıyla aydınlandığında rahat bir nefes aldı. Polisleri karşılamak için dışarı çıktı.

"Burada neler oluyor?" Göbeği pantolonunu tutan kemerin üzerinden taşan, yaşlıca bir polis aceleyle yolcu tarafından dışarı fırladı.

"Valla beni aşar," dedi Miguel. "Bir çığlık duydum. Binanın içinde. Sonra da silah sesi olduğuna emin olduğum patlamalar."

Arabanın etrafından dolanarak Miguel'in yanına gelen daha genç bir polis "Kaç el ateş edildi?" diye sordu bir yandan ağzındaki sakızı şapırdatarak çiğnerken.

"İki belki de üç el. Sonra sessizlik."

"Burada sizden başka biri var mı?" Yaşlı polisin yüz ifadesi gür gri bıyığının altında saklanmıştı.

"İnşaat alanını cuma akşamı tamamen boşaltıyorlar. İşçi kalmıyor. Hiç kimse kalmıyor. Benden başka. Ben gece bekçisiyim."

"Madem öyle, neden birinin ateş ettiği sonucuna vardın?"

"Yüksek sesli bir gürültü duydum. Kesinlikle silah sesine benziyordu. Sonra iki kez daha. Kulenin tepesinden bir yerlerden geldi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki de üst katlarda bir yerlerde inşaat malzemeleri falan devrildi?" Genç polis başıyla ofis kulesini işaret etti. "Öyle bir şey olmuş olabilir mi?"

Bir hiç uğruna panik yapmış olma ihtimalini düşününce Miguel'in yüzü soluk bir kırmızıya boyandı. Ortalığı kolaçan etmek üzere hep beraber lobiye girdiler ama Miguel artık 911'i aradığı anda olduğu kadar kendinden emin değildi. "Eminim ..." Sustu, aşağı inen asansörün şüpheye fırsat vermeyecek sesini hepsi duymuştu.

"Burada başka kimsenin olmadığını söylememiş miydin?" diye sordu yaşlı polis.

"Yok zaten."

"Beni neredeyse kandırıyordun," dedi diğer polis. Asansörlerin olduğu kısma yürüdüler. Yanıp sönen yeşil ışık asansörlerden birinin yakında bulundukları kata varacağını işaret ediyordu. "Burada biri var."

"Bina birkaç hafta sonra çalışanlara açılacak," dedi Miguel. "Burada kimsenin olmaması gerekiyordu."

Polisler silahlarını kılıflarından çıkardılar ve ateş etmeye hazır vaziyette asansörün kapısına doğrulttular. Dizleri hafifçe kırık. Bacakları birbirinden ayrık. Polislerden biri öfkeyle Miguel'e ayak altından çekilmesini işaret etti.

Miguel geri çekildi. Asansörlerin olduğu çıkmaz koridorun sonundaki duvara monte edilmiş, metalden soyut heykelin arkasına sığındı.

Bir zil öttü. Kata varan asansör yerine yerleşti.

Kapılar alçak bir tıslama sesiyle iki yana açıldı. İki kapının arasındaki boşluk biraz daha büyüdüğünde Miguel güçlükle yutkundu. Ne olup bittiğini görebilmek için ihtiyatlı bir şekilde kafasını uzattı. Polisler görüşünü engelliyordu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulunduğu yerin açısı pek bir şey görmesine izin vermeyecek kadar tersti.

Polislerin ikisi birden bir ağızdan "Polis," diye bağırdılar. "İndir silahını."

Miguel içgüdüsel bir hareketle vücudunu duvara iyice yapıştırdı. Silahlar ilk tur ateşlendiğinde korkudan irkildi. Ardından pek çok el ateş edildi. Sayılamayacak kadar çok. Kulakları o kadar felaket çınlıyordu ki polislerin artık ateş etmediklerini fark etmesi birkaç saniye sürmüştü. Silahlarını indirmiş bir şeyler haykırıyorlardı ama Miguel hiçbir şey duyamıyordu.

Genç polisin telsizle konuştuğunu gördü. Polisin ağzı açılıp kapanıyordu. Miguel kelimeleri çözemedi. Yavaş yavaş yeniden duymaya başladı ve New York polisinin jargonu olduğu anlaşılan bir dizi kelimenin sonuna yetişti.

Söylenenlerin çoğunu anlayamamıştı. "Tepki vermiyor" ve bir otobüse ihtiyaç olduğuna benzer bir şeyler, büyük ihtimalle bir ambulanstan bahsediliyor diye düşünmüştü. Mermer zeminin üzerinde yayılan birkaç damla kanı fark etti ve bir süre sonra çoğalan kan ufak bir birikinti meydana getirdi. Asansöre biraz daha yaklaştı. Şöyle bir kafasını kaldırdı ve asansörün duvarlarındaki kan izlerini fark etti. Bir adım daha attı. Nihayet asansörün içini görebiliyordu. Anında pişman oldu. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok kan görmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

34 Saat Önce

İçlerinden son gelen Vincent olmuştu. Geniş adımlarla lobide ilerlerken koyu renk paltosu hışımla havalanarak onu takip ediyordu. Diğer üçü, deri bir kanepenin yanında gelişi güzel bir düzende ayakta duruyorlardı. Vincent'ın içeri girdiğini fark etmediler. Sırtları girişe dönük, telefonlarına dalmış, bir yandan e-postalarına bakıyor ve bir yandan da neden bir cuma akşamı son dakikada Güney Bronx mahallesindeki bu gözlerden uzak ofis binasında toplantıya çağrıldıkları konusunda kafa patlatıyorlardı.

Vincent lobide bu ufak topluluğa doğru ilerlerken bir yandan da uzaktan onları inceledi. Bu dörtlü geçtiğimiz yıllarda ayrı kaldıkları zamanlardan çok beraber vakit geçirmişlerdi. Vincent onları neredeyse kendini tanıdığından bile daha iyi tanıyordu. Sırlarını biliyordu. Ve yalanlarını. Tüm dünyada bu üç insandan daha fazla tiksindiği kimse olmadığını bütün içtenliğiyle söyleyebildiği zamanlar olmuştu. Diğerlerinin de onunla aynı hisleri paylaştığından şüpheleniyordu. Ama işte birbirlerine ihtiyaçları vardı. Kaderleri çok uzun zaman önce iç içe örülmüştü.

Sylvie'nin yüzünde her zamanki, meymenetsizden biraz hallice, surat ifadesi vardı. Pür makyajlı haliyle ve yeşil gözlerinin ortaya çıkmasına neden olacak şekilde tepeden topladığı koyu sarı saçlarıyla, tıpkı gençken profesyonel modellik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaptığı zamanlarda olduğu gibi, her an podyuma çıkacak bir top model gibi görünüyordu. Paris için bavul hazırlaması gereken bir saatte, programında yer almayan bir toplantıya çağrıldığı için huzursuzdu ama çaktırmamak için elinden geleni yapıyordu. Dudaklarının kenarlarını belli belirsiz gülümsüyormuş gibi hafifçe yukarı kaldırmaya özen gösteriyordu. Bu, uzun yıllar boyunca erkek egemen bir sektörde çalışmanın neticesinde edindiği zorunlu bir alışkanlıktı. Erkekler hiçbir bedel ödemeden dayılanabilir ya da öfkeli görünebilirlerdi: Kadınlarsa ne kadar kışkırtılırlarsa kışkırtılsınlar hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye devam etmek zorundalardı.

Sylvie'nin sağında, üzerinde kömür siyahı bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravatıyla Sam duruyordu. Kirli sakalı kısacık kesilmiş koyu sarı saçlarıyla uyum içindeydi. Çenesi midesinde bir taş gibi oturan endişe hissi yüzünden seğiriyordu. Buraya gelirken yolda karısı Kim ile yaptığı telefon konuşmasından beri adeta midesine bıçaklar saplanıyordu. Hesapta olmayan bu toplantı yüzünden Antigua uçağını kaçırdığı için karısı çok öfkeliydi. Kocasının işinin her zaman ondan ve kızlardan önce gelmesinden nefret ediyordu.

Nefesindeki alkol kokusunu bastırmak için nane şekeri emen Jules diğer ikisinden biraz uzakta duruyordu. Bir çingeneninkini andıran alev alev tirşe gözlerinin yarattığı etkiyi iyice ortaya çıkaran yumuşak bordo bir kravat takıyordu. Koyu renk saçları 1950'lerin film yıldızlarının tarzında geriye doğru taralıydı. Genelde votka içerdi çünkü kokusuzdu ve içince yüzü kızarmıyordu ama bu sefer yanakları onu ele verecek şekilde kıpkırmızıydı. Buraya gelirken bindiği şoförlü arabanın mini barında votka kalmamıştı. O da viski ile idare etmek zorunda kalmıştı. Boş şişeler hâlâ evrak çantasının içinde şangırdıyordu.

Toplantının başlamasını beklerlerken hepsinin aklından aynı paranoyakça düşünceler geçiyordu. İşten çıkarılmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üzere bu uydu ofise çağrılmış olmaktan korkuyorlardı. Kariyerlerinin fişi, ana binadaki su sebillerinin başında kaynayan dedikodu kazanlarından uzakta, sessizce çekilecekti.

Karşı tarafın yerinde olsalar onlar öyle yaparlardı. Bir cuma akşamı ofisten uzak, gözden ırak bir yerde karşılıklı imzalanan ve mühürlenen bir gizlilik anlaşmasını da kapsayan bir tebligat ve kıdem paketi eşliğinde bir buluşma.

Firma daha önce eşi benzeri görülmemiş bir işten çıkarma operasyonu planlıyordu ve elbette hepsi sırtlarında kırmızı birer hedef olduğunu öngörebilecek kapasiteye sahipti. Bunların hiçbirini aralarında konuşmadılar. Lobide onlardan başka kimse olmadığının farkına dahi varmadan, gözlerini kaldırmadan telefonlarında işlerini halletmeye devam ettiler. Tıpkı içeri girerken vinçleri ve araziyi çevreleyen inşaat çitini fark etmedikleri gibi.

Sam beklerken banka hesabına baktı. Bakiyesinin ekside olduğunu görmek onu huzursuz etti. Bu sabah Kim'in kredi kartı borcunu öderken hesaptaki bütün parayı çekmek zorunda kalmıştı. Eğer işini kaybederse kurduğu düzen domino taşları gibi art arda yıkılmaya başlayacaktı. İşsiz ancak iki ya da üç ay hayatta kalmayı başarabilirdi ardından mallarını elden çıkarmak zorunda kalacaktı. Tek başına bu bile finansal açıdan onu mahvederdi. Boğazına kadar borca gömülmüş vaziyetteydi. Bazı mülklerinin değeri şu anda alış fiyatının dahi altına düşmüştü.

En son bu kadar yüklü bir kredi kartı ekstresi geldiğinde Sam anında Kim'in kartının limitini düşürmüştü. Kim bunu Madison Avenue'daki dükkanda on bir bin dolarlık bir Hermes çantanın ödemesini yaparken kartı reddedilince, arkadaşlarının önünde öğrenmişti. O akşam acayip bir kıyamet kopmuştu ve Sam gönülsüzce de olsa Kim'in kredi kartı limitini yeniden yükselttirmişti. Artık Kim'in bütün faturalarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tek kelime dahi etmeden ödüyordu. Bunu yapabilmek için borç alması gerekse bile. Bu her an kalp krizinin kıyısında yaşamak anlamına gelse bile.

Kim'in sadece dikkat çekmek için değil, aynı zamanda sıkıntıdan bu kadar çok para harcadığının farkındaydı. Sürekli Sam'in hiç ortalarda olamamasından ve ikizlerle ilgilenmemesinden şikayet ediyordu. Sam her seferinde Kim'e, ihtiyaç duyduğu her konuda ona yardım etmesi için bir yardımcı tuttuklarını hatırlatması gerekiyordu. Daha doğrusu üç yardımcı. İki yıl içinde toplam üç. Üçüncü yardımcı bir hafta önce Kim'in histerik çıkışlarına dayanamayarak göz yaşları içinde evi terk etmişti.

Kim hiçbir zaman hiçbir şeyden tatmin olmuyordu. Şayet Sam Kim'e platin bir kolye verirse, Kim altınını istiyordu. Eğer onu Londra'ya götürürse Paris'e gitmek istiyordu. Eğer BMW alırsa Porsche istiyordu.

İşteki pozisyonu güvencedeyken, Sam Kim'in sonu gelmeyen isteklerini bir nebze olsun karşılayabiliyordu ama firma çok büyük bir müşterisini kaybetmişti ve Noel'den beri ortalıkta muhtemel bir yeniden yapılanmanın kapıda olduğuna dair dedikodular dolaşıyordu. Herkes bunun işten çıkarmalar için bir örtmece olduğunu biliyordu.

Sam, yaşam tarzına para yetiştiremediği saniye Kim'in onu bırakacağından adı gibi emindi. Kızların velayetini sadece kendi üzerine almak isteyecekti ve çocukları ona karşı nefretle doldurarak büyütecekti. Kim, Sam'in bugüne kadar işlediği günahların çoğunu affetmişti, sadakatsizliklerine bile göz yumabilirdi, ama başarısızlığı asla hoşgörmezdi.

Dev lobide yankılanan ayak seslerini ilk duyan Sam oldu. Toplantısına geç kalmış bir adamın geniş, acele adımları. Patronları yanlarına vardığında Sam anında arkasını döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tek kelime etmeden aralarına katılan Vincent'in köşeli çenesi sımsıkı kapalı, geniş omuzları gergindi.

"Neredeyse yetişemeyecektin," dedi Sylvie.

"Trafik berbattı." Vincent yakın zamanda sigarayı bırakmış bir adamın el alışkanlığıyla paltosunun cebini yokladı. Sigara yerine bir gözlük çıkardı ve telefonundaki mesajı incelemek için taktı. "Hepiniz bu buluşmanın sebebini biliyorsunuz değil mi?"

"İnsan kaynaklarının yolladığı e-postanın pek de öyle aydınlatıcı bilgilerle dolu olduğu söylenemez," dedi Sam. "Bize SMS yollayarak katılımın zorunlu olduğunu sen belirttin. Diğer her şeyden daha öncelikli olduğunu. İşte, hepimiz buradayız. Belki şimdi bizi aydınlatırsın, Vincent. Neymiş bu Antigua tatilimi iptal etmemi gerektirecek kadar önemli şey?"

"Aranızdan kim daha önce bir firar odası mücadelesine katıldı?" diye sordu Vincent.

"Lanet olsun, sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye atıldı Sam. "Takım olarak birbirimize bağlılığımızı güçlendirecek bir aktivite uğruna mı karımı hayallerini süsleyen tatile giderken ektim ben? Bu saçmalığın daniskası, Vincent. Kahrolası bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Sadece bir saat sürecek," dedi Vincent son derece sakin. "Önümüzdeki cuma ikramiye günü. Eminim hepimiz ikramiye gününden önce uslu durmamız gerektiği konusunda hem fikiriz, özellikle şu dönemde.

"Haydi başlayalım," diyerek iç geçirdi Sylvie. Gece yarısı Paris'e uçacaktı. Bu iş bittiğinde eve dönüp bavul yapmasına yetecek kadar bol zamanı kalacaktı. Vincent onları kapıları tamamen açık ve içi son derece aydınlık bir asansöre yönlendirdi. Duvarlar ayna, zemin kaymak taşı kaplıydı.

Asansörün içine girdiler. Çelik kapılar daha onlar arkalarını dahi dönemeden kapandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

Windsor düğümünün bir adamın kişiliği hakkında verdiği ipuçları gerçekten çarpıcıydı. Richie'nin İtalyan ipeği kravatı, altın rengi ince diyagonal çizgilerle bezeli küstah bir kırmızıydı. Bu, kibirlerinden daha büyük tek şeyleri egoları olan adamların takacağı türden bir kravattı.

İşin doğrusu, göt herifin teki olduğunu anlamam için Richie'nin kravatına bakmama gerek yoktu. Mat pembe boyalı dudaklarımda gergin bir tebessüm mülakat odasına girdiğimde bana selam vermeye bile tenezzül etmemesi onu zaten ele vermişti. Ya da bir yandan beni süzerken deri koltuğundan kalkmaya dahi yeltenmemesi.

Her ne kadar ilk görüşte Richie'ye birinci sınıf bir pislik teşhisi koyduysam da işe alınmak istiyorsam onu etkilemem gerektiğinin elbette farkındaydım. Kendimi tanıttım ve uzattığı eli sıkmak üzere kendimden emin bir şekilde hamle yaptım. Elimi lüzumundan çok daha sıkı kavradı. Belki de niyeti, isterse hem kariyer hayallerimi hem de narin elimdeki kemiklerimi kolaylıkla parçalayabileceğini hatırlatmaktı.

Kendini Richard Worthington diye tanıttı. Üçüncü, affedersiniz ama. İki yüz dolarlık bir saç kesimi, özenli bir tıraş ve tereyağından bile yumuşak eller. Benden yaklaşık bir beş yaş daha yaşlı, yirmili yaşlarının sonundaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

El sıkışmamız bittiğinde Richie koltuğunda geriye doğru yaslandı ve ben masanın diğer ucundaki sandalyeme yerleşmeye çalışırken hafif alaylı bir ifadeyle beni inceledi.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Elinde fırından taze çıkmış, basıldığı kağıt kadar değeri olmayan mastır diplomasıyla debelenen bir işletme mezunu mu görüyordu? Yoksa sezgileri, karşısında zeki ve donanımlı genç bir kadın olduğunu anlayacak kadar kuvvetli miydi? Parlak kahverengi saçlar, omuz hizasında, işinin ehli bir kuaförün elinden çıktığı belli bir saç modeli, ciddi gri gözler, yepyeni, normalde parasının yetmeyeceği, marka bir döpiyes ve yarım numara küçük, ayaklarını sıkan ödünç Louboutin topuklular.

Derin bir nefes aldım ve en mükemmel aday olduğumu ona gösterebilmek için gerekli pozu ve tavrı yansıtmaya çalıştım. Nihayet Wall Street'te hayallerimi süsleyen bir işe kavuşmak için elime bir fırsat geçmişti. Bu şansı kaçırmamak için elimden gelen, bir ölümlünün başarabileceği her şeyi yapacaktım.

Richie'nin üzerinde koyu gri bir takım elbise ve içinde dar kalıp, beyaz bir gömlek vardı. Kol düğmeleri Hermes markaydı, H amblemi net bir şekilde görülebilecek şekilde takılmıştı. Bileğinde Audemars Piguet marka, bu tip şeyleri umursayan herkese tam bir Wall Street kodamanı olduğunu anons eden, otuz bin papel değerinde bir saat vardı.

Beni kenarına iliştiğim koltukta garip bir pozisyonda bekletirken, özgeçmişimi gözden geçirdi. Hayatımı iki sayfada özetleyen, özenle düzenlenmiş kağıtları hışırdatarak inceledi. Özgeçmişime ilk defa baktığını düşünmeye başladım. İşi bittiğinde elinde tuttuğu kağıtların tepesinden, yüzünde Nevada'da bir genelevde karşısına dizili kızları süzen bir kovboyunkine benzer şehvetli bir ifadeyle beni süzdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üşümüş gibi görünüyorsun. Havalandırmayı kapatmamı ister misin?" Suratında yapmacık bir sırıtışla sorduğu bu sorunun ardından bir şey ima etmeye çalışırcasına bakışlarını aşağı indirdi. Sorusu karşısında şaşkın, gözlerini diktiği noktaya baktım. Gözleri, bluzumun kumaşından belli olan göğüs uçlarıma takılmıştı. Anında kıpkırmızı kesildim. Yapmacık sırıtması bir anda otuz iki diş bir gülümsemeye döndü. Huzursuzluğumun her saniyesinin tadını çıkarıyordu.

Cümlesi önceden prova edilmişe benziyordu. Tam da bu fiziksel reaksiyonu elde edebilmek için toplantı odasının havalandırmasını bilerek en soğuğa ayarlamıştı. Çok ucuz bir numaraydı. Aynı numarayı daha önce başka kadın adaylara da yaptığını tahmin edebiliyordum.

Yeniden kızardım. Utancımın tadını çıkararak bakışlarını vücudumun geri kalanında dolaştırdı. Onun gözünde ben firmanın işe alabileceği, gelecek vaat eden bir mezun değildim. Bir et parçasıydım.

Basit şakasını umursamıyormuş gibi yaptım ve beni taciz edecek şekilde vücudumu incelemesini de görmezden geldim. Bir iş görüşmesi için oradaydım ve bu kahrolası görüşmenin yolunda gitmesi için elimden geleni yapacaktım.

Bu görüşmeye günlerce hazırlanmıştım, hatta Richie hakkında araştırma bile yapmıştım. Gerçi Princeton'dan mezun olmuştu ama sonrasında başka herhangi bir üniversitede işletme dahil hiçbir mastır yapmamıştı ki bu da benden daha az nitelikli olduğu anlamına geliyordu. Öte yandan o bir Ivy League üniversitesinden mezun olmuştu. Benim işletme okulum da ülke çapında bir üne sahipti ama elbette bu ün Princeton'ın prestiji ile kıyaslanamazdı bile.

Princeton mezunu olduğu için hayatta belli avantajlar ona otomatik olarak altın tepside sunuluyordu. Ve o da bunun bal gibi farkındaydı! Muhtemelen ilk işine girebilmek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için çevresinden yararlanmıştı ve bir daha da arkasına bakmamıştı. Bütün bunlar yedi yıl önce olmuştu, piyasaların en hareketli dönemiydi ve o zamanlar, eğer aynı kravatı iki gün arka arkaya takmaması gerektiğini bilecek kadar aklı varsa, bir hödük bile kariyer basamaklarını tırmanabiliyordu. Ve tabii gerekli bağlantılara sahipse.

Richie'nin ilk sorusunu beklerken deli gibi gergindim. Pozisyona uygun duyulmalıydım, pozisyona uygun göründüğümü zaten biliyordum. Üzerimdeki marka döpiyesi satın alabilmek için borç altına girmiştim.

Bugüne kadar sahip olduğum en güzel kıyafetti. Ve en pahalı. Bu takımı bir yatırım olarak görmüştüm. Eğer işi almamı sağlarsa harcadığım parayı, hatta fazlasını, geri alacaktım. On yıldan kısa bir süre içerisinde yedi sıfırlı sayılar kazanmaya başlayacaktım.

Chicago'dayken, yani memleketimde, döpiyesi üzerime ilk giydiğimde beni biraz fazla kadınsı gösterdiğini düşünerek endişelenmiştim. Fazla seksi. Ciddiye alınmak istiyordum. Eğer iş görüşmesine giden bir kadınsan o dengeyi tutturmak kolay değildir. Eteğim çok mu kısaydı? Ceketim çok mu dardı? Soyunma kabinindeki aynada kendimi incelerken satıcı kız başarılı bir yönetici gibi göründüğüme beni ikna etmişti. Birkaç dakika sonra kasada genç kıza kredi kartımı uzatırken döpiyesin fiyatını görünce boğazıma bir yumru takıldığında ilk maaşımın bu parayı ödemeye haydi haydi yeteceğini içimden tekrarlayarak kendimi telkin etmiştim.

Döpiyesi satın alırken kredi kartımın limitini aşmıştım ve o yüzden de Richie'nin pür dikkat bakışları üzerimdeyken omzumun üzerinden geriye fırlattığım lülelerimi parlak kahverengine boyatmak ve kestirmek için kira paramı kullanmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kağıt üzerinde ideal bir adaydım. İş tanımında bahsi geçen bütün özelliklere sahiptim. Adımı onur listesine yazdırarak mezun olmuştum. Not ortalamam mükemmeldi. Chicago'da bir yatırım bankasında staj yapmıştım. Referanslarım neredeyse gerçek olamayacak kadar övgü doluydu. Profesörlerim beni seviyordu ve sevgilerini referans mektuplarında açıkça ilan etmekten kesinlikle çekinmemişlerdi. Beni akıllı, azimli, filozof diye tarif etmişlerdi ve beni işe alacak firmanın kesinlikle kazançlı çıkacağının altını çizmişlerdi.

Görüşme başladığında Richie'nin sıkıntıdan bunalmış mavi gözlerine bakana dek bu işe kabul edilme ihtimalimin oldukça yüksek olduğuna yürekten inanıyordum.

"Demek Chicago'lusun," dedi sanki söz konusu şehir başka bir ülkeymişçesine. Başımla onayladım. Saatine baktı. Kötüye alamet.

"Daha birkaç gün önce bir iş seyahati için Chicago'daydım," dedi.

"Biliyorum," diye bağırma isteğimi bastırdım. İş görüşmemi Richie'nin ziyareti esnasında Chicago'da yapacaktım. Richie çok yoğun programına beni maalesef sığdıramayacağını bildirdiği için görüşmem son dakikada iptal edilmişti. Dört gün sonra insan kaynaklarındaki kadın sanki hiçbir şey olmamış gibi beni aramıştı. "Mr. Worthington sizinle çarşamba günü New York ofisimizde buluşmak istiyor," demişti. Bunu öyle bir söylemişti ki sanki bana Papa ile bir araya gelme şerefi bahşedilmişti.

New York uçuşumu karşılamayı teklif eden olmamıştı. Ben de sormaya çekinmiştim. Uçak bileti alamayacak kadar parasızdım. Yüksek sezonun ortasındaydık ve bilet fiyatları fahişti. Ben de Penn istasyonuna kadar giden bir trene atladım. Yirmi bir saat süren cehennem gibi bir yolculuktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanımdaki adam o kadar yüksek sesle horlamıştı ki gözümü bile kırpamamıştım.

"Oradayken Cubs-Yankees maçına gittim. Wrigley sahasına ilk gidişimdi. Muhteşem bir tecrübe." Richie o kadar bencildi ki o lafıyla, güya son derece sıkışık Chicago seyahati sırasında aslında bir beyzbol maçı seyretmek için beni ektiğini bariz bir şekilde ifşa ettiğini ilk başta fark etmedi. Yüz ifadem ona bu durumu hatırlatmış olmalı ki hemen arkasından ekledi, "Beyzbol maçı müşterilerimizle kaynaştığımız bir buluşmaydı."

Tabii, kesin öyledir diye geçirdim içimden. Beleş bir eğlence görünce tanımak için Princeton diploması gerekmiyordu.

Suratıma yapıştırdığım ahmakça gülüşü bozmadım. Ama şu ana kadarki gidişata bakılırsa içimden bir ses bu işe alınma şansımın kesinlikle yüzde sıfır olduğunu söylüyordu. Eğer karşındaki adayı işe almayı düşünüyorsan ona asla bu kadar saygısızca davranmazsın.

Bu görüşmeye hak kazanmamın tek sebebi üniversitedeki profesörlerimden birinin hâlâ iş aradığımı duymasıydı. En iyi öğrencisinin nasıl olup da mezun olduktan aylar sonra hâlâ ortalıkta dolanarak bir iş bulmak için çabaladığına anlam veremeyerek hayrete düşmüştü. Firmada bağlantıları olan eski bir iş arkadaşını aramıştı ve ondan bir iyilik istemişti. Richie ile görüşme şansını işte bu sayede elde etmiştim.

Terbiyeyi elden bırakmamak için tırnaklarımı avcuma batırdım. *Çeneni kapa ve gülümse*, dedim kendi kendime. Bu işi alamazsam olacaklarla kıyaslandığında tırnaklarımı geçirdiğim etimin acısının hiçbir önemi kalmıyordu. Beş parasız kalacaktım ve kariyerim daha başlamadan bitecekti.

Mastırımı bitireli birkaç ay olmuştu ve hepsi yıldızlı pekiyi notlarıma rağmen hâlâ işsizdim. Bu durum biraz daha uzun sürerse işletme okuyan bir sonraki güruh mezun olduğunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iş bulma ihtimalim artık tamamen ortadan kalkacaktı. Gereğinden uzun bir süredir piyasada dolanan bir mezun tıpkı kokuşmuş bir et gibidir. Kimse ona yaklaşmak istemez.

Ekonominin dar boğaza girdiği bir dönemde okulu bitirmiş olmam büyük şansızlıktı. Piyasada, yakında ufak çapta bir durgunluk dönemine girileceğine dair dedikodular dolaşıyordu. Belirsizlik hakimdi, finans sektörünün hisse senetlerinin değeri dibe çakılmıştı. Firmalar işe alımları bıçak gibi kesmişti. Ortalıkta sürüsüne bereket mezun vardı ve hepsi, tıpkı benim gibi, iş bulmak için çabalıyordu.

"Her sene binlerce aday firmamıza iş başvurusunda bulunuyor. Mahsulün en seçkin elemanları bizde. Neden seni işe almamız gerektiğini söyle bakalım." Bu Richie'nin ilk sorusuydu.

Şımarıkça caka satmasından, onun çantada keklik saydığı bir kariyere sahip olabilmek için normal bir insanın tüm üniversite hayatı boyunca her sınavdan en yüksek notu alabilmek için eşek gibi çalışması gerektiğini hayal bile edemeyeceğini anlamıştım. Çünkü sanki doğuştan kazandığı bir hakmışçasına zaten o istemese de bu iş gelip onu bulurdu.

Derin bir nefes aldım. Buraya gelirken tren yolculuğum boyunca bu tip sorular için hazırlık yapmıştım. Ve uzun bir tren yolculuğuydu. Bu soruya verilebilecek akıllıca bir cevabı kelimesi kelimesine ezberlemiştim. Netti. Mantıklıydı. Ve en önemlisi oldukça kısa ve özdü. Kimse karşısında geveleyen bir aday görmek istemezdi.

Ben sorusunu cevaplamaya başladığım sırada Richie evrak çantasına uzandı. Konuşmaya devam ederken gözlerimle hareketlerini takip ettim ve bir yandan da önceden ezberlediğim bir repliği tekrarladığımı düşünmemesi için elimden geleni yaptım. Richie elini daldırmış çantasının içini karıştırıyor, bir şeyler arıyordu. Bir not defteri ve kalem aradığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tahmin ettim. Bir zafer edasıyla alüminyum folyodan bir poşeti çantasından çıkarıp yırtarak açtığında ne aradığını anlamış oldum.

Richie paketin içine elini daldırdı ve bir avuç karışık kuruyemiş alarak anında ağzına tıktı. Paketin hışırtısı neredeyse sağır ediciydi.

Karşımda ağzına avuç avuç kuruyemiş tıkan biriyle konuşmak son derece rahatsız edici de olsa sorduğu soruyu yılmadan cevaplamayı başardım.

Richie kuruyemişlerini yerken öyle yüksek ve çirkin sesler çıkarıyordu ki tek duyabildiğim dişleriyle fıstıkları kırarken çıkardığı kıtırtıydı. Kıtırt, çiğne, yut. Kıtırt. Bütün bunlar olurken ben de elimden gelen en iyi şekilde kendimi ona pazarlamaya çalışıyordum.

Gözlerinin içine baktım ve bu hareketi de kasten yaptığını anladım. Keskin hatlı, üçkağıtçı yüzünde havalandırma numarasını denediği sırada suratını kaplayan, kendinden memnun sırıtışın aynısı vardı.

Cevabım bittiğinde ağzına yeniden bir avuç fındık attı ve çiğnemeye başladı ve bir sonraki sorusunu ağzı doluyken sordu. "Daha önce hiç bu kadar büyük miktarda paralarla riskli yatırımlar yapılan bir ortamda çalıştın mı? Stresle nasıl başa çıktın?"

Soruyu cevapladım. Sonra bir başka soruyu daha. Richie endüstriyel bir öğütücünün mekanik verimliliğiyle bademleri ve kaju fıstıklarını dişlerinin arasında kırarken çıkan sesin her an kulaklarımda yankılandığını düşünürsek ikna edici cevaplar vermek o kadar da kolay değildi. Kendi sesimi duyamıyordum ve onun da söylediklerimin tek kelimesini dahi duymadığına bahse girebilirdim. Çıkardığı kır kutur sesleri bastırabilmek için farkında olmadan sesimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biraz yükseltttim. Daha yüksek sesle kıtırdatmaya başladı. İstifini hiç bozmadı.

Beni işe almaya en ufak bir niyeti olmadığı gün gibi aşikardı. Ne kadar iyi bir sunum yaptığımın hiçbir önemi yoktu, ne kadar mantıklı cevaplar verdiğimin ya da ne kadar değerli tecrübelerim olduğunun da. Sadece listesindeki işlerden birine daha tik atabilmesi için oradaydım.

O an, işe yeni bir eleman alma sürecinde muhtemelen en az bir ya da iki kadınla görüşmesi gerektiği kafama dank etti. Tarife uyuyordum. Tek derdi işini sağlama almaktı. İK'dan beni bir mülakata davet etmelerini istemişti ama bu bana ciddi bir aday gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. Sadece yapıyormuş gibi görünmesi yeterliydi ve o da tam olarak bunu yapıyordu.

Konuşmayı yarıda kesmek, ayağa kalkmak ve odadan çıkmak için içimde karşı konulması güç bir istek duyuyordum. Öyle bir lüksüm yoktu. Geri ödemem gereken bir öğrenci kredim vardı. Dağ gibi birikmiş kredi kartı borçlarım. Ve ödemem gereken bir kira. Eğer bir an evvel iyi bir iş bulamazsam en az bir on yıl boyunca borç batağında sürünmeme yetecek kadar borcum vardı. Richie'nin bana davranış şeklini bahane ederek olay çıkarmayı ve köprüleri yakıp atmayı risk edemezdim. Üstelik bana kim inanırdı ki?

Üzücü gerçek şuydu ki, Richie bir avuç fıstığı daha ağzına atarak resmen bana işaret çektiği halde, saçma sapan sorularını cevaplamaktan başka pek bir seçeneğim yoktu.

Görüşme nihayet sona erdiğinde birinin benimle iletişime geçeceğini söyledi. Sonra dışarı çıktı ve kendi kendimi uğurlamam için beni toplantı odasında tek başına bıraktı.

Görüşmeyi midem bulanarak terk ettim. Bir insan bana bu kadar saygısızca davranabildiği için midem bulanıyordu. Eve dönebilmek için yirmi bir saatlik bir tren yolculuğu daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapmam gerektiği için midem bulanıyordu. Üzerimdeki döpiyesin parasını ödeyebilmek için çok büyük bir kredi kartı borcunun altına girdiğimi ve paramın önümüzdeki ayın kirasını ödemeye yetmeyeceğini bildiğim için midem bulanıyordu.

Ziyaretçi kartımı resepsiyona iade ettim ve sersem sepelek asansöre bindim. Kapılar tam kapanmak üzereyken adamın biri son anda kolunu araya sokarak içeri daldı. Adama çok da dikkat etmedim. Bugünlük onun gibilerle işim bitmişti. Gereğinden pahalı saç kesimi ve annemlerin arabasından daha değerli saatiyle bir başka takım elbiseydi.

Sinirden gözlerimde yaşlar birikmişti. Özgeçmişimi hâlâ elimde tutuyordum- elinde basılı bir nüshası olduğundan emin olmak için Richie'ye vermeyi planlamıştım. Öz geçmişimi o an yırtıp atma isteğimi bastırmaya çalıştım.

"Michigan Devlet Üniversitesi'nin muhteşem bir finans programı olduğunu duymuştum." Bana laf atarak yazılı olmayan asansör görgü kurallarını çiğneyen bu adama şaşkınlıkla baktım. Uzun boylu ve geniş omuzluydu ve kömür rengi, bu sektörün üniforması sayılan bir takım elbise ve açık mavi bir gömlek giymişti, koyu renk bir kravat takıyordu. Richie'den yüz seksen derece farklı bir tip olduğunu düşünmeme sebep olan bir havası vardı. Başarısını milletin gözüne sokmuyor ama varlığını da hissettiriyordu.

Bir Avrupa aksanının belli belirsiz izlerini saymazsak İngilizcesi kusursuzdu. Gözleri o güne kadar gördüğüm en açık mavi tondaydı. Mavi buz parçalarını andırıyorlardı.

"Daha yeni mezun oldum o programdan," dedim. "Mükemmeldi. Programın başında John Baker var. Fakültedeki danışmanlarımdan biriydi." Baker, herkes hisse senetleri konusunda son derece iyimserken bir sonraki finansal krizi öngörerek şöhretini pekiştirmeyi başarmış, eski bir merkez bankası ekonomistiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Açıkçası adamın omzumun üzerinden elimdeki özgeçmişin ilk sayfasını okumuş olması beni biraz ürkütmüştü. Ne düşündüğümü anlamış olmalı ki hafif pişman, biraz af dileyen ve aynı zamanda bulaşıcı bir gülümseme belirdi dudaklarında. Ben de ona gülümsedim.

"Profesör Baker'ın analizlerini yakından takip ediyorum. Muhteşem bir zekası var. Ülkenin en iyi üniversitelerinden herhangi birinde çalışma şansı varken mezun olduğu okula geri dönerek araştırma enstitüsünün başına geçmesini takdir ediyorum," dedi.

"Bulunduğu yere gelmesini sağlayan cemiyete geri vermenin önemine yürekten inanan biri," diye cevap verdim asansör hızla lobiye inerken.

"Fakültedeki danışmanın olduğuna göre Profesör Baker seni bayağı takdir ediyor olmalı."

"Bana referans veren hocalarımdan biriydi," diye cevap verdim alçak gönüllükle.

"Etkileyici. Anladığım kadarıyla iş arıyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Yeni mezunlar için açılan pozisyonlardan birine başvurdum."

"Madem kolayında, bir özgeçmişini alabilir miyim?" diye sordu. "Her zaman gelecek vaat eden yeni finans uzmanlarının peşindeyim."

"Elbette," dedim, özgeçmişimi uzatıp teklif ettiği kartvizitini alırken.

"Söz vermiyorum," dedi, delici mavi gözleriyle direkt gözümün içine bakarak. Cevap verme şansım olmadı, asansörün kapıları açıldı ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Çantama atmadan önce kartvizitine şöyle bir baktım. Vincent de Vries. Stanhope and Sons, kıdemli başkan yardımcısı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASANSÖR

Asansörün içindeki bütün ışıklar kapılar kapanır kapanmaz bir anda söndü. Bir an son derece aydınlık bir asansörün içindeydiler, sonra zifiri karanlıkta. Çelik kapıların üzerindeki, kat numaralarını gösteren küçük ekrandan yayılan çok zayıf floresan ışığı saymazsak neredeyse hiçbir şey görünmüyordu.

Jules tökezleyerek asansörün kontrol paneline doğru uzandı. Kapıları açmak için düğmeye bastı. Karanlık onu boğuyordu. Dışarı çıkması gerekiyordu. Kapılar daha açılmadan asansör hareket etti. Sarsıntı beklenmedikti. Jules dengesini kaybetti ve gürültüyle duvara çarptı.

Asansör yukarı doğru çıkarken ışıkların her an geri gelmesini beklediler. Asansörün diğer tüm fonksiyonları gayet iyi çalışıyordu. Sorunsuz bir şekilde yükseliyordu. Kapının üzerindeki yeşil ekran değişen kat numaralarını gösteriyordu. İçerisinin karanlık olması için hiçbir sebep yoktu.

Karanlığa ve içinde pusuya yatmış bilinmeyen tehlikelere karşı duydukları ilkel korkuyla farkına olmadan birbirlerine yaklaştılar. Jules ne yaptığını görebilmek için el yordamıyla telefonunun fenerini açtı. Çılgınca, varmak üzere oldukları katların düğmelerine basmayı denedi. Başparmağının ısrarcı baskısına tepki vermiyor gibiydiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Muhtemelen ekspres bir asansör," diye açıkladı Sylvie. "Lobide üzerinde asansörün 70. kata kadar hiç durmadan çıktığına benzer bir şeyler yazan bir tabela görmüştüm."

Jules 70. katın düğmesine bastı. Ve 71. katın. Ve ne olur ne olmaz diye, 72. katın. Düğmeler anında birbiri ardına yanmaya başladı, her bir düğmenin arkasında yeşil bir ışık belirdi. Jules sessizce kalan katları saymaya başladı. Tek istediği biran evvel dışarı çıkabilmekti.

Göğsündeki sıkışıklığı biraz olsun giderebilmek için kravatını gevşetti. Daha önce klostrofobik bir insan olduğunu hiç düşünmemişti ama çocukluğundan beri kapalı alanlarla ilgili bir sıkıntısı vardı. Bir keresinde tuvaletlerin olduğu bungalovda yanlışlıkla birkaç dakika kilitli kaldığı için yaz kampını zamanından önce, sinir krizleri geçirerek terk etmişti. Annesi kampın yöneticisine abartılı tepkisinin sebebinin çocukken yaşadığı ve klostrofobisine ve karanlıkta gerilmesine neden olan bir travma olduğunu anlatmıştı.

"Sizi bilmem ama ben aşağı inerken merdivenleri kullanacağım," diye espri yaptı Sam sahte bir umursamazlıkla. "Bu hurda yığınına bir daha kesinlikle binmeyeceğim."

"Belki de firma hepimiz gönüllü istifa edene dek bizi zorla burada tutmayı planlıyor," dedi Jules soğuk bir sesle. "Stanhope bu sayede bok gibi para tasarrufu yapacaktır." Güçlükle yutkundu. Asansör kırkıncı kata yaklaşıyordu. Yolun yarısını geçmişlerdi. Bir otuz kat daha kendine hâkim olması gerekiyordu.

"Eğer firma içimizden herhangi birini gözden çıkardıysa bu büyük bir hata olur," dedi Vincent. "Hafta başı buluştuğumuzda yönetici tayfasına da bunu açıkça söyledim." Vincent'ın bahsetmediği ayrıntı, söz konusu yönetici tayfasından birkaç kişinin söz konusu toplantı sırasında gözünün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içine bakmaktan kaçındıklarıydı. Yaklaşmakta olan tehlikeyi işte o zaman sezmişti.

"Neden bizden kurtulmak istesinler ki? Firmaya her zaman tonla para kazandırdık," dedi Sylvie.

"Yakın zamana kadar," diye hatırlattı Vincent.

Arka arkaya iki büyük anlaşmayı kotarmayı becerememişlerdi. Söz konusu anlaşmaların ikisini de, beklenmedik bir şekilde onları baltalayan stratejik bir rakiplerine kaptırmışlardı. Bu durum rakiplerinin verecekleri teklif hakkında içeriden bir tüyo aldığından şüphelenmelerine sebep olmuştu. Ekibin kazancı yıllardır olmadığı kadar düşüktü. Bugüne kadar ilk defa pozisyonları tehlikedeydi.

"Kovuluyor muyuz, Vincent?" diye sordu Jules asansör yukarı çıkmaya devam ederken. "Bu yüzden mi bizi buraya çağırdılar? Sana bir şeyler söylemiş olmalılar."

"Bana da hepinize gelen aynı jenerik davet geldi," diye cevap verdi Vincent. "Ancak buraya vardığımda, bir firar odası mücadelesi için sizi sekseninci kata çıkarmamı söyleyen bir mesaj aldım. Mesajın devamında bu kaçış mücadelesinin sonucunun "personel planlamasının geleceği hakkında yapılacak şirket içi değerlendirme" sırasında kullanılacağından bahsediliyordu. Artık bundan ne anlam çıkarırsınız, orası sizin bileceğiniz iş."

"Anlaşılan bizim hakkımızda bir karar vermeden önce bu akşam nasıl bir performans sergileyeceğimizi görmek istiyorlar," dedi Sylvie. "Daha önce hiç firar odası oyunu oynamadım. Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

"Çok basit," dedi Sam. "Bir odada kilitlisin ve dışarı çıkabilmek için bir dizi ipucundan yararlanıyorsun."

"Ve yaptıklarımıza bakarak hangimizi kovacaklarına mı karar verecekler?" diye sordu Jules Vincent'a karanlıkta.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanmam," dedi Vincent. "Firma kararlarını bu şekilde almaz."

"Vincent haklı," dedi Jules alaylı bir ses tonuyla. "Biraz daha iyimser bir yola sapalım. Belki de firar odası performansımıza bakarak Eric Miles'tan boşalan pozisyona hangimizi terfi ettireceklerine karar verecekler." Eric, Noel öncesi, biraz şaibeli bir şekilde istifa etmişti. Boşalan koltuğa içeriden birisinin getirileceğine dair bir söylenti duymuşlardı. Bu tip terfiler herkesin hayalini süslüyordu. İşlerinin tehlikede olduğu bir dönemde böylesi bir terfi, içlerinden biri için kariyerinin kurtulacağı anlamına gelirdi.

Kapının üzerindeki yeşil ekranda altmış yedi sayısı yanıp sönmeye başladı. Yolculuğun ekspres kısmının bitmesine önlerinde sadece üç kat kalmıştı. Asansör yavaşladı ve yetmişinci katta durdu. Jules derin bir oh çekti. Kapıların açılacağını varsayarak ileri doğru bir adım attı. Kapılar açılmadı.

Kontrol panelindeki açma düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. Düğmeye bir kez daha, bu sefer parmağını üzerinde uzunca bir süre tutarak bastı. Kapılar yine de milim kıpırdamadı. Düğmeye kısa aralıklarla, art arda üç kere bastı. Hiçbir şey olmadı. Nihayet son bir ümitle kırmızı acil durum düğmesine bastı. Karşılık veren olmadı.

"Çalışmıyor," dedi.

Kapının üzerindeki, kat numaralarını gösteren panele baktılar. Ekranda bir H harfi vardı. Hata.

Kontrol panelinin üzerindeki küçük televizyon ekranı açıldı. İlk başta çok önemsemediler. Genelde asansörlerdeki monitörlerde görmeye alışık oldukları tarz bir kablolu haber kanalıyla ya da borsa haberleriyle karşılaşacaklarını düşünmüşlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Televizyon ekranından yansıyan beyaz ışığa gözlerinin alışması biraz zaman aldı. Bir süre sonra ekranda büyük siyah harflerle yazılmış bir mesaj belirdi.

Firar odasına hoş geldiniz.
Göreviniz çok basit. Buradan canlı çıkmak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SARA HALL

Telefon, yoğun bir haftanın ardından izin yaptığım ilk gün geldi. Rob Roy'da, aralıksız altı gün boyunca çifte mesai yapmıştım. Ardı arkası kesilmek bilmeyen aç müşterilere, dev kulplu bardaklarda bira ve içlerinde cızırdayan etler olan ızgara döküm tavalar taşımaktan belim sızlıyordu. Her mesainin sonuna doğru o kadar yorgun oluyordum ki siparişleri doğru masalara götürdüğümden emin olabilmek için ekstra bir çaba harcamam gerekiyordu.

Öğleden önceydi. Yarı açık perdeden içeri sızan güneş ışığını engelleyebilmek için yüzümü yastığın altına saklamış mışıl mışıl uyuyordum. Gecenin bir yarısı kendimi yatağa attığım sırada perdeyi kapamayı unutmuştum.

Çalan telefonu duymazdan geldim. Zil sesimin, *Curb Your Enthusiasm* dizisinin, sonuna kadar açık sesle çalan, tema müziği olduğunu düşünürsek bu o kadar da kolay bir iş değildi. Uykum ağırdır ve çoğu zaman, eğer inat edersem, bir bandonun gürültüsüne dahi aldırış etmeden uyumaya devam edebilirim.

Ama o sabah ne kadar uğraşırsam uğraşayım telefonumun ısrarcı vızıltısını zihnimde susturamadım. O kadar yorgun olmama rağmen, annemin babamla ilgili bir haber vermek için aradığını düşünerek endişelenmekten kendimi alıkoyamadım. Babam kalbiyle ilgili küçük bir operasyon daha geçirmek üzere yeniden hastaneye dönmüştü. Sonunda, babam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için duyduğum içimi kemiren endişeye karşı koyamadım ve yana doğru yuvarlanarak telefonuma uzandım, yorganın altından bile çıkmadan cevap verdim.

Uykulu ve boğuk bir sesle, "Merhaba," diye resmen hırıldadım.

Ardından gelen uzun sessizlik, telefonun ucunda her kim varsa, o kişinin annem olmadığını düşünmeme sebep oldu.

"Sara." Bir adamdı. Derin bir ses. Kesik kesik makineli tüfeği andıran bir aksan. Belki İngiliz? Hayır, İngiliz değil. Sanki başka bir havası var. Avrupalı. Kim olduğunu tahmin etmeye çalışamayacak kadar uykuluydum.

"Evet, Sara ben," diye cevap verdim. Bir yandan da çaktırmadan boğazımı temizlemeye çalıştım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Vincent de Vries. Stanhope ve Sons firmasından?" Hatırlamam için kısa bir süre duraksadı. Adamın adını duyduğumda heyecandan neredeyse boğuluyordum. Sesim zımpara kağıdı gibi çıkmıştı. Yeni kalktığım çok belliydi. Bütün gün yataktan çıkmayan, işsiz güçsüz bir serseri olduğumu düşünecekti. Bu bir kabustu. Adeta sürünerek oturur pozisyona geldim ve o konuşmaya devam ederken başucumdaki şişeden boğazıma su akıttım.

"Ofisimde bir asansörde tanışmıştık, yaklaşık birkaç hafta önce," diye devam etti.

"Elbette, Vincent," diye cevap verdim sadece on saniye önce derin uykuda olduğumu hesaba katarsak mümkün olabilecek en hayat dolu sesle. "Özgeçmişime göz atmayı önermiştin. Çok nazik bir teklifti."

"O zaman takımımda bir pozisyonun yakında boşalacağından bahsetmiş miydim emin değilim. O pozisyon artık boşaldı. Özgeçmişini inceleyince senin uygun bir aday

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunu düşündüm. İnsan kaynakları müdürümüzden seninle bir görüşme ayarlamasını isteyeceğim. Tabii hâlâ iş arıyorsan?"

"Evet," dedim işsiz bir insanın aşırı coşkusuyla. "Pozisyon için bir görüşme yapmayı çok isterim." Konuşurken bir anda kafama dank etti. New York'a yirmi bir saat süren bir tren yolculuğu daha. Bahşiş almadan geçecek üç gün daha. Satın alacak paramın olmadığı bir tren bileti ve bir döpiyes daha. Daha çok borç. Daha çok eksik yevmiye. Zaten kalp kırıklığı ile son bulacaksa uğraşmaya değer miydi?

"Harika. İnsan kaynakları ekibi cuma günü için sana bir uçak bileti ayarlar. Senin için uygunsa elbette."

Vincent'in kelimelerini sindirebilmek için bir an durdum. Bana uçak bilet alacaklarını söylemişti. Kendi paramla trene binmek zorunda kalmayacaktım. Bir görüşme için bana uçak bileti ayarlayacaklarını söylemişti, bir anda iyice heveslendim, çoğul konuşmuştu. Sanki ciddi ciddi düşündükleri bir adaymışım gibi duyuluyordu. Gerçekten bir şansım vardı.

"Kesinlikle uygun," diye yumuşak bir ses tonuyla cevap verdim. "Aradığın için çok teşekkür ederim, Vincent. Bana bir şans verdiğin için gerçekten minnettarım."

Mest olmuştum. Bu telefondan önce, bir zincir restoranda, bahşişleri hortumlayan ve kendi yaptığı hatalar yüzünden personelini suçlayan bir patronun altında, ömür boyu sürecek, cehennem gibi bir garsonluk kariyeri ile karşı karşıyaydım.

Avantacı erkek arkadaşı Gary'nin neredeyse her gece odasında kalmasına izin veren, hamamböceklerini cezbeden kirli bulaşıklarını sürekli lavaboda bırakan ve sutyenlerini ve külotlarını duşun tepesine astığı için sürekli suratımda iç çamaşırlarıyla duş almama sebep olan yirmi iki yaşındaki şımarık ev arkadaşım Stacey konusuna girmiyorum bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vincent'ın telefonu, kariyerimi nihayet yoluna sokabilme şansı, finansal güvence ve New York'ta yeni bir hayat anlamına geliyordu. Belki tek başıma bir eve çıkmayı bile başarabilirdim. Bütün bu ihtimalleri sadece düşünmek bile bir uçurtma gibi yükselmeme sebep olmuştu.

Üzerimde çizgili pijamalarım, tıpkı trambolin parkındaki hiperaktif bir çocuk gibi, heyecandan çığlıklar atarak yatağımda zıpladım. Hayat bir anda güzelleşmişti.

İlk başta beni ele geçiren o manasız sevinç yatıştığı zaman, gerçekler bir kez daha kafama dank etti. Acı tecrübelerim sayesinde olayların az çok nasıl gelişeceğini gayet iyi tahmin edebiliyordum. Görüşme sırasında kendimi iyi hissedecektim ve bir iş teklifi alacağım konusunda umutlu Chicago'ya geri dönecektim. Er ya da geç insan kaynaklarının elinden çıkan standart bir mektupla ve jenerik bir mazeretle son derece nazikçe reddedilecektim. Aynı senaryoyu Richie ile yaşamıştım ve sonunda büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.

Richie'nin insan kaynakları elemanı beni görüşmemden iki gün sonra arayarak final turuna kalmayı başaramadığımı söylemişti. "İnsan kaynakları müdürümüz aradığı özelliklere daha çok uyan bir adayı tercih etti."

"Ben tam olarak hangi kısmına uymuyordum? İş tanımında yazan tüm özelliklere sahibim." Ses tonumu mümkün olduğu kadar kontrol etmeye, agresifleşmemeye çalışmıştım ama ısrarımın onu kızdırdığını hissedebiliyordum.

"Richie, şey, Bay Worthington, yeterince ağırlığınız olmadığını hissetti," dedi imalı bir ses tonuyla, sanki gerçekten mantıklı bir şeyler söylüyormuşçasına. "Ağırlık firmamızda çok önem verilen bir özelliktir."

Kadına madem ağırlık firmanızda çok önem verilen bir özellik o zaman önce insan kaynakları müdürünüze iş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görüşmeleri sırasında ağzına avuç avuç fıstık atmamasını öğretin demek istedim. Karşımdakine Richie'nin ağırlığını alıp bir tarafına sokmasını söylemeden konuşmayı bitirebilmek hiç de kolay olmadı.

Anladığım kadarıyla, ağırlık erkeklere has bir nitelikti. Takım elbiseli adamlara has bir özellik. Richie gibi erkeklere, tabii sofra adabından nasibini almış olanlara.

Sonradan Richie'nin o pozisyona üniversiteden bir dostunun erkek kardeşini aldığını duydum. Benimki sahte bir iş görüşmesiydi. Ya da birkaç sahte iş görüşmesinden biri. İşe bir arkadaşını aldığı gerçeğini örtbas edebilmek için başka adaylarla da ilgileniyormuş gibi yapmalıydı. En alasından eski moda ahbap kayırmaca. Şehirdeki pozisyonların yarısı bu şekilde doluyordu.

Richie ile yaşadıklarım damağımda acı bir tat bırakmıştı. Aynı şeyleri bir kez daha Vincent ile baştan yaşayacak kadar dayanıklı mıydım emin değildim. Beklentiyle dolu geceler boyunca göz kırpmadan tavana bakarak yumurtlamaya hazırlanan tavukları sayacak dirayetim var mıydı? Richie ile yaptığım görüşmeden önce tam da böyle hissetmiştim. New York'ta nerede yaşamak istediğime karar vermek için kiralık daire ilanlarını dahi gözden geçirmiştim. Özgüvene bak sen.

İş görüşmesinin ardından eve döndükten sonra günler geçecekti. Firmadan neden bir haber alamadığıma dair kafamda pek çok mazeret uyduracaktım. Kendimi, İK müdürünün hastalık iznine ayrıldığına veya Vincent'ın bir iş seyahatinde olduğuna ikna etmeye çalışacaktım. Ama bir noktadan sonra aradan geçen zamanı açıklamak için uydurduğum akla yakın mazeretler tükenecekti, tabii bariz olan dışında: İşe kabul edilmemiştim. İK müdürünün yolladığı resmi bir e-posta gelen kutuma düşecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yeteneklerinizden ve tecrübenizden çok etkilendik. Ama bu pozisyona başvuran çok güçlü adaylar vardı ve aradığımız özelliklere sahip daha uygun bir aday bulduk." Bu her ne demekse. Ya da pozisyonun şimdilik dondurulduğunu, içeriden birini işe aldıklarını ya da iş tanımının değiştiğini söyleyeceklerdi. Ya da kusana dek duyduğum yüzlerce mazeretten birini.

Bir şansım olduğuna inanmam gerektiğine karar verdim. Yoksa bir köşede kıvrılıp ölsem yeriydi. Firma, Vincent'ın söz verdiği gibi beni New York'a uçurdu. Uçağım görüşmelerin yapılacağı günden bir gün önce, öğleden sonra New York'a indi. Benim için ofise beş dakika yürüyüş mesafesinde beş yıldızlı bir otel ayarlamışlardı.

Hayatımda ilk defa isminin yanında üçten fazla yıldız olan bir otelde kalıyordum. Bu lüks seviyesine daha önce sadece bir kez, on dokuz yaşımda, Superior gölünün kıyısındaki bir otelin oda servisinde çalışırken yakınlaşabilmiştim. O zamanlar bahşiş karşılığında kahvaltı tepsilerini ve gazeteleri odalara götüren otel üniformalı kızdım.

İşte bu yüzden New York'ta beni odama çıkaran otel görevlisine oldukça cömert bir bahşiş verdim. Para içinde yüzmediğim kesindi ama cebinde akşam yemeğine ve hatta eve dönmeye dahi zor yetecek kadar parayla mesaiyi bitirmenin ne demek olduğunu da iyi biliyordum.

Her ayın hatta her haftanın sonunu zor getiren bir ailede büyümüştüm. Babamın sağlık sorunları vardı. Çok çabuk yoruluyordu ve sürekli hastaydı. Makine mühendisliği eğitimi almıştı ama ilk ergenlik yıllarımdan beri sabit bir işte tutunmayı başaramamıştı. Beni doğurmadan önce öğretmenlik yapan annem ise bizi geçindirebilmek için devreye girdiğinde iş bulmakta güçlük çekmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocukluğum ondan bundan kısmakla, para hesabı yapmakla ve okuyabilmek için burs peşinde koşmakla geçmişti. Üstelik bütün bunları, içinde bulunduğumuz vahim durumu tanıdığımız herkesten saklamaya çalışırken yapmıştım. Annemle babam bana sahip olmak dışında başka hiçbir hayallerini gerçekleştiremedikleri için inanılmaz bir utanç duyuyorlardı. Ne zaman ellerine biraz fazladan para geçse doğrudan benim eğitimime harcıyorlardı. Çok nadir tatile çıkıyorduk ve çıktığımız zamanda asla beş yıldızlı otellerde kalacak paramız olmuyordu.

İlk lüks seyahat deneyimimin tadını çıkardım. Benim için yatak açma servisi olan dev bir oda ayarlamışlardı ve beş kişiye yetecek kadar büyük bir yatağım vardı. Yastığın üzerinde Belçika çikolataları duruyordu ve pencerenin yanında, üzerinde firmanın ikramı olduğunu belirten bir kart ve içinde atıştırmalıklar olan bir sepet vardı. Kartta ayrıca bir gecelik konaklamam sırasında *Stanhope and Sons* şirketinin yiyecek içecek harcamalarımın iki yüz dolarlık kısmını karşılayacağı da belirtilmişti.

Yatağın üzerine uzandım ve lüksün tadını çıkardım. Yastık menüsünü kontrol ettim ve gece için içlerinden birini seçtim, ardından küçük bir çocuk gibi müzik ve eğlence sistemini kurcalamaya başladım. Banyoda içinde pahalı bir Fransız markasının ürünleri ve vücut fırçası olan bir makyaj çantası buldum. Suyuna limon otu aroması kattığım küvete girip televizyon seyrederek sinirlerimi yatıştırmaya çalışmadan önce hepsini denedim.

O akşam oda servisinden yemek ısmarlama fikrine karşı koyamadım: üzerinde beyaz masa örtüsü serili bir servis arabasında, eksiksiz gümüş takımlarda gelen biftek, salata ve patates kızartması. Bağdaş kurarak yatakta yemeğimi yerken iş görüşmesi sırasında vereceğim cevapları gözden geçirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ertesi sabah üzerimde beyaz bir bornoz, penceremden erken saatlerin yoğun Manhattan trafiğini seyrederek mükellef bir kahvaltı yaptım. Aşağıdaki caddede, birbirine geçmiş şeritler halinde akan dağınık araba kuyrukları adeta soyut bir tabloyu andırıyordu. Şeritler asiydi. Renkler asfaltın grisiyle çarpışıyordu. Hareket ettiklerine dair ipuçları o kadar belli belirsizdi ki sanki her şey sadece bir illüzyondan ibaretti.

İkinci kahvemi de içtikten sonra Richie ile yaptığım görüşmeye giydiğim döpiyesimi üzerime geçirdim. Bu sefer değişiklik olsun diye içime yeni, leylak rengi, saten bir gömlek giydim ve telkari altın bir kolye taktım.

İki bin dolarlık takımları içinde, uzun adımlarla, akın akın ilerleyen Wall Street tiplerinin yanından geçerek Stanhope and Sons'ın iki blok ötedeki ofis binasına yürüdüm. Danışmadaki saçları platin sarısı asistan kızcağız Richie ile görüştüğüm gün beni pek bir hor görmüştü. Bu sefer ise bana nasıl yardım edeceğini şaşırmışa benziyordu.

"Vincent geleceğinizi söylemişti," dedi yapmacık bir coşkuyla ve beni görüşmenin yapılacağı odaya götürdü. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ne olursa." Kapıyı kaparken gülümsedi ve ilk görüşmemin başlamasını beklemem için beni yalnız bıraktı.

Bu toplantı odası Richie ile yaptığım korkunç görüşmenin geçtiği odadan daha büyüktü. İçeride sekiz kişinin oturabileceği uzun beyaz bir masa vardı. Bu seferki, Richie'nin tepesinden iştahla bacaklarımı süzdüğü masa gibi şeffaf cam değildi. Havalandırma makul bir ayarda çalışıyordu.

Aynı gün içinde beş farklı kişiyle mülakat yaptım. Hepsi bahsi geçen toplantı odasında. Sadece tuvalete gitmek için odadan çıktım ve gün ortasında da yarım saatlik bir öğle yemeği molası için aşağıya indim. Bu da Richie ile yaptığım görüşmenin tamamen göstermelik olduğunun bir başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kanıtıydı. Eğer beni ciddi bir aday gibi değerlendiriyor olsaydı diğer görüşmelerin de aynı gün olması için önceden hazırlık yapardı. Anlaşılan ilk aşamayı geçemeyeceğim zaten önceden belliydi.

Firma en az dört olumlu görüşmenin ardından iş adaylarına teklifte bulunuyordu. Değişmeyen bir kuraldı bu. Söz konusu sayı bazen altıya kadar çıkabiliyordu. Hatta işin ucunda çok üst düzey bir pozisyon varsa belki yedi. Ama bugüne kadar en az dört aşamayı geçmeden işe alınan hiç olmamıştı. Bu kural, üst düzey yöneticilerden posta odasında çalışan memurlara kadar, herkes için aynıydı.

Günün ilk görüşmesi örgütsel psikoloji dalında mastır yapmış bir insan kaynakları elemanı olan Donna'ylaydı. Donna'nın uzun siyah dalgalar halinde omuzlarına dökülen saçları ve geniş ve samimi bir gülüşü vardı. Görüşme bir dizi eleme sorusuyla başladı, çoğunlukla bu pozisyonu neden istediğime ya da firmaya nasıl bir katma değer katabileceğime dair sorulardı. Hepsini kendimden emin ve net bir ses tonuyla bir çırpıda cevapladım. Hiç durmadan not aldı ve çok şükür bana tuzak kurmaya falan da kalkmadı.

Bir sonraki görüşme Deepak'laydı. İnce uzun, ufak tefek yüz hatlarına yakışan tel çerçeveli bir gözlük takıyordu. Aslen Bangalorlu olduğunu söyledi. Görüşmenin asıl amacının finansal modellemeler hakkında bildiklerimi ölçmek olduğunu belirtti. Bana, anlaşılan aklımdan çözmemi beklediği, birkaç finansal senaryo anlattı çünkü kağıt kalem önermemişti.

O kadar heyecanlıydım ki ilk anda sayılarla başa çıkamadım. Bir an durdum ve sakinleşmek için suyumdan bir yudum aldım. Ardından bütün sorularını tek bir hata yapmaksızın cevapladım. Tatmin olmuş ifadesine bakılırsa iyi bir iş çıkarmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Deepak'tan sonra Lance geldi. Lance reklamlardaki yöneticilere benziyordu. Akıl almaz derecede zeki olduğu gerçeğiyle çelişen, Ken bebeklerinkine benzeyen keskin yüz hatları vardı. Belli başlı bazı durumlarda nasıl tepki vereceğimi ölçebilmek için beni soru yağmuruna tuttu. İlk dizi soru bombardımanına verdiğim cevapların onu tatmin ettiği her halinden belliydi, anında ikinci bir dizi—bu sefer daha da zor—soruya geçti.

"Doğru cevap diye bir şey yok," dedi. "Sadece düşünce tarzın hakkında bir fikir edinmek istiyorum."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim.

"İnternet erişimin olmadan Manhattan'ın merkezindeki iyi bir Sichuan restoranını nasıl bulursun?" Bir yatırım bankasına iş görüşmesine giderken cevaplamaya hazırlanacağın tipte bir soru sayılmazdı doğrusu.

"Çin mahallesinde yürürdüm ve içlerinden en kalabalık olanı seçerdim," diye cevap verdim.

Ne anlama geldiği belli olmayan bir ifadeyle önündeki kağıda bir şeyler yazdı. Aynı minvalde başka sorular da sordu. Benden sekiz koltuklu bir arabanın içine kaç adet tenis topu sığabileceğini hesaplamamı istedi, samanlıkta bir iğne aramam gerekse nasıl bir yöntem seçeceğimi sordu. Bir mıknatıs kullanırdım, dedim.

Dördüncü görüşmem Mitch'leydi. Risk değerlendirmeleri ve düzenlemeler yapan ekipten keskin hatları olan bir avukattı ve beni o kadar çok iğneledi ki sonunda bir iğne yastığı gibi hissetmeye başladım. "Eğer bir arkadaşının bir dolar çaldığını görseydin onu ihbar eder miydin?" diye sordu. Tereddüt edince de "Hadi ama," diyerek beni kışkırttı, "senin için hangisi daha önemli Sara, ahlak kuralları mı yoksa arkadaşlarınla iyi anlaşmak mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soru karşısında ne cevap vereceğimi şaşırmıştım çünkü verilebilecek cevapların hiçbiri kulağa tam olarak doğru gelmiyordu. "Ahlak kuralları," dedim. "Ama bir dolar için de birini ihbar etmezdim."

"Peki senin birini ihbar etmen için o kişinin ne kadar para çalması gerekir?" diye anında soruyu yapıştırdı.

Bakışları altında kıvrandım. Hazır bir cevabım yoktu.

Bir anda konuyu tamamen değiştirdi. "Bana batırdığın bir tecrübenden bahset."

Bu böyle hiç durmadan devam etti ve sorularını tıpkı son derece sert şutları karşılayan bir kaleci gibi göğüsledim, ta ki sırtımdan aşağı doğru damla damla ter aktığını hissetmeye başlayana dek.

Ama huzursuzluğumu çaktırmadım. Soğukkanlılığımı korudum.

"O kadar da kötü değildin," dedi görüşmenin sonunda. Evet gözümü korkutmuştu ama Richie'nin beni bezdirmek için karşımda sesimi bastıracak kadar yüksek sesle fıstık kırtırdattığı görüşmede yaşadıklarımla kıyaslandığında, agresif sorularını cevaplamak çocuk oyuncağı sayılırdı.

Vincent ile yaptığım görüşme o günün son toplantısıydı. Başlamadan önce, beni aşağıda karşılayan danışma görevlisi kız bana kahve ve muffin getirdi. Şeker ve kafein dopingine minnettar, anında mideye indirdim çünkü durduğum yerde hafif hafif sallanmaya başlamıştım. Sesim bütün gün hiç durmadan konuşmaktan neredeyse tamamen kısılmıştı.

Çok zaman geçmeden Vincent kapıdan içeri girdi. "Seni yeniden gördüğüme sevindim, Sara," dedi.

Hatırladığımdan daha uzun boyluydu. Ve daha yakışıklı. Asansörde ilk tanıştığımız gün yüzünü doğru dürüst görememiştim. Geniş elmacık kemikleri olduğunu ve kısacık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçları olduğunu fark ettim, o kadar ki neredeyse tıraş edilmiş gibi duruyordu. Gözlerini ilk karşılaşmamızdan hatırlıyordum. Toplantı odasının penceresinden içeri yayılan güneş ışığında tıpkı açık mavi kristal parçacıklarını andırıyorlardı.

Ellerini göğsünün önünde kavuşturdu ve buzları eritmek için klasik sorularla başladı. Ben cevap verirken gözlerini neredeyse hiç üzerimden ayırmadı. Benimle bu kadar ilgileniyor olması beni aynı anda hem huzursuz ediyordu hem de garip bir şekilde hoşuma gidiyordu. Konuşmam bittiğinde cevaplarımı sindirmek üzere bir süre sustu ve ardından not defterini kendine doğru çekti.

Başını kaldırmadan okuma gözlüklerini takarken "Sen bana aldırma," dedi ve tipik bir el yazısıyla not almaya başladı. İçlerinden yalnız o notlarını elle yazmıştı. Diğerleri bilgisayar kullanmıştı.

"Tabii tabii devam edin," dedim.

Bir süre sonra kalemini bıraktı. "Kafam karıştı," dedi.

"Hangi konuda kafanız karıştı?"

"Tıp okumaya başlamışsın. Aldığın derslerin arasında kimya, biyoloji ve matematik varmış. Notların mükemmelmiş. Eminim istediğin tıp okuluna girebilirdin. Ama işletme mastırı yapmışsın. Ve şu anda da bir yatırım firmasında finans alanında bir pozisyon için görüşme yapıyorsun." Aslında bir soru sormamış olmasına rağmen belli ki benden bir cevap bekliyordu.

"Finans uğruna bilime sırtımı dönmeme neyin sebep olduğunu mu merak ediyorsunuz?"

Şu ana kadar yaptığım onca görüşmede kimse bana bu soruyu sormamıştı. Cevabını hazırlamadığım tek soruydu. Bu soruya kendim henüz net bir cevap verebilmiş değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şu anki durumuma bakılırsa işletme yerine tıp okuma lıymışım zaten. Ön koşulların hepsini yerine getirmiştim ve notlarım da tutuyordu. İki farklı saygın tıp fakültesinden kabul almıştım. Her ikisini de reddetmiştim.

"Neden kariyerinde böyle bir değişikliğe gittin?" diye sordu.

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bana güneşli bir günde mavi okyanusu hatırlatıyorlardı. Düşünerek dikkatli cevap vermemi beklediği açıktı. Wall Street'te çalışmanın ezelden beri nasıl rüyalarımı süslediğini ya da nasıl kendimi Wall Street filmindeki ana karakter Gordon Gekko'nun kadın versiyonu olarak hayal ettiğimi ya da ona benzer sıradan bir cevap duymak istemediği belliydi.

Gerçeği duymak istiyordu. Ama neden böyle bir karar verdiğimi henüz kendime bile itiraf etmeyi başaramamıştım.

"Üniversitedeki son senemde annem felç geçirdi," dedim. "Ve babam da zaten kendimi bildim bileli sürekli ciddi sağlık problemleriyle boğuşuyor. Ben tek çocuğum." Duygularımı bastırmaya çalışırken sesim titriyordu. "Acaba bugün annemin ya da babamın öldüğünü ya da ikisinden birinin sağlık sigortasının karşılamadığı bir müdahaleye ihtiyaç duyduğunu haber veren bir telefon alacak mıyım diye düşünmediğim tek bir gün dahi geçmiyor."

Göz pınarlarımda biriken yaşları engellemeye çalıştım. Vincent'ın parlayan göz yaşlarımı fark ettiğini hissettim. Boğazımı temizledim. "Bu, annemlerin sağlık harcamalarına destek olabilmek için ilk günden iyi para kazanabileceğim bir kariyer yapmak istediğimi söylemenin çetrefilli bir yolu."

"Mezun olduktan üç ya da beş yıl sonra yerine, çünkü bir doktorun para kazanmaya başlaması için o kadar süre geçmesi gerekiyor," dedi. "Ve elbette işletme fakültesi tıbbın yarı zamanında bitiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Finans sektöründeki kadınlara verilen, mastır masraflarımın bir kısmını karşılayan bir burs almıştım. Tıp fakültesinden çok daha ucuza geldi. Bir şekilde mantıklı olduğunu düşündüm." Duraksadım. "Ve annemlerle hastanelerde o kadar çok vakit geçirdim ki... hastanelerden tiksiniyorum."

"Ama mezun olduğun sırada ekonomide sıkıntılı bir dönemin başlayacağını hesaba katmadın. Üniversiteden çıktığında seni havada kapacaklarını zannettin," dedi. "İşletme bölümünü bitirdiğinde piyasada mastırlı işletme mezunlarının beş para etmeyeceğini aklının ucundan dahi geçirmedin."

Hakkımda bu kadar çok şey bildiği için utandım. "Kristal küreyi tamamen yanlış yorumladım. Şimdiye kadar çoktan finansal açıdan bağımsız olacağımı hesaplamıştım." Hayatım boyunca yaptığım en aptalca şey olduğu gerçeğini ikimiz de dillendirmedik.

Vincent cevap vermedi. Not defterine bir kez daha bir şeyler karaladı. Ancak dakikalar sonra başını kaldırıp yeniden bana baktı. Bu kadar açık sözlü olduğum için kafamı taşlara vurmak istiyordum. Kan görünce bayıldığımı söylemeli ya da ona benzer bariz bir cevap vermeliydim.

"Dert etme," diyerek beni avuttu. "Bundan çok daha kötü cevaplar da duydum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Sam yaklaşık on ay önce eski bir üniversite arkadaşının bekarlığa veda partisi sırasında bir firar odası oyununa katılmıştı. Aynı mekânda iki farklı odadan kaçmışlardı. İçlerinden Sam'in favorisi olan oda, Learjet firmasının jetlerinden biri şeklinde dekore edilmişti. Uçak kabininin tıpatıp aynısı maketteki pencereler ve koltuklar artık uçmayan bir yönetici jetinden alınmıştı. Onlara verilen senaryoya göre uçakta bir bomba saklıydı ve etkisiz hale getirmek için bir saatleri vardı.

Sahte uçağın kabininde karşılarına çıkan çeşitli bulmacaları çözerek topladıkları ipuçlarını kullanarak sanal bombayı devre dışı bırakacak kodu bulmaları elli sekiz dakikalarını almıştı. Sözde eski bir uçuştan kalma bir boarding pass onları, altında üç rakamdan oluşan bir şifreyle çalışan ve bombayı etkisiz hale getirmek için kullanabilecekleri bir dizüstü bilgisayarı buldukları koltuğa yönlendirmişti. Bir derginin arkasında, bir bardak altılığının altında ve koltuk ceplerinden birinde buldukları uçuş güvenliği kartlarından birinin üzerinde yazılı metinde gizli kargacık burgacık not alınmış çeşitli kelime oyunlarını ve matematik işlemlerini çözerek şifreyi elde etmişlerdi. Mücadele esnasında karşılarına başka ipuçları da çıkmıştı ve bazıları bir noktada tıkanmıştı. Patlamasına iki dakika kala bombayı etkisiz hale getirmek için şifreyi girmeyi başarmışlardı. Yanlış bir şifrey[illegible]ır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

edici bir patlama gürültüsü ve ardından da önceden kaydedilmiş, başarısız olduklarını ve hepsinin öldüğünü söyleyen bir anons duymuşlardı. Bir saniye geçmeden, önce ışıklar ve sonra da kapı açılmıştı. Kendilerini yeniden firar odalarının olduğu depoda bulmuşlardı.

Buna karşılık firar odasına dönüştürülen bu asansör klostrofobik, karanlık ve korkutucu derecede gerçekti. Olayın bir deponun içine yerleştirilmiş kontrplaktan bir makette değil de gerçek bir asansörün içinde kurgulanmış olması konsepti bir adım daha ileri taşımıştı.

"Şimdi ne olacak? Sen bunu daha önce yapmıştın, Sam." Jules gereğinden fazla hızlı konuşarak tedirginliğini ele verdi. Elini Sam'in omzuna koydu, güya dikkatini çekmeye çalışıyordu ama asıl amacı karanlıkta biriyle temas edebilmekti. Sam aniden arkasını döndü.

"Tanrı aşkına ben nereden bileyim!" diye patladı. "Bütün bunlar benim için aşırı gerçekçi."

Learjet'teki firar odası oyunundan önce arkadaşlarıyla on beş dakika boyunca talimatları dinlemişlerdi. Anlaşılan bu sefer her şeyi kendi başlarına çözmeleri gerekiyordu. Ellerinde sadece televizyon monitöründeki mesaj vardı. "Firar odasına hoş geldiniz. Göreviniz çok basit. Buradan canlı çıkmak."

"Katıldığım diğer firar odası oyunlarında bulmacaların izini sürüp onları çözmemiz gerekiyordu," dedi Sam. "Belki de talimatlar ya da ipuçları bulabilmek için etrafımıza bakınmamız gerekiyor? Her yere gizlenmiş olabilirler."

Learjet'te, koltuk ceplerinden birindeki güvenlik kartının üstünde yazan çok önemli bir ipucunu kendisinin bulduğunu hatırladı. Ama görünüşe bakılırsa bu sevimsiz asansörün içinde ipuçlarını saklayacak bariz bir yer yoktu. Öyle kuytu kenar ya da köşe bucak yoktu. Mobilya yoktu. Aksesuar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yoktu. Sadece ne yapacakları hakkında en ufak fikirleri olmayan, karanlıkta dikilmiş dördü vardı.

"Anlaşılan bizim bir ipucu bulmamıza gerek yok," dedi Sylvie dramatik bir sesle. "Sanırım ipucu bizi buldu."

Televizyon ekranında beliren ilk mesajın yerine yeni bir mesaj gelmişti.

Öldü ama unutulmadı.
ASLHARLA

"Tanrı aşkına ne demek bu şimdi?" diye sordu Jules.

"Bu bir anagram," dedi Sylvie hafifçe gözlerini devirerek. Sylvie hiçbir zaman, oyunlardan ya da takım bağını kuvvetlendirmeye yönelik aktivitelerden haz duyan tiplerden olmamıştı. Şu anda, Paris uçağıyla çakıştığını bahane ederek bu toplantı çağrısını reddetmediği için kafasını taşlara vurmak istiyordu. Ama Vincent katılımın zorunlu olduğunu belirten bir mesaj yollayarak durumun ciddiyetinin altını çizmişti. Eğer gelmeseydi Vincent'ın bundan hoşlanmayacağı kesindi.

"Önümüzdeki yirmi dakikayı bu anagramı çözmeye çalışarak geçirebiliriz," dedi Sylvie. "Ya da iki saniye içerisinde cevabı bulur ve buradan çıkarız."

Telefonundaki internet tarayıcısını açtı. Bunun hile sayılıp sayılmayacağı umurunda bile değildi. Ne de olsa ilerleyebilmek adına inisiyatifi ele almak firma politikasını meydana getiren değerlerden biriydi. Ayrıca üzerinde zaman baskısı vardı. Firar odasından mümkün olduğu kadar çabuk çıkmak istiyordu ki eve gidip gece yarısı uçuşuna yetişebilmek için bavul hazırlayabilsin.

Sylvie'nin telefonunun ekranında, internet bağlantısı olmadığını söyleyen bir mesaj belirdi. Bir kez daha denedi ve aynı cevabı aldı. Telefonunun ayarlarını kontrol etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Telefonum burada çekmiyor ve asansörde kablosuz internet de yok," dedi belli birine hitap etmeksizin. "İnternet bağlantısı olan var mı?"

Diğerleri, bir an için kontrol ettikten sonra, bakışları hâlâ telefonlarında, neredeyse aynı anda "Hayır," diye cevap verdi.

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Sylvie.

"Belki de firar odasını organize edenler telefon sinyallerini de engellediler çünkü cevapları internete bakarak bulmamızı istemiyorlar," diye atıldı Sam.

"Onlara biraz fazla prim veriyorsun bence," dedi Vincent ukala bir tavırla. "Eğer ekspres asansördeysek bu upuzun, betondan bir tünelin içindeyiz anlamına gelir. Tek farkı bizimkinin dikey olması. İnternet ve telefon sinyali kuvvetlendirilmiş betondan geçemez. Ve kablosuz internet bağlantısı da yok anlaşılan," dedi. "Kısaca dış dünya ile bütün bağlantımız kesilmiş vaziyette. Bu bulmacayı Google'ın yardımı olmaksızın çözmemiz gerekecek."

"Benim böyle aptalca oyunlar için ne sabrım ne de zamanım var," diye patladı Sylvie. "Yakalamam gereken bir uçağım var."

Sam, "Uçağına yetişeceksin. Bir saat sonra hepimizi serbest bırakacaklar," diyerek onu teselli etti. "Arkadaşım Phil'in bekarlığa veda partisinde birkaç firar odası oyununu arka arkaya oynamıştık. İçlerinden bir tanesi oldukça zorluydu ve çözmeyi beceremediğimiştik, yine de bir saatin ardından bizi serbest bırakmışlardı."

Oradan çıktıktan sonra batakhaneden hallice bir striptiz kulübüne gitmişlerdi ve damadı sarhoş ederek özel odalardan birinde striptizcilerden biriyle takılması için cesaretlendirmişlerdi. Damadın şahidi düğün yemeği sırasında sarhoş kafayla yaptığı konuşmada bu striptiz kulübü ziyaretinden üstü kapalı bahsetmişti. Bu durum bekarlığa vedanın firar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

odası oyunları ile başlayıp orada da biteceğini uman ve sırf bu sebeple bu organizasyonu öneren gelinin pek de hoşuna gitmemişti.

"Hepimiz önümüzdeki bir saat boyunca burada mahsur kaldık anlaşılan," dedi Vincent. "En azından oyunu oynamayı deneyebiliriz. Firma bizi buraya belli bir niyetle yolladı. Bu bir çeşit sınav sayılır. Bence elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Başlayalım o zaman," diye iç çekti Sylvie, Paris'i düşünerek.

"Merak etme," dedi Jules onun aklından geçenleri tahmin ederek, "uçağına zamanında yetişebileceksin, kavuşabileceksin şeye, sahi neydi seninkinin adı bir hatırlatsana?" Herkes huzursuzca kıpırdandı.

"Adı Marc," dedi Sylvie soğuk bir sesle. "Noel'de düzenlenen yardım yemeğinde tanıştırmıştım sizi."

"Tabii ya," diye cevap verdi Jules sanki gerçekten o anda hatırlamış gibi. "Sanat simsarı. Kısa boylu. Sanki kırıkmış gibi duran ama kırık olmayan burunlu ve onun yaşındaki bir adam için fazlasıyla gür saçlı. Saç ektirdiğini düşünmüştüm. Evliydi, öyle değil mi? Senin yaşlarında bir kızı vardı?"

"Kapa çeneni Jules. Tam bir göt gibi davranıyorsun," dedi Sam.

"Sorunu cevaplamam gerekirse, Jules," dedi Sylvie. "Marc eşinden ayrı. Kızı ortaokulda. Gerçi evli bir baba olmak seni bugüne kadar hiç durdurmadı ya neyse."

Jules kendi kendine gülümsedi ama bir şey söylemedi. Nasılsa taşı gediğine gayet güzel oturtmuştu. Ama zaten Sylvie'nin damarına basmak konusunda her zaman başarılıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öldü ama unutulmadı," diye tekrarladı Sylvie ipucunu, Jules'un iğneleyici laflarını duymazdan gelmeye kararlı. "Bu tanıma uyan kimi tanıyoruz?"

"John Wayne," dedi Jules küstah bir tavırla.

"Abraham Lincoln'e ne dersiniz? Ya da Kennedy," diye önerdi Sylvie.

"Pop kültürüne gönderme de olabilir," dedi Sam. "Jimi Hendrix ya da belki de Kurt Cobain?"

"Hepiniz anagramı unuttunuz. Önerilerinizin hiçbiri anagramdaki harflerle uyuşmuyor," diye hatırlattı Vincent. "Tersten ilerlemeye çalışalım. İsminde A-S-L-H-A-R-L-A harfleri bulunan kimi tanıyoruz?"

Herkes muhtemel cevaplar üzerine kafa patlatırken kısa bir sessizlik oldu.

"Hadi ya, işte bu bayağı geçmişten gelen bir sürpriz oldu," dedi, Jules. Ses tonu diğerlerine bilmeceyi çözdüğünü müjdeliyordu.

"Cevap nedir söylesene?"

"Eğer o harflerin yerini değiştirirseniz ..." diye söze başladı Jules. "*Sara Hall* ismi ortaya çıkıyor. Öldü ama unutulmadı. Sara Hall. Harfler tutuyor, öyle değil mi?"

ALTINCI BÖLÜM

SARA HALL

Çok heveslenmemeye çalışıyordum gerçi ama yine de Vincent'ın ekibiyle yaptığım görüşmelerin ardından eve döndüğüm gün resmen New York için eşyalarımı toplamaya başlamıştım bile. Acayip yükselmiştim. Kiralık daire ilanlarına bakıyordum ve New York'a taşınan insanların yazdığı forumlarda dolanıyordum.

İki hafta geçti. Arayan soran olmadı. İşe alınmadığım ortadaydı. Dünyaya geri çakıldım. Elime geçen ikinci bir fırsatı da yüzüme gözüme bulaştırdığım için perişandım. İlk önce Richie ve ardından da Vincent. Zihnimde tekrar tekrar yaptığım son iş görüşmesinin üzerinden geçtim.

Vincent'ın tıp okumakla alakalı sorularıyla beni köşeye sıkıştırmasına müsaade etmemeliydim. Ona sıradan bir cevap vermeliydim. Ve duygularımı kontrol altında tutmalıydım. Duymak istediği kişisel problemlerim değildi. Ve elbette, işe başladıktan bir yıl sonra istifa ederek tıp okuma hayalinin peşinden koşma ihtimali olan bir analisti işe almayacaktı. Belki de bu yüzden beni geri aramamışlardı? Sebep her ne ise iş işten geçmeden kariyerimi yoluna sokabilmek için elime geçen muhtemelen son fırsatı da yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Rob Roy'daki vardiya sayımı arttırdım, bahşişlerin daha kabarık olduğu hafta sonlarında çift vardiya çalışmaya başladım. Kendimi meşgul etmek ve kredi kartı ekstremi biraz

olsun hafifletmek için elimden ne geliyorsa yaptım. Öğlen saat on ikiden gece yarısına kadar arka arkaya hiç ara vermeden o kadar çok gün çalıştım ki sürekli jet lag olmuşum gibi hissediyordum.

Bu sefer finans sektöründeki ikinci veya üçüncü sınıf işlere yoğunlaşarak kaldığım yerden iş aramaya devam ettim. O tip işlerden pek yoktu ortalıkta. Görüştüğüm İK müdürleri ekonomik durgunluk yüzünden söz konusu pozisyonların bir süreliğine dondurulduğunu ve insanların çoğunlukla bağlantıları sayesinde işe girdiğini söylüyorlardı. "Kişisel alma. Tecrübesi olanlar bile iş bulmakta güçlük çekiyor," diyorlardı.

Nerede çalışacağımı hiç umursamadığım bir noktaya gelmiştim. Kaba müşterilere nazik davranmamı gerektirmeyecek, ağır tepsiler taşımaktan sırtımın ağrımayacağı bir iş ve restoranın mutfağında, ne zaman ellerim tabak çanaklarla dolu olsa her şeyi düşürmeden elini iteleyemeyeceğimi bildiğinden popomu avuçlamayacak bir patron istiyordum.

Stanhope and Sons firmasıyla yaptığım görüşmeden üç hafta sonra Rob Roy'da akşamüstü vardiyasında çalışıyordum. Yorgundum ve hayatım istisnasız her yönüyle sinirime dokunuyordu. Kısa boylu, kel vardiya şefimiz Leo salatasında sadece beş adet bebek domates olduğu için internete olumsuz bir yorum yazmakla bizi tehdit eden bir müşteri yüzünden beni delice azarlıyordu. Kadın, salatanın menüdeki fotoğrafında sekiz adet domates olduğu konusunda ısrarlıydı.

"Hanımefendinin domatesleri saydığına inanamıyorum," diye mırıldandım kadının tabağını mutfağa geri götürürken.

"Eğer kadın domateslerini saymak istiyorsa bana uyar," diye adeta havladı Leo. "Müşteri her zaman haklıdır!"

"Neden bana nutuk çekiyorsun, Leo? Mutfaktakilerle konuş. Ben sadece yemeği masalara götürüyorum."

Sanki ne cevap vermesi gerektiğinden emin değilmişçesine lüzumundan uzun bir süre yüzüme baktı. "Senin problemin Sara, yeterince gülümsememek," dedi. "Eğer müşteri salatasına daha çok domates istiyorsa yüzüne bir gülümseme yapıştır ve ona kaç tane domates istediğini sor. Mario sana daha fazla domates bulur. Yeterince domatesimiz var. O kadar çok lanet olasıca domatesimiz var ki çöp bidonlarımız günün sonunda onlarla dolup taşıyor."

Mario'nun nasıl ekstra domates bulduğunu gayet iyi biliyordum. Çoğu zaman başka masalardan toplanan yenmiş yemeklerin içinden ayıklamak ya da Leo'nun az önce bahsettiği aynı çöp bidonlarından geri çıkarmak suretiyle. Çenemi kapattım. Leo'yu gereksiz yere kızdırmak istemiyordum. Hali hazırda bana yeterince kızgındı zaten. Yakında kira zamanı geliyordu ve bu ekstra vardiyalara ihtiyacım vardı.

"Ve Sara, eğer daha iyi bahşiş toplamak istiyorsan, sözümü dinle: Daha kısa bir etek giyin," diye önerdi çok bilmiş bir tavırla.

Başımı öne eğerek siyah eteğime baktım. Gözüme yeterince kısa gözüktü. Dizlerimin bir karış üzerindeydi.

"Buranın bir aile restoranı olduğunu zannediyordum?" dedim tatlı bir sesle.

"Öyle." Başıyla onayladı. "Ama biraz bacak göstermenin bugüne kadar kimseye bir zararı olmadı. Bahşişler açısından faydalı olacağı kesin."

"Aklıma yazdım bunu, Leo." Yaptığım kinayeyi anlamaması için ses tonuma özen gösterdim. O gece her şey üzerime geliyordu. Bayan Domates. Leo. Masalarımdan birini iki saat boyunca işgal eden ve doğru dürüst bir bahşiş yerine sadece işe yaramaz birkaç bozukluk bırakan müşteriler. Bir lavabo dolusu kirli bulaşığı her zamanki gibi benim hallettmem için geride bırakan ev arkadaşım Stacey.

Mastırdan birincilikle mezun olduğumda salatanın içindeki domateslerin sayısından ve eteğimin boyundan sorumlu olacağım bir kariyer hayal etmemiştim. Son derece mutsuz, masaların olduğu salona geri döndüğümde arka cebimdeki telefonum titremeye başladı.

Kıvırcık kızıl saçlı bir kadın sipariş vermeye hazır olduğunu belirtmek için havada elini salladı. Görmemiş gibi yaparak çaktırmadan tuvalete yöneldim. Leo, özel telefon konuşmaları hakkında bana bir kez daha nutuk çekmesin diye kabinlerden birine girerek telefonumu cevapladım.

Arayan Stanhope and Sons firmasının İK müdürüydü. Kadınla, Vincent ve ekibiyle yapacağım görüşmenin uçak biletini ve otelini ayarladığı dönemde birkaç defa telefonda konuşmuştuk. "Birazdan sana bir e-posta yollayacağım ama öncesinde arayarak açıklamak istedim."

Aniden midemin bulanmaya başladığını hissettim. İşe kabul edilmediğimi haber vermek için aramıştı beni.

"Neyi açıklamak istediniz?" diye sordum zayıf bir sesle.

"Sana firmamızda bir pozisyon teklif etmekten mutluluk duyuyoruz. Analist olarak işe başlayacaksın ki bu başlangıç için muhteşem bir pozisyon. Tek sorun şu ki en geç yirmi dört saat içinde bize bir cevap vermen ve önümüzdeki hafta da işe başlaman gerekiyor. Vincent bunun senin açından bir sorun olmayacağını umuyor.

"Elbette bu hiç sorun olmaz." Kabinlerden birinde birisi sifonu çekti ve sesin duyulmasını engelleyebilmek için alelacele elimle mikrofonu örtmeye çalıştım.

"Harika," dedi kadın. "Tebrikler. Şimdi resmi teklifimizi sana e-postayla yolluyorum. Yarına kadar imzalaman ve bana geri yollaman gerekiyor."

Kadının mesajı bir dakika içinde kutuma düştü. Hâlâ tuvalet kabinindeyken e-postanın ekini açtım. Sadece maaşın

kendisi bile dizlerimin çözülmesine yetti. Bana başlangıç maaşı olarak, belirli hedeflere ulaşırsam alacağım ikramiye hariç, senelik yüz otuz bin dolar teklif ediyorlardı. Sanki bu yetmezmiş gibi işi kabul ettiğim için otuz bin dolar ikramiye veriyorlardı ve ayrıca taşınma masraflarımı da karşılayacaklardı.

Aynı zamanda hem ağlamak hem de kahkaha atmak istiyordum. Kahrolası restorana geri dönmek ve bütün müşterilere içki ısmarlamak istiyordum. Salatasını götürdüğüm andan itibaren bana dik dik bakan domates sevdalısı deli teyzeye bile.

Onun yerine mezun olduğum günden beri hayalini kurduğum şeyi yaptım. Rob Roy önlüğümü çıkardım ve çöp tenekesine attım ve Leo'ya, Mario'ya ya da başka herhangi birine tek kelime etmeden restorandan çıktım. Oradan özgür bir kadın olarak ayrıldım.

Aynı akşam, Stacey ile Gary televizyonun karşısında dışarıdan söyledikleri Çin makarnalarını ağızlarını şapırdatarak yerlerken, Stacey'ye evden ayrılacağımı haber verdim.

"Yanıma taşınacak başka birini bulana dek kirayı ödemek zorundasın," dedi Stacey gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Hayır, değilim," diye cevap verdim. "Kontratta sana iki hafta öncesinden yazılı bir uyarıda bulunmamın yeterli olduğu yazıyor."

Öne doğru eğildim ve peçetesine "İşbu yazıyla iki hafta sonra taşınacağımı bildiririm," yazdım. İmzaladım ve tarih attım. "Buyur," dedim peçeteyi kucağına fırlatırken.

Toplanmak için yatak odama gittim. Daireden çıkacağım için Stacey'nin içten içe rahatladığına emindim. Gary'nin yanımıza tamamen taşınmasını ve hiçbir şey değişmemiş gibi kirayı aynı şekilde paylaşmaya devam etmemizi istiyordu. Ben de direniyordum. Gary domuzun tekiydi

ve dairemiz üç kişiye yetecek kadar büyük değildi. Ayrıca ikisi hayatımda tanıdığım en gürültülü seks yapan çiftti. Gary'nin hayatımda kalıcı bir figür olmasıyla baş edebilmemin imkanı ihtimali yoktu.

En yakın arkadaşlarım benim için ufak bir veda partisi düzenlediler. Bütün o çalıştığım ekstra vardiyalar yüzünden çoğunu neredeyse haftalardır görmemiştim. Şerefime kadeh kaldırmak için bir şişe şampanya patlattıklarında hepimizin gözleri doldu.

"Tanıdığım en kararlı, azimli insanın şerefine," dedi Jill. Lise hayatım boyunca en yakın arkadaşımdı ve o da nişanlısının yanına, Seattle'a taşınıyordu. "Bu işe girebilmek için ne kadar çok uğraştığını herkesten daha iyi biliyorum, Sara. Bu başarıyı sonuna kadar hak ediyorsun."

"Sara," diye söze başladı Lisa elinde bir bardak portakal suyuyla. Üç aylık hamileydi ve alkol içmiyordu. "Tam da ikizlerim doğmak üzereyken başka bir şehre taşınacak kadar yüzsüzsün. Bebeklerime bakıcılık yapacağını umuyordum!" Güldük. "Şaka bir yana. Her zaman inanılmaz fedakâr bir arkadaş oldun. Ne zaman sevgilimden ayrılsam bir kutu selpak ve en sevdiğim kurabiyeli dondurma ile yanımdaydın. Üstelik kurabiyeli dondurmadan nefret ettiğini biliyorum ama sen bir kez dahi şikâyet etmedin," dedi gülerek ıslak gözlerini silerken. "Özellikle de hayatında pek çok şey ters giderken. Bana ilham veriyorsun ve senin için o kadar mutluyum ki – çığlık atabilirim!"

Bana verdikleri hediyenin paketini açtığımda göz yaşlarına boğuldum. Gümüş bir çerçeve içinde gençlik yıllarımızdan kalma bir fotoğraf ve yanında Lisa'nın düğününde çekilmiş yeni bir fotoğrafımız. Parti uzun uzun sarılmalar ve birbirimizden kopmayacağımıza dair karşılıklı verdiğimiz sözlerle sona erdi. Asla.

New York'a uçmadan önce iki günlüğüne annemlerin yanına taşındım. Onlarla biraz daha fazla vakit geçirebilmek istiyordum. Üniversiteden mezun olduğumdan beri böyle bir şansım olmamıştı. O zamandan bu yana çok şey değişmişti. Artık küçük kızları değildim. Neredeyse günden güne, gözlerimin önünde yaşlı ve hasta insanlara dönüşürlerken bir yandan da daha önce hiç olmadıkları kadar bana muhtaç olmaya başlamışlardı. Bazen aile içerisindeki rollerimizin biz farkında olmadan yer değiştirdiğini düşünürdüm. Annemler yeni işimi duyunca sevinçten çıldırdılar ama dillendirmedikleri halde tek çocukları bu kadar uzağa taşındığı için biraz gerildiklerini hissettim. Babam diyaliz makinesine bağlıydı ve bünyesi New York'a kadar bir yolculuğu kolay kolay kaldıramazdı.

Havaalanına gitmek üzere taksiye binerken, düzenli olarak geri gelip onları ziyaret edeceğime söz verdim. Sanki birbirlerini ayakta tutmaya çalışırcasına kol kola girmiş, kaldırımdan bana el sallayışlarını seyrederken aşırı derecede üzgün hissettim. Onlara veda etmek o güne kadar yaptığım en zor şeydi.

Firma beni Business Class uçurdu. Bu benim için bir başka ilkti. Bir bardak hafif serin Fransız beyaz şarap eşliğinde kızarmış somon yerken kaderimdeki bu gerçeküstü değişimden dolayı oldukça şaşkındım. Suratıma tükürükler saçan uyku apneli bir adamın yanında New York'a yaptığım tren yolculuğundan deri bir koltuğa kurularak tembel tembel Business Class menüsünden peynir ve tatlı seçmeye terfi etmiştim.

Uçak LaGuardia havaalanına indiğinde elinde üzerinde kalın harflerle ismim yazılı bir tabela tutan üniformalı bir şoför tarafından karşılandım. Adam beni bu sefer şehir silueti manzaralı ve yatak odası Stacey ile paylaştığım daire kadar büyük bir başka beş yıldızlı otele götürdü. Masanın

üzerinde Stanhope'un hediyesi bir meyve kasesi ve bir kutu çikolata vardı.

Oturma odamın penceresinin önünde, arkamda Manhattan gökdelenlerinin silueti kırmızı elmamı ısırırken bir Selfie çektim. Fotoğrafın altına *hayalimi yaşıyorum* yazdım.

YEDİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Telefonlarından yansıyan ince ışık huzmeleri asansörün içini puslu gri bir renge dönüştürmüştü. Firar odasının sırlarını onlarla paylaşmasını beklerlerken birbirlerinin huzursuz ifadelerini görmeleri için bu ışık yeterliydi. Bir başka ipucu görebilmek ümidiyle televizyon ekranına baktılar. Boştu.

Çözdükleri anagramla, yüksek sesle tekrarladıkları Sarah Hall'un adıyla, ne yapmaları gerektiğine dair bir talimat almamışlardı. Ne aradıklarını dahi bilmiyorlardı. Bir şifre mi bulmaları gerekiyordu? Eğer öyleyse o şifreyi nereye gireceklerdi? Nasıl bir bulmaca çözmeleri gerektiği konusunda en ufak bir fikirleri yoktu ve bir sonraki ipucunu nerede bulacaklarını da bilmiyorlardı.

"Her yerde olabilir," dedi Sam. "Bir Post-it'e yazılmış bir not. Herhangi bir şey."

Yeni ipuçları bulabilmek için telefonlarının fenerlerinin yardımıyla etrafa bakınırlarken, üzerlerine ışık vuran aynalı duvarlar parlıyordu. Hiçbir şey bulamadılar. Duvarlar dışında bakabilecekleri başka hiçbir yer yoktu. Bir asansördeydiler. Steril, tertemiz ve boş. Bir asansörde nereye bir ipucu saklamış olabilirlerdi ki?

Huzursuzca kıpırdandılar, denemeleri başarısızlıkla son bulduğu için hayal kırıklığına uğramışlardı. Sadece beş dakikadır firar odasındaydılar ve şimdiden bir çıkmaza girmişlerdi.

"Peki bu ne?" Vincent yerden buruşmuş ufak bir kağıt parçası aldı. Bir sakız ambalajıydı. Kokusuna bakılırsa tarçın aromalı. "İç kısmında bir şey yazıyor."

"Yeğen kelimesinin Latincesi," diye okumaya başladı yüksek sesle, "bir avantaj kazanmak anlamına gelen İngilizce kelimenin kökenidir. Tanıdığınız biri böyle bir avantaj sağlamıştır. Söz konusu İngilizce kelimeden iki harf daha uzun olan adını bulun ve sonuca bir adım daha yaklaşmış olacaksınız."

"Şaka mı bu? Latince?" Sylvie yazanları kendi gözleriyle görebilmek için kağıdı Vincent'ın elinden koparırcasına çekip aldı ve ardından da sinirle buruşturdu. "Bugünlerde Latince bilen kim kaldı? Bu çok saçma."

"Düşündüğün kadar saçma olmayabilir," dedi Vincent. "Ben okulda Latince öğrendim. Hollanda'da okullarda zorunlu. Üç sene okudum. Çok uzun zaman önceydi ama..."

Vincent'ın lisede aldığı Latince derslerini hatırlamasını beklerlerken Sylvie kollarını kavuşturdu. Vincent'ı o kadar uzun zamandır tanıyordu ki bazen Hollanda'da doğup büyüdüğünü unutuyordu. Önce Rotterdam ve ardından Lahey. Londra'da bir üniversiteden mezun olmadan ve mastır için Boston'a taşınmadan önce Hollanda'da askerlik yapmıştı.

"Aradığımız kelime *nepos,*" dedi Vincent. "Yeğen kelimesinin Latincesi *nepos.*"

"İpucu İngilizce bir kelime bulmamız gerektiğini söylüyordu," diye uyardı Jules.

"Hepimizin bildiği bir şeyi tekrar hatırlattığın için teşekkürler, Jules," dedi, Vincent. "Nepos İngilizce nepotizm* kelimesinin kökenidir. Burada asıl soru nepotizmden faydalanan kimi tanıdığımız."

---

* Nepotizm: Adam veya akraba kayırma, adil olmayan ayrımcılık anlamına gelen kelime. Kelimenin aslı Latince "nepot" kelimesinden gelir. (e.n.)

"Bu sektörde nereden başlayacaksın bilmiyorum," homurdandı Sylvie. "Seçenekler içinde yüzüyoruz adeta."

"Hadi bizim firmadan başlayalım," dedi Sam. "Ne olsa ipucu söz konusu kişiyi şahsen tanıdığımızı söylüyor."

"Aynı zamanda söz konusu insanın isminin cevaptan iki harf daha uzun olduğunu da söylüyordu," diye belirtti Sylvie. "Nepotizm sekiz harfli. Dolayısıyla bu hepimizin tanıdığı adı on harfli birini bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

"O zaman cevap basit," dedi Jules. "Eric Miles en barız aday ve aradaki boşluğu sayarsan ismi on karakterden oluşuyor."

Eric Miles yönetim kurulu üyelerinden birinin yeğeni ve aynı zamanda Stanhope'un ilk kurucularından birinin de torunuydu. Bu aile bağları sayesinde üniversiteden mezun olur olmaz firmada işe başlamıştı. Hiçbir zaman çok başarılı bir öğrenci olmamıştı ve başarılı bir yatırım bankacısı olmadığı da kesindi.

Dedikodulara bakılırsa ailesi Eric'in Ivy League'de yer alan bir işletme okuluna girebilmesi için yüklü bir bağış yapmıştı ve bu okuldan da ödevlerini onun yerine yapan ve sınavlardan önce ona her şeyi çılgınca ezberleten ve bu emeklerinin karşılığında oldukça cömert ücretler alan özel hocalar sayesinde mezun olabilmişti.

Eric'in Stanhope'da yükselişi kelimenin tam anlamıyla jet hızıyla gerçekleşmişti. Ve kesinlikle hakedilmemişti. Vincent onun bir kapı kolu kadar zeki olduğunu düşünüyordu ki bu nispeten yüce gönüllü bir değerlendirmeydi. Buna rağmen işe girdikten üç yıl sonra Eric'in rütbesi ve maaşı ondan birkaç yıl daha kıdemli ve bir hayli daha yetenekli olmalarına rağmen Jules, Sam ve Sylvie'ninkinden çok daha yüksekti.

Tek sorun Eric'in sınırları zorlayan yetersizliği değildi, aynı zamanda düpedüz adi bir insandı. Özünde kötülük

vardı. Yanında çalışanlara kaba davranıyordu ve önüne gelene sarkıntılık etmesiyle ün salmıştı. Asistanlar, özellikle de partilerde içtiği zaman Eric'ten uzak durmaları gerektiğini gayet iyi biliyorlardı.

Ahlaksız dürtüleri en çok grup fotoğrafı çekileceği zaman ortaya çıkıyordu. Eric kendine hâkim olamıyordu ve örneğin elleri kadın iş arkadaşlarının birinin omuzlarından sırtına iniyor ve bazen de daha da aşağı inerek poposunu kavrıyordu. Bir keresinde kadınlardan birinin eteğini arkadan kaldırarak elini dantel iç çamaşırının içine sokmuştu.

Kadınların yanında ilkel davranışlar sergilemekten özel bir zevk alıyor gibiydi. Eric ve başka bir erkek iş arkadaşıyla aynı asansörü paylaşan bir kadının anlattığı bir hikâye ortalarda dolanıyordu. Eric yanındaki erkek arkadaşına dönmüş ve gözünü bile kırpmadan yüksek sesle "Jenny dün akşam bana sakso çekti. Bu bana sadece tek bir şeyi hatırlattı," demişti.

"Neyi?" diye anında sormuştu arkadaşı.

"Amex kredi kartımın ekstresini kontrol etmem gerektiğini."

Bu hikâye Eric'i özetliyordu. Uyuşuk, kibirli ve adiydi. Bütün bu kusurlarına rağmen hiç kimse onun hakkında bir şikâyette bulunmuyordu. Eric dokunulmazdı. Cinayet işlese bile yanına kalırdı ki maalesef o da bunu gayet iyi biliyordu.

Eric tam da onu bekleyen büyük bir terfiden hemen önce, Noel arifesinde, aniden firmadan ayrıldı. İstifasını vermeden önce Londra ofisindeki bir takım kişilere kulak zarının patladığını ve o yüzden uçamadığını dolayısıyla da Londra'da planladığından daha uzun bir süre kalması gerektiğini anlatmıştı.

Ama Londra ofisinde dolanan dedikodulara bakılırsa, yeni mezun çalışanlardan birine cinsel tacizde bulunduğu

iddialarıyla ilgili soruşturma bitene dek Scotland Yard ülkeden ayrılmamasını önermişti.

Sonradan, suçlamayı yapan kadının fikrini değiştirdiği ve polisle işbirliği yapmayı reddettiği duyuldu. Soruşturma sona erdi. Ama Eric eve döndüğünde stratejik açıdan hassas bir durumdaydı ve firmadaki bazı düşmanları, örneğin Vincent, ondan kurtulmak için bu durumdan faydalandılar.

En azından Jules'un duyduğu versiyon buydu. Eric'in Vincent'tan intikam almaya yemin ettiğini de duymuştu. *Vincent'ın taşaklarını keseceğim. Belki önümüzdeki hafta. Belki de önümüzdeki bir sene içinde.* Jules'un o dönemde yattığı sekretere kalırsa Eric tam olarak şu kelimeleri kullanmıştı: *İş işten geçinceye kadar ona yaklaştığımı fark etmeyecek bile.*

Firma içi iletişim ekibi haftalık yayınladığı haber bülteninde bir açıklama yaptı. "Eric Miles'ın Miles-Newton Girişim Sermayesi Fonu'nda genel müdür pozisyonunda görev almak üzere firmamızdan ayrıldığını üzülerek bildiririz. Eric'e yeni görevinde sonsuz başarılar dileriz." Fonun ailesine ait olduğunu ve pozisyonun Eric'in itibarını korumak için uydurulmuş bir çözüm olduğunu bilmeyenler açısından son derece etkileyici bir açıklama sayılabilirdi belki ama neresinden bakarsanız bakın, Eric işten atılmıştı.

"İkinci ipucunun adam kayırmanın kitabının yazıldığı bu piyasada dahi nepotizmin kralı olarak tarihe geçmesi gereken Eric Miles olduğunu varsayalım," dedi Sam. "O zaman birinci ipucumuz Sara Hall ve ikinci ipucumuz da Eric Miles."

Eldeki sonuçları şöyle bir gözden geçirmek için bir an duraksadı. İş arkadaşlarından biri ölmüş, diğeri yakın zaman önce işten atılmıştı. "Sizi bilmem ama," dedi, "bu gidişat benim hoşuma gitmiyor. Bunlar alışık olduğumuz, standart firar odası ipuçları değil. Bunlar oldukça ... kişisel."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

İşteki ilk günümden önceki gece, yorgunluktan bitap düşerek uykuya dalana dek, saatlerce yatağımda bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durdum. Sabah öfkeyle çalan alarmımın sesiyle uyandım ve hâlâ uyku sersemi yalpalayarak kendimi duşa attım. Saçlarımı ve makyajımı kotarmam ve ardından da dolaptan bir önceki akşam çıkardığım elbisemi giyinmem bir asır sürdü.

İmzayı attığım zaman verdikleri ikramiyenin hatırı sayılır bir kısmını, alışveriş yaptığım butikte hizmet veren ve Wall Street'te çalışan kadınların nasıl giyinmeleri gerektiği konusunda bilinmesi gereken her şeyi bildiğini iddia eden bir moda danışmanın da yardımıyla, yeni bir gardıroba yatırmıştım.

"Erkeklerin ofiste ne giyecekleri konusunda kafa patlatmalarına neredeyse hiç gerek yok. Üstlerine bir Ferragamo takım ve kravat çekerler ve anında son derece klas olurlar. Kadınların işi daha zor. Bizim kadınsı olmamız gerekiyor ama aynı zamanda da profesyonel görünmemiz. Modaya uygun ama aynı zamanda muhafazakar. Bütün bu çelişkileri dikkate almak kolay değil." Konuşurken bir yandan da tasarımcı elinden çıkma, fiyatları gözlerimi yuvalarından fırlatan döpiyeslerden bazılarını denemem için seçiyordu.

Dükkandan içlerinde beş döpiyes ve beş çift ayakkabı olan on bir torbayla ayrıldım. Hepsinin toplam ne kadar

tuttuğunu söylemeye dilim varmıyor. Kısaca Tokyo'ya gidip gelmeme yetecek kadar mil topladım diyebiliriz.

Şehir merkezindeki gıdım gıdım ilerleyen trafik yüzünden şaşkın ve telaşlı, taksiyle Wall Street'teki ofise geldim. Binanın gösterişli lobisine girerken midemde *işte ilk günüm* kelebekleri uçuşuyordu. Bir konsiyerj beni, doksanıncı kattaki Stanhope ofisine kadar hiç durmadan çıkan ekspres asansöre yönlendirdi.

Koyu bir sohbete dalmış iki adam arkamdan asansöre bindiler. "Kırk yaşına gelmeden hayatta evlenmem. Aramızda kalsın ama müstakbel karım muhtemelen şu anda hâlâ ilkokula gidiyor," dedi sarı kısa saçlı adam, sanki mali bir tabloyu inceliyormuşçasına popoma bakarken.

"Keşke ben de direnseydim. Bütün bu düğün saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Evlilikle alakalı her şey bir tartışma konusu," diye şikâyet etti arkadaşı. "Lisa kilisede evlenmek istiyor -tahminimce bu işin arkasında ailesi var. Ona 'Hayatta olmaz. Ben Tanrı'ya inanmıyorum', dedim."

"Senin taptığın tek şey yatırım portföyün," diye güldü diğeri. "Bu zamana kadar öğrenmiş olması gerekirdi,"

"Kesinlikle. Parmağındaki kahrolası kaya parçasını işaret ettim ve ona yatırım bankacılarının dine ihtiyaç duymadığını söyledim. Kazandığımız bu paralarla, cennetin tadını çıkarmak için öbür tarafa gitmemize gerek yok."

Asansörden dışarı çıkıp Stanhope and Sons firmasının resepsiyonuna adımımı attığım an o cennetin tadını almaya başlamıştım bile. İnsan kaynaklarında çalışan bir asistan beni karşıladı ve bir hafta sürecek oryantasyonun yapılacağı odaya kadar bana eşlik etti. Lobinin ortasındaki merdivenlerden yukarı, yönetici katının ayrıcalıklı ihtişamına doğru çıkarken kadının bukleleri omuzlarının üzerinde bir sağa bir sola zıplıyordu.

Kırılmaz camlı vitrinlerde sergilenen paha biçilmez sanat eserlerinin dizili olduğu koridor boyunca ilerledik. Sanat eserlerini incelemeye fırsatım olmadı çünkü asistan kız beni doğrudan, devasa bir yönetici salonuna açılan çift kanatlı kapıya yönlendirdi. Odanın bir tarafında üstünde içerisinde çeşit çeşit taze sıkılmış meyve suları ve sağlıklı içecekler olan eski tip soda şişeleri, meyve tabakları, orman meyveli soslarla süslenmiş granolalarla dolu mini kavanozlar, pastalar ve hamur işleriyle dolu standlar dizili uzun bir açık büfe masası vardı.

İşe yeni başlayan diğer dokuz kişi, uzun bir masanın etrafına dizili sandalyelerde oturmuş, önlerindeki karşılama kitapçıklarının sayfalarını gelişigüzel karıştırıyorlardı. İçeri girdiğimizde hepsi başını kaldırdı. Erkeklerin sinek kaydı traşları ve yeni kesilmiş saçları ve üzerlerinde özenle ütülenmiş takım elbiseleri ve parlayana kadar cilalanmış ayakkabıları vardı. Diğer tek kadın en uzak köşede oturuyordu. Cesaret vermek istercesine birbirimize gülümsedik. Adı Elizabeth'ti ve yarım yamalak gülümsemesi en az benim kadar gergin olduğunu gösteriyordu.

İlkokulun ilk gününde yepyeni kıyafetler ve parlak ayakkabılar giymiş çocuklara benzediğimizi fark ettim. Tek fark bizim kıyafetlerimiz ufak birer servet değerindeydi ve hiçbirimizin tek bir mendile dahi ihtiyacı yoktu, hatta tam tersi: kendimize hâkim olamıyor, hepimiz pişmiş kelle gibi sırıtıyorduk.

Oryantasyon, bir parça kurumsal havası olan bir acemi birliği eğitimi gibiydi. Belki de bu yüzden toplantıyı yönetmesi için Janet'ı seçmişlerdi. Janet Harvard'dan mezun olduktan sonra, firmaya katılmadan önce, deniz subayı olarak görev yapmıştı. Bize onunla ters düşmememiz gerektiğini hatırlatan kısacık sarı saçları ve üzerine tam oturan gri bir takım elbise vardı.

"Tebrikler. Kariyer piyangosu size çıktı," dedi Janet yaptığı açılış konuşmasında. "Artık firmanın çalışanı olduğunuza göre piyango bileti satın almanıza gerek yok. Zaten kazandınız." Herkes güldü.

Janet'in bize büyük ikramiyeyi kazandığımızı hatırlatmasına gerek yoktu. Bir yanda, alarmla korunan cam bir dolabın içinde Ming hanedanına ait bir vazonun ve diğer yanda cam bir vitrinin içinde Picasso'nun çizdiği, metresinin yaldızlı çerçeveli bir resminin ve tam karşısında Monet'nin yağlı boya bir tablosunun sergilendiği yönetici fuayesinde şöyle bir dolanmamız yeterliydi. Gerçi ufak bir tabloydu ama Monet Monet'dir. Toplantı odamızın bir köşesinde öne eğilmiş bale ayakkabısının kurdelesini bağlarken kafasını kaldırıp bize sevimli gözleriyle gülümseyen bronz bir balerin vardı.

"Bu çizelgelere bakarsanız ..." Janet renkli bir çubuk grafiği işaret etti "şu anda oturduğunuz koltuklara ulaşmanın ne kadar zor olduğunu görebilirsiniz."

"Geçtiğimiz yıl içerisinde yeni mezunlara açtığımız pozisyonlara dokuz binin üzerinde başvuru aldık." Grafiğin söz konusu sayıları gösteren kısmına dikkat çekmek için kırmızı bir lazer ışık kullandı. "Bazıları resmi başvurulardı. Bazıları, her zaman en iyileri işe almamız için antenlerini sürekli açık tutan mevcut çalışanlarımızın ve en iyi üniversitelerden mezun elemanlarımızın referansları ile geldi."

"Dokuz yüz aday finale kaldı ve tamamına çevrimiçi testler yolladık. Bu testlerin sonuçları, kendi alanlarında lider psikologların geliştirdiği karmaşık bir algoritma yardımıyla değerlendirildi. Bu yöntem sayesinde finale kalanların arasından iki yüz elli kişiyi seçmeyi başardık. Firma dışından seçilen, özel eğittiğimiz danışmanlar bu adaylarla, şirketimizin hiçbir koşulda taviz vermeyeceği özelliklere sahip olup olmadıklarını belirlemek için son derece titiz kurgulanmış,

görüntülü bir telefon görüşmesi yaptılar. İçlerinden sadece yüz tanesi, ilk tur resmi görüşmelere katılmak üzere, firmamızın uluslararası merkezlerinden birine davet edildi. Bu adayların arasından elli tanesi yoğun görüşme sürecimize baştan sona katılma hakkını elde etti. Bu, hepinizin gayet iyi bildiği üzere, en az dört görüşme anlamına geliyordu. Bu adayların içinden otuz tanesine, ki siz de buna dahilsiniz, birer teklif yapıldı." Sözlerinin etkisini gösterebilmesi için kısa bir an duraksadı.

"Bugün burada olmanız çok büyük bir başarı. Tebrikler." Janet ağır çekim ellerini çırptı. "Ayrıcalıklılar kulübüne hoş geldiniz."

Bu etkileyici girişin ardından haftanın geri kalanında sunum yapacak konuşmacıları bize tanıttı. Hepsinin şu anda firmada çalışan ya da kendi fonlarını kurmak üzere firmadan ayrılan veya kendi yatırım portföylerini yönetmek için kırk yaşında emekli olan eski yöneticiler olduklarını ekledi. Bu sonuncusu tüm yatırım bankacılarının hayaliydi.

Hafta boyunca yapılan konuşmalar hukuki detaylardan stratejilere ve kriz yönetimine kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyordu. Konuşmacılar farklı disiplinlerden ve farklı geçmişlerden geliyorlardı ama hepsinin ortak bir yönü vardı: Hepsi firmadan bahsederken üstünlük bildiren sıfatlar kullanıyordu.

"Sadece en akıllıları işe alırız." "İkramiyelerimiz ve maaşlarımız sektördeki en cömert sayılar." "Firmamız dünyadaki en büyük anlaşmalara imza atıyor ve en prestijli müşteri listesine sahip."

Her konuşmacı aynı abartılı lafların değişik versiyonlarını tıpkı bir papağan gibi tekrar edip duruyordu.

"Başlangıçtan itibaren size bu düzeyde bir deneyim kazanma imkanı sağlayacak başka bir şirket bulmanıza imkan yok," dedi kırklarında, emekli üst düzey bir yönetici olan

Max. Bu yarı emeklilik günlerinde, oyalanmak için şirketlere danışmanlık hizmeti sunduğunu ve yöneticilere mastır dersleri vermek üzere ayda beş gün Londra'ya uçtuğunu anlattı. "Stanhope'da geçireceğiniz bir günde diğer firmalarda bir ayda edineceğiniz tecrübeyi kazanırsınız."

Diğer tüm yeni işe başlayanlar işletme bölümünden taze mezun olmuşlardı. İçlerinde Noel'den beri iş arayan tek kişi bendim. Orada bulunmamı tamamen kaderin ufak bir cilvesine borçlu olduğumun kesinlikle farkındaydım. Eğer Vincent ile kazara tanışmamış olsaydım bu işe asla giremezdim.

Beş gün içerisinde, aylardır bahşiş karşılığı garsonluk yapan, gerçek hayatın zorluklarıyla tanışmış bir işletme mezunundan dünyanın en büyük finans şirketlerinden birinde yeni işe girmiş bir çaylağa dönüştüm.

Kafamıza vura vura bize öğrettikleri mesaj, dünyamızın para etrafında döndüğüydü. Kazanmak. Çoğaltmak. Harcamak. Bu sırayla. Stanhope'un baba, oğul, kutsal ruh versiyonu buydu.

"Sanki bir tarikata giriyor gibi hissediyorum," diye fısıldadı içimizden biri, molalardan birinde kahve içip takılırken. "Ve altını çizmek isterim ki ben kendi adıma kutsal çanaklarından içmeye dünden razıyım."

Bir diğeri "Buna neden oryantasyon dediklerini anlamıyorum – daha çok bir tür beyin yıkama. Ama hey, şikâyet etmiyorum. Stanhope bugüne kadar hayal ettiğim her şeyi temsil ediyor," dedi.

Oryantasyon haftası boyunca firma bizi şımarttı. Açgözlülük ile yaşayacağımız, uzun süreli, baş döndürücü bir aşk ilişkisi için bize kur yapıldığının farkına varmadık. Haftanın sonunda, bu firmaya girmeden önce yarım yamalak da olsa desteklediğimiz, iklim değişikliğinden sosyal adalete varan, ne kadar idealimiz varsa tümü tek darbeyle yok edilmişti.

İlk gün, sandalyelerimizde bizi içi kurumsal hediyelerle dolu çantalar bekliyordu. Erkekler için ipek kravatlar. Kadınlar için İtalyan ipek eşarplar. İkinci gün bize birer deri akıl defteri hediye etmişlerdi. Üçüncü gün toplantı odasına girdiğimizde duvara dizilmiş Samsonite marka mini bavullarla karşılaşmıştık. Her birine isimlerimizin baş harfleri işlenmişti.

"Bol bol seyahat edeceksiniz o yüzden doğru ekipmanla yola çıkmanız önemli diye düşündük," dedi Janet, herkes adının yazılı olduğu bavulu bulmaya çalışırken.

Bavulların içinde Fitness saatleri, piyasadaki en kaliteli kablosuz kulaklıklar ve muhtemelen toplam birkaç bin dolar değerinde bir yığın başka eşya daha vardı. Ertesi gün hepimize binanın üçüncü katındaki Fitness salonuna üyelik kartları hediye ettiler. Son gün herkese bir Broadway müzikaline davetiye verdiler, yönetim kurulu üyelerinden biri olan Harrison Stewart'ın misafiri olacaktık. O gece onun locasında oturduk ve gösterinin ardından da içki içmeye ona ait, sadece üyelerin girebildiği, bir kulübe gittik.

Aramızdaki en şüpheciler dahi bu beş yıldızlı ağırlamanın cazibesine kapılmıştı. Bir garson sürekli çalıştığımız odaya girip çıkarak, bize hiç durmadan soğuk sıkım taze meyve suları ve şirkette çalışan bir baristanın hazırladığı kahveden servis ediyordu. Toplantı aralarında bize, normalde sadece yöneticilere yemek hazırlayan firma şefinin elinden çıkan çeşit çeşit tek lokmalık atıştırmalıklar getiriyordu.

Öğle yemeği yönetici katındaki özel bir yemek odasında servis ediliyordu.

İlk gün Brad, Luke'un kulağına "O kravattan bir an evvel kurtulmalısın," diye fısıldadı. Luke, garson her ikisinin de önüne içlerinde ıstakoz kuyruğu ve yanında karamelize tereyağı sosu olan dev tabaklar koyarken sustu.

Adam odadan çıkar çıkmaz "Neden?" diye sordu. "Herhangi biri olan herkesin Hermes giydiğini duydum."

"Problem de bu ya," dedi Brad. "Geçen yaz burada staj yaptım. Bütün ekibin katıldığı şu ayakta yapılan toplantılardan biri sırasında patronum bana döndü ve *Brad, Hermes alacak kadar paran olması umurumda bile değil. Bu ofiste o ayrıcalığı önce bileğinin hakkıyla elde etmen gerekiyor* dedi. Kravatımı herkesin önünde makasla kesti ve gidip yeni bir tane almamı söyledi."

Luke'un beti benzi attı. Öğle yemeğinin ardından toplantıdan sıvıştı ve bir sonraki buluşmaya biraz gecikti, toplantı odasından içeri girdiğinde çizgili, mavi bir Gucci kravat takıyordu.

İkinci gün bölüm başkanlarından birinin, açık kahverengi saçlı, sözlerini noktalarken parmağını havada sallamaya meyilli Steven Mills'in, bir sunumu vardı.

"Sıkı çalışırsanız," dedi Mills, "o zaman ödüllendirilirsiniz. Stanhope'da çalışanlarımıza iyi para veririz. Rakiplerimizden daha iyi para. Biz sizi gözetiriz ki siz de bütün enerjinizi ve yeteneklerinizi bizim işimizi gözetmeye harcayabilesiniz. Buna servet büyütme denir. Sizinki de dahil *herkesin* servetini."

Bize, rol modeli seçmemiz gereken ekip üyelerinin kendilerini tanıttıkları filmlerin arka arkaya sıralandığı bir video seyrettirdi.

"Ekranda gördüğünüz çalışanların hepsi aynı sene işe alınan mezunlar," dedi Mills. "Sekiz, on yıl önce bu insanlar şu anda sizin oturduğunuz koltuklarda oturuyorlardı." Ekranda pilot gözlükleri takmış bir adamın görüntüsü belirdi. Koyu sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Deniz kıyısında uzanan bir yolda siyah bir Lamborghini sürerken bir yandan da kameraya konuşuyordu.

"Mastırımı bitirdiğimde," dedi ekranın alt köşesinde beliren yazıdan Dean olduğunu anladığımız adam, "böyle bir hayatım olacağını hayal bile edemezdim."

Video, Dean'in, iki yanında ağaçlar dizili kavisli bir yolda ilerleyen ve son derece bakımlı dev bir bahçe içinde konumlanmış, art deco tarzında yüzme havuzuyla, koloni dönemi mimarisi stilinde inşa edilmiş ve mavi dokunuşlarla renklendirilmiş, beyaz bir evin önüne varan arabasının havadan drone ile çekilmiş görüntüleriyle devam ediyordu. Kamera bir kez daha, üzerinde deri savaş pilotu ceketiyle arabasından inerek verandaya yürüyen Dean'e döndü. Uzun, açık sarı saçlı bir kadın ona sarılıyordu. Kadın kucağında üzerinde örgü bir kazak olan, son derece fotojenik bir bebek taşıyordu. Hepsinin bir cast ajansından çıkıp gelmiş gibi bir halleri vardı.

Joe'nun videosu da birinci filmin neredeyse tıpatıp aynısıydı yalnız o araba yolculuğunun sonunda bir yata biniyor ve kaptana talimatlar veriyordu. Son sahnede kamera, omuzlarından birini açıkta bırakan ve siyahi hatlarını öne çıkaran beyaz bir gece elbisesi giymiş, bir kapak kızı kadar güzel karısının omzuna kolunu atan Joe'dan yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Sahne çiftin gecenin karanlığına doğru yelken açışıyla sona eriyordu.

İçlerinde farklı olan tek video aynı zamanda bir kadını gösteren tek videoydu. İngiliz tarzı bir malikanenin önünde üstü açık gri bir Mercedes'den indiğinde kadını yerinde duramayan bir beagle'ın tasmasını tutan iki küçük çocukla gri saçlı, yaşlıca bir adam kucaklıyorlardı.

"O çocukları doğurabilmek için taşıyıcı anne kullanmış olmalı," diye fısıldadı Elizabeth kulağıma eğilerek. Oryantasyon grubundaki iki kadın olarak adeta birbirimize çekiliyorduk. "Kız kardeşimin en yakın arkadaşı bu şirkette çalışıyordu ve hamileliğini altıncı ayına kadar saklamak zorunda

kaldı. Doğum izninden döndüğünde hiç müşterisi kalmamıştı. Hamile kalmanın kariyerini öldürdüğünü söyledi."

Daha uzun seneler, muhtemelen otuzlarımın bayağı bir tadını çıkarmadan, çocuk sahibi olmayı planlamıyordum gerçi ama yine de hamileliğimin son üç ayına girene dek göbeğimi saklamak zorunda kalma fikri hiç hoşuma gitmemişti. Elbette bu düşünce beni şirketten soğutmaya yetmedi. Zamanı geldiğinde çaresine bakarım, diye düşündüm.

Firmadaki ilk haftamız boyunca tam anlamıyla baştan çıkarıldık. Cömert hediyeler. Saygılı tavırlar. Ardı arkası kesilmeyen ufak jestler. Hepsini gençliğimize ve hırsımıza yakışır küstah bir coşkuyla kucakladık. Neden olmasın ki? Benim açımdan bakıldığında, Rob Roy'da çalışırken akşamları yemek için eve götürdüğüm artıklarla kıyaslandığında oldukça kayda değer bir ilerleme sayılırdı.

Hiç sektirmeden her öğlen tam on iki otuzda, saat birde yiyeceğimiz, gurmelere layık lezzetlerin hayaliyle hepimizin ağzının suları akmaya başlıyordu. Torba içinde pişirilmiş Wagyu (Japon sığırı) bifteği, yanında tavada çevrilmiş tereyağlı patates ve kömürde pişmiş kuşkonmaz veya yabani havuç püresi eşliğinde kekik aromalı Atlantik somonu veya yönetici katının özel şefi o gün hangi tadına doyum olmayan lezzeti pişirmeye karar verdiyse artık o. Her yemeğe vintage Kaliforniya şarapları eşlik ediyordu.

Son gün hepimize önemli bölümleri ezberlememizi tembihleyerek *Kazanmanın Yolu* kitabının ciltli birer kopyasını verdiler.

"Firmada *Kazanmanın Yolu*'ndan alıntı yaparken aynı anneannemin kutsal kitabı referans gösterirken takındığı saygılı tavrı takınıyoruz," diye açıkladı Janet. "Başarıya varan yolu size gösteren bir harita gibi düşünün bu kitabı."

Firmanın otuzlu yıllara uzanan geçmişini ve yarattığı değerin arkasında yatan felsefeyi detaylıca anlatan yüz sayfalık bir kitaptı bu. Aslında firmada ne zaman biri 'değer' lafını kullansa kastettiği 'para' idi. Her iki terim de birbirinin yerine kullanılıyordu ama sadece paradan bahsetmek görgüsüzlük sayılıyordu. Bizden, Stanhope ve müşterilerini aşırı derecede zengin etmemiz ama aynı zamanda da topluma hizmet ediyormuşuz gibi davranmamız bekleniyordu.

Kitapta şöyle pasajlar vardı: "Bizim çalışanlarımız olağanüstüdür çünkü piyasada en iyi firma olabilmek için piyasadaki, piyasanın en zorlu problemlerini çözebilen, en iyi elemanlara sahip olmak gerekir."

Tam on sayfa boyunca firmanın kuruluş vizyonu tüm ayrıntılarıyla anlatılmıştı, yazıya, firmada yarı Tanrı muamelesi gören orijinal Bay Stanhope'un ve oğullarının siyah beyaz fotoğrafları eşlik ediyordu. Aile üyelerinin portreleri, firmanın ülkeye yayılmış kırk ve dünyanın farklı yerlerindeki yirmi bir ofisinin her birinin duvarlarını süslüyordu.

Son buluşmamızda Janet bize "İçinizden hedefe ulaşacak her iki kişiye karşılık bir kişi başarısızlığa uğrayacak," dedi. Başımıza talih kuşu konduğuna hepimizi inandırdığı ilk günkü sözleriyle tamamen çelişkili bir yorum yapıyor olması umurunda değilmiş gibiydi. Anlaşılan içimizden sadece bazıları kazanan tarafta olacaktı.

"Yeni mezun çalışanlarımızın yüzde otuzu ilk yılın sonunda istenen performansı gösteremedikleri için aramızdan ayrılırlar," dedi. "Kalmak istiyorsanız tüm hayatınız boyunca hiç çalışmadığınız kadar çok çalışmanız gerekiyor."

Oryantasyon odasından artık firmanın birer çalışanı olarak çıktığımızda tıpkı eğitimli köpeklere benziyorduk. Nasıl büyük bir sabırsızlıkla gurme öğlen yemeklerimizi

beklediğimizi düşündüm. Firma bizden her ne isterse, bir ödül karşılığında yapmak üzere koşullandırılmıştık.

Göreve başlamamızın ardından firmaya duyduğumuz körü körüne bağlılığa bakılırsa her birimiz onun için kendimizi ateşe atmaya hazırdık. Gerçeği söylemek gerekirse, ben çoğumuzun Stanhope için adam öldürmeye bile hazır olduğunu düşünüyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ASANSÖR

Tavandaki havalandırmadan asansörün içine amansızca sıcak hava esiyordu. İlk başta hoşlarına gitmişti çünkü içerideki soğuğu biraz olsun törpülüyordu. Ama zaman geçtikçe, sıcaklık firar odasının dar sınırları içerisinde tahammül edilemez bir hal almıştı.

Sylvie'nin ensesinden aşağı ve göğüslerinin arasından ter damlaları süzülüyordu. Naylon çorabı bacaklarını kaşındırıyordu. Bu durum o kadar dayanılmaz bir hale geldi ki ayakkabılarını çıkarıp çorabını aşağı doğru sıyırmaya çalıştı. Çorap resmen terden kalçasına yapışmıştı. Çıkarabilmek için hırsla çekiştirdi, bacakları çırılçıplak kalana ve naylon tanınmaz bir hal alana dek tırnaklarıyla parçaladı.

"Bu kaloriferi kapatmanın bir yolu olmalı." Sylvie biraz serinleyebilmek için elini suratının önünde yelpaze gibi salladı. Saçları nemli ve hafif ıslaktı, makyajı akıyordu. Her zamanki kusursuz görüntüsünden eser yoktu. Asansöre girdikleri andan beri ilk defa, karanlık olduğu için minnettardı. Karanlık onu, eleştiren gözlerden koruyordu.

"Denedik," dedi Vincent. "Kapanmıyor. Kontrol panelinin vidalarının uçları standart değil o yüzden kablolara ulaşamıyoruz bile."

"Sıcaklık dayanılmaz. Daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum."

"Madem öyle kalan ipuçlarını da bulalım ki daha bir saat dolmadan buradan çıkabilelim," dedi Vincent. "Bu bulmacayı ne kadar çabuk çözersek o kadar çabuk evimize dönebiliriz."

"Bizi böylesi bir çöplüğe getirdiklerine inanamıyorum," diye şikayet etti Jules. "Hiçbir şey doğru dürüst çalışmıyor. Işık yok. Havalandırma çok sıcak bir dereceye ayarlanmış. Tanrı bilir kaçıncı kattayız. Ve ortaklıkta çözebileceğimiz başka ipuçları bile yok! Buradan nasıl kurtulmamızı bekliyorlar?" Histerikten ziyade komik duyulmak için özel bir çaba sarf etti. Karanlıkta ne kadar gerildiğini diğerlerinin fark etmesini istemiyordu.

"Eminim bir yerlerde daha fazla ipucu vardır," dedi Vincent. "Daha çok çabalamamız gerekiyor. Eğer el ele verirsek, işte o zaman şifreyi çözebiliriz."

Telefonundaki feneri açtı ve ince ışık çizgisini asansörün zemininde gezdirerek buruşuk bir kağıt parçası ya da ipucu yerine geçebilecek başka herhangi bir şey aradı. Tek görebildiği Sylvie'nin, duvarın kenarına son derece özenli yan yana yerleştirilmiş ayakkabılarıydı.

Yüzü ter içindeydi. Mendiliyle sildi. Sıcaklık gerçekten dayanılmazdı. Vincent ceketini çıkardı ve arka duvardaki krom tırabzana, Jules'unkinin hemen yanına astı. Kravatını gevşetti ve gömleğinin yakasını açtı.

Sam, "Bu benim katıldığım diğer firar odası oyunlarının hiçbirine benzemiyor," diyerek düşüncesini paylaştı. "Bu bayağı çetin bir oyun. Ortalıkta görevli yok. Talimat yok. Bariz ipuçları yok. Sıcak, karanlık ve bir gökdelenin yarısını tırmanmış, gerçek bir asansörün içindeyiz."

Sylvie yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı ve sıcağa rağmen çıkarmayı reddettiği ceketini alttan çekiştirerek düzeltti. Eğer bu gerçekten ekipten kimlerin işten atılacağına karar vermek için organize edilmiş bir oyunsa nihayet buradan

çıkmayı başardıklarında perişan görünmeyecekti, orası kesindi. Erkeklerin gevşek kravatları ve yakası açık gömlekleri hoş görüyle karşılanırdı ama asansörün kapısı açıldığında Sylvie'nin gömleğinin düğmeleri açık ya da saçı darmadağın olursa o zaman insanlar onun sinir krizi geçirdiğini varsayacaklardı. Stresle başa çıkmayı başaramadığını düşüneceklerdi.

Aklında bu düşüncelerle ayaklarını topuklularının içine geri sığdırmaya karar verdi. O kadar uzun süre ayağında onlarla ayakta durmak inanılmaz acı verecekti ama üstlerinin önünde çıplak ayaklı bir hippi gibi görünmeyi kesinlikle reddediyordu. Artık çorap giymiyor olması yeterince büyük bir felaketti zaten. Ayakkabılarını giymeye çalışırken dengesini kaybetti ve Jules'un üzerine kapaklandı. Jules düşmesin diye, yapmacık bir nezaketle onu yakaladı. Dokunuşu adeta asit etkisi yapmıştı. Sylvie ürperdi ve onu niyetlendiğinden biraz daha fazla güç kullanarak itti. Şiddetli tepkisi karşısında Jules'un ne kadar şaşırdığını hissetmişti.

Jules'tan uzaklaşmak için içgüdüsel olarak geriye doğru birkaç adım attı, ta ki sırtını tırabzana irkilecek kadar kuvvetli çarpana dek. "Ah!" Kesin çürüyecekti ama umurunda değildi. Berbat bir çürük bile Jules'un dokunuşundan daha iyiydi.

Jules ile fiziksel bir temasta bulunmanın düşüncesi dahi midesini bulandırmaya yetiyordu. Geçtiğimiz sekiz ay boyunca sanki hiçbir şey olmamışçasına her gün Jules'u görmek, onunla çalışmak, konuşmak zorunda kalmak yeterince berbat bir durumdu zaten. Ona dokunmayı kaldıramayacağı kesindi.

Daracık asansörün içinde Jules'tan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı ama nafile. Nerede durursa dursun, her zaman dokunma mesafesinde olacaktı. Asansör çok ufaktı.

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki hepsi diğerlerinin nefes alıp verişini duyabiliyordu. Burun delikleri terleyen vücutlarından yayılan rahatsız edici kokuyla doluyordu.

Sylvie biraz daha uzaklaşabilmek için tırabzan boyunca kenara doğru kayarken katlı vaziyette tırabzana asılmış ceketlerden birini kazara yere düşürdü. Ceket mermer zemine düştüğünde metalik bir çınlama sesi duyuldu.

"Tanrı aşkına neydi bu?" diye sordu Vincent.

"Birinin ceketini yere düşürdüm," dedi Sylvie ceketi yerden kaldırmak için öne eğilirken. Karanlıkta ceketi bulabilmek için eliyle yeri yokladı. Bir kumaşa dokunmayı beklerken eli başka bir şeye değdi. Soğuk ve sertti. Bariz ayırt edilebilir bir şekli vardı. Sylvie parmaklarını üzerinde gezdirdiği anda dokunduğu şeyin ne olduğunu anlamıştı.

"Neden burada bir silah var?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun? Silah mı?"

"Evet silah demek istiyorum, Vincent," dedi Sylvie. "Bir tabanca, bir silah. Yere düşürdüğüm ceketin cebinden düştü. Bak," dedi, silahı Vincent'a uzatarak. Vincent telefonunun fenerinin yardımıyla silahı inceledi.

"Bu bir Glock," dedi. "Ve dolu."

Diğerlerine de hitap etmek için arkasını döndü.

"Tanrı aşkına hangi manyak bir iş toplantısına dolu bir Glock'la gelir?"

ONUNCU BÖLÜM

SARA HALL

"Millet, Sara'ya merhaba deyin." Vincent, muhtemelen güven verici bir jest yapmak için, elini sağ omuzuma koymuş arkamda duruyordu. Ekiptekiler, toplantı odalarından birindeki dev masanın etrafına yayılmış, çalışmaya dalmışlardı.

Vincent'ın sözlerini algıladıklarında gözleri bilgisayar ekranlarından bana kaydı. Tedirgin bir vaziyette kapının eşiğinde duruyordum. Ekibin delici bakışlarının altında çaktırmadan ezildim. Bakışları kendimi okula yeni gelen kız gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Merhaba, Sara." Rahatlayarak odadan yükselen ilk samimi sese doğru döndüm.

"Ben Sam." Siyah döner bir sandalyede Kollarını kavuşturmuş oturan Sam'in dudaklarında sesindeki samimi tınıyı yalanlayan alaycı bir gülümse vardı. Kısacık kesilmiş, uzarsa kıvırcık olacağı anlaşılan sarı saçları ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan büyük, mavi gözleri vardı.

Bir cumartesi sabahı saat dokuzdu ve anlaşılan katı giyim kurallarını esnetmeyi hak ettiklerini düşünmüşlerdi. Ceketler sandalyelerin arkasına fırlatılmıştı. Kravatlar çözülmüştü. Gömleklerin yaka düğmeleri açılmıştı.

Stanhope and Sons firmasında giyim kuralları ancak bu kadar esneyebiliyordu. Ofisin içinde rahat giysiler ve blucin giymek hafta sonları dahi yasaktı.

Vincent eli sırtımda beni toplantı odasından içeri soktu. Kendimi mezbahaya giren bir koyun gibi hissediyordum. Elinden sıyrılıp kaçmak istiyordum ama onu rencide etmekten korkuyordum. Vincent kapıyı kapatmak için elini sırtımdan çekince rahatladım.

Cam duvarlardaki ve özgürlük abidesinin kısmi bir manzarasına açıldıklarını çok sonraları keşfedeceğim yerden tavana yükselen pencerelerdeki jaluziler yere kadar indirilmişti. İçeriye gün ışığı girmediği için tavandaki ışıklara rağmen odanın kasvetli bir havası vardı.

O sabahı kendime daire bakmaya ayırmıştım ama Vincent cuma akşamı tek bir telefonla bütün planlarımı alt üst etmişti.

"Sara, maalesef yarın seni hazırlık yapmana fırsat vermeden işlerin ortasına atmak zorundayım," demişti. "Bu firmada işlerin nasıl ilerlediğini anlayana dek seni birkaç hafta boyunca farklı ekiplere dahil etmeyi planlıyordum ama korkarım böyle bir lüksümüz yok. Önümüzde bir *bake off* var ve ateş altındayız."

"Önümüzde bir ne var?"

"Yakında firma jargonuna alışırsın," dedi gülerek. "*Bake off* bir teklif sunmak için başka firmalarla yarışıyoruz anlamına geliyor. Bu sefer olası bir satın alma söz konusu. Bu da iki hafta sonra bir teklif verebilmemiz için son teslim tarihine kadar *Herkes görev başına!* anlamına geliyor."

"Oo," dedim, cehaletim yüzünden inanılmaz mahcup.

"Dert etme, Sara. Çok çabuk adapte olacaksın. Seni bu yüzden işe aldım," dedi. "Ivy League okullarından mezun, tırnaklarıyla bir yere varmak ne demek en ufak bir fikri dahi olmayan, kibirli tipler canıma tak etti. Dinle, ekip seninle tanışmaya can atıyor. Yarın sabah saat dokuzda ofiste buluşuruz. Tam dokuzda."

Bu bir rica değildi.

Kiralık evleri ziyaret edebilmek için aldığım randevuları iptal etmesi için komisyoncuya bir mesaj attım. East Village'daki kulağa mükemmel gelen stüdyo tipi daireyi görmeye gidemeyeceğim için üzgündüm. Komisyoncu dairenin anında kapılacağı konusunda beni uyarmıştı. Hayalimdeki daireyi kaybetmek firmanın her şeyden öncelikli olduğunu iyice anlamama sebep olan ilk acı deneyimimdi. Doğum, ölüm ve düğün haricinde bize ihtiyaç duyulduğu anda hazır ve nazır olmalıydık. Ve bazen o durumlarda bile.

Toplantı odasına girdiğimde Sam dışında kimse bana selam vermeye tenezzül etmemişti. Bilgisayarlarında her ne yapıyorlarsa tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. Benimle konuşarak düşünme faaliyetlerini bölmek mi istemiyorlardı yoksa umurlarında mı değildim, emin olamıyordum.

Vincent hâlâ ayakta, önündeki dosyalardan birini karıştırırken "Sara'yı ekibin kalanıyla tanıştır, lütfen," diye Sam'e buyurdu.

"Elbette." Sam sandalyesinden, hiç samimi olmadığını hissettiğim, abartılı dostça bir tavırla, adeta zıplayarak kalktı. "Bu projede ekibin liderliğini yapma şerefi bendenize bahşedildi. Vincent'ın gözetiminde, elbette," dedi küstah bir tavırla Vincent'a göz kırparak.

"Sanırım bu dört cam duvarın içinde olup biten her şeyin kesinlikle çok gizli olduğunu söylememe bile gerek yok," dedi. "Bu tip konuları karılarımızla veya kocalarımızla veya sevgililerimizle ya da annelerimizle konuşmuyoruz. Ve tabii ev arkadaşlarımızla da. Amerikan menkul kıymetler ve borsalar komisyonunun firma içinden bilgi sızdırmaya ve benzeri diğer suçlara karşı aldığı önlemleri ihlal edenler yani gevezelik etmeye kalkanlar kendilerini bir anda oldukça zorlu bir hukuki savaşın içinde bulabilirler."

Söylediklerinin etkisini göstermesi için bir süre durak sayarak derin bir nefes aldı. "Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi, Sara?"

"Elbette," dedim gereğinden fazla bir coşkuyla. Bu kadar bariz bir şeyi bana açıklama gereği hissetmiş olması beni incitmişti. Üniversiteye yeni başlayan bir çaylak değildim. Kurumsal finansman ve yatırım bankacılığı üzerine bir mastır dahil olmak üzere iki diplomam vardı. Borsalar komisyonun kurallarını ihlal etmenin nasıl sonuçlar doğuracağını gayet iyi biliyordum. "İşe girdiğimizde aldığımız eğitim sırasında bütün bir günümüzü hukuk departmanıyla beraber içeriden bilgi sızdırma ve diğer yasal riskler konularının üzerinden geçerek geçirdik." Küstah tavırlarına kırıldığımı belli etmemeye çalıştım.

"Umarım ödünü patlatmışlardır," diye cevap verdi.

"Kesinlikle patlattılar."

Bakışlarımı ondan çevirerek odada gezdirdim. Herkesin dizüstü bilgisayarı açıktı, şarj kabloları her yere yayılmıştı ve arkadaki duvarın önüne dokümanlarla dolu kutular dizilmişti. Masanın bir ucuna tepeleme yığılmış dosyaların her an yere düşecekmiş gibi bir hali vardı.

"Tanışma faslını çabucak aradan çıkaracağım ki seni bir an evvel işe koşalım." Sam diğer iş arkadaşlarını işaret etti. "Masanın diğer ucunda, solda oturan Jules. Kendisi avukatımız olur. Yani seni duyabilecek kadar yakınlarındayken avukat şakaları yapmasan iyi olur. Kulakları çok keskin, kendisiyse pek alıngandır. Onunla her zaman işbirliği yapacaksın- çoğu zaman daha fazla ileri gitmememiz konusunda bizi uyaran odur. Öyle değil mi, Jules?"

"Merhaba, Sara," dedi Jules solgun yüzüyle keskin bir tezat oluşturan gizemli ahu gözlerini bana çevirerek. Alnına düşen koyu renk bir tutam saçı ani bir hareketle geriye attı.

"Beni sıkmak için varına gelemeyeceğim. Ayağa kalkmak için fazlasıyla tembel ve fazlasıyla yorgunum. Dün gece saat üçe kadar buradaydık ve bu sabah yedide yeniden geldik."

"Hepiniz çok yorgun olmalısınız," dedim sempatik bir tavırla.

"Bir Red Bull'un halledemeyeceği kadar değil," dedi Jules boş bir kutuyu alıp en yakındaki çöp tenekesine fırlatırken. "Zamanlaman mükemmel, Sara. Aramıza katılmana çok sevindik." Eser miktarda da olsa sesindeki alay gözümden kaçmadı.

"İşe koyulmak için can atıyorum," diye cevap verdim.

"İyi. Yaklaşık iki aylık bir işi önümüzdeki on iki güne sığdırmamız gerekiyor. Bu da yemek yemeyi, uyumayı ve ne yazık ki her türlü dünyevi tatmini unutman gerektiği anlamına geliyor. En azından teslim tarihine kadar."

"Vincent birkaç günlük bir maratona katılacağım konusunda beni uyarmıştı," dedim yüzümde, korkudan ödümün koptuğunu çaktırmadığını umduğum, kendinden emin bir gülümsemeyle. "Çok az yemek yerim. Neredeyse hiç uyumadan idare etmek konusunda gayet başarılıyım ve New York'ta kimseyi tanımıyorum, tabii otelin kapısında duran görevliyi saymazsak."

"Gerçi bu durum bugüne kadar kimseye engel olmadı ama neyse," diye mırıldandı ince uzun, sarışın bir kadın. Masadan uzakta bir sandalyede, uzun bacaklarını bir diğerine uzatmış oturuyordu. Kalçasına dek sıyrılmış eteği inanılmaz gösterişli bronz bacaklarını iyice ortaya çıkarmıştı. Üzerinde krem rengi ipek bir gömlek vardı. Sandalyesinin arkasında denizci mavisi bir ceket asılıydı. Gömleğinin kumaşı o kadar şeffaftı ki sutyeninin siluetini görebiliyordum.

Önündeki bilgisayara gömülmüş çalışıyordu, alnına düşen uzun karamel sarısı saçları bir perde gibi yüzünü kapatıyordu. Konuşurken dahi yüzüme bakma zahmetine girmedi.

"Sylvie. Sara'ya hoş geldin demek için bir saniyeni ayırır mısın, lütfen? Haftalardır Vincent'a bize destek olacak birini yollaması için yalvarıyorduk. Şimdi biri geldiğine göre ona iyi davransan fena olmaz yoksa başka bir ekiple takılmak için kaçabilir."

"Eğer öyle bir şey yaparsa, salaktır," dedi Sylvie sanki orada değilmişim gibi hakkımda konuşarak. "Firmanın elindeki en cazip proje bu. Umarım hızlı öğreniyorsundur, Sara. Şu an ihtiyacımız olan son şey bizi sorulara boğacak, ilgiye muhtaç biri. Vincent'a hızımıza anında ayak uydurabilecek bir analist bulmasını ya da boşuna uğraşmamasını söylemiştik. Aptalca sorulara cevap verecek veya birilerine akıl hocalığı yapacak vaktimiz yok. Anlaşılan Vincent senin bu şartların üstesinden gelebileceğini düşünüyor." Ses tonu ikna olmadığını ima ediyordu.

"Öyle," dedi Vincent okuduğu evraklardan başını kaldırmadan. "Sara bu işi çok iyi kıvıracak."

Sylvie ilk defa başını kaldırdı ve beni inceledi. Şüpheci bakışları yakıcı bir aşağılamaya dönüştü. Suratımın tam orta yerine şiddetli bir tokat yemiş gibi hissettim.

Dar bir çenesi ve ona aynı zamanda hem kırılgan hem de egzotik bir hava veren, geniş elmacık kemikleri vardı. Uzun boylu, ince ve insanın gözünü korkutacak kadar güzeldi.

Oturduğu yerden bütün ihtişamıyla ayağa kalktı. İçlerinden sadece Vincent ondan daha uzundu. Elimi sıkmak üzere ayağa kalktığını zannettim ve azıcık ilgi gördüğü için pek coşkulu yavru bir köpek gibi ona doğru bir adım attım. Hareketimi görmezden geldi ve masadaki tepside dizili Evian marka sulardan bir tane almak üzere öne doğru eğildi.

Erişebilmek için uzanması gereken tek şişeyi seçmişti. Elini abartılı bir şekilde, tıpkı bir kedi gibi gerinerek uzattı. Vincent dahil odadaki bütün adamların gözleri üzerindeki dar gömleğe takılana dek birkaç saniye boyunca pozunu bozmadı. Gömleği öyle bir üzerine yapışmıştı ki göğüslerinin şekli tamamen ortaya çıkmıştı.

Sanki sadece ben ve Sylvie olup bitenin gerçekten ne anlama geldiğini biliyormuşuz gibi hissettim. Son derece ilkel bir güç gösterisiydi bu. Bana ekibin alfa dişisi olduğunu söylüyor ve onunla bir yarışa girmemem konusunda kendince beni uyarıyordu. Açıkçası neden beni bir tehdit olarak gördüğüne bir anlam verememiştim. 1.67 boyundaydım, omuzlarıma kadar kahverengi saçlarım vardı ve güldüğümde gamzemin çıktığını söylüyorlardı. Buna karşılık Sylvie uzun bacaklı bir Tanrıça, bir duruşu ve bir beyni olan bir Barbie'ydi.

Sylvie, herkesin dikkatini üzerine çekmeyi başardığına emin olunca şişenin metal kapağını açtı, başını hafifçe geriye attı ve sudan kocaman bir yudum aldı. Ardından da sadece birkaç saniye evvel ulaşabilmek için olay yarattığı sudan daha fazla içmeye tenezzül etmeyerek şişeyi masaya bıraktı, bana zafer edasıyla gülümsedi ve yaptığı işe geri döndü. Benden başka kimse Sylvie'nin aslında bana merhaba bile demediğini veya doğrudan hitap etmediğini fark etmemişti. Sonradan bütün bunların klasik Sylvie davranışları olduğunu öğrendim. Gıcık, üstünlük taslayan ve manipülatif.

"Sara ailenin en küçüğüyle tanışmadı," dedi Sylvie sandalyesine yeniden yerleşince. "Tanıştırmayalım mı?"

"Benim hatam," dedi Sam odanın köşesinde oturan karaltıya dönerek. Vincent'la odaya ilk girdiğimizde o karaltı kısa bir an için dikkatimi çekmişti. O kadar sessiz ve mesafeliydi ki odanın bir parçası gibi duruyordu. Orada olduğunu tamamen unutmuştum.

"Ve tabii Lucy'yi de unutmayalım. İlk bakışta anlaşılmıyor olabilir, ama kendisi muhtemelen firmamızın en akıllı çalışanıdır. Bendenizi saymazsak tabii," dedi Sam.

Adını duyunca Lucy anında kafasını bilgisayarından kaldırdı. Bu hakaretle karışık iltifatı ya duymamıştı ya da umurunda değildi. Gözleri, tavandaki ışıkları yansıtan kalın gözlük camlarının arkasında adeta kaybolmuştu ve soluk ve ifadesiz bir yüzü vardı. Benden, az da olsa, kısaydı, açık bıraktığı dümdüz koyu renk saçları vardı.

"Üzgünüm. Kabalık etmek istememiştim." Bunları monoton, tek düze bir ses tonuyla söylemişti. "Bazı hesaplamalar üzerinde çalışıyorum ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Daha sonra seninle bir kahve içmeyi ve hayat hikayeni dinlemeyi çok isterim," dedi hafif robotumsu bir ses tonuyla, benimle göz teması kurmadan.

"Yapmayacak," diye fısıldadı Sam.

"Neyi yapmayacak?"

"Her zaman böyle söyler ama hiçbir zaman yapmaz. Lucy'nin yarı otizmli olduğunu bilmen gerek. Ondan beklenen şeyleri söylemeyi öğrendi ama söylediklerini asla hayata geçirmez. Sosyal olaylar söz konusu olduğunda ... gariptir. Onu üç yıldır tanıyorum ve daha bir kez bile beraber kahve içmedik ya da işten başka herhangi bir konuda sohbet etmedik."

Lucy, soluk renkli bir gömlek üzerine siyah bir ceket ve altına da diz hizasında bir etek giymişti. Üzerindeki kıyafet son derece sıkıcıydı. Sonradan Lucy'nin renk körü olduğunu öğrendim. Annesi birkaç haftada bir evine uğrayarak kıyafetlerini uygun renklerde bluzlarla ve aksesuarlarla eşleştiriyordu. Annesi ne zaman bir seyahatte olsa bunu hemen anlıyorduk çünkü o dönemlerde Lucy gittikçe daha da uyumsuz hale gelen kıyafetlerle işe gelmeye başlıyordu. Ortalıkta, bölümümüzdeki en kıdemli sekretere kıyafetleriyle

ilgili durum ciddileşmeye başladığında Lucy'nin annesini arama talimatı verildiğine dair söylentiler dolaşıyordu. Bu duygarlı kişiliği -ve dehası- yüzünden Lucy'e tanınan pek çok ayrıcalıktan sadece biriydi.

O ilk tanıştığımız gün, gotik eğilimleri ve sosyal bağ kurmak konusunda bariz yetersizliği olan bir bilgisayar dâhisi olduğunu düşündüğüm Lucy'den çok etkilenmiştim. Ayrıca ekipteki en samimi insana benziyordu. Hoş, bu onun samimiyetinden çok ekibin samimiyetsizliğinin bir göstergesiydi.

"Oturacak bir yer bul ve bilgisayarını fişe tak," dedi Sam.

Vincent, biz konuşurken ben fark etmeden sessizce odadan çıkmıştı. Neredeyse beş hafta boyunca onu bir daha görmedim. Vincent ile işler bu şekilde ilerliyordu. Sürekli seyahat ediyordu ve çok ketumdu. Kimseye asla gerçekten gerekli olduğunu düşündüğünden fazla bilgi vermiyordu.

"Sana bir rapor yolladım, Sara," dedi Sam. "Basman, kontrol etmen ve bulduğun bütün hataları düzeltmen gerekiyor. Ne kadar küçük oldukları umurumda değil. Ayrıca bütün hesaplamaları da bir kez daha kontrol etmeni istiyorum. Bütün virgüllerin, ondalık işaretlerinin doğru yerde olduğundan emin ol. Geçen sene firma kahrolası sayının birinde yanlış yere konmuş bir ondalık işareti yüzünden bir anlaşmayı kaybetti. Sadece bir virgül. Sorumlu ekibin tamamı işten atıldı. Yaptığımız işte hataya yer yok."

"Elbette," dedim dokümanı bilgisayarımda açarken. Elli sayfaydı ve her sayfa pek çok sayıdan meydana gelen tabelalarla doluydu. Hepsini kontrol etmek günler sürecek gibi duruyordu. "Ne kadar vaktim var?"

"Akşamüstü beş," dedi Sam.

Akşamüstüne kadar yüzlerce hesaplamayı baştan yaparak bu dokümanı Sam'in istediği kadar detaylı kontrol etmek

hiç de kolay olmayacaktı. Açıkçası bir insanın bunu başara-bileceğinden emin değildim.

"Sara, bir yanlış anlaşılma olmasın," dedi Sylvie küçümseyen bir ses tonuyla. "Senin görevin burada yazılan her şeyin mükemmel olmasını sağlamak. Sadece bir noktanın ardından gelen gereksiz bir boşluğu bile gözden kaçırırsan sonuçlarına katlanacaksın."

"Elbette." Anında bu işi beceremeyeceğim sonucuna varmış olması beni tedirgin etmişti. Sylvie pür neşe benim ayak işlerine bakan eleman olduğumu ilan etmişti. Bütün pis işleri ben yapacaktım ve bütün suç da benim üzerime kalacaktı.

Hafta sonu boyunca, sekreterler izinliyken, kahve getirmek ve dışarıdan yemek siparişi vermek gibi işlerin hepsini ben yaptım. Çıktıları almak için fotokopi odasına defalarca depar attım. Herkesin sayılarının tekrar tekrar üzerinden geçmek ve ekibin bir araya getirdiği raporun her kelimesinin doğru yazılıp yazılmadığını kontrol etmek benim görevimdi. Raporu son haline getirmeden önce bir düzine taslağın üzerinden geçiliyordu. Her bir versiyonun her bir satırını tek tek kontrol etmem gerekiyordu.

Vincent Londra'da bir yere gitmişti, ardından Dubai ve ondan sonra da Tokyo. Sürekli ofisi arıyordu ve hem tüm ekibe hem de bazılarımıza ayrı ayrı, talimatlar içeren e-postalar yolluyordu. Üzerinde çalışabilmek için sayılar ya da arşivlerden bulunup çıkarılan raporlar ya da her ne ise, sürekli bir şeyler talep ediyordu. Başka bir zaman diliminde, dünyanın öbür ucunda da olsa olan biten her şeyden en ince ayrıntısına kadar haberi vardı.

Sam Vincent'la günde birkaç kez telefonda konuşuyordu. Bu konuşmaları hiçbir zaman bizim yanımızdan yapmıyordu. Yandaki odaya geçip kapıyı da arkasından kapıyordu. Sylvie

bu konuşmalara dahil edilmediği için söyleniyordu. Jaluzilerin çıtalarının arasından Sam'in konuşurken odayı bir uçtan diğer uca arşınladığını görüyordum.

Sam ve Jules ara sıra alçak sesle tartışıyorlardı. "Bunu Vincent'a danışmamız gerekiyor." Bitişik odadan onu aramak üzere ikisi beraber dışarı fırlıyorlardı.

Her şey gizli kapaklıydı. Kimse bana üzerinde çalıştığımız anlaşmanın geçmişiyle ilgili veya herhangi başka bir konuda bilgi vermemişti. Bildiğim her şeyi yazım hatalarını kontrol ettiğim rapordan yavaş yavaş ben çıkarmıştım. Yeni ve denenmemiştim. Güvenlerini kazanmam gerekiyordu.

Bir gece geç saatte Sylvie odanın arka köşesinde Jules'a yüksek sesle bir şeyler fısıldadı. "Vincent *onun* öğrenmesini istemediğini söyledi." Kafamı hafifçe kaldırınca ikisi de anında sustu.

Güya kahve yapmak için odadan çıktılar. Yarı açık kapıdan koridorda durduklarını ve hararetle tartıştıklarını gördüm. Kavga ediyor gibi bir halleri vardı. Kafamı kaldırıp bakmamak için kendimi tuttum. Sessizce koridorun sonundaki bir toplantı odasına kaçtılar ve çok uzun bir süre orada kaldılar. Bizim olduğumuz toplantı odasına geri geldiklerinde kimse tek kelime etmedi. Bu gizlilik beni geriyordu.

Sürekli ağzımızı sıkı tutmamız gerektiğini hatırlatıyorlardı. Toplantı odasının perdeleri her an kapalıydı. Bizden başka kimsenin içeri girmesine izin verilmiyordu, bize yardım eden idari personelin bile. Biz içeride değilken odanın kapısı hep kilitliydi. Bu kural çok katıydı. Bunu bize hatırlatmak için kapıda bir uyarı yazısı asılıydı.

İki haftaya yakın bir süre işten ancak sabaha karşı saat iki ya da üçte çıkarak otel odama sadece kısa bir duş ve beş saatlik uyku için gidebildim. Ya da eğer şanslıysam, altı. Ardından uzun bir gün için yeniden ofise dönüyordum.

Bu tempo ruhsal açıdan tam anlamıyla bir işkenceydi, özellikle de en ufak bir hatanın bile deneme sürem bitmeden kovulmama neden olmasından korktuğumu düşünürsek. İş biraz olsun bir şeyleri izah etmeye gelince herkes fazlasıyla meşguldü. Sylvie hiçbirinin aptal bir çaylağın sorularına cevap vermekle vakit kaybetmeyeceğini en başından açıkça belirtmişti. Ya batacaktım ya çıkacaktım. Ben çıkmayı tercih ettim.

Teslim tarihimizden bir gün önce gecenin bir yarısı dışarıdan yemek almaya giderken bana eşlik ettiğinde "Sylvie benden hoşlanmıyor mu yoksa herkese mi bu şekilde davranıyor?" diye sordum Jules'a.

"Sylvie, Sylvie işte," dedi Jules. "Alışırsın. Sylvie serttir ama muhtemelen başından geçenler yüzünden böyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Adını duymadın mı hiç?" sesinde bana inanmadığını belirten belli belirsiz bir ima vardı. "Bir zamanlar çok meşhurdu, gençliğinde bir top modeldi. Miss Dior benzeri bir markanın yüzüydü. Yüzünü dergilerin kapaklarında görmüşsündür. Bir Hollywood filmine bile seçilmişti!"

"Gerçekten mi? Hangisi?"

"Of hiçbir zaman hatırlayamıyorum ama bir önemi de yok. Filmde oynayamadı. O zamanlar çoktan arızalı bir tip olup çıkmıştı. Pek çok anlamda."

"Ne demek istiyorsun?"

"İkiz kardeşi Carl on yedi yaşında bir trafik kazasında vefat etti. Ölümünden Sylvie'yi sorumlu tuttular. Bir görgü tanığı, arabayı alevler sarmadan önce kardeşini enkazdan kurtarmak için Sylvie'nin hiçbir çaba sarf etmediğini iddia etti. Sylvie inkar etti. Sarhoş olduğunu ve o daha kardeşine ulaşamadan alevlerin çok tehlikeli bir hal aldığını söyledi. Sanırım polisler onun hikayesine inandılar. Neticede hakkında

bir suç duyurusunda bulunulmadı. Belki de yanıklarının yeterince büyük bir ceza olduğuna karar verdiler; Modellik kariyeri o yanıklar yüzünden sona erdi."

"Hangi yanıklar?"

"Hiçbir zaman kısa kollu bir şeyler giymediğini fark etmedin mi? Hava ne kadar sıcak olursa olsun. Delhi'ye gittiğimizde ve hava neredeyse elli dereceyken bile uzun kollu giymişti."

Ofisin karşısındaki Çin lokantasına girdik. Kasada duran kadın Jules'a siparişlerimizin olduğu kağıt torbayı uzattı.

"Peki hayata bir model olarak atıldıysa yatırım bankacılığına nasıl geçti?" diye sordum ofise geri dönerken.

"Sylvie çok akıllıdır. Çok iyi bağlantıları var. Müşteriler onun seksi olduğunu düşünüyorlar ve onunla çalışmaktan zevk alıyorlar. Ama en önemlisi, bence Sylvie bir adrenalin bağımlısı. Hepimiz öyleyiz."

"Ne yaptığını çok iyi bildiği kesin," dedim. Ofise çıkmak üzere asansöre bindik.

Jules, "Bazen tam bir cadı gibi davranıyor biliyorum ama bu seni rahatsız etmesin," diye tavsiyede bulundu. "Bizim sektörde bu çok normal."

"Sanırım burada geçirdiğim iki hafta içinde olumsuz sözlere kulaklarımı tıkamayı öğrendim," diye espri yaptım.

Gerçekten de öyle yapmıştım! Dışarıdan gelenleri aralarına almayan kapalı bir çeteydiler. Ara sıra yaptığı arkadaşça sohbetleri saymazsak Jules da onlardan farksızdı. Dedikoducuydu. Bilgi toplamaya ve ardından da neler olacağını görmek için ortalığa yaymaya bayılıyordu. Nasıl tepki vereceklerini görmek için karıncaların yuvalarını çubukla eşeleyen bir çocuk gibiydi.

İçlerinden hiçbiri ekibin bir parçasıymışım gibi hissetmem için özel bir çaba harcamıyordu. Bir kez olsun, bir daire bulup bulmadığımı ya da yeni yaşamıma alışıp alışmadığımı sormadılar. Bazen, Lucy hariç diğerleri, birlikte dışarı çıkıyordu. Bu buluşmalara ben hiçbir zaman davet edilmiyordum. Sylvie aralarında bana karşı en mesafeli davranandı. Oysa ilk başlarda onunla müttefik olabileceğimizi ummuştum. Firmada o kadar az kadın vardı ki hepimizin birbirimize destek olacağımızı zannederdin.

Ama bu kesinlikle Sylvie'nin tarzı değildi. Başka kadınları bir tehdit olarak gördüğü konusunda çok net bir izlenime kapılmıştım. Beni bile, ki o neredeyse üç yıldır Stanhope'da çalışıyordu ve ben henüz ağzı süt kokan bir çaylaktım.

Çok nadir samimi anlarımız oluyordu. İlki, onaylamaları için projeyi yönetici ekibe teslim ettiğimiz günün ertesinde yaşandı. Bir cuma akşamıydı ve ihale için gerekli ek dokümanları tamamlıyorduk. İkimiz de akşam saat on gibi işten çıktık ve çıkarken de kendimizi asansörde baş başa bulduk.

İki gün önce yeni daireme taşınmıştım ve acımasız mesai saatlerimiz yüzünden kutuları açıp boşaltmaya fırsatım olmamıştı. Saat onda paydos nispeten erken sayılırdı ve gecenin kalanını, kutularla dolu karmakarışık yatak odamı biraz olsun düzenleyerek geçirmeyi planlıyordum. Asansörün dar ortamında bir iş arkadaşına fazlasıyla yakın mesafede durmak zorunda kalınca takınılan o nazik ifadeyle gülümsedim. Sylvie anlamsız bir ifadeyle bana baktı. Bir şey söylemedi.

Kendi kendime bunun çok gülünç olduğunu düşündüm. Geçtiğimiz günlerde Sylvie'yle, Chicago'daki oda arkadaşım Stacey ile bir senede geçirdiğimden çok daha fazla vakit geçirmiştim. Buna rağmen onunla bir asansörde sadece iki dakikalığına olsun havadan sudan konuşmayı dahi beceremiyorduk.

Birinin aramızdaki buzları eritmesi gerekiyordu ve o kişi ben olmaya karar verdim. En kötü ihtimalle beni terslerdi ve zaten bunu o kadar çok yapmıştı ki bir noktada hakaretlerine karşı bağışıklık kazanmıştım.

"Eve bu kadar erken gitmeye alışık değilim," diye espri yaptım. "Bir içki içmeye ne dersin?"

Telefonundan kafasını kaldırarak şaşkınlıkla bana baktı. Sesimi duymayı hiç beklemiyordu.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi. "Yakında bir yer biliyorum."

Bahsettiği mekan birkaç basamakla inilen, atmosferi 1920'leri hatırlatan bir bardı. Kırmızı kapının yanındaki pirinç tabelada buranın 1920'lerde Amerika'daki alkol yasağı döneminde *speakeasy* denilen, yasadışı alkol satan barlardan biri olduğu yazıyordu. Lime'lı bir Margarita ısmarladım. "Ben de aynısından alırım," dedi Sylvie barmene.

Ağız kısımları Fransa'dan gelen gümüş rengi deniz tuzuna batırılmış bardaklarda ikişer Margarita ve ardından birkaç tane shot içtik. Biz içkilerimizi içerken yakası farklı renkte bir gömlek giymiş bir adam yanında arkadaşıyla bara girdi. Doğruca yanımıza geldiler.

Adamın borsacı olduğu ve kendini bir bok zannettiği her halinden belliydi. Gordon Gekko tarzı pantolon askıları vardı ve cafcaflı bir kravat takıyordu.

"Hesaplarını ben ödeyeceğim," dedi barmene bar taburelerinden birini Sylvie'ninkinin hemen yanına yaklaştırıp otururken.

"Teşekkürler," dedim. "Çoktan ödedik."

"O zaman size bir içki daha ısmarlarım," diye önerdi fazla yüksek bir sesle. "Gece yeni başlıyor, bayanlar," dedi, barın arkasında New York dahil dünyanın beş farklı şehrinde

günün hangi saati olduğunu gösteren saatler asılı olmasına rağmen, Submariner model Rolex saatine bakarak.

"Bizden bu gecelik bu kadar," dedi Sylvie ayağa kalkarak.

"Bir dakika." Elini Sylvie'nin koluna koydu. "Daha yeni tanıştık. Jimmy ve ben siz kızları biraz daha iyi tanımak isteriz."

"İsterdik," dedi Sylvie sesindeki alayı saklamaya çok da çabalamadan. "Ama sabah erken saatte bir toplantımız var."

"Cumartesi günü? Piyasalar açık bile değil. Bana patronunun telefonunu ver. Arayıp ona güzel sekreterinin biraz izin yapması gerektiğini söylerim."

"*Hayır* kelimesini duymak konusunda çok iyi değilsin sanırım, öyle değil mi?" dedim, Sylvie'nin koluna koyduğu elini iterek. "Arkadaşım çok nazik bir şekilde senden kurtulmaya çalışıyordu. Tipi değilsin. En az bir on yıl fazla yaşlısın ve on beş kilo fazlan var. Ve en az beş santim kısasın. Muhtemelen birden fazla alanda." Ve bu cümlenin ardından bardan çıktık.

Pantolon askılı adam ve yancısı, arkamdan bağırarak bir şeyler söylediler. Sanırım ikimizin de lezbiyen olduğunu ima eden bir laftı ama o kadar şiddetli gülüyorduk ki onları duyamadık.

"Aman Tanrım," dedi Sylvie merdivenleri çıkıp yeniden sokak seviyesine ulaştığımızda. "Muhteşemdi. Asırlardır bu kadar çok gülmemiştim. Şimdi çişe gitmem gerekiyor!"

"Sanırım benim evimde gitsen iyi olur. Artık o bara geri dönmemize imkân yok."

Bir taksiye atlayıp bana gittik. Evim sadece beş blok ötedeydi. Uptown'da oturan Sylvie'nin dairesinden çok daha yakındı.

Geçici bir süre için, on aylığına, Londra'ya gönderilen bir iş arkadaşımın kontratını devralmıştım. İlanı ofisin yemekhanesindeki panoda görmüş ve neden olmasın diye düşünmüştüm. Asla daire gezmek için vakit bulamayacağımı nihayet kabullenmiştim.

Evi Amanda adında, haftanın yedi gününün beşinde sevahatte olan bir yönetim danışmanı ile paylaşıyordum. Daire İkea'dan alınan mobilyalarla döşenmişti ve sıcak bir evden çok ucuz bir oteli andırıyordu. Sadece uyumak için gittiğim bir yerdi, uyanık olduğum saatlerin çoğunu işte geçireceğimi çoktan anlamıştım dolayısıyla dairenin karaktersiz oluşu ve yatak odamın arka sokağa bakıyor olması çok da umurumda değildi.

Amanda o akşam evde yoktu, iki haftalığına Atlanta'ya gitmişti. Sylvie ile kendimizi film izleyip sıcak çikolata içerken bulduk. Sylvie saat biri biraz geçe taksiyle evine gitti.

Ertesi sabah saat sekizde ofisteydim. İşe başlayalı o gün tam üç hafta olmuştu ama altı aydır orada çalışıyormuş gibi hissediyordum. Çalıştığım bütün saatleri toplarsak sanırım bu hesap doğru çıkacaktı.

Sylvie, benden kısa bir süre sonra adeta dans ederek ofise girdi. Benim bitkin suratıma ve geriye doğru sımsıkı toplanmış saçlarıma karşılık Sylvie muhteşem görünüyordu, sanki on iki saat uyumuş ve sabah da cilt bakımı yaptırmış gibi bir hali vardı.

Kahve almak için ofis binasından dışarı çıktım ve elimde herkes için Latte'lerle geri döndüm. Sylvie'nin yanındaki koltuk boştu dolayısıyla oraya oturmaya karar verdim. Ne de olsa artık kankaydık. Aramızdaki buzlar ben saçlarını arkadan tutarken klozetime kustuğu sırada adamakıllı erimişti.

Ben daha oturamadan Sylvie sandalyeyi çekti ve bacaklarını üzerine uzattı. İlk tanıştığımızda oturduğu pozisyonun

tıpatıp aynısıydı bu. Ortada bir pardon falan yoktu. Dönüp bana bakmamıştı bile.

Beş santim kalınlığında bir raporu eline aldı ve dizlerinin üzerine yerleştirdiği bilgisayarında çalışmaya başladı. Bütün sabah boyunca kafasını bir kez olsun benim olduğum tarafa çevirip benimle iletişime geçmedi. Benimle sosyalleştiği için mi yoksa bana insani yönlerini açık ettiği için mi daha çok utanıyordu emin değildim.

Şimdi geçmişe bakınca muhtemelen her iki seçeneğin de umurunda olmadığını düşünüyorum. Sylvie böyleydi. Bir gün en yakın arkadaşındı ve ertesi gün can düşmanın.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Vincent, Glock'un soğuk metal sapını kavrayarak meslektaşlarının ifadesiz yüzlerini inceledi. "Biri lütfen sorumu cevaplayabilir mi? Kim bir iş toplantısına dolu bir silah getirir?"

Tavandaki havalandırma asansörün içine bir kez daha gürültülü bir şekilde sıcak hava pompaladı. Gergin bir sessizlik hakimdi.

"Ben getirdim," dedi Jules nihayet. Ardından daha uzun bir sessizlik geldi. "Birkaç ay önce sokakta soyuldum," diye ekleyerek savunmaya geçti. "Silahla kafama vurdular. Yaralarımı görmüştün Vincent. O olaydan sonra kendimi korumak için silah aldım. Gecenin bir yarısı, Güney Bronx'un ıssız bir köşesindeki bu toplantıya katılmamı söyleyen ... Hayır, bu noktada daha net olalım ... emreden bir mesaj alınca da ... bu muhite silahsız gelmem söz konusu dahi olamazdı."

"Üzerinde gizlice bir silah taşımanın yasal olduğunu pek zannetmiyorum," diye belirtti Vincent. Silahı bir elinden diğerine aktararak ağırlığını test etti. Şarjörü vardı. Doluydu ve ateş etmeye hazırdı.

"Ne yani şimdi de polis mi oldun? Vincent, silahımı geri ver." Jules bu yalvaran ses tonundan nefret ediyordu. Kahrolası silah onundu ve yalvarmasına gerek olmamalıydı. Bu karanlık, boğucu ve klostrofobik ortamda her şey kontrolünden

çıkmış gibiydi. Bir anda o silaha umutsuzca ihtiyaç duydu. Almak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Buradan çıktığımızda silahını sana geri vereceğim," diye söz verdi Vincent.

"Kahretsin böyle bir şey yapmaya hakkın yok," diye tıslադı Jules.

Öfkeyle Vincent'ın üzerine yürüdü. Silahı Vincent'ın elinden almaya çalıştı ama Jules karanlıkta hamle dahi yapamadan patronu silahı diğer eline aktarmıştı bile. Jules silahı almak için tekrar atılınca da bir elinden öbür eline ve tekrar diğerine geçirmeye başladı. Silah uğruna tıpkı en sevdikleri oyuncak için savaşan çocuklar gibi boğuştular.

"Silahı bana ver, Vincent," Jules resmen bağırdı. Klostrofobi ve biteviye sıcaklık oto kontrolünü tamamen kaybetmesine sebep olmuştu. "Benim malıma el koyamazsın. Benim silahım ve geri istiyorum."

Vincent, Jules'un elini bir kez daha iterek onu kendinden uzaklaştırdı ve bir sonraki hamlesinden kurtulabilmek için geriye doğru bir adım attı. Bu bir hataydı. Kendini asansörün köşesine sıkıştırmıştı ve kaçabileceği bir yer kalmamıştı. Kapana kısılmıştı. Jules ona o kadar yaklaştı ki yüzleri neredeyse birbirine değiyordu. Vincent silahı tuttuğu elini başının üstüne kaldırdı.

"Benim silahım," dedi Jules bir kez daha. Silaha uzandı ama Vincent'ın gözlüğüne çarptı. İkisi de daha ne olduğunu anlayamadan gözlük yere düştü. Jules bir kez daha silaha uzandı ve o anda hepsi Jules'un ayakkabısının altında kırılan gözlükten çıkan sesi duydu.

Jules, gözlüğü olmadan Vincent'ın karanlıkta dezavantajlı bir duruma düşeceğini biliyordu. Onun arkasına doğru uzanarak bir kez daha silahı almaya çalıştı. "Böyle bir şey yapmaya hakkın ..."

Daha cümlesini bitiremeden Vincent Jules'un kasıklarına dizini geçirdi. Jules acı içinde dizlerinin üzerine düştü.

Yeniden konuşmayı başardığında "Seni piç," diye fısıldadı. "Bizi buraya bilerek getirdin öyle değil mi? Vincent? Bu senin o pis oyunlarından biri. Bizi her zaman birbirimize düşürüyorsun. Bizi her zaman test ediyorsun."

Vincent silahı kemerinin sırtına denk gelen kısmına yerleştirdi. Elini uzattı ve Jules'un ayağa kalkmasına yardım etti. "Nasıl istersen öyle düşün," dedi onu yukarı çekerken. "Bunların hiçbirini ben planlamadım. Ama sana tek bir şey söyleyebilirim: Senin kadar çabuk parlayan birinin bir asansörün içinde dolu bir silah taşımasına hayatta izin vermem."

Sylvie, Jules ve Vincent'in arasına geçti. Tartışmanın ardından adamların ikisi de nefes nefese kalmıştı. Sylvie Jules'u, öfkesinin şimdilik yatıştığını ama kesinlikle sönmediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Gücünü toplayacak ve Vincent'ın hiç beklemediği bir anda intikam alacaktı. Bildiği tek şekilde. Kahpece.

Jules'un Vincent'a meydan okuduğunu görmek, Sylvie'yi en az yerde bir silah bulmak kadar çok şaşırtmıştı. Jules, Vincent'a karşı her zaman çok saygılıydı. Bunun sebebi sadece Vincent'ın patronları ve bağlı oldukları bölümün güç merkezi olması değildi, söz konusu çok daha derinlerde yatan bir saygıydı. Jules, Vincent'tan bir övgü duyabilmek için kırk takla atıyordu. Duyduğunda da mutluluktan parlıyordu. Vincent'ın onu azarlayışına şahit olmak, adeta sopayla dövülen bir köpeği izlemek gibiydi. Öyle zamanlarda Sylvie her seferinde Jules adına üzülürdü. Ondan nefret etmeye başladıktan sonra bile.

İki adamın arasında sadece dokuz yaş olmasına rağmen Sylvie, Jules'un Vincent'ı bir baba figürü gibi gördüğünden şüpheleniyordu. Annesinin ölümünün ardından babası

Jules'la ilgilenmemeye başlamıştı ve birkaç ay sonra da onu yatılı okula yollamıştı. Ardından da Jules, eve hiç dönmeden direkt üniversiteye başlamıştı. Mezun olduğu sırada babası dördüncü karısıyla evlenmişti bile. Jules'un üvey annelerinin hepsi bir sürü yeni mirasçı doğurmuşlardı.

Jules oldukça büyük bir aile servetinin tek mirasçısı iken bir anda babasının nafakalara ve yanlış yatırımlara harcayarak çarçur ettiği, gittikçe küçülen bir mirasın pek çok varisinden biri oluvermişti. Çok sevdiği büyükbabasının mirasından geriye kalanları neredeyse hiç tanımadığı yedi üvey kardeşiyle paylaşmak zorunda olduğu için oldukça öfkeliydi.

Vincent, Jules'un Glock'unu yere doğru tuttu. Yumuşak bir hareketle, birbirine sürten iki metalin çıkardığı bir klik sesi eşliğinde, şarjörü çıkardı. Ardından sürgüyü geriye doğru çekti ve hazneyi boşalttı. Yere düşen kurşunun çıkardığı ses asansörün içinde yankılandı. Vincent silahı tekrar eski yerine, kemerinin içine soktu.

"Bu hiç yaşanmamalıydı," dedi. "Haydi artık kaldığımız yerden devam edelim. Şimdilik sadece iki ipucu keşfedebildik."

Jules aniden "Vincent, gözlüklerin için özür dilerim," dedi pişmanlıkla. "Zararını karşılayacağım. Yapmamalıydım ... ben o şekilde bir tepki vermemeliydim. Dar alanlarda kapalı kalmayı sevmiyorum. Beni çok geriyor. Ve kahretsin, burası o kadar sıcak ki sağlıklı düşünemiyorum."

"Dolu bir silah taşımaman için bir sebep daha," dedi Vincent. "Haydi bakalım, herkes tekrar etrafına bakınsın. Bu bulmacayı çözmek için sadece otuz dakikadan biraz daha uzun bir zamanımız kaldı."

Vincent Hollanda ordusundayken Afganistan'da teğmen olarak görev yapmıştı. Üniversiteye başlamadan önce orduda iki yıl geçirmişti. Bu ona yaşıtı diğer öğrencilerde eksik olan

bir otorite ve kendine güven kazandırmıştı. Stanhope'da işe girdikten sonra önce stajyer ardından da üniversiteden taze mezun bir çalışan olarak terfi basamaklarını hızla tırmanmasının sebeplerinden biri de buydu. Herhangi bir yüksek öğrenim kurumunda öğrenilmesi imkânsız liderlik özelliklerine sahipti. Çok genç yaştan itibaren başka askerlerin hayatlarından sorumlu olmanın ona kattığı bir özellikti bu.

Vincent'ın otoritesi aynı zamanda fiziksel görünüşünden de kaynaklanıyordu. Oldukça heybetli bir adamdı, neredeyse 1.90 boyundaydı ve geniş omuzları vardı ve mavi gözleri öylesine deliciydi ki insanlar, sanki ruhlarını açığa çıkarıyormuş gibi hissettikleri için, bakışlarını ondan kaçırırlardı.

Ofise her zaman yepyeni görünen gömlekler ve takım elbiselerle geliyordu. Zegna markasının en kaliteli ürünlerini satın alıyordu. İnsanlar bunu sosyal statüye önem verdiği için yaptığını zannediyorlardı oysa etiketler umurunda değildi. Zegna onun için sadece her türlü giyim ihtiyacını karşılayabildiği bir dükkandı. Senede bir kez dükkandan içeri girer, otuz bin dolar harcar ve gelecek on iki ayın gardırobunu düzerdi.

Ofiste çok iyi giyinmiş bir iş adamı gibi görünüyordu ama her sabah farklı dövüş sporlarını karıştırarak yaptığı antrenman sırasında daha çok bir sokak savaşçısını andırıyordu. Sağ kolunun bisepsine dolanan ve Çin alfabesinin karakterlerinden meydana gelen yılan şeklinde bir dövmesi vardı ve göğsünün tam ortasında da Hollanda ordusundaki birliğinin sembolü, gökyüzünü işaret eden ve üzerinde emrinde savaşan bütün askerlerin ad ve soyadlarının baş harfleri olan bir kılıç dövmesi. O güne kadar beraber çalıştığı insanlardan hiçbiri dövmelerini görmemişti.

Firmadaki ilk iki senesinin ardından onun emrinde çalışacak bir ekibe liderlik etmek üzere seçilmişti. Kendi

alanlarında uzmanlaşmış, farklı disiplinlerden elemanlardan meydana gelen küçük ve çevik ekipler oluşturmak firmanın stratejisinin bir parçasıydı. Jules, Sam ve Sylvie en başından beri Vincent'ın ekibindeydiler.

O günlerde Vincent'ın koyu sarı saçları vardı. Son yıllarda saçını o kadar kısa tutuyordu ki neredeyse tıraş edilmiş gibi duruyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve bir heykelinkini andıran sert hatlı bir çenesi ve geniş bir çehresi vardı. Sevdiklerine karşı adaletli ve prensipli ve onun pozisyonundaki bir insandan beklenmeyecek kadar sabırlıydı.

Ama düşmanlarına karşı düpedüz acımasızdı. İnsanlar onu kızdırmamaya dikkat ediyorlardı. Soğukkanlı görünüşünün altında gizlenen vahşi damarını hissedebiliyorlardı. Çocukluğunda öğrendiği ahlaki değerleri, çok çalışmayı ve gayretli olmayı, kendine yaşam felsefesi edinmişti. İçki içiyordu ama asla abartmıyordu. Acımasız saatlerle ve stresle baş edebilmek için sürekli hap içmenin son derece normal karşılandığı bir endüstride Vincent'ın tek enerji kaynağı her sabah içtiği bir bardak organik çim suyuydu. Asla kahve içmezdi. Kafeini sadece yeşil çaydan alıyordu.

Sylvie tanışmalarından bu yana geçen yıllar içinde Vincent'ın değiştiğini düşündü. Güçsüzleşmişti. Otoritesi yıpranmıştı. Bunun sebebi belki de yönetim kurulundaki en büyük destekçilerinden biri sayılan Mick Graves'in emekli olmasıydı. Veya belki de bu son ayın ekip için çok zorlu geçmesi. Arka arkaya kilit müşterilerini kaybedip durdukları talihsiz bir kısırdöngüye saplanmışlardı.

Vincent son zamanlarda üst üste gelen başarısızlıklar yüzünden gitgide daha da büyük bir ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Ofis dedikodularına bakılırsa yönetici takımı ona artık eskisi kadar güvenmiyordu. Son zamanlarda oldukça sinirliydi. Adeta saatli bir bomba gibiydi.

Sylvie, Jules'un Vincent'a bu derece agresif bir şekilde karşı koymaya cesaret edebilmesinin, Vincent'ın azalan otoritesinin bir başka göstergesi olduğunu düşündü. Jules, Sylvie'ye çete lideri gümüş sırtlı gorile meydan okuyan genç erkek gorili hatırlatmıştı. İlk kanı Vincent dökmüştü ve Jules uygun bir şekilde cezalandırılmıştı. En azından şimdilik.

Vincent astları için her zaman gizemli bir kapalı kutuydu. Tribeca'da bir dairesi vardı ve Amsterdam'da kiraya verdiği bir başka dairesi. Bunun dışında Vincent özel hayatının özel kalmasına özen gösteriyordu.

Ara sıra tiyatroda ya da bir restoranda karşılaştıklarında Vincent'ın yanındaki flörtleri her seferinde oldukça koyu renk saçlı kızlar oluyordu. Sylvie her zaman, Vincent'ın onu tavlamak için hiçbir zaman, hatta patronu olmadan önce dahi, bir hamle yapmamasının sebebinin esmerlere olan bariz düşkünlüğü olduğunu düşünmüştü. Bu Sylvie açısından alışılmadık bir durumdu; Vincent'ın ona karşı bu ilgisizliği her zaman sinirine dokunmuştu.

Sık sık gecenin bir yarısı ya da sabahın köründe acil iş meseleleri için Vincent'ı arardı ve birkaç sefer arka planda başka birinin hareketlerini duymuştu. Hışırdayan çarşaflar ya da duşta akan su sesi. Vincent asla firma buluşmalarına kız arkadaşlarını getirmezdi. Özel hayatı hakkında konuşmak konusunda her zaman ihtiyatlı davranırdı.

"Sanırım sıradaki ipucumuzu buldum." Sam aniden sessizliği böldü. Hepsi şaşkınlıktan irkildi. Sam telefonunun ışığını asansörün tavanının köşesine doğru tuttu. Daha dikkatli baktıklarında duvarda bir dizi harf yazılı olduğunu fark ettiler.

"Bunca zamandır burada mıydı bunlar, tam tepemizde? Nasıl oldu da daha önce fark etmedik?" dedi Sylvie.

"Daha önce orada olduklarını zannetmiyorum," dedi Sam. "Daha önce oraya baktığıma yemin edebilirim. Belki de ısınan hava yüzünden ortaya çıktılar? Tam vantilatörün yanındalar."

Jules çantasından çıkardığı bir keçeli kalemle harfleri asansörün aynayla kaplı duvarlarından birine yazdı. İpucu anlaşılmaz duruyordu. Rastgele, karmakarışık harfler.

AIPAIPIMIYD MD JZÇZ FUÜDMIVNPRTMTY?

ON İKİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

"Söyle bakalım işteki ilk ayının ardından yatırım bankacılığı hakkında ne düşünüyorsun?"

Sam bu soruyu Delmonica's adlı restoranda önündeki bifteği keserken sormuştu. Ekibe katıldığımdan beri bana karşı nispeten mesafeli davranmıştı. Haftalarca uşak muamelesi gördükten sonra pahalı bir restoranda oturmuş Sam'in altmış dolarlık bir eti kesişini izlemek çok garip bir duyguydu. Sanki firma hakkındaki ilk izlenimlerimi gerçekten önemsiyormuş gibi.

"İş tam da hayal ettiğin gibi mi, Sara?"

"İşimi çok seviyorum. Tabii hâlâ uykusuzluğa alışmaya çalışıyorum. İşe başladığımdan beri herhangi bir gece altı saatten uzun uyuduğumu zannetmiyorum."

"Babamın her zaman söylediği gibi, ölünce yeterince uyuyacaksın. Ya da bizim durumumuzda, kırk yaşında emekli olduğunda."

Tanıştığım her yatırım bankacısının hayallerini bu fantezi süslüyordu; kırk yaşında emekli olmak. Çok azı başarabiliyordu. Adamlar zamanla parayı seven kadınlara, pahalı yatlara, yazlıklara ve zenginliğin diğer tüm avantajlarına alışıyorlardı. Birden fazla eş ve çocuk için ödenen nafakaların yarattığı finansal yükü saymıyorum bile.

Bir de üstüne işin doğasında olan ve sürekli yaşanan adrenalin patlaması vardı ki o da en az acımasız çalışma saatlerine ayak uydurabilmek için pek çoğunun kullandığı uyuşturucular kadar bağımlılık yapıyordu. En kaliteli Kolombiya malı kokainden amfetamine, Adderall'den Quaaludes'e uzanan bazıları reçeteli ilaçlardan meydana gelen, neredeyse alfabedeki her harfle başlayan bir ilacın olduğu bir açık büfe. Bu bağımlılıklar, insanların ayrılmak istemelerine rağmen çok daha uzun süre oyunun bir parçası olmaya devam etmelerine sebep oluyordu.

Öğle yemeğini aradan çıkarabilmek için sadece kırk dakikamız vardı dolayısıyla Sam içki eşliğinde yenilen uzun iş yemekleriyle ve büyük boy biftekleriyle meşhur et lokantası Delmonico's'a gitmemiz konusunda ısrar edince şaşırmıştım. Ama anlaşılan her şeyi hesaba katmıştı. Yemeklerimizi restorana giderken yolda ısmarladı. Biz masaya oturduktan tam otuz saniye sonra tabaklarımız önümüze konmuştu bile. Her şeyi askeri bir hassasiyetle organize etmişti.

Sam, çiğ orta arası pişmiş, kemiksiz bir pirzola ısmarlamıştı. Ben de ızgara dil balığı. Şarap isteyip istemediğimi sorduğunda başımı iki yana salladım. O öğleden sonra bir müşteriyle toplantımız vardı ve çakır keyif olmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

"Haklısın," diyerek iç geçirdi Sam eliyle şarap listesini getiren garsona uzaklaşmasını işaret ederken. "Bu görüşme biz ayıkken bile yeterince zorlu geçecek." Japon bir konsorsiyumla buluşacaktık ve onlarla konuşabilmek için imzaladığımız gizlilik anlaşmaları neredeyse üç cilt Ana Britannica kalınlığındaydı.

Çoktan Sylvie tarafından, toplantı boyunca odanın arka taraflarında bir yerlerde oturmam ve çenemi de kapalı tutmam konusunda sert bir şekilde uyarılmıştım. Önceki gün

bu toplantıya katılmama izin verdiği için Sam ile alçak sesle tartışmışlardı. "Daha çok erken," diye tıslamıştı Sylvie. "Sara işimize yarayacak kadar çok şey bilmiyor." Sonunda tek kelime bile etmemek şartıyla toplantıya katılabileceğime karar vermişlerdi.

Sanırım bir müşteriye yaklaşmama bu kadar çabuk izin verdikleri için onur duymalıydım. Lucy asla müşterilerle yüz yüze yapılan görüşmelere götürülmüyordu. Bir keresinde Jules'un Lucy'nin bir müşterinin önüne çıkarılamayacak kadar garip olduğunu söylediğine kulak misafiri olmuştum. Onu ofiste bırakıyorlardı ama yoğun hesaplamalar gerektiren durumlarda çaktırmadan mesaj aracılığıyla ondan yardım alıyorlardı. Lucy'nin dehasından faydalanıyorlardı ve müşteriler bütün bu sofistike finansal stratejilerin arkasındaki gerçek beynin kim olduğunu asla öğrenemiyordu.

Müşterilerle toplantılar genelde gün içinde, çoğunlukla öğleden sonraları yapılıyordu. Ara sıra da öğlen yemeği sırasında. Bazı akşamlar Sam ve Jules müşterilerle içki içmek için ortadan kaybolurlardı. Sylvie hiçbir zaman bu gecelere davet edilmiyordu. Daha iki gece önce Jules ve Sam bir müşteri ile buluşmak üzere gecenin erken saatlerinde aniden ofisten ayrılmışlardı. Sylvie'ye neden onlara katılmadığını sordum. Yüzüme baktı. Saflığım karşısında şok olmuştu.

"Bir striptiz kulübüne gidiyorlar, Sara."

"Bu biraz, nasıl desem, 1955'lerde kalmadı mı? Bugünlerde ve bu devirde kim striptiz kulübünde iş bağlar?"

"Sara, Wall Street'tin en büyük anlaşmalarından bazıları üstsüz garsonların servis yaptığı barlarda yapılıyor," dedi. "Bağlamaya çalıştığımız şirketin finans müdürü şu anda muhtemelen bir eliyle bir striptizcinin G-string'inden içeri elli dolar sıkıştırırken diğer eliyle de milyar dolarlık şirket devri anlaşmasına paraf atıyordur."

"Bu, zafer anını kaçırdığın anlamına gelmiyor mu?" diye sordum.

"Etraflarında bir kadın olursa rahat edemezler," dedi sesinde en ufak bir ironi olmaksızın. "Ve eğer bir gün benden onlara katılmamı isterlerse işte o zaman bu bana garip gelir."

Tıpkı Sylvie'nin tahmin ettiği gibi Sam ve Jules ertesi sabah işe vardıklarında son derece küstah bir tavırla beş saatten uzun süren bir içki ve kucak dansı alemi sırasında anlaşmanın parametreleri konusunda bir fikir birliğine varıldığını duyurdular.

"Dün akşamı erken bitirmiş gibi bir haliniz var," dedi Sylvie ikisini de süzerek. Yeni tıraş olmuşlardı ve sağlıklı pembe yanakları ortaya çıkmıştı.

"Pek sayılmaz. Gece sabaha karşı dörtte bitti," dedi Jules.

"Sadece dört saat uyudunuz! Kesinlikle belli olmuyor," dedim. "Sırrınız nedir?"

"Çay poşetleri," dedi Jules istifini bozmadan. "Kullanılmış çay poşetlerini donduruyorum ve sabahları karın egzersizlerimi yaparken gözlerimin üstüne koyuyorum. Sam bal arısı zehri kullanıyor ama ben kullanamıyorum çünkü alerjim var."

Anlaşılan göz altı kremi erkek yatırım bankacıları arasında son derece popüler bir sohbet konusuydu. En azından kadınların kötü göründükleri zaman fazladan biraz kapatıcı sürerek günü kurtarma ihtimalleri vardı. Uzun çalışma saatleriyle nam salmış bir sektörde muhtemelen avantajlı olduğumuz tek konu buydu.

Her ne kadar iş saatleri dışında müşterilerle yapılan buluşmalara karşı bariz ilgisiz dursa da Sylvie'nin gergin dudaklarından anlaşmayı o olmadan sonlandırdıkları için kızgın olduğunu anlayabiliyordum. İşin kulisinde inanılmaz çok çalıştığına şahittim. Haftalar boyunca devam eden kapsamlı

toplantılar sırasında anlaşmanın kilit noktalarının çoğunu o bağlamıştı. Sam ve Jules'un tek yaptıkları anlaşmanın imzalanmasını sağlamaktı.

Ofiste ve düzenledikleri içkili kutlamalarda böbürlenmelerini duyan ve gidişat hakkında bilgisi olmayan çoğu insan bu anlaşmanın mimarlarının Sam ve Jules olduğunu zannederdi.

Sylvie için kötü hissettiğimden falan değil. Yetişkin bir kadındı. Olayları nasıl manipüle edebileceğini çoğu insandan daha iyi biliyordu. Sylvie'yi düşündürenin iş arkadaşlarımızın topladığı övgüler olmadığını tahmin edebiliyordum. Tek yaptıkları müşteriyi sarhoş edip bir protokol imzalatmak olduğu halde bu anlaşmadan Sam ve Jules'un payına daha büyük bir ikramiye düşmesinden korkuyordu.

Söz konusu anlaşmanın imzalanmasının ardından ofisteki ortam haftalarca çok gergindi. Sylvie intikam alabilmek için defalarca her ikisinin de kuyusunu kazmaya çalıştı. Bu yeni bir şey değildi. Firmada sürekli gizli kapaklı bir çekişme vardı. Havada hep bir güvensizlik hissi dolanıyordu. Firmanın zehirli dünya görüşüne göre çatışma iyi bir şeydi. Çatışma insanların daha çok ve daha akıllıca çalışmalarına vesile oluyordu. Çatışma onları acımasız yapıyordu.

"Bu dünyada kazananlar ve kaybedenler var," dedi Sam o gün Delmonico's'taki öğle yemeği sırasında bifteğini mideye indirirken. "O yüzden tarafını seç Sara ve bir daha asla arkanı dönüp, üzerlerine basarak yol aldığın insanlara ne olduğuna bakma. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Başarı yufka yüreklilerin harcı değildir."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASANSÖR

Kasvetli karanlıkta hepsi birbirlerine yaklaşmış, önlerindeki ipucundaki harflerin ne anlama geldiğini deşifre etmeye çalışıyorlardı. Sıkış tepiş bir arada duruşları Sam'e konserve içindeki sardunyaları hatırlatıyordu. Ufak metal bir kutunun içine gömülmüşlerdi. Havalandırma içeriye durmaksızın sıcak hava üflerken ve vücutlarının her yerinden ter akarken bir anlamda kendi sularında pişiyorlardı. Birbirlerine çarpmadan bir yerlerini esnetmeleri ve hatta kıpırdamaları dahi neredeyse imkansızdı.

Şifreyi çözmek için kendilerini zorladılar ama bu seferki ipucu kapasitelerini aşıyordu. Sam bunun farkındaydı. Hepsi farkındaydı. Eğer Lucy yanlarında olsaydı şifreyi altmış saniyede çözerdi. Sam, bu şifreyi çözmeye ömürlerinin yeteceğinden emin değildi.

Kurtulmak istiyordu. Sadece asansörden değil bütün bunlardan. Hayatı uzun bir süredir kontrolden çıkmıştı. Maddi açıdan kendine koyduğu hedefleri çoktan aşmıştı, ancak zamanda geriye yolculuk yaparak bu süreçte verdiği kararların çoğunu değiştirebilmeyi diliyordu.

Çoğu zaman çocukken olduğu kişiyi, geçmişteki Sam Bradley'i düşünürdü. Tıpkı inşaata getirdiği yeni bir rulo duvar kağıdının duvardaki çatlağı tamir edebileceğini zanneden aşırı hırslı bir dekoratör gibi hayata atılmak ve bir fark yaratmak için sabırsızlanan o idealisti.

Bir zamanlar insan hakları avukatı olmak istemişti. *Düşünebiliyor musun*! diyecekti hayatının o idealist evresini atlattıktan çok sonraları. Bu hikayeyi görgüsüz Wall Street partilerinde anlatarak kim bilir kaç kişiyi eğlendirmiş, onların sarhoşlara has yüksek kahkahalar atmasına sebep olmuştu.

İyimserliğinin böyle katı bir alaycılığa dönüşmesine nasıl olup da izin verdiğine hayret ediyordu. Genç Sam Bradley bugünkü halini tanısa nefret ederdi. Yıllar geçtikçe, gerçek benliğine ihanet ettiğini düşünerek gittikçe daha fazla acı çekmeye başlamıştı. Daha da kötüsü, her zaman ahlaki değerlere paradan daha çok önem veren ve artık hayatta olmayan babasına ihanet etmişti.

Ne kadar tiksinirse tiksinsin, Sam yaşadığı hayatın tiryakisiydi. Maaşı morfini olmuştu. Tasarımcıların elinden çıkan saatler, takım elbiseler, ayakkabılar, kayak seyahatleri, arabalar, evler, karısı ve kokain. Bütün bunlar onu yavaş yavaş öldürüyordu. Acımasız mesai saatleri, kulislerde dönen entrikalar. Her an gergin olmasına sebep olan ve hayatının değişmez eşlikçisi stres de cabasıydı.

Sam, neredeyse canını acıtacak kadar tatlı bir nostaljiyle, içinde doğup büyüdüğü, basit ve alçakgönüllü dünyaya özlem duyuyordu. Ama bir yandan da o dünyaya geri dönme fikri bile ürpermesine yetiyordu.

Dedikodu kazanı sayesinde işten çıkarmalardan haberdar olduğundan beri, yani haftalardır gergindi. Bunun onun için sonun başlangıcı anlamına gelmesinden endişeleniyordu. Kariyerinin tepe noktasına varmış olmaktan ve bundan sonra düşüşe geçmekten korkuyordu.

Vincent'ın, bu firar oyununda sergileyecekleri performans sayesinde işlerini ellerinde tutabileceklerine dair söylediklerine inanmıyordu. Bu firar odasında karşılarına çıkan saçma sapan ipuçlarını çözebilseler dahi, bunun kendisinin

veya içlerinden herhangi birinin, hâlâ maaş bordrosunda tutmaya değer olduğunu firmaya ispat etmeye yeteceğine inanmıyordu.

Kim bilir belki de onuncu kez, Jules'un asansörün ayna kaplı duvarına son derece özenle yazdığı rastgele harf dizilerini inceledi. AIPAIPIMIYD MD JZÇZ FUÜDMIVNPRTMTY?

"Çözülmesi imkansız," diye söylendi çaresizlikle. "Bunu nasıl çözebiliriz gerçekten bilmiyorum."

Firar odasındaki zamanlarının dolmasına tamı tamına yirmi beş dakika vardı ve surat ifadelerine bakılırsa hiç kimsenin bu bilmeceyi nasıl çözeceklerine dair en ufak bir fikri dahi yoktu. Jules ve Sylvie'nin pes ettiklerini ve aynada yazılı harflerin anlamını çözmeye uğraşmaktansa firar odası seansının kalan süresinin bitmesini beklemeye hazır olduklarını hissetti.

"Hepimiz şifreyi kendi başımıza çözmeye çalışalım," diye önerdi Vincent. "Beş dakika sonra bir araya gelir ve bulduklarımızı paylaşırız."

Sam harfleri telefonuna yazdı. "AIPAIPIMIYD MD JZÇZ FUÜDMIVNPRTMTY?"

Normalde bu tip konularda iyi sayılırdı ama şu anda aklı sürekli daha büyük problemlere kayıyordu. Kim ile gecenin erken saatlerinde yaptıkları konuşma onu itiraf etmeye hazır olduğundan çok daha fazla üzmüştü.

Arka koltuğunda oturduğu şoförlü limuzin 2. Avenue ve 66. East'in kesiştiği yerde yavaş yavaş ilerliyordu. Trafik ışıklarının değişmesini bekleyen arabaların alacakaranlığın belli belirsiz aydınlığında birbirlerine karışan renkleri tıpkı bir çiçek dürbünündeki yansımaları andırıyordu. Karşıdan gelen arabaların farlarının ışıkları neredeyse insanı kör edecek kadar kuvvetliydi. Huzursuzca yutkundu. Artık daha

fazla erteleyemezdi. Kim'i araması ve Antigua uçağına yetişemeyeceğini söylemesi gerekiyordu.

Bu kaçıracağı ilk tatil olmayacaktı ama muhtemelen en önemlisiydi. Kim, Antigua seyahatinin evlilikleri açısından bir ölüm kalım meselesi olduğu konusunda diretmişti. "Kimi daha çok sevdiğini göstermenin zamanı geldi," demişti, "beni mi yoksa Stanhope'u mu?"

Aradığında, Kim çoktan ikizlerle beraber havaalanına varmış onu bekliyordu. Kötü haberi çok uzatmadan verdi. Kim tek kelime dahi edemeden, bir sonraki uçuşu ya da ondan sonrakini yakalayacağına çabucak söz verdi. Bir DHL kargo uçuşunda pilotun yanında oturmak zorunda kalsa bile en geç cumartesi öğleden sonra Antigua'da olacağına hayatı üzerine yemin etti.

"Tatlım." Duraksadı. "Tatlım." Yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Tatlım. İzah etmeme izin ver." Telefonunun mikrofonunu açtı ve Kim'in durmaksızın konuşmasını dinlerken e-postalarını gözden geçirdi. Hafifçe gözlerini devirdi. Sıradaki yayılım ateşini karşılamaya hazırlanmak üzere kollarını kavuşturdu.

"Bu seyahati asırlardır planladığımızı gayet iyi biliyorum. Kim. Tatlım," diyerek Kim yeniden saydırmaya başlamadan önce onun sözünü kesti. Sesi kızgınlıkla belli belirsiz yükseldi. "Bu seyahati nasıl dört gözle beklediğini *biliyorum*." E-postalardan birinin ekini açtı. "Ben de bu seyahati dört gözle bekliyordum."

E-postanın sonundaki tabeladaki sayıları incelerken söylediklerinin biraz olsun içten duyulması için kendini zorladı. "İnan bana Kim, ben de burada olmaktan memnun değilim, ama bu sefer seçme şansım yoktu. Çok önemli bir toplantı." Duraksadı. "Haklısın. Her zaman aynı şeyi söylüyorum, ama

bu seferki gerçekten öyle. Keşke yırtabilseydim. Denedim. Yemin ederim, Kim, denedim. Vincent'a verip veriştirdim ama kesinlikle vazgeçmedi. *Toplantı bittikten sonra anında seni uçururum, söz veriyorum* dedi." Duraksadı. "Kim? Tatlım?"

Hat kesilmişti. Kim'in suratına telefonu kapatmış olması onu kızdırmaktan çok rahatlatmıştı. Böylece konuşmayı sonlandırmak için yalan söylemekten kurtulmuştu. Ayrıca bir anda avantajlı duruma geçmişti.

Telefonu titredi. Kim geri arıyordu. Telefonu açmak için mikrofon düğmesine bastı.

"Kim," diye seslendi. Cevap yok. Tam telefonu kapatacaktı ki telefonun mikrofonundan şiddetli bir küfür seli yağmaya başladı. Kim, o kadar hızlı ve o kadar öfkeli konuşuyordu ki söylediklerinin çoğu anlaşılmıyordu. Telefonu yeniden Sam'in suratına kapamadan önce söylediği son birkaç kelime hariç.

Kim "Seni amcık!" diye o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki şoförün kafası deri kafalığa çarpmıştı. "Seni zavallı amcık!"

Sam, Güney Bronx'taki binaya varana dek yol boyunca Kim'in söylediklerini düşünüp durmuştu. Firar odasının içine girene dek tüm yol boyunca. Ve hatta fazlasıyla sıcak asansörün içinde oynadıkları ve belki de başarıyla oynarlarsa işlerini ellerinde tutmalarına yarayacağını umdukları, ki bu Sam'e çok manasız bir piyango gibi geliyordu, bu çocukça ipucu avı sırasında dahi.

Kim haklıydı. Zavallı bir amcıktı. Zamanla bir köleye dönüşmüştü; Stanhope'un kölesine, Kim'in kölesine. Ve en önemlisi de kendi egosunun. Antigua uçuşuna yetişemediği için kim bilir nasıl bir bedel ödeyecekti? Kesinlikle ağır bir bedel olacaktı, özellikle de Kim'in bu seyahati Sam'in evliliklerine ne kadar bağlı olduğunu sınamak için bir sınav gibi gördüğünü düşünürsek. Kim sadece ayrıcalıklı kişilerin kabul

edildiği bu tatil beldesinde bir oda bulduğundan beri başka pek bir şeyden bahsetmez olmuştu. Normalde sadece film yıldızlarının ya da yüklü fonların mirasçılarının gidebildiği bir yerdi bu otel. Kim, yer bulabildikleri için çok şanslı olduklarını söylemişti.

Sam şansın bütün bunlarla bir alakası olduğundan o kadar da emin değildi. Lüks tatil beldesi, kendine ait bir sonsuzluk havuzu olan deniz kıyısındaki özel bir villa için gecelik sekiz bin dolar ücret alıyordu. Bu fiyata vergiler ve hizmet bedeli dahil değildi. Veya yemekler.

Evet Kim'i ekmişti belki ama vicdan azabı çekmesi için ortada bir sebep olmadığına kendini ikna etti. Neticede Kim'in bu aşırı pahalı seyahatlerinin parasını Sam'in Stanhope and Sons'taki işi ödüyordu.

Kim için ikizlerle tek başına Karayipler'e uçmak o kadar da meşakkatli olmayacaktı. Business Class'ta uçacaklardı ve otelde bakıcı hizmeti vardı. Kim ufaklıklarla uğraşmak zorunda kalmaksızın tek başına tatilin keyfini çıkarabilecekti. Sam'in yokluğunu neredeyse hiç hissetmeyecekti ve daha bikini izi dahi çıkmadan Sam yanına varacaktı. Belki de daha güneş bile doğmadan. Sam her türlü bedeli ödemeye hazırdı. Bu bedel her ne olursa olsun, Kim'in çileden çıkıp sürekli tekrarladığı boşanma tehdidini hayata geçirmesinden daha ucuza patlayacağı kesindi.

Bütün bu düşünceler Sam'e yeniden firar odasına konsantre olması gerektiğini hatırlattı. Bu oyunu oynaması gerekiyordu. Firma için vazgeçilmez olduğunu göstermesi gerekiyordu ki Stanhope ondan vaz geçmesin ve hatta Eric Miles'dan boşalan pozisyonu ona teklif etsin.

Kim'e kendini nasıl affettireceğini düşündü. Ona mücevher alacaktı. Genelde öyle yapıyordu. Geçen sefer küpe almıştı, ondan önceki sefer bilezik. Üzerinde en az bir adet

pırlanta olmalıydı. Kim'in mücevher zevki de en az öfkesi kadar abartılıydı.

Sam duvardaki karman çorman harf dizisine bir kez daha baktı. "AIPAIPIMIYD MD JZÇZ FUÜDMIVNPKT MTY?" Hiçbir şekilde bir anlam ifade etmiyorlardı. Telefonunda harflerin yerini değiştirmeyi denedi. Sonuç en az orijinali kadar kafa karıştırıyordu. Bu bulmacanın en az evliliği kadar kafa karıştırıcı olduğunu düşündü.

Sürekli aynı konu yüzünden pek çok kez tartışmışlardı. Kim Sam'i neredeyse hiç göremiyordu. Sam'in işte geçirdiği süre haftada seksen, doksan saati buluyordu. Yemek davetlerini, hafta sonu seyahatlerini ve hatta tatilleri kaçırmayı alışkanlık haline getirmişti. Eve vardığında da işe geri dönmeden önce Kim'i becerecek ve ardından da beş saat uyuyacak vakti ancak buluyordu.

İlk evlendikleri günden beri bu böyleydi. Altı yıldır evlilerdi ve sadece üç yıldönümünü beraber geçirmeyi becerebilmişlerdi. İki yıl önce Sam neredeyse kızlarının doğumunu kaçıracaktı. Kim'in doğum sancıları beklenenden üç hafta önce gelmeye başladığında Toronto'daydı ve bir kar fırtınası patlamak üzereydi. Kalkan son uçakta yer bulabilmek için o güne kadar yaptığı iyiliklerin hepsini bozdurmak ve üzerine borçlanmak zorunda kalmıştı. Uçak Boston'a uçuyordu. Yolculuğun kalanında trene binmişti. Mount Sinai hastanesinin doğumhanesinin kapısından içeriye kendini attığında Kim'i sezaryen için hazırlamaya başlamışlardı bile. Üç saat sonra telefonda bir müşterisiyle kredi borcu takas sözleşmesinin inceliklerini tartışmaya başlamıştı bile.

"Bana bunu yapmayacağına söz vermiştin," diye çığlık çığlığa bağırmıştı Kim ameliyattan çıkar çıkmaz.

"Üzgünüm, Kimmi." O zamanlar bu kelime hâlâ bir anlam ifade ediyordu.

Daha sonra, Kim beş yıldızlı lohusa süitinde yatarken Sam ona, kendine ve vicdanına, Kim'in sadece ve sadece yaptığı iş ve çalıştığı tempo sayesinde prensesler gibi yaşadığını hatırlatmıştı. Sam olmasaydı Kim Queens'te bir ana okulu öğretmeni olacak ve çocukların sümüklü burunlarını temizleyecekti. Bunu hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmemişti ama yeterince sık düşünmüştü. Kalbinin derinliklerinde, Kim'in de aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu.

"Kim, dinle." Sam Kim'in hastane yatağının kenarına oturmuş yeni doğan kızlarını kollarında sallıyordu. "Eğer istifa etmemi ve bir danışmanlık firmasında iş bulmamı istiyorsan yaparım. Çalışma saatleri kesinlikle daha makul olacaktır. Daha az bir maaşla yetinebilmek için harcamalarımızı biraz kısarız. Eğer seninle ve güzel kızlarımızla daha çok vakit geçirebileceğim anlamına gelecekse, belki böylesi daha iyi olur."

İşe yaramıştı. Kim o günden sonra yoğun iş programını bir kere bile konu etmemişti. En azından kısa bir süre öncesine dek. Kim konuyu açtığı zaman, Sam asıl meselenin uzun çalışma saatleri olmadığını biliyordu. Kim kızgındı çünkü Sam'in bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu.

Sam ne zaman akşam şehirdeki dairelerinde kalacağını söylemek için arasa sesinden Kim'in ondan şüphelendiğini anlayabiliyordu. Üstelik son zamanlarda garip saatlerde Sam'i aramayı adet edinmişti. Onu kontrol etmeye çalıştığı ortadaydı.

Kim'in içgüdüleri kuvvetliydi. Her zaman öyle olmuştu. Yanıldığı tek bir nokta vardı, ortada bir ilişki falan yoktu, en azından klasik anlamda. Olay bir alışverişten ibaretti.

Sam geçtiğimiz yıl boyunca, ara sıra kendine bir telekız ayarlamayı alışkanlık edinmişti. Ayda bir, belki iki kez. Sadece Magdelina adında son derece kaliteli bir ajansla çalışıyordu.

Bu, partilere ve kibar bir şekilde "özel eğlence" diye adlandırılan gecelere manken ayarlayan bir ajanstı. Elbette sağlam bir ücret karşılığında.

Sam beraber olacağı kızlar konusunda asla bir kısıtlama koymuyordu. Tecrübelerine bakılırsa ajansın yolladığı her kız affetti. Uzun bacaklı ve büyük göğüslü kızları tercih ediyordu. Ten renkleri onu pek ilgilendirmiyordu. Ajansta sarışınlar, esmerler ve kızıllar vardı. Ona uyardı, çeşitlilikten hoşlanıyordu. Kaliforniya'dan, Amerika'nın Orta Batı'sından, Brezilya'dan, Fransa'dan ve oldukça çok sayıda da Rusya'dan gelen kız vardı. Gece yarısı kapısını hangi kız çalarsa çalsın, her zaman inanılmaz seksi oluyor ve çok iyi vakit geçirmesini sağlıyordu.

Sonra Trixie ile tanıştı. O andan itibaren sadece onu istedi. Sarışındı, aslen Georgia'lıydı. Ve bunu doğrulayan otantik bir Güneyli aksanı vardı. İki saatlik bir seans için bin dolar ücret alıyordu. Sam gece boyunca kalmasını isterse de tarifenin tam üç katını. Genelde istiyordu.

Kendini suçlu hissetmiyordu. İş yerindeki diğer adamlarla kıyaslandığında resmen bir aziz sayılırdı. Onlar bu tip kızları Kim'in çanta değiştirdiği sıklıkta değiştiriyorlardı. Eşlerine ve sevgililerine söyledikleri yalanlar yaratıcılığın zirvesini zorluyordu. Kısa bir süre öncesine dek Sam asla bu kadar ahlaksızca davranabileceğini düşünmemişti bile.

Düğün gününde karşılıklı evlilik yeminlerini ederlerken, bir gün Kim'i aldatabileceği asla aklının köşesinden dahi geçmemişti. Anne babasının Katolik kilisesinin himayesindeki evliliklerinin "ölüm bizi ayırana dek" kısmının onların evliliği için de geçerli olacağını düşünmüştü. Ama sonunda bunun imkansız olduğu sonucuna varmıştı. Anne ve babası başka bir devirde, başka şartlar altında evlenmişlerdi. Oysa

babasının aksine Sam'in sadakati, neredeyse her gün, karşısına çıkan fırsatlar yüzünden sürekli sınanıyordu.

Onun çizdiği yoldan ilerlemek adına pek bir çaba sarf etmediğini ilk o itiraf etse de Sam babasına adeta tapıyordu. Babası öldüğü güne dek tüm varlığını karısına adamıştı; Sam Kim'i aldatmadan iki yıl zar zor idare edebilmişti. O da düğünden önce nedimelerden biriyle, Kim'in en yakın çocukluk arkadaşıyla, yediği haltı saymazsak. Sam saymıyordu. Düğünden bir gece önce verilen yemeğin ardından olmuştu bu olay ve ikisi de sarhoştu. Sam sonrasında çok pişman olmuştu.

Firmadaki ilk üç yılında babasının hayatı boyunca kazandığından daha çok para kazanmıştı. Suffolk'un en fakir mahallesinde büyürken bir gün bu kadar çok para kazanacağını asla hayal etmemişti. Babası, karısının ve beş çocuğunun geçimini sağlayabilmek için Long Island'ın en iyi devlet okulunda ders veren bir matematik ve fizik hocasıydı. Sam ailenin en büyük çocuğuydu. Babası başkalarının çocuklarına adadaki en iyi eğitimi verirken o ve kardeşleri, babalarının üç kuruş maaşı başka bir yere yetmediğinden ve oturdukları mahalledeki okula gitme zorunluluğu yüzünden Long Island'daki en berbat okula gitmek zorunda kalmışlardı. Mahallenin sakinleri kendi aralarında Sam'in okuluna Rikers* Lisesi diyorlardı.

Doğuştan gelen cazibesi ve keskin zekası olmasaydı muhtemelen Sam de, pek çok okul arkadaşı gibi, kötü yola sapabilirdi. Meth bağımlıları. Ufak tefek hırsızlık yapanlar. İzinsiz mülke girdikleri için sabıka kaydı olanlar.

Babası öldükten sonra Sam birkaç aptalca hata yapmıştı. Araba farı kırmak, dükkanlardan ufak tefek bir şeyler aşırmak

---

* New York Eyaletinde tehlikeli suçluların kaldığı cezaevlerinin bulunduğu ada

gibi. Hiç yakalanmamıştı ama annesi öğrenmişti. Bu daima fenaydı. Annesi ona kendine nasıl bir yol çizerse çizsin ze kasından gitmeye hazır kendinden küçük dört kardeşi olduğunu hatırlatmıştı.

Sam 3.9 not ortalaması tutturabilmek için inanılmaz bir kararlılıkla çalışmıştı. Ve başarmıştı. Üç üniversiteye başvurmuştu ve üçüne de kabul edilmişti. Sonunda ona son derece cömert bir burs teklif eden New Hampshire'daki ufak bir Roman Katolik okulunda karar kılmıştı. Dört yıllık üniversiteyi yaz döneminde aldığı ekstra kredilerin yardımıyla üç yılda bitirmişti. Mükemmel notları sayesinde ülkenin en prestijli işletme okullarından Wharton'a girmeye hak kazanmıştı. Mastır programının ücretini özel ders vererek ve akşamları taksi şoförlüğü yaparak kazandığı paraları ve farklı bursları ve para yardımlarını birleştirerek karşılamıştı. Daha mezun olmadan iki ay önce Stanhope and Sons onu analist olarak işe almıştı bile.

Firmada kariyer basamaklarını tırmanması yıllarını almıştı. Zirveye ulaşmak için hâlâ tırmanması gereken birkaç basamak daha vardı. Tıpkı Everest gibi son rampa en zoruydu. Rakiplerinin hepsi onunla aynı hamurdan yoğrulmuştu. Hepsi politik birer hayvandı; hırslı ve acımasızlardı. Bir anlaşmayı sonlandırmak ya da terfi almak uğruna kendi öz anneannelerini bile gözlerini kırpmadan harcarlardı. Sam de farklı değildi. Zirveye tırmanırken Katolik vicdanı onu yarı yolda bırakmıştı. Paranın, en suçlu vicdanları dahi temize çektiğini öğrenmişti.

Başını öne eğerek koyu gri ayakkabılarına baktı. Ona bin iki yüz dolara mal olmuşlardı. Gardırobunda tıpkı ayağındakilere benzer bir düzine ayakkabı daha vardı. Ayakkabıları onun yoksullukla geçen çocukluğuna orta parmağını gösterme biçimiydi.

Son zamanlarda beş parasız kaldığına dair kabuslar görüyordu. O ne kadar çok kazanırsa Kim de o kadar çok harcıyordu. Bok gibi para kazanıyordu ama kazandığı masraflarına ancak yetiyordu. Milyonerler gibi yaşamalarına yetecek kadar çok para kazanıyordu. Sorun Kim'in milyarder gibi yaşamak istemesiydi. O kadarını beceremezmişti. Tanrı biliyor ya denemişti.

Westchester'da bir ev satın almıştı. Kim arkadaşlarına yakın bir yerde yaşamak istemişti. Evleri bir Fransız şatosu çakmasıydı. Altı yatak odası vardı. Sadece iki tanesini kullanıyorlardı. Çatısı gri kiremitlerle kaplıydı ve Paris'teki çatıları hatırlatan, çıkık tavan arası pencereleri vardı. Evi satın aldığı zaman pek bir klas olduğunu düşünmüştü, kitsch değil. Yanıldığını çok çabuk anladı. Ev kitsch'in alasıydı. Tıpkı hayatı gibi. Ne zaman arabayla evin siyah döküm demir kapılarından geçse utançtan iki büklüm oluyordu.

Taşındıktan kısa bir süre sonra Kim evin çok küçük olduğundan şikayet etmeye başlamıştı. Çok karanlıktı. Ön taraftaki oturma odasında bir küf kokusu vardı. Havuz kulaçla turlamak için yeterince uzun değildi. Kim havuzu hiç kullanmıyordu o ayrı. Mutfak eski modaydı ve tenis kortu için yeterli alan yoktu.

Sam'in annesi onlara "Queens'e taşınmalısınız," diye akıl vermişti. Kim'in hiç durmadan evden şikayet ettiği kısa bir hafta sonu ziyaretinin ardından Sam annesini arabayla tren istasyonuna bırakıyordu. "Sokaktaki en büyük eve sahip olmak sokaktaki en küçük eve sahip olmaktan iyidir." Annesi her zaman her şeyi kendince yorumlamak konusunda ustaydı. Tıpkı babası gibi.

Kahretsin, diye düşündü Sam. Konsantre olmalıydı. Dikkatini önündeki harf salatasına verdi. 'AIPAIPIMIYD MD JZÇZ FUÜDMIVNPRTMTY?'

Kendi kendine babasının böyle bir durumda ne yapacağını sordu. Tipik bir lise öğretmeni olan babası kendine her zaman Occam'ın usturası prensibini düstur edinmişti: En basit açıklama genelde doğrudur.

Bu ona bir fikir verdi. Ya aynadaki harfler alfabede kendilerinden bir önce ya da bir sonra gelen harflerin yerinde duruyorlarsa? Ortada bir anahtar olmadığına göre bariz çözüm bu iki seçenekten biri olmalıydı.

Telefonunun ekranındaki harfleri değiştirmeyi denedi. "A" yerine "Z" koydu ve bir kere de "B" koyarak denedi. Her iki seçeneği de deneyerek cümleyi baştan yazdı. İlk seçeneğin anlamsız bir yerlere gittiğini hemen fark etti. İkinci seçeneği deneyince ortaya mantıklı bir cümle çıktı.

"Buldum," diye çığlık attı sanki az önce bir yarış kazanmış gibi. "İpucunu çözdüm."

"Ne diyor?" diye sordu Jules.

Sam telefonunu herkesin ekranda yazan ipucunu görebileceği şekilde döndürdü.

"Birbirinize ne kadar güveniyorsunuz?" AIPAIPIMIYD MD JZÇZ FUÜDMIVNPRTMTY?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SARA HALL

İşletme okulumdaki bir profesörüm, Profesör Niels, bir keresinde sınıfa en akıllı öğrencilerin dahi cevaplayamadığı bir soru sormuştu. "Dünyadaki en sınırlı kaynak nedir?"

Öğrenciler parmak kaldırarak her türlü cevabı saymışlardı. Rodyum, osmiyum, iridyum en akla yatkın tahminler arasındaydı.

"Hepiniz yanılıyorsunuz," demişti Profesör Niels tahminlerimiz tükenince. "Dünyadaki en sınırlı kaynak zamandır."

Profesörümün o gün ne demek istediğini ancak Stanhope'da işe başladığım zaman anlayabildim. Aslında olay sadece temel aritmetikten ibaretti. Eğer günde on sekiz saat çalışıyorsan bu eve gitmek, uyumak ve ertesi gün pozisyonuna yaraşır bir kıyafetle, bir şekilde işe geri gelmeyi başarmak için altı saatin var anlamına geliyordu. Karıları veya kocaları ve çocukları olanlar için bu çok net bir şekilde ailelerini sadece hafta sonları görebilecekleri anlamına geliyordu. Eve sevdikleri yatağa girdikten çok sonra varıyorlardı ve sevdikleri uyanmadan çok önce de evden ayrılıyorlardı.

Özel hayata benzer bir şey sürdürebilmek ciddi anlamda zaman yönetimi ve çoklu görev becerileri gerektiriyordu. Bir keresinde tahvil senetleri bölümünden bir çalışanın bir arkadaşına iki yaşındaki kızıyla nasıl her gün yirmi dakika geçirmeyi başardığını anlattığına şahit olmuştum. Adam bunu karın egzersizleri yaparken kızını kucağına oturtarak

başarıyormuş. Kız elinde resimli bir kitap tutuyormuş ve adam mekik çekerken kıza kitabı okuyormuş, bir sayfa bitene dek havada karın kaslarını sıkarak duruyormuş. Aynı zamanda hem kızına kitap okuyabilmenin hem de baklavalara sahip olmanın tek yolunun bu olduğunu söylemişti.

Bu sadece hava atmak için anlatılmış bir hikaye değildi. Stanhope'da iyi görünmek gerçekten çok önemliydi. Hatta işin zorunluluklarından biriydi. Üst düzey yöneticilerimiz, bir avuç şişman dangalağın firmayı temsil etmesini istemiyorlardı. En az markamız kadar seçkin görünmeliydik.

Bu da fit, havalı ve yanık tenli görünmek anlamına geliyordu. Yaşam tarzımızın her anlamda sağlıksız olduğunu düşünürsek bu oldukça ironik bir durumdu. Uzun mesai saatleri ve stres, buzdağının sadece görünen kısmıydı. Bazı insanlar günün çoğunu alım satım yaptıkları ekranlara yapışık geçiriyor, neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. Güneşte yanabilmek için açık havaya çıkma fırsatımız çok az ya da hiç olmuyordu çünkü gün doğumundan gün batımına kadar çalışıyorduk. Dolayısıyla elimize geçen her fırsatta güzellik salonlarına giderek ve bol miktarda bronzlaştırıcı krem sürerek güneşte yanmışız gibi yapmamız gerekiyordu. Herkes göz kremleri konusunda kafayı yemişti. Gece gündüz çalışmalarına rağmen hiç kimse gözünün altında koyu renk halkalarla işe gelmek istemiyordu. Yaptığımız her şey dış görünüşümüzü zinde tutmak adınaydı. Oysa içimiz yavaş yavaş kuruyordu.

"Gerçek şu ki bizim sektörde çalışanlara günde yirmi dört saat yetmiyor," dedi Sam bir öğlen yemeğinde neler olup bittiğini karşılıklı paylaştığımız bir sohbette. Sam kendisini gayri resmi akıl hocam ilan etmişti. Biftek yediğimiz öğle yemeğinden bu yana benimle her hafta buluşarak tuhaf sosyal adetleri ve değişik bir hiyerarşi anlayışı olan firmamızın

kafa karıştıran karmaşık yapısı içerisinde nasıl yolumu bulmam gerektiği konusunda faydalı tavsiyelerde bulunuyordu.

"Evet, bir günde yeteri kadar saat yok," diye onayladım. "Özellikle son zamanlarda."

"Bu bir şey değil," dedi Sam. "Bugünlerde herkes pek bir çıtkırıldım. Ben işe başladığım zaman her şey daha zorluydu. Üç farklı birleşme ve satın alma anlaşması aynı anda yapılıyordu ve piyasalar çıldırmış vaziyetteydi. Kimi zaman ofise Pazartesi sabahı geliyordum ve Çarşamba gece yarısına kadar çıkamıyordum. Eğer o gün şanslıysam bir yerlerde bir kanepe üzerinde birkaç saatliğine sızıyordum. Sabahları duş almak için aşağıdaki spor salonuna iniyordum, ağzıma birkaç Adderall atıyordum ve bam, yepyeni bir gün başlıyordu."

"Anlaşılan oldukça çılgın zamanlarmış," dedim benden empati mi yoksa övgü mü beklediğinden tam emin olamadan. "Uzun saatleri dert etmiyorum. Bekarım istediğimi yaparım! Annemler beni görebilmek için Şükran gününe ya da Noel'e kadar beklemek zorunda olduklarını gayet iyi biliyorlar."

Sam elindeki çatalı havada sallayarak sanki geleceği görüyormuşçasına sözümü kesti. "Tatilde eve gitmeye çok heveslenme. On seferden dokuzunda tam tatil arifesinde bir şey çıkar ve planlarını iptal etmen gerekir. Kız kardeşlerinin düğünlerini, oğullarının doğumlarını ve hatta neredeyse kendi cenazelerini kaçıran insanlar tanıyorum. Firma parmaklarını şıklattığında," söylediklerini dramatize etmek için parmaklarını şıklattı, *her şeyi bırakıp koşarız.*"

Umarım yanılıyordu. Annemler beni inanılmaz özlemişlerdi. Eğer tatilde yanlarına gidemezsem ikisi baş başa, dükkandan satın aldıkları ve içini kutudan çıkan hazır malzemelerle doldurdukları çeyrek hindi eşliğinde yürek burkan bir şekilde Şükran gününün gerekliliklerini yerine getirmek zorunda kalacaklardı.

Ama firmaya ilk girdiğimizde, ihtiyaç duyulduğunda bizden hafta sonları çalışmamız beklenildiği çok net ifade edilmişti. Gerçi bunun istisnadan çok kaide olduğu ortaya çıkmıştı ama hafta sonları çalışma saatleri nispeten daha gevşekti, günde on sekiz saat yerine sekiz on saat çalışıyorduk. Anlaşılan tatiller hayaldi. Hastalık iznine sadece muhallebi çocukları çıkardı.

Üniversitedeyken yatırım bankaları ya da danışmanlık firmalarında yapılan yaz stajlarının ardından günde on sekiz saat çalıştığımızı anlatarak hava atmak bir nevi onur nişanı gibi bir şeydi. Hiç bitmeyen, sürekli devam eden bir iş girdabı gerçeği ise farklıydı. İş saatlerimin bir insanın tahammül sınırları içinde olduğu pek söylenemezdi.

Gece geç saatlere kadar çalıştığım bir akşam kadınlar tuvaletine girdiğimde oryantasyon grubumdaki diğer kızla, Elizabeth ile, burun buruna geldim. Lavabonun yanında durmuş oryantasyon sırasında bize dağıttıkları deri akıl defterinin üzerinden kokain çekiyordu. Onu ilk tanıdığımda Elizabeth, herkesin fütursuzca yiyip içtiği öğlen yemeklerimizde bile içki içmeyi reddeden doğrucu Davutun tekiydi. Üç ay boyunca sabit gelir ekibiyle çalıştıktan sonra bir anda sanki anasının karnından çıkar çıkmaz bu işi yapmaya başlamışçasına profesyonelce kokain çekmeye başlamıştı. Muhtemelen zorlu ve yorucu tempomuza ayak uydurabilmek için uyarıcı ilaçlardan medet ummayan çok az kişiden biriydim.

Öte yandan yönetici tayfası işe geç geliyor ve erken ayrılıyordu. Zamanlarını şampanya eşliğinde yenen uzun öğlen yemeklerinde geçirdikleri ya da şirket jetine binerek müşterileriyle golf oynamaya gittikleri bilinen bir sırdı. Sanırım onların seviyesine erişildiğinde sadece müşterileri hoş tutmanın bile firmaya milyar dolarlar kazandırmaya yettiği düşünülüyordu. Yine de, dile getirmesek de, bu durum işin

mutfağında çalışan ve yöneticiler hayatını yaşarken ter döken bizlerin zoruna gidiyordu.

Tüm hesapları biz yapıyorduk ve aynı hesapları tekrar tekrar yapıyorduk. Sadece birkaç gün içinde yüz sayfalık anlaşma dosyaları hazırlıyorduk. Ardından yönetici katında oturan biri o dosyaları yırtıp atıyordu ve biz her şeye sil baştan başlıyorduk. Şirket satın almaları ve birleşmeler hakkında yazıp çizip stratejiler belirliyorduk. Değerlerini biraz olsun arttırabilmek için gece gündüz hedefimizdeki şirketlerin varlıklarının satışını ve elemanlarını nasıl işten çıkarabileceğimizi planlıyorduk. Yönetici tayfasının işi kebaptı, bizim alın terimize imza atıyorlar ve ardından da ikramiyelerden aslan payı alıyorlardı.

"Anlaşmaları biz yapıyoruz, övgüyü ve tabii ikramiyenin çoğunu onlar alıyor," diye yakındı Jules bütün gece süren çalışma maratonlarından birinde.

"Sistemin işleyişi bu," dedi Sam. "Eğer kartlarını doğru oynarsan, yüzü hâlâ sivilceli, yirmili yaşlarındaki elemanın biri gözünün önünde çalışmaktan tükenirken paralar içinde yüzen sen olabilirsin."

"Ne kadar huzurlu bir hayat. Sabırsızlanıyorum. Aracılarla yenen, herkesin sarhoş olduğu öğlen yemekleri. Karıları adamları boşamasın diye özel mülklerdeki çatı katı dairelerinde yaşanan yasak ilişkiler," dedi Jules. Sırıtarak Sylvie'ye döndü. "Üst kata taşındığımda bana rapor vermekten zevk alacak mısın?"

"Sana anlatmaya çalıştıkları, Sara" dedi Sylvie, manikürlü elini koluma koyarak, "eğer Stanhope'da çalışan bir kadınsan o zaman senden daha aptal erkeklerin terfi edişlerini izlemeye alışsan iyi edersin."

"Senin için hâlâ ümit var, Sylvie. Son haber bültenini okumadın mı?" dedi Sam. "Çeşitlilik Stanhope'un temel

değerlerinden biri." Stanhope'un artık çeşitliliği daha çok desteklemeye karar verdiğine dair makaleyi görmüştüm. Firma gerçek sorunlarından birine çözüm üretmekten ziyade ekonomi gazetelerinde manşet olmaya çalışıyor gibi gelmişti bana.

Ama elbette, bu makaleyi okumuş olması Sam'in bana akıl hocalığı yapmaya neden bu kadar hevesli olduğunu açıklıyordu. Bültende ekiplerindeki kadınlara ve etnik azınlık gruplarından çalışanlara akıl hocalığı yapan tecrübeli yöneticilerin yıllık ikramiyelerine bir miktar takviye yapılacağı yazıyordu. Tanıdığım Sam, bana akıl hocalığı teklif ederek aynı anda hem fazladan biraz para kazanıp hem de Vincent'a yalakalık yapabileceğini anında hesaplamış olmalıydı.

Firmada çalışan yatırım bankacısı kadınların sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu. Kadın yöneticilerin sayısı ise bir elin. İnsan Kaynaklarının başında bir kadın vardı ve bir tane de yönetim kurulunda -kadın Stanhope'un kurucusunun kardeşinin torunuydu. Hepsi o kadar.

Firmada çalışan kadınların çoğu destekleyici pozisyonlarda çalışıyorlardı: pazarlama, iletişim, İK ve idari işler. Yönetici asistanları ordusunun neredeyse tamamı kadındı. Onlar olmadan firma ayakta duramazdı.

Firmanın üst düzey yöneticilerinin firma içi yazışmalarda ve broşürlerde böbürlenerek kullandıkları çeşitlilik de, tıpkı bir başka moda terim olan kurumsal sosyal sorumluluk gibi, sadece lafta kalıyordu. Önem verdikleri tek şey para kazanmaktı. Firmanın varoluş sebebi paraydı ve elbette bizim de.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Sam, sırayla Jules ve Vincent ile havada bir beşlik çakarken Sylvie gözlerini devirdi. Sam alt tarafı harflerin yerini değiştirerek basit bir şifre çözmüştü ama kuantum teorisini keşfetmiş gibi davranıyordu.

Erkekler kutlama yaparken Sylvie kollarını kavuşturarak sırtını asansörün duvarına yasladı. Sam'in tek yaptığı şifreli yazılmış "Birbirinize ne kadar güveniyorsunuz?" cümlesini çözmekti. Kapıların anında açıldığı ve dışarı çıkabildikleri falan yoktu. Değişen hiçbir şey olmamıştı. Hâlâ asansörde mahsur vaziyetteydiler ve içerisi hâlâ zifiri karanlıktı.

Şu ana kadar bulabildikleri tek şey, pek bir anlam ifade etmeyen rastgele ipuçlarıydı. Hiçbirinin çözemediği daha büyük bir bulmacanın parçaları. Ortada hâlâ buldukları ipuçları ile ne yapmaları gerektiğine dair bir talimat yoktu. Sylvie birilerinin onlara bir oyun oynadığını hissediyordu. Firar odasından kurtulmak konusunda en ufak bir ilerleme kaydedebilmiş değillerdi. Ne aradıklarını bilseler dahi bu karanlıkta herhangi bir şey bulmak kelimenin tam anlamıyla imkansızdı.

Sylvie telefonundaki saate baktı. Yirmi dokuz dakika kalmıştı. Zaman geçmek bilmiyordu. Hâlâ eve gidip Paris için bavul toplaması gerekiyordu. Boğucu sıcak sağ olsun,

artık uçuştan önce duş alıp saçlarını da yıkaması gerekiyordu, bu kadar pis ve ter içinde Paris'e uçması söz konusu bile olamazdı.

Marc onu Charles de Gaulle havaalanından alacaktı ve arabayla doğruca Loire'a, Marc'ın anne babası ile akşam yemeği yemeğe gideceklerdi. İş yerindeki bunca belirsizliğin üstüne bir de ikramiyelerin verileceği haftaya girdikleri düşünülürse seyahatin zamanlaması tam bir felaketti. Eğer Marc'ın doğum günü olmasaydı Sylvie kesinlikle başka bir hafta sonu uçmayı tercih ederdi.

Akşam yemeğinden önce kendilerine şöyle bir çeki düzen vermek için Blois'daki otellerine yerleşmeyi planlamışlardı. Sylvie, Marc'ın ebeveynlerinin şehir dışındaki çiftlikten bozma evlerinde kalma fikrine sıcak bakmamıştı. Marc yirmi yıllık bir evliliğin ardından çok kısa bir süre önce karısı Cecile'den boşanmıştı. Marc'ın annesiyle babası bu ayrılığı hâlâ atlatamamışlardı. Sylvie onların kalbini kazanabilmek için cazibesini son damlasına kadar kullanmak zorundaydı ve bütün hafta sonunu onlarla beraber, taşradaki evlerinde tıkılıp kalarak geçirmenin akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüyordu.

Bu seyahat onun için önemliydi. Marc onun için önemliydi. İlişkileri henüz hassas bir evredeydi, her iki yöne doğru da gidebilirdi. Ne pahasına olursa olsun o uçuşa yetişmeliydi ve kendini çok acele etmek zorunda kalacağı bir pozisyona sokarak büyük bir hata yapmıştı. Bu toplantıya geldiği için kendine bir kez daha kızdı.

İşin doğrusu, diğerlerinin katılacağını duyunca o da kendini mecbur hissetmişti. İş yerinin şu anki atmosferine bakılırsa herkesin katıldığı bir toplantıyı kaçırmak yanlış bir hamle olurdu.

Sylvie belki bir sonraki ipucunu gösterir umuduyla minik ekrana dokundu. Ekran daha önceki denemelerinde olduğu gibi yine tepki vermedi. Ama bu sefer, belki de Vincent'ın telefon fenerini karanlıkta tuttuğu açı yüzünden, Sylvie monitörün altında bir şey fark etti. Bantla öyle bir yapıştırılmıştı ki sanki panelin çerçevesinin devamı gibi gizlenmişti ve Sylvie tutup çektiği anda elinde kaldı. Küçük kare selefon parçalarından meydana gelen bir ruloydu bu.

"Nedir o?" diye sordu Sam.

"Selefon parçaları," dedi Sylvie. "Ekranın alt kısmına yapıştırılmış vaziyette buldum."

"Ver biraz daha yakından bakayım." Sam küçük kareler halinde kesilmiş selefonları Sylvie'nin elinden çekip aldı ve telefonunun ışığının altında tutarak üzerinde bir yazı aradı. Tek gördüğü üç parça selefondu, ikisi mor ve biri mavi.

Sylvie sinirlenmişti. O zaten çoktan kontrol etmişti. Şeffaf kağıtların üzerinde yazı falan yoktu. Taze bir ipucu yoktu. Bir önceki ipucunu çözerken elde ettiği minik başarı Sam'in aklını başından almıştı ve birdenbire sanki firar odasındakileri yöneten otorite kendisiymiş gibi davranmaya başlamıştı. Eğer Sam onları dışarı çıkarmayı başarmış olsaydı, Sylvie, en azından kendi adına, onun bu tavırlarını dert etmeyecekti. Ama başaramamıştı.

"Bunların üzerinde bir şey yazmıyor," diye söylendi Sam, sanki bunun suçlusu Sylvie'ymiş gibi.

"Onların bir ipucu olduğunu zannetmiyorum," dedi Vincent. Şeffaf kağıtları eline aldı, kısa bir süre inceledi, ardından da üst üste yerleştirdi. Birleştirdiği kağıtları telefonunun önüne adeta yapıştırdığında fenerin ışığı koyu mavi bir renge dönüştü. "Sanırım bu bir nevi mor ışık, ne dersiniz?"

Feneri asansörün arka duvarına doğru tuttu. Filtreden geçen ışığın altında, oldukça silik de olsa, duvarda önceden

görünmeyen yazılar belirdi. Mor ışığın altında bir anda tüm duvarları kaplayan bir dizi mesajın yanı sıra, karalamalar ve bir takım, oldukça zor okunan, duvar yazıları ortaya çıktı.

Arka duvarın tepesinde büyük harflerle "Firar odasına hoş geldiniz" yazıyordu. Buraya kadar bir sorun yoktu. Sam fenerin ışığını yazının altındaki alana tuttuğunda hepsi bir anda garip bir sessizliğe büründü.

"Detaylı Geri Bildirim" kelimelerinin altında haklarında yazılan yıllık değerlendirme raporlarından birebir kopyalandığı anlaşılan bir takım alıntılar vardı.

Duvardaki alıntılardan birinde "Sylvie'nin, dış görünüşü sayesinde sadece belli bir yere kadar yükselebileceğini idrak etmesi gerekiyor," diyordu. "Sylvie iş arkadaşlarını eleştirmek yerine dikkatini daha çok kendi performansının kalitesini arttırmaya harcamalı," diyordu bir diğerinde. "Sylvie'nin kendini geliştirmesi gerekiyor. Ekipteki en zayıf halka o."

Bir diğer köşedeki notta ise şöyle diyordu: "Özel hayatı Jules'un dikkatini işine vermesine engel oluyor ve bu sene verimli çalışamadı." "Jules ekip arkadaşlarının fikirlerini dinleyip onları kendi fikirleri gibi yaymak konusunda çok başarılı," diyordu bir diğer, nispeten diplomatik, kinayeli yorum.

"Hak ettiğini düşündüğü saygıyı görebilmek için Sam'in olumsuz tavırlarından vazgeçmesi ve bir lider gibi davranmaya başlaması gerekiyor." "Sam'in, nihayet kendini işe verdiğini ve en azından yılın son çeyreğinde biraz olsun çalışmaya başladığını görmek iyi oldu."

Büyük harflerle yazılmış dev bir mesaj ise şöyleydi: "Vincent o kadar dengesiz ve dikkati o kadar dağınık ki kayıtlara geçen gelmiş geçmiş en kötü yılımız olmasına şaşırmamak lazım."

Duvarda başka alıntılar da vardı, ekiptekilerin birbirleriyle ilgili zehirli yorumları adeta bir sarmaşık gibi duvarı

kaplıyordu. Anlaşılan bu alıntıların hepsi, iş arkadaşları hakkında isimsiz yaptıkları geri bildirimlerin yer aldığı yıllık değerlendirme raporlarından kopyalanmıştı. Geleneksel olarak hepsi bu fırsatı puan toplamak ve diğerlerinin kuyusunu kazmak için kullanırdı.

Stanhope'un, insanları birbirleriyle yarıştırmak gibi bir huyu vardı. Neticede ikramiyeler, maaşlar ve terfiler bir taraf kazanırken diğerinin kaybettiği bir oyundu. En yakın arkadaşlar bile daha çok ikramiye anlamına gelecekse hiç tereddüt etmeden birbirlerini harcarlardı.

Ama arkalarından çirkin yorumlar yapıldığını tahmin etmekle, kullanılan bütün o kelimeleri gözlerinin önünde, duvarda yazılı görmek aynı şey değildi. Birbirlerine karşı duydukları öfkenin yavaş yavaş taşmaya başlayarak yüzeye doğru çıktığını hissedebiliyorlardı. Sözde yol arkadaşlığının maskesi düşmeye başlamıştı.

Jules utanç içinde fenerin ışığını duvardan uzaklaştırdı. Daha hâlâ okuyamadıkları pek çok yorum vardı. Gördükleri yeter de artardı bile.

Yerden yere en çok vurulan Sylvie olmuştu. Kimsenin onun hakkında söyleyecek güzel tek bir lafı dahi yoktu. Söylenenlerin hepsi acımasızca ve aşağılayıcıydı. Yorumlar Sylvie'nin en çok korktuğu şeyi, iş arkadaşlarının onun takımın kadın kotasını doldurmak için işe alındığını düşündüklerine dair şüphelerini, doğruluyordu. Onlar için kelimenin tam anlamıyla sadece güzel bir yüzdü.

Sylvie yıllar içinde eleştirilere kulak asmamayı öğrenmişti. Pek çok şeyi sineye çekmişti. Hem erkeklerin kendi aralarında yaptıkları aşağılık muhabbetleri hem de onu yatağa atarak skorlarını yükseltmek peşinde koşanların bitmek bilmeyen imalı laflarını.

Henüz tecrübesiz bir analistken, oldukça karlı bir anlaşmayı bağladıkları için bir et lokantasında verilen kutlama yemeğine katılmıştı. Genç bankacılardan biri saçları erkek gibi kısa kesilmiş garsonu masaya çağırarak menüdeki et çeşitlerinden biri hakkında sorular sormuştu. "Sığır filetosu," diye açıklamıştı kız gayet ciddi.

"Sulu mudur?" diye sormuştu bankacı, sırıttığını belli etmeyerek.

"Evet, sulu bir parça sayılır," demişti garson kız sipariş almak üzere bir başka masaya doğru ilerlemeye başlamadan.

"Şu kızı bir sandalyeye oturtup filetosunu sulandırmak isterdim" demişti soruyu soran bankacı. Sözleri, Sylvie hariç masadaki herkesin gürültülü kahkahalar atmasına sebep olmuştu. Garson kız kahkahaları duyunca onların oturduğu tarafa doğru bakmış, ardından yanakları kızarmıştı ve çabucak bakışlarını kaçırmıştı. Hakkında aşağı yukarı ne konuşulduğunu anlamak için kelimeleri duymasına gerek yoktu.

Sylvie hiçbir şey söylemediği için kendini kötü hissetmişti. Erkeklerin ona *hassas* demelerini ve garson kız hakkında değil de onunla ilgili müstehcen yorumlarda bulunmalarını istememiş o yüzden de çenesini tutmuştu.

Cinsiyetçiliğe alışmıştı. Mesleklerinin doğasında vardı. Birkaç yıl önce yeni erkek arkadaşıyla çıktığı tatilden döndüğünde masasında üzerinde "İnşallah eğlendin!" gibisinden bir şeyler yazan bir not eşliğinde param parça bir iç çamaşırı bulmuştu. Sylvie bu tip şeylerden rahatsız olmuyormuş gibi yapıyordu. Yönetici tayfasına yaptığı bir sunumun ardından masadaki not defterlerinden birinde belden yukarısı çıplak bir çizimini bulduğunda dahi etkilenmiyormuş gibi yapmaya devam etmişti.

Duvardaki yorumlar Sylvie'nin başından beri şüphelendiği her şeyi doğrular nitelikteydi. Onu ciddiye aldıklarını

düşünerek kendini kandırmıştı. Yorumlar hakkında Sylvie'yi en çok kızdıran şey onun katkısını tamamen görmezden gelmeleriydi. Oysa firmaya hatırı sayılır derecede önemli işler kazandıran pek çok stratejide onun imzası vardı.

Ona kalırsa firmaya Jules ve Sam'in toplamından daha fazla para kazandırmıştı. O ikisi başkalarına rüşvet vermek ve entrika çevirmek konusunda oldukça başarılıydılar. Başkalarının fikirlerini aşağılamak ve onların başarılarını sahiplenmek konusunda kimse ellerine su dökemezdi. Bunu yaparken aşırı politik davranıyorlardı. Kısa vadede işe yarar görünen şeyler yapıyorlardı. Oysa Sylvie sadece kağıt üzerinde değil gerçek hayatta da işe yarayan stratejiler üretiyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığında başarılarının hiçbir zaman takdir edilmediğini görebiliyordu. En iyi ihtimalle takımın başarısı olduğu düşünülmüştü. Sam, Jules ve hatta Vincent kayda değer en ufak bir şey yaptıklarında hemen içkiler açılıyor, kutlamalar başlıyordu. Tebrik maillerinin ardı arkası kesilmiyordu. Yıllar içinde belli dönemlerde takımın parçası olan diğer kadınlar da Sylvie ile aynı durumdalardı. Özellikle Lucy. Finansal sihirbazlıkları sayesinde firmaya kelimenin gerçek anlamıyla yüzlerce milyon dolar kazandırdığı zaman bile, hak ettiği övgüyü almamıştı.

Asansör önceden oldukça dar geliyordu belki ama birbirleri hakkında ne düşündüklerini okuduktan sonra artık hiçbiri içeri sığamaz olmuştu. Mümkün olduğu kadar birbirlerinden uzaklaşmak istiyorlardı. Oysa o kadar yakın duruyorlardı ki her biri diğerlerinin gittikçe hızlanan kalp atışlarını duyabiliyordu. Ne yapacaklarını bilemez, öfkeli ve utanmış bir vaziyette, ayakta durmuş gittikçe artan sıcakta birbirlerinin terini ve çaresizliğini kokluyorlardı.

Hiç kimse konuşmuyordu. Yoğun bir sessizlik hakimdi. Televizyon ekranı birdenbire yeniden aydınlandığında ve

alttan kırmızı bir bant içinde, tıpkı son dakika haberlerini bildiren başlıklara benzeyen bir yazı akmaya başladığında, neredeyse derin bir oh çektiler. Bandın üst tarafında sanal bir klavye ve anlaşılan bir kod girmeleri gereken dört boş kutucuk vardı.

Ekrandaki yazıda "Bir Yunan Tanrısının size bir mesajı var," diyordu. "*E* harfiyle başlayıp *E* harfiyle biten ama içinde tek bir harf olan bir nesne bulun. Mesajda yer alan her bir sayının üçüncü rakamını kutucuklara girin ve işte o zaman serbest kalacaksınız."

ON ALTINCI BÖLÜM

SARA HALL

Stanhope'daki işime başladıktan iki ay sonra, bir Pazar sabahı, sonbahar yapraklarının arasından süzülerek yer yüzüne vuran bakır rengi güneş ışığının tadını çıkararak Central Park'ta aylak aylak yürüyordum. İşe gitmediğim nadir günlerden biriydi ve döpiyes ve topuklu ayakkabılar yerine blucin, sweater ve lastik pabuç giyebildiğim için kendimi özgür hissediyordum.

Central Park'ın içindeki hayvanat bahçesinin yerini işaret eden bir tabela gördüm. En son hayvanat bahçesine gittiğimde on bir yaşındaydım. Bir anda hayvanat bahçesine gitmek için içimde inanılmaz bir istek hissettim. Nostalji olsun diye mi yoksa yalnızlıktan bıktığım için mi emin değildim.

Hayvanat bahçesinin etrafından dolanan ana yolda, değişik hayvanların kafeslerinin önünde çocuklarının fotoğrafını çeken ya da bir yandan yarı uyuklayan bebeklerinin arabalarını iterken bir yandan da yanından geçtikleri hayvanları coşkuyla işaret eden anne babaları seyrederek yürüdüm.

Deniz aslanlarının durduğu havuzu çevreleyen çitlerin yanında kısa bir mola verdim ve görevlilerin açgözlü bıyıklı ağızların içine balık atışını izledim. Yanımda, içi helyum dolu mavi folyo balonu sürekli saçına dolanan küçük bir kız çocuğu duruyordu. Nihayet kar leoparlarının sergilendiği kafesin önüne geldim. Genç bir leopar kayaların üzerine serilmiş güneşleniyordu. Oradaki bir banka, üzerinde

siyah bir sweatshirt, kafasında oldukça büyük bir beyzbol şapkası dev bir eskiz defterine ustalıkla çizim yapan birinin yanına oturdum.

Leopar ısrarcı bir sineği uzaklaştırmak için komik bir şekilde kuyruğunu sağa sola sallıyordu. Leoparın farkında olmadan sergilediği komediye beraber gülmek üzere içgüdüsel bir hareketle yanımdaki yabancıya döndüm. Şaşkınlıkla bu yabancının aslında hiç de yabancı olmadığını fark ettim. Yanına oturduğum kişi iş arkadaşım Lucy Marshall'dı.

Kar leoparını çizerken Lucy yaptığı işe öylesine dalmıştı ki orada olduğumun farkına bile varmadığından şüphelendim, gerçi söz konusu Lucy olduğunda kesin bir şey söylemek çok zordu. Kömürle leoparın hatlarını çizerken bana tepki vermedi.

İş yerinde Lucy'nin kafası sürekli sayılara, istatistiklere ve finansal modellemelere gömülüydü. Bırak bu konuda yetenekli olduğunu Lucy'nin sanatla ilgilendiği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Çerçevelense herhangi bir galeride rahatlıkla satışa çıkabilecek bir karakalem resim çizdiğini görmek oldukça şaşırtıcıydı.

"Bayağı yeteneklisin," diyebildim nihayet, bir süredir yanında oturduğum halde kendimi belli etmediğim için biraz da çekinerek.

Lucy anında panikledi. Avcunu açarak resmin üstünü yarım yamalak örtemeye çalıştı. Gözleriyle etrafı kolaçan etti, sanki kendine bir kaçış rotası çizmeye çalışıyor gibiydi. Kendimi çok kötü hissettim.

"Üzgünüm, Lucy. Seni korkutmak istememiştim. Seni rahatsız etmemeliydim." Anında ayağa kalktım ve tam uzaklaşmak üzereydim ki bana seslendi.

"Kal, Sara."

Bir an için tereddüt ettim ama sonra kalmaya ve çizim yaparken onu seyretmeye karar verdim. Lucy ile bir çeşit ilişki kurabilmek için elime geçen bir fırsattı bu. Ekibe takdim edildiğim günkü tanışmamızdan bu yana doğru dürüst iki kelime dahi konuşmamıştık. Bu kişisel bir durum değildi. İşle alakalı olmadığı sürece Lucy'nin kimseyle konuşmadığını kısa sürede öğrenmiştim. O zamanlarda bile genelde sadece mesajlaşma yoluyla haberleşmeyi tercih ediyordu.

Lucy, bir iyi bir kötü -çoğunlukla da kötüye açık ara daha çok meyilli- olan Sylvie'den sonra ekibin en az arkadaş canlısı üyesiydi. Kasıtlı olarak kabalık yapmıyordu, sosyal ilişkileri nasıl yürütmesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Bu onun için konuşmayı bilmediği bir lisan gibi bir şeydi. Jules bana Lucy'nin Asperger sendromlu olduğundan bahsetmişti. Sosyal becerileri yetersiz olabilirdi ama iş zekaya gelince Lucy stratosfer seviyesindeydi.

Lucy, ekibin mekanı sayılan toplantı odasındaki masaya yan yana yerleştikleri andan itibaren birbirleriyle acımasızca atışmaya başlayan Sylvie, Sam ve Jules'a asla katılmazdı. Bizimle öğlen yemeklerine ya da işten sonra içki içmeye de gelmezdi. İş seyahatlerinde toplantıların ardından anında otel odasına geri döner ve tahminimce oda servisinden bir şeyler söyledikten sonra yatardı.

Diğerleri hiç durmadan alttan alta Lucy'yle dalga geçiyordu. Küçük kardeşlerine takılan büyük kardeşlermiş gibi davranıyor ve onu azarlamaktan zevk alıyormuş gibi yapıyorlardı ama samimi değillerdi. Yaptıkları yorumların altında öylesine büyük bir düşmanlık yatıyordu ki arkamdan benim hakkımda kim bilir neler konuştuklarını merak etmeden duramıyordum.

Lucy'nin uhreviliği ile dalga geçseler de ister istemez dehasına saygı duyuyorlardı. Finans söz konusu olduğunda

Lucy kesinlikle bir dehaydı. Finans modellerini ve iş söz konusu olduğunda fırsatları ilk bakışta tanıma yeteneği eşsizdi ve bu da onu takımın başarısı için vazgeçilmez kılıyordu.

Ve işte tam da bu özellikleri yüzünden Lucy toplum tarafından dışlanmıştı. Dış görünüşü veya giyim tarzı veya sosyal becerileri firmanın standartlarına uymuyordu. Ama noksanlarını başka şekilde fazlasıyla telafi ediyordu. Sam bir keresinde bana Lucy'nin para kazanmak konusunda içgüdüsel, esrarengiz bir yeteneği olduğunu söylemişti. "Ne kadar iyi olduğunun farkında bile değil."

Lucy'nin sosyal bir etkileşim içeren herhangi bir şey yaptığına sadece bir kez, o da resmi olarak akıl hocası sayılan Vincent'la öğlen yemeğine gittiklerinde şahit olmuştum. Açıkçası Vincent'ın Lucy ile neden hiç bıkıp usanmadan ilgilendiğini kimse çözemiyordu. Sadece Lucy'yi keşfedenin ve firmaya sokanın o olduğu biliniyordu.

Diğerleri, Vincent ve Lucy'nin bilgi alışverişi yapmak üzere gözden uzak bir yerlere kaçışını seyrederken alaycı ve çirkin yorumlar yapıyordu. Hatta bazen cinsel içerikli imalarda bulunuyorlardı. Vincent'ın Lucy'yi kayırdığını düşündüklerinin farkındaydım. Firmada bu tip bir ayrıcalık çok önemliydi çünkü hem maaş artışı hem ikramiye hem de kariyer basamaklarını tırmanmak anlamına geliyordu. Duydukları kıskançlık çirkin dedikoduların önünü açıyordu ama Lucy'nin fark ettiğini ya da umursadığını hiç sanmıyorum.

"Doğdukları zaman kör olduklarını biliyor muydun?" Lucy'nin sorusu o kadar beklenmedikti ki sesini duyduğumda korkudan neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Pardon?" dedim. Ne demek istediğini tam anlamamıştım. "Kim kör?"

"Kar leoparları kör doğuyor," dedi. "İronik bir durum. Kör doğuyorlar ama sonradan keskin bir görme becerisi

ediniyorlar. Bu konuda kesinlikle memeliler dünyasının en iyilerinden sayılırlar. Buna karşılık insanlar görme kabiliyeti ile doğuyor ve sonradan kör oluyorlar. Mecazi anlamda. Görmek istemediğimiz şeyleri görmemeyi öğreniyoruz."

Ne demek istediğini soracaktım ama Lucy yeniden önündeki çizime dalmıştı. Beni çoktan unutmuştu. Çizim yaparken kullandığı kömür yüzünden elleri gittikçe kararıyordu. Sayfayı çevirip yeni bir çizime başlamadan önce bir ıslak mendil çıkararak onları sildi.

Lucy'nin, kar leoparının sağ ön pençesinin ana hatlarını çizişini izledim. Hayvanın pençesi yüzünün hemen yanındaki dev bir kaya parçasının üzerinde duruyordu. Lucy pençeyi bitirdiğinde iri kedinin önce gövdesini ve ardından da göz alıcı irisi de dahil olmak üzere en ince ayrıntısına dek yüzünü çizdi.

Çizimi üzerinde çalışırken benimle tek kelime dahi konuşmadı. Tavrı kişisel değildi. Birbirimizi daha iyi tanımaya başladığımızda Lucy'nin beyninin yaptığı işe, geri kalan her şeyi arka plan gürültüleri olarak algılayacak ve bloke edecek kadar çok konsantre olduğunu öğrenmiştim. Lucy kendi beyninin işleyişini bir uçağın piste inişine benzetiyordu. Ancak uçağı indirmeyi başardıktan sonra başka bir şeyle ilgilenmesi mümkün olabilirdi.

Onun tek kelime dahi duymadığını ya da olan biteni fark etmediğini zannederdiniz ve aradan uzun bir süre geçerdi ve Lucy bir anda saatler önce yapılan bir yoruma ya da sorulan bir soruya cevap verirdi. Bir bilgisayarın yeniden çalışmaya başlamasını seyretmek gibiydi onu izlemek. Daha önce hiç tepki vermediği için duymadığını düşündüğünüz bir bilgiye dayanarak yaptığı analizi bir anda ortaya atıverirdi. Çünkü o hiçbir şeyi kaçırmazdı. Ses tonu, vücut

dili, yorumlar, bilgiler. Hepsi onun için birer veriydi. Ve eğer Lucy'nin hayatta çok iyi becerdiği bir şey varsa o da verileri deşifre etmekti.

Lucy leoparı çizmeyi bitirdiğinde resim defterindeki sayfayı kopardı ve bana verdi. Kayanın üzerine yatmış nazikçe kuyruğunu sallayan leoparın tembel ruh halini mükemmel yakalamıştı.

"Müthiş bir resim, Lucy. Çok yeteneklisin." Cevap vermedi gerçi ama memnun olduğunu gösteren bir ifadenin yüzünde bir an için belirip kaybolduğunu fark ettim. "Az önce kar leoparları hakkında ne söylüyordun?" Onu tekrar sohbete dahil etmeyi umuyordum. Lucy ile ortak bir konu bulmak kolay değildi.

"Kar leoparları kör doğar. Görmeye yedi günlükken başlarlar. On sekiz aylık olduklarında annelerinden ayrılırlar ve hayatlarının sonuna kadar yalnız yaşarlar ve yalnız avlanırlar. Bu sana birini hatırlatmıyor mu?"

"Kimi?"

"Vincent," dedi, sanki bunu hemen akıl etmem gerekirmişçesine bir tavırla. "Tam bir münzevi. Onu alt edebilmek için zayıf bir anını kollayan düşmanlarla çevrili bir alfa yırtıcı. Doğanın kanunu bu. Zamanla, süper avcı av oluyor."

"Vincent'ın düşmanları kim sence?"

"Senin ve benim düşmanlarımızla aynı kişiler," dedi Lucy. "Ekibin geri kalanı. Ben arka planda sessizce çalışırken konuştuklarını duysan inanamazsın. Otistik olduğumu düşünüyorlar ve nedendir bilinmez ama anlaşılan bunun aynı zamanda sağır olduğum anlamına da geldiğini zannediyorlar. Dolayısıyla benim yanımdayken hiç düşünmeden konuşuyorlar. Belli etmiyorum ama her şeyi duyuyorum. Yalnızca benim hakkımda söyledikleri korkunç şeyleri değil her şeyi."

"Eminim kötü niyetle yapmıyorlar," dedim bütün o acımasızca esprileri duyduğu için utanarak.

"Senin de arkandan konuşuyorlar, Sara. Onlara kahve getirdiğinde sana bahşiş vermeleri gerektiğini söylüyorlar," dedi. Ürperdim. "Dikkatli olmalısın, Sara. Sadece kötü niyetli değil aynı zamanda tehlikeliler de."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum çekinerek. Kelimeleri gözlerimi yakıyordu. Lise günlerimdeki gibi hissettim -havalılar takımı tarafından dışlanmış. Dürüst olmam gerekirse yavaş yavaş çetelerine dahil olmaya başladığımı zannediyordum. Ortada ilerleme kaydettiğimi gösteren bariz işaretler vardı. Sam'in, güya akıl hocalığı yapmak üzere, beni kanatlarının altına alması, Jules'un benimle ofis dedikodularını paylaşması, Sylvie ile geç saatte içilen içkiler.

"Üzgünüm, böyle dememeliydim," dedi Lucy. "Ne söylediklerinin ya da ne düşündüklerinin hiçbir önemi yok. Beni rahatsız etmiyor ve sen de seni rahatsız etmesine izin vermemelisin." Lucy ellerindeki kömür tozunu sildi. "Asla onlardan daha aşağı seviyede olduğunu ya da firmanın seni işe alarak sana bir kıyak yaptığını düşünme. Bunu sadece bir zayıflık olarak görürler ve sana karşı kullanırlar. Yaptığın işleri gördüm, Sara. Bu işte iyisin. Stanhope senin gibi bir çalışanı olduğu için şanslı."

"Teşekkür ederim," dedim duygularımı bastırmaya çalışarak. Stanhope'da çalışmaya başladığımdan beri herhangi birinin bana söylediği en güzel sözlerdi bunlar.

"Bırak seni hafife alsınlar. Böylece onlara karşı avantaj sağlarsın." Lucy kömürlerini ve resim defterini sırt çantasına koydu. Ansızın ayağa kalktı ve bana döndü. 'Bırak senden üstün olduklarını düşünsünler, kibirlerini besle.' Sun Tzu, *Savaşma Sanatı*."

Ben daha cevap veremeden iki yanında ağaçlar uzanan yolun üzerindeki bir dönemeçte gözden kayboldu.

Kısıtlı sosyal becerileri olan biri için Lucy'nin algıları dikkat çekecek kadar açıktı. Elbette haklıydı. Aşağılık kompleksimi nereye gidersem gideyim yanımda götürüyordum. Ayrılmaz bir uzantım gibiydi. Çocukluğumdan kalma bir travma olduğunu bilmek için bir psikoloğa ihtiyacım yoktu.

Ne kadar büyük başarılar elde edersem edeyim kendimi her zaman değersiz buluyordum. Eğer Vincent ile tanışmasaydım Stanhope'da çalışıyor olmazdım. Bazı insanlar bu tip bir tesadüfü çok doğal karşılarlardı, yıldızlarda yazılı olduğunu, kaderleri olduğunu düşünürlerdi. Ben, ben ise kendimi bir üçkağıtçı gibi hissediyordum, günün birinde içlerinden birinin benim bir sahtekar olduğumu anlamasından korkuyordum.

Hayvanat bahçesindeki karşılaşmamızdan birkaç gün sonra Lucy beni evine pizza yemeğe davet etti. Bu biraz garip bir dostluğun başlangıcı oldu.

Ara sıra buluşuyorduk. Çoğunlukla Lucy'nin evinde televizyon seyretmek ve yemek yemek için. Lucy bana satranç öğretmeye çalıştı. Tam bir felakettim. Sonunda pes etti ve onun yerine dama oynamaya başladık. Veya poker. Hoş bu oyunların hiçbiri benim açımdan pek eğlenceli sayılmazdı. Bir bilgisayarla oynamaktan farksızdı. Lucy oynarken bir yandan da kafasında ihtimalleri hesaplıyordu. Beklendiği üzere, neredeyse her seferinde kazanıyordu.

Bazen bir müzeye ya da galeriye gidiyorduk. Bir keresinde Lucy'yi benimle off-Broadway'de sahnelenen deneysel bir oyuna gelmeye ikna ettim. Çok hoşlanmadığını söylemeye gerek bile yok sanırım. Soyut şeyler Lucy'nin pek ilgisini çekmiyordu.

Lucy ile geçirdiğim zamanlar benim için çok değerliydi. Çalıştığım saatlerin yoğunluğu yüzünden yeni arkadaşlar edinmeye pek fırsatım olmuyordu ve insanı yargılamayan biriyle vakit geçirmek iyi geliyordu. Evet, Lucy nevi şahsına münhasır bir tipti, obsesif kompülsif kişilik bozukluğunun sınırındaydı ve çoğunlukla benim anlayamayacağım kadar karmaşık sayıların ve kavramların dünyasına dalıp gidiyordu. Ama sadıktı ve bu bizim meslekte çok nadir rastlanan bir özellikti.

Diğer iş arkadaşlarımla dışarı çıktığımızda çok eğleniyorduk ama alttan alta kendini belli eden bir güvensizlik hissi ortamı geriyordu. Asla tedbiri elden bırakamazdım ya da gevşeyemezdim. Asla onlara içimi dökemezdim veya ne kadar narin olduğumu belli edemezdim. Aşırı özgüvenli görünmeliydim. Gözler her an üzerimdeydi. Söylediğim ya da yaptığım herhangi bir şey, eğer kariyerlerinde yol almalarına yarayacaksa, anında ya da ileride, aleyhime delil olarak kullanılabilirdi.

İş yerinde Lucy'nin bana karşı davranışlarında bir değişiklik olmadı. Ofisteyken birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorduk. Arkadaşlığımızı ofistekilerden gizlememizi garip bulduğumu ona itiraf etmiştim. İnsanların arkadaş olduğumuzu bilmemelerinin benim güvenliğim açısından daha iyi olduğunu söylemişti. Bu konuda oldukça kararlıydı. Bunun onun kendine has tuhaflıklarından biri olduğu sonucuna varmıştım, tıpkı kapı kollarına dokunmamaya özen göstermesi ya da sadece belirli bir kupadan başka hiçbir bardaktan kahve içmemesi gibi.

Bu konuda tartışmanın bir anlamı yoktu ve iş yerindeyken onun kurallarına uydum. Çoğunlukla orada yokmuşum gibi davranıyordu ve ben de aynısını yaptım. Aramızdaki etkileşim büyük oranda diğer ekip üyeleri üzerinden ilerliyordu. Ortada, Lucy ile doğrudan ilişki kurmamı gerektirecek

bir durum yoktu. Lucy Vincent için durmaksızın karmaşık öngörüler, istatiksel analizler hazırlıyor ve çeşitli senaryolar modelliyordu. Doğrudan ona rapor veriyordu. Diğerleri Lucy'nin istediği her an onları atlayarak Vincent'a ulaşabilmesine deli oluyordu.

Lucy zıtlıklarla dolu bir insandı. İş dışında son derece eğlenceli, kendini tiye alan bir espri anlayışı olduğunu keşfetmiştim. İnsanlara karşı iş yerinde olduğundan çok daha anlayışlıydı. Sosyal becerilerinin yetersiz olduğu doğruydu ama kesinlikle insanların iş yerindeki davranışlarına bakarak onu yargıladığı boyutta değil.

Ofiste utangaç ve içine dönüktü, genelde kendi düşüncelerine gömülüydü ya da zihninde hesaplar yapmakla meşguldü. İnsanlardan bir şey istemediği sürece onları görmezden gelmek gibi bir huyu vardı ve bir şey isteyeceği zamanda bir merhaba dahi demeden doğrudan konuya girerdi.

İnsanlar onun kaba olduğunu düşünürdü ama davranışlarında asla bir kasıt yoktu. Lucy otomatik pilotta çalışmaya meyilliydi. Art niyetli değildi; bir ekibin parçası olmaktansa yalnız başına çalışmayı seven bir münzeviydi.

Sezgileri olağanüstüydü ve hafızası daha da muhteşemdi. Bir ses kayıt cihazından farksızdı. Her şeyi hatırlıyordu. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Sonunda onu öldüren de bu oldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Ekranın altından akan ipucu onlarla resmen dalga geçiyordu. "Bir Yunan Tanrısının sana bir mesajı var. 'E' harfiyle başlayıp 'E' harfiyle biten ama içinde sadece tek bir harf olan bir nesne bulun. Mesajdaki her bir sayının üçüncü rakamını kutucuklara girin ve işte o zaman serbest kalacaksınız."

"Bir Yunan Tanrısı? Aklıma gelen tek Tanrı Hades," dedi Sam. "Buranın ne kadar karanlık ve cehennem gibi sıcak olduğu düşünülürse oldukça mantıklı. Yer altı dünyasının kralı?"

"Çok şeker," dedi Sylvie küçümseyen bir tavırla. "Ama biraz ciddi olmaya çalışalım. Vincent klasikler söz konusu olduğunda bir uzman olduğunu sen kendin itiraf etmiştin. Bahsi geçen Yunan Tanrısı hangisi olabilir?"

"Zeus," diye atladı Jules. "Yıldırım tanrısı. Ne yaptığımızı görebiliyor olsaydık kahrolası ipucunu da bulabilirdik."

"Kes sesini, Jules," dedi Sylvie öfkeyle. "Tanrı kısmıyla Vincent ilgilenecek. Sen bilmecenin ikinci kısmına konsantre olabilirsin. 'E' harfiyle başlayan ve 'E' harfiyle biten bir nesne, ama ..."

"Hermes," diye araya girdi Vincent. "Hermes Yunan mitolojisinde tanrıların habercisidir."

"İşte bu," dedi Sylvie sevinçle.

"Neden bu kadar heyecanlandın ki?" Jules'un ses tonu alaycıydı. "Burada bir Yunan Tanrısı falan yok."

"Evet, var," dedi Sylvie hızla diğerlerine dönerek. "Kimin yanında Hermes marka bir şey var?"

"Hepimiz Hermes kravat takıyoruz," dedi Sam. Vincent'ın çantası da Hermes, sanırım."

"Ve bahse girerim aradığımız zarf onun çantasında," dedi Sylvie. Hepsi şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir zarf aradığımızı da nereden çıkardın?" diye sordu Sam.

Sylvie "'E' ile başlayan ve 'E' ile biten ama içinde sadece tek bir harf olan nesne," diyerek bilmeceyi tekrarladı. "Cevap elbette bir zarf. Ve onu taşıyan da Hermes."*

Jules Vincent'a hesap sormak için ona döndü. "Evrak çantanda içinde şifrelerin yazılı olduğu bir zarf var mı?"

"Firar odasına ait bir ipucu benim evrak çantama nasıl girmiş olabilir ki?" diye sordu Vincent.

"Bizi kırma, Vincent," dedi Sylvie. "Şu anda ilerleyebilmek için elimizdeki tek seçenek bu."

"Evrak çantamı kilitli tutarım. Her zaman. Hiç kimse içine bir şey koyamaz," dedi Vincent, sinirli bir ses tonuyla.

"Hadi ama Vincent," dedi Jules az önceki tehditkar tavrı yavaş yavaş yeniden su yüzüne çıkıyordu. "Çantanı aç."

Vincent istemeden de olsa itaat etti, siyah Hermes evrak çantasının kilidini açtı ve diğerleri fenerlerinin ışıklarını tutarak içine bakabilsin diye asansörün ortasına doğru itti. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu.

Çantasının içinde, gümüş rengi ince bir diz üstü bilgisayar ve şarj aleti, hiç açılmamış bir şişe su, iki enerji barı, birkaç adet nikotin sakızı ve Stanhope ofislerine ait güvenlik

---

* İngilizcede e ile başlayıp e ile biten *envelope* kelimesi zarf anlamına ve *letter* kelimesi de aynı anda hem harf hem de mektup anlamına gelir.

kartı vardı. Çantanın içinde zarf yoktu. Vincent söylemişim gibilerinden iç çekti.

"Peki ya çantanın dışındaki cep?" diye sordu Sam.

"Buyur bak," diye teklif etti Vincent.

Sam elini çantanın dışındaki cebe soktu. Çıkardığında elinde beyaz bir zarf vardı. Ön tarafında 'Yıllık İkramiyeler: Özel ve Çok Gizli' yazıyordu. Hemen yanında, ayağında kanatlı Yunan sandaletleriyle mitolojik tanrı Hermes'in bir çizimi vardı.

"Onu oraya ben koymadım," dedi Vincent, kendini savunuyormuş gibi duyulmamaya çabalayarak. Sanki söylediği bir yalanı yakalamış gibi hepsi ona şüpheyle baktı.

Jules zarfı Sam'den aldı ve mühürlü kapağı yırtarak açmaya başladı.

"O zarfı açma," diye emretti Vincent. "Firmanın kuralları çok net. Hiç kimseye ikramiyesi hakkında önceden bilgi verilemez ve çalışanların ikramiye bilgilerini birbirleriyle paylaşmaları yasaktır. Maaş bilgisini paylaşmak işten çıkarılma sebebidir."

"Zarfı açmamız gerekiyor," dedi Sylvie Vincent'ın karşı koymasına şaşırmış bir halde. "Sıradaki ipucumuz o! Buradan çıkmak için her şeyi yaparım, bu firmanın kurallarından birini çiğnemek anlamına gelse bile. Hadi ama Vincent. Ruhları dahi duymaz."

Tavandaki vantilatörün kükreyişi içinde bulundukları durumun ciddiyetini vurguladı. Sıcaklık artmaya devam ediyordu. Isı duygularını kontrol etme becerilerini eritiyordu. Her zaman yaptıkları gibi hesaplı hareket etmek yerine, içgüdülerine kapılıyorlardı; normalde hiçbiri Stanhope'un temel kurallarından birine karşı gelmeyi düşünmezdi.

"Durun ve bir an için düşünün," dedi Vincent. "Bu firar odasının kilit testi olabilir. Bizi en başta buraya göndermelerinin nedeni bu olabilir. Büyük tahrik altında bile kurallara uyup uymadığımızı görmek için." Vincent'ın argümanı ikna ediciydi.

Vincent saatine baktı. "Bir saat tam on bir dakika sonra dolacak. Şifreye ihtiyacımız yok. Onlar dışarı çıkmamıza izin verene kadar bekleyebiliriz."

"İyi," diyerek pes etti Sylvie. "Madem bir saat neredeyse dolmak üzere o zaman bekleyelim." Kollarını kavuşturarak asansörün çelik kapılarına yaslandı. İçerisi yeniden zifiri karanlık olmuştu. Neredeyse bir saattir hemen hemen hiç durmadan kullandıkları için solmaya başlayan fenerlerini, telefonlarının kalan şarjı bitmesin diye kapattılar.

Vincent gözlükleri olmadığı için karanlığı önceye nazaran daha yoğun algılıyordu. Alnından gözlerinin içine doğru ter boşanıyor olması da cabasıydı. En son, yazın en sıcak zamanında, Afganistan'ın Helmand mevkiinde, Amerikan bomba imha ekibinin ilerleyecekleri yoldaki el yapımı bombaları temizlemesini beklerken aralıksız üç gün boyunca bir hendeğe sığınmak zorunda kaldığında, bu kadar sıcaklamıştı.

Bir saatin dolmasını ve firar odasından çıkmalarına izin verilmesini beklerlerken gecenin kalanında yapmayı planladıkları şeyleri düşündüler. Sylvie zihninde bavulunu toplamaya başlamıştı bile. Jules çocuklarını yatma saatinden önce yakalayıp onlarla telefonda konuşup konuşamayacağını merak ediyordu. Dört yaşındaki kızı Annabelle'e gece yatmadan önce telefonda hikaye okumayı seviyordu. Küçük kız boşanmadan kötü etkilenmişti.

Sam bir taksiye atlayıp doğruca havaalanına gitmeye ve Antigua'ya giden ilk uçağa binmeye karar vermişti. Kim

bavulunu havaalanına götürmüştü dolayısıyla bilet dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Vincent, ekip olarak aralarındaki bağı kuvvetlendirmek için bir firar odası oyunu oynayacaklarını bildiren mesajı aldığında aklına ilk gelen şeyi yapmaktan, buradan kurtulduktan sonra hep beraber bir şeyler içmeye gitmeyi teklif etmekten vazgeçmişti. Gecenin kalanını diğerleriyle bir barda havadan sudan konuşarak geçirmek istemiyordu. Detaylı geri bildirim raporundaki yorumları gördükten sonra içlerinden herhangi biri ile gereğinden bir saniye bile daha uzun zaman geçirmek istemiyordu.

"Evet," dedi Sylvie son dakika da geçtiğinde. "Bir saat doldu. Hadi çıkalım buradan." Öne doğru bir adım attı. Asansörün kapılarına o kadar yakındı ki yüzü neredeyse pürüzsüz çeliğe değecekti.

Kapılar açılmadı. Belki de saatleri senkronize değildi. Bir süre daha beklediler. Ama kapılar kapalı kaldı.

"Evet ... açılacak gibi durmuyorlar," dedi Jules sonunda.

"Ben. Dışarı. Çıkmak. İstiyorum." Sylvie dev bir öfke nöbetinin eşiğindeki küçük bir kızın emreder tonuyla konuşmuştu. Birkaç dakika daha beklediler. Hiçbir şey olmadı. Her yer eskisi kadar karanlık ve sessizdi. Işıklar sönük kaldı. Kapılar kapalı. Asansör hiç kıpırdamadı. Hayal kırıklıkları aşikardı. Çileleri bitmemişti.

"Üzgünüm Vincent, senin yolunu denedik," dedi Jules ona dönerek. "Anlaşılan buradan çıkmamızı sağlayacak o şifreyi elde edebilmek için o zarfı açmaktan başka çaremiz yok," diye ekledi.

"Biraz daha bekleyin," diye emretti Vincent. Zarfı eline aldı.

"Senin istediğini yaptık, Vincent. Bir saatin dolmasını bekledik. Oyunu senin kurallarına göre oynadık. Artık eve

gitme zamanı geldi." Sylvie'nin sesi ağzından çıkan her kelimeyle daha da yükseliyordu. "Aç şu lanet olası zarfı!"

"Sylvie," diye uyardı Vincent, "Stanhope'un maaşların gizli tutulması konusundaki kurallarının ne kadar katı olduğunu biliyorsun. Belki bu altmış dakikalık bir firar odası oyunu değildir. Belki bu oyun yetmiş ya da doksan dakika sürüyordur. Daha çok beklememiz gerekiyor. Firma ikramiye bilgilerinin paylaşılmasına hiç sıcak bakmıyor. Bu çok katı bir kural. Kurallara uymamız gerekiyor."

"Kurallar?" diye hırladı Jules. "Az evvel kurallara uymamız gerektiğini mi söyledin sen? Burası o kadar sıcak ki kapana sıkışmış bir domuz gibi terliyorum. O kadar karanlık ki neredeyse körüm. O kadar havasız ki boğuluyormuş gibi hissediyorum. Böyle bir şeyin parçası olmayı asla kabul etmedim. Çok acımasızca ve insanlık dışı bir davranış." Derin bir nefes almak için ara verdi. "Kurallardan bıktım, Vincent. Hepimiz bıktık. Burada resmen pişiyoruz."

Jules'un sesindeki gittikçe artan histeri bulaşıcıydı. Sam ve Sylvie de aynı şekilde hissetmeye başlamışlardı. Jules, çocukluğundan kalma, karanlık ve havasız yerlerde kapana kısılma fobisine teslim olmamak için kendine hakim olmak adına şimdiye dek elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ama ortada bu durumun sona ereceğine dair en ufak bir işaret bile yokken kendini tutabilmesinin de bir sınırı vardı.

"Son ipucu o zarfta. Tek yapmamız gereken şey onu açmak. Ve sen de açamayacağımızı çünkü oyunu firmanın kurallarına göre oynamamız gerektiğini söylemeye cüret ediyorsun, öyle mi?" Vincent'a doğru bir adım attı. "Anlaşılan bu firar odasının kurallarına pek bir aşinasın. Vincent? Neredeyse, bu olayı bizimle kafa bulmak için senin kurguladığını düşünmeye başlayacağım. Son ipucu da belki bu yüzden *senin* evrak çantandadır."

Vincent Jules'u karanlıkta göremiyordu ama kendisine yaklaştığını hissedebiliyordu. Duruma el koyması gerektiğinin, aksi takdirde bir isyanla baş etmek zorunda kalacağının farkındaydı.

"Peki o zaman zarfa ben bakayım ve size her sayının üçüncü rakamını söyleyeyim ve hep beraber ekrandaki klavyeye girelim, ne dersiniz?" diye önerdi Vincent. "Böylelikle firmanın kurallarını ihlal etmemiş oluruz ve yine de buradan çıkabiliriz."

"Neden sen bakabiliyorsun da biz bakamıyoruz anlamıyorum," diye söylendi Sam. Duvarda gördüğü, liderlik vasıflarına sahip olmadığına dair yorum yüzünden hâlâ öfkeliydi. Yorumun Vincent'tan geldiği apaçık ortadaydı. Vincent'a her zaman sadık kalmıştı ama anlaşılan patronu ona karşı aynı duyguları beslemiyordu. Vincent yıllık değerlendirmedeki yorumlarıyla ona resmen kazık atmıştı. Sam, ikramiyesi söz konusu olduğunda da Vincent'ın ona aynı şekilde kazık atıp atmadığını merak ediyordu. Sayıları görmelerini engellemek için bu kadar çabalamasının sebebi belki de buydu.

Vincent ikramiyelerinin yazılı olduğu mektubun zarfını açtı. Yazılar bulanıktı. Bakışlarını odaklamaya çalıştı ama hâlâ hiçbir şey göremiyordu. Gözlükleri olmadan da göremeyecekti. Diğerlerinin, karanlıkta ne kadar işe yaramaz olduğunu anlamasını istemiyordu. Bu bir acizlik göstergesiydi. Zayıf yanlarını onlara göstermek bir hata olurdu.

"Pekala, bakın ne diyeceğim. Sam bu şerefi sana bırakıyorum," dedi kağıdı ona uzatarak.

Diğerleri Sam'in arkasına toplandı ve omzunun üzerinden belgeyi okumaya çalıştı. Konuyla alakalı olduğu ilk bakışta anlaşılan tek bir sayfaydı söz konusu belge. Üzerinde aldıkları ikramiyelerin yazılı olduğu, sayıların büyükten küçüğe sıralandığı tek bir sayfa.

En yüksek ikramiyeyi Vincent'ın almasına hiçbiri şaşırmadı. Ama ikramiyesinin 1,25 milyon dolar olduğunu görünce şaşırmışlardı doğrusu. Ekip için kötü bir yıl olmuştu. Elde edilen gelir açısından bakıldığındaysa gelmiş geçmiş en kötü yılları. Eğer Vincent'ın ikramiyesi kötü bir yılda yedi haneli ise iyi yıllarda kim bilir ne kadardı hepsi merak etmişti. Ardından 850 bin dolarla Sam geliyordu, onu 585 bin dolarla Jules takip ediyordu. Kendi ikramiyesini görünce Sylvie öfkeden kudurdu. Yalnızca 378 bin dolar. Sam'in kazandığının yarısını ve Jules'un kazandığının da yüzde otuzundan azını almıştı.

Sam monitördeki sanal klavyeyi kullanarak her ikramiyenin üçüncü hanesindeki rakamı yazdı. 5-0-5-8. Ardından dramatik bir el hareketiyle giriş tuşuna dokunduğunda, sanki düğmeye basıldığı anda asansörün kapısı açılacakmışçasına hepsi birden nefesini tuttu.

Hiçbir şey olmadı. Ekran dondu. Ve ardından da kapanarak asansörü zifiri karanlığa terk etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

İkramiye günü geleneksel olarak ocak ayının üçüncü pazartesisiydi. Mesai bitiminde ya havalara uçardın ya da pis sarhoş olurdun. O gün yaklaşırken daha yüklü bir ikramiye elde edebilme yarışında kim söz hakkı sahibiyse ona yaranmak için herkes elinden geleni yapardı.

"Kıç yalamak zorundasın. Oyunun kuralı bu. Yalnız seviyeyi düşürmemeye çalış," dedi Sam, makarna ve salata yediğimiz bir öğlen.

"Tam olarak nasıl başaracağım bunu?" diye sordum.

"Noel hediyeleri al. İnsanları kendi tarafına çekmenin en kolay yolu budur ve ..." Sam beyaz şarap bardağının arkasından kuşkulu bakışlarla beni süzdü, "senin durumun söz konusu olduğunda onlara varlığını hatırlatmanın."

"Peki ne satın almam gerekiyor? Çikolata? Şarap?"

"Sara bana bir iyilik yap ve sakın acemilerin yaptığı hatalara düşme." Sam kafasını iki yana sallıyordu. "Bu hatalar sadece senin kişisel imajına zarar vermekle kalmaz akıl hocan olarak benimkini de zedeler. Ne yaparsan yap asla masrafları kısmaya çalışma. Büyük düşün. Cömert ol ve maliyeti kafana takma. Nüfuzlu insanların bir listesini yap; bu listede kişisel asistanlar olabilir ya da İK'da çalışan birileri. Listedekilere ve sana bir faydası olacağını düşündüğün herkese hediye almayı sakın ihmal etme. Ve *herkese* derken ciddiyim."

"Örneğin sana da mı demek istiyorsun?" dedim küstahça.

"Sara, lütfen. Beni dert etmene gerek yok ben zaten se- nin tarafındayım. Hediyelerini seni zerre kadar umursama- yanlara sakla, kısaca firmadaki diğer herkese. Bu sene bir işine yaramasa dahi önümüzdeki yıllar için bir yatırım olur."

"Peki insanlar bu iş için ne kadar para harcıyor?"

"Ben geçen sene yaklaşık on dört bin harcadım," dedi umursamaz bir tavırla.

Afallamış vaziyette, çatalım havada, ağzım açık kalakal- dım. "On dört bin." Yutkundum.

"Sen daha yeni işe girdin dolayısıyla bunun yarısıyla yır- tarsın," diye ekledi sesinde empatiye yakın bir duygu kırın- tısıyla.

Hâlâ öğrenci kredimi geri ödüyordum ve aynı zamanda da annemlerin hastane masraflarına destek olmaya çalışı- yordum. Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de anlamsızca yüksek bir kiram vardı.

"Bir nevi yatırım gibi düşün," dedi Sam. Gerekirse hedi- yeleri karşılayabilmek için bir sonraki maaşını alınca geri öde- mek üzere kredi al. Sonunda kârlı çıkacaksın. Güven bana."

Sam benden sık sık kendisine güvenmemi istiyordu. Gerçi bu sefer haklıydı. Bu geleceğim için bir yatırımdı. Ne ya- zık ki bu şekilde düşünen tek kişi ben değildim. Tatilden bir önceki hafta akla gelebilecek en müsrif Noel hediyeleri ofise adeta yağıyordu. Herkes, en orijinal ya da en pahalı he- diyeyi verebilmek için birbiriyle yarışıyordu. Her ikisini de başarabilirlerse ne ala.

Daha o sene yeni işe giren analistler, etiketine patronla- rına özel bir teşekkür yazdırdıkları yıllanmış Johnny Blue marka bir şişe İskoç viskisine iki yüz dolar harcıyorlardı. Ba- zıları patronlarını etkileme gücüne sahip yönetici asistanlarına

spa hediye çekleri veriyordu. Kargoların ofise Küba menşeli purolar, monogramlı ipek kravatlar ve kaşmir çoraplar ve Brooklyn'in meşhur pastanelerinden süslü püslü şekerlemelerle bezeli cup cakeler taşımadığı tek bir gün dahi geçmiyordu. Aklınıza ne gelirse kesin birilerine hediye gidiyordu.

Her ne kadar Sam ikramiye gününün ne kadar çılgın olduğu konusunda beni uyarmaya çalıştıysa da öğlen yemeği ya da kahve eşliğinde yaptığı gayri resmi akıl hocalığı seansları sırasında anlattığı hiçbir şey beni o günün yürek sıkıştıran gerginliğine hazırlayamamıştı.

İkramiyeler en kıdemliden başlayarak dağıtılıyordu. Ben piramidin bayağı aşağılarında bir yerdeydim ve bu da sıramı beklerken günün büyük bir kısmını gergin geçireceğim anlamına geliyordu.

O gün herhangi bir iş yapmak kolay değildi. Konsantre olamıyordum. Diğerleri de olamıyordu. Verimlilik neredeyse yok denecek kadar azdı. Herkes çaktırmadan diğerlerini izlemekle, meslektaşlarının ne kadar başarılı olduğunu gösteren işaretler ve kendi ikramiyelerinin ne civarda olabileceğine dair ipuçları aramakla meşguldü. Yöneticileriyle görüşmelerini tamamlayanlar duygularını belli etmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama ne kadar çok çabalarlarsa çabalasınlar her zaman kimin iyi bir ikramiye kopardığı ve kimin haksızlığa uğradığı konusunda aşağı yukarı bir fikir edinebiliyordunuz.

İkramiyeler ilk olarak yönetici katında dağıtılmıştı. Sabahın geç saatlerinde ikramiye muhabbetleri bizim katımıza inmişti. Vincent elinde içinde ikramiye zarflarımız olan ufak karton bir kutuyla masalarımızın bulunduğu bölümün sonundaki bir toplantı odasına girdiğinde sıranın bize geldiğini anladık.

Masam duvarları camdan toplantı odasının tam karşısındaydı dolayısıyla on iki bölmeli bir excel tablosunun üzerinde değerlemeler yapıyormuş gibi yaparken bir yandan fark ettirmeden Vincent'ın ardı arkası kesilmeyen toplantılarını seyredebiliyordum.

Vincent odasının jaluzilerini kapatmamıştı. Bunun, süreçin şeffaf olduğunu herkese ispat etmek için özellikle düşünülmüş bir taktik olduğundan şüphelendim. Oysa Sam'den duyduklarıma bakılırsa süreç bir mangrov bataklığı kadar bulanıktı.

Bizim ekipten toplantı odasına ilk giden Sam oldu. Masasından kalkıp koridor boyunca toplantı odasına doğru ilerlerken umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. Oysa parmaklarıyla bacağının yan tarafında tempo tutuşundan ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Beraber çalıştığımız aylar boyunca gözlemlediğim bir davranış biçimiydi bu. Bu hareketi onu rahatsız eden bir şey olduğunda yapıyordu.

Sam beş dakika sonra toplantı odasından çıktı. Elinde beyaz bir zarfla odayı terk ederken çekimser bir yüz ifadesi takınmak için özel bir çaba sarf ediyordu ama gözlerindeki alev alev coşkuyu saklayamıyordu. Masamın yanından geçerken bana göz kırptı. Hediyelere harcadığı fahiş paranın karşılığını fazlasıyla aldığını tahmin ettim.

Birkaç dakika sonra Sylvie her zamanki ağırbaşlı, kendinden emin tavırlarıyla toplantı odasına gitti. Onun görüşmesi daha uzun sürdü. Pek iyi gidiyormuş gibi görünmüyordu. Bunu başını meydan okurmuş gibi tutuşundan ve sırtının gerginliğinden anlayabiliyordum. Vincent defalarca ensesini kaşıdı. Görünür bir şekilde huzursuzdu. Kapı aniden açıldı ve Sylvie dışarı çıktı.

Bir saniyeden de kısa bir süreliğine duraksadı, sert bir ifade takındı, çenesini kaldırdı ve Paris Moda Haftası'nda

peşimde salınırcasına halı kaplı koridorda ilerlemeye başladı. Gözleri çakmak çakmaktı.

Yanından geçerken Jules'a "Sıra sende," dedi. Tıpkı Sam gibi o da elinde beyaz bir zarf tutuyordu. Sam'den farklı olarak o oturunca kendininkini masasına fırlattı.

Sylvie'nin tam arkamdaki masasında huzursuzca kıpırdandığını duyabiliyordum. Birkaç defa masasındaki telefonun ahizesini kaldırdı ve sonra yeniden yerine koydu. Ateş püskürüyordu. Öfkesinin dalga dalga büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Birkaç dakika sonra Jules zarfıyla toplantı odasından çıktı. Yüzündeki sırıtışı saklamaya çalışıyordu ama katiyen beceremiyordu. Çok geçmeden karısını aradığını duydum. "Bir bakıcı ayarla bu akşam yemeğe gidiyoruz, tatlım," dedi gereğinden fazla yüksek bir fısıltıyla.

Jules'un telefon konuşması bittiğinde Sylvie çoktan ofisten çıkmıştı. İlk başta, Jules masalarımızın arasındaki separatörün üzerinden kafasını uzatana dek Sylvie'nin ortadan kaybolmasına bir anlam yüklememiştim.

Jules "Birinin ikramiye gününde kazıklandığını nereden anlarsın biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye cevap verdim şaşkın. Bana ikramiyeler hakkında konuşmanın kovulmaya sebebiyet verebilecek bir ihlal olduğu söylenmişti.

"Ofisi terk eder, tıpkı Sylvie'nin az önce yaptığı gibi," dedi. "Sonuçtan memnun değil."

Haklıydı. İkramiye günlerinde aniden kahve almak için dışarı çıkmaya karar veren kişilerin sayısında büyük bir artış olurdu. Aslında herkesten uzak bir köşede birkaç Headhunter'ı aramak için pek de ince düşünülmemiş bir mazeretti bu kahve alışverişleri. İkramiye zamanı gelip çattığında kimin kazık yediğini herkesten iyi Headhunter'lar bilirdi. Kimin

işten ayrılacağını, kimin bakındığını. Ve belki de en önemlisi diğer firmaların ne ödediğini.

"Seçeneklerini gözden geçiriyorlar. Ofisteyken bunu yapmaları pek de mümkün değil," dedi Jules.

İkramiye zamanı Headhunter'lar için en verimli zamandı. Onların birilerini aramasına gerek yoktu- iş ayaklarına geliyordu. Tek yapmaları gereken telefonlarının çalmasını beklemekti.

"Merak etme," diye fısıldadı Jules. "Sylvie firmadan ayrılmayacak. Buraya çok fazla yatırım yaptı. Vincent ona bir ders vermeye çalışıyor. Önümüzdeki sene telafi edecektir. Ve Sylvie de bunun farkında."

Aradan çok zaman geçmeden Lucy Vincent'ın yanına çağrıldı. Bir süre içeride kaldı. Dışarı çıktığında yüzünde her zamanki gizemli ifade vardı. Mutlu mu yoksa hüsrana mı uğramış olduğunu tahmin etmek imkansızdı. Kalın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki koyu renk gözleri ifadesizdi.

"Lucy iyi bir ikramiye kaptı," diye mesaj attı Sam bana. "Anlaşılıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Yürüyüşü değişmiş. İnan bana bir kadının tatmin olup olmadığını anlayabilirim."

Vincent'tan bir mesaj alınca sandalyemden kalktım ve çekinerek toplantı odasına doğru yürüdüm. Bacaklarım titriyordu. Engel olmaya çalıştım. Vincent'tan korkmadığımı kendime hatırlattım. Bana her zaman iyi davranmıştı. Huzursuzluğumun sebebi gün boyunca katlanarak artan gerilimdi.

"Son aylarda pek ortalıkta yoktum dolayısıyla ofise alışmana yardımcı olamadım," dedi Vincent ikimizde oturduğumuzda. "Umarım Sam ve diğerleri kendini evinde hissetmeni sağladılar ve adapte olmana yardımcı oldular."

"Yıllar," diye karşılık verdim. "Harika birkaç aydı. Gerçekten çok keyif aldım."

"İnsan bana yaptığın iş hakkında iyi şeyler duydum, Sara. Ivy League okullarından birinden mezun olmadığın için seni işe alırken İK beni bayağı bir zorlamıştı ama onlara muhakeme yeteneğime güvenmelerini söylemiştim. İnsan sarrafıyımdır. Şimdiye kadar gördüklerime bakarak sana güvenmekte haklı olduğumu fazlasıyla ispat ettiğini söyleyebilirim. Çok çabuk öğreniyorsun. Ekibimdekilerde olmasından hoşlandığım bir özellik."

Vincent bana üzerinde ismim yazılı bir zarf uzattı. Zarfı alarak ne yapacağımı bilmez bir halde elimde tuttum. Onun önünde mi açmalıydım yoksa beklemeli miydim emin değildim.

"Sorun değil," dedi Vincent. Buz mavisi gözleri keyifle parlıyordu. "Açabilirsin."

Yırtarak açtım ve mektubu okudum. Çalışmalarım için bana teşekkür ediyordu ve o sene yirmi altı bin dolar ikramiye alacağımı söylüyordu. Bu rakam beklentimin inanılmaz ötesindeydi. Firmada sadece altı aydır çalışıyordum. Bu rakama yakın bir şey dahi beklemiyordum.

"Teşekkür ederim, Vincent." Sevinçten neredeyse uçacaktım.

"Bana teşekkür etme," diye karşılık verdi. "Firmanın parası. Yaptığın tüm işlerin karşılığında bunu hak ettin. Sen aramıza katıldığından bu yana pek çok anlaşma bağladık ve senin yardımların olmasaydı ekip bayağı zorlanırdı."

"Bana bu kadar güvendiğin için gerçekten minnettarım, Vincent. Ve cömertliğin için."

O zamanlar bunu bilmiyordum ama aslında o yıl aldığım ikramiye oldukça acemi bir analist için bile sıradandı. Firmada tecrübe kazandıktan sonra Vincent'ın bana kazık

attığını anladım. Ne kadar acınası tepki verdiğimi, ne kadar paniklediğimi ve ne kadar abartılı minnet duyduğumu hatırladıkça ürperiyorum. Sanki Vincent bana çok büyük bir iyilik yapmış gibi. Oysa o ikramiyeyi uzun saatler boyunca çok çalışarak sonuna kadar hak etmiştim. Sam daha sonra bana bu kadar abartılı teşekkür etmemin bir hata olduğunu söylemişti.

"Eğer minnettar olursan yöneticiler bunu asla unutmazlar. Bu, seneye de sana sadaka gibi bir ikramiye verebilecekleri ve yine minnettar olacağın anlamına gelir," diye açıklamıştı bir sonraki seansımızda.

"Erkekler asla minnet duyduklarını göstermez, biz her zaman şikayet ederiz," demişti. "Rakamın bizi ne kadar şaşırttığı hiç fark etmez her zaman hayal kırıklığına uğramış gibi yaparız. Sanki korkunç bir maddi darbe almışız gibi. Sanki sıkı kazıklanmışız gibi. Kadınlar minnet duygularını hemen gösterir ve bu ölümcül bir hatadır."

"Erkekler," diye anlatmaya devam etmişti, "patronlarına kendilerini acındırmak konusunda oldukça usta sayılırlar. İkramiye sezonu yaklaştıkça eşlerinden ve çocuklarından bahsetmeye başlarlar. Ana okullarının maliyetlerinden ve Manhattan'daki kiralardan. Hiç durmadan, bu çılgın emlak piyasasında iki yakalarını bir araya getirmenin ne kadar zor olduğundan yakınırlar. Bu sayede ikramiye zamanı daha çok para kopardıklarını söylemeye gerek yok herhalde."

Gerçi hiçbirimizin diğerlerinin ne kadar ikramiye aldığını bildiği falan yoktu ya neyse. Sürekli bir alavere dalavere; desteksiz tahminler ve bilgi kirliliği. Kimsenin ikramiyesi hakkında konuşmaması gerektiği adeta beynimize kazınmıştı. Cezası anında işten çıkarılmaktı.

İnsanlar aldıkları ikramiye konusunda son derece ketum olmaya çalıştıkları halde kimin tatmin olduğunu anlamak

hiç de zor değildi. Birkaç gün içerisinde lüks araba satıcıları ile irtibata geçmeye, son model Porsche'ler veya MG'ler için adlarını bekleme listelerine yazdırmaya başlarlardı. Veya emlakçılarla mala mülke yatırım yapmak üzere konuşmaya. Veya asla yelken açmaya vakit bulamayacakları halde yat satın almaya.

İyi bir ikramiye sezonunda Rolex dükkanı Daytona modeli için altı ay sonrasına sipariş alıyordu. Bu saatlerin fiyatı on sekiz bin dolardan başlıyor ve en lüks versiyonlar söz konusu olduğunda seksen bin dolara kadar çıkabiliyordu. Hatta bazı nadir vintage modeller için daha bile yükseğe. Adamlardan bazıları haftanın her günü farklı bir saat takıyordu. Bir erkeğin toplam yüz bin dolar değerinde saati olması duyulmamış şey değildi.

Madalyonun diğer yüzünde ise beklediğinden az ikramiye alan çalışanlar vardı. Belki çalıştıkları bölüm kurumun belirlediği hedeflere ulaşamamıştı ya da patronları onlardan nefret ediyordu. Bu tipler genelde birkaç hafta içerisinde istifa ederler ve rakip firmaya geçerlerdi. Ya da bütün bir seneyi bir sonraki ikramiye sezonunda kendilerini ön plana çıkarabilmek için iş arkadaşlarının kuyusunu kazarak geçirirlerdi.

İkramiye dağıtımı adeta bir pasta kesme alıştırmasına benziyordu. Yöneticilerin hepsine kendi ekibine paylaştırması için belli bir miktar para veriliyordu. Eğer ekipten biri ikramiye pastasından büyük bir dilim alırsa o zaman bir başkası aynı oranda daha ufak bir parçayla yetinmek zorundaydı. Genelde bu ekibin en tecrübesiz elemanı oluyordu. Ya da ekipteki kadın.

Bizim ekipte bu kişi bendim. Sylvie ciddi boyutlarda kazıklanamayacak kadar zekiydi. Lucy'ye gelince firmaya o kadar çok para kazandırıyordu ki Vincent'ın ona her seferinde

son derece cömert bir ikramiye vermeye özen gösterdiğinden emindim.

Ne olursa olsun ikramiye zamanı ortalıkta her zaman inanılmaz bir şüphe ve kin hakimdi. Bir keresinde, Finlandiya'da her bir çalışanın senelik gelirinin halka açık bir bilgi olduğunu duymuştum. İsteyen herkes bırak iki sandalye ötede oturan iş arkadaşının ikramiyesini akrabalarının veya arkadaşlarının ya da yan kapı komşularının ne kazandığını bile öğrenebiliyordu. Bölüm başkanlarının, üst düzey yöneticilerin maaşları, her şey tamamen şeffaftı.

Her zaman bu boyutlarda bir şeffaflığın Stanhope'da riskli olacağını düşündüm. Eğer hepimiz gerçeği bilseydik bu en kötü yönlerimizin, en temel içgüdülerimizin yüzeye çıkmasına sebep olurdu. Yırtıcı hayvanlara dönüşürdük. Karşılıklı birbirimizi yerdik.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ASANSÖR

Şifre işe yaramayınca hepsinin içine buz gibi bir korku dalgası yayıldı. Son bilmecede onlardan istenilen talimatları harfiyen yerine getirmişlerdi. "Her bir sayının üçüncü rakamını girin ve serbest kalacaksınız." Ama serbest değillerdi. Dışarı çıkmak için daha ne yapmaları gerektiği konusunda en ufak bir fikirleri bile olmadan hâlâ asansörün yapışkan sıcağında kapana kısılmış vaziyetteydiler.

İçinde bulundukları durumun belirsizliği yüzünden donup kalmışlardı. Şu ana dek olanları hangi açıdan değerlendirirlerse değerlendirsinler çoktan kurtulmuş olmaları gerekiyordu. Beklemeleri mi yoksa duruma el koyup kaçmaya çalışmaları mı gerekiyordu tam olarak kestiremiyorlardı.

Jules'un göğsü öyle bir sıkışmıştı ki klostrofobisi nefesini adeta emerek onu yavaş yavaş öldürüyordu. Bir kafese hapsedilmiş yırtıcı bir hayvan gibi sinirden köpürüyordu. Dışarı çıkmak için duyduğu gözü dönmüş arzu, kendini kontrol etmek için gösterdiği sözde çabayı bastırmak üzereydi. Ümitsizce çelik kapıları tekmeledi. Asansörün sarsılmasına neden olan üç şiddetli tekme. İçlerinden birinin nefes almaya çalışırken zorlandığını duydular. Jules'un bir anda kendini bu denli kaybetmesi diğerlerini daha da germişti.

Karanlıkta birbirlerine biraz daha sokuldular. İsteseler de istemeseler de kaderleri iç içe örülmüştü. Telefonlarının yardımı olmadan hiçbir şey göremiyor olmaları da içinde

bulundukları durumu kolaylaştırmıyordu. Jules daha fazla dayanamıyordu. Huzursuzca tıpkı bir boksör gibi parmak uçlarında dans etmeye başladı. Kalbi küt küt atıyordu ve ağzı korkunun ekşi tadıyla dolmuştu.

Sylvie'nin öfkesi de aynı şekilde kontrolden çıkmıştı. Dişleri ellerini yumruk yaparak sıkmasından ve sanki her an birilerine saldırmaya hazırlanıyormuşçasına sürekli kesik kesik nefes alıp verişinden onun ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordu. Vincent çok yakında dışarı çıkamazlarsa ortalığın kızışmasından korkuyordu. Yıllık değerlendirme raporlarının ve ikramiye mektubunun açığa çıkması normal zamanda belki sadece bir gerginliğe sebep olurdu. Şu an içinde bulundukları çıkmaz düşünüldüğündeyse asansörü her an patlamaya hazır bir barut fıçısına dönüştürmüştü.

Birbirlerinin ücretleri hakkında bu kadar çok bilgiye sahip olmaları duyulmamış bir durumdu. Firmanın çalışanlarını, maaşlarıyla ilgili detayları birbirleriyle paylaşmamaları konusunda, açıkça tehdit etmesine gerek kalmıyordu. Hiç kimsenin ikramiyeler hakkında konuşmamasının çok basit bir sebebi vardı. Ortalıktaki en değerli şey bilgiydi. Bir çalışanın faydasına olan şey diğerinin zararınaydı. Çok yakın arkadaşlar arasında bile ikramiyelerin detayları neredeyse hiçbir zaman dürüstçe veya gerçek sayılar telaffuz edilerek tartışılmazdı.

Sylvie firmanın ona bu kadar uzun zamandır bu kadar az değer biçtiğini öğrendiği için dehşete kapılmıştı. Her zaman ona eşit davranıldığına inanmıştı. Mesele para değildi, yeterince parası vardı. Onu en çok acıtan, tüm yaptıklarına rağmen, firmanın ona erkek iş arkadaşlarına biçtiğinden daha az değer biçmesiydi. Ve Stanhope and Sons için çok şey yapmıştı. Erkek iş arkadaşlarının yaptıklarından kat be kat daha çok. Her zaman onların aldığı övgünün yarısını alabilmek için iki katı iyi olması gerektiğine inanmıştı.

"Aramızdaki tek kadının en düşük ikramiyeyi alması sizce bir rastlantı mı?" Sylvie sessizliği deldi. Ses tonu kayıtsızdı. Fırtınadan önceki sakinlik.

"Cinsiyetle hiç alakası yok," diye mırıldandı Jules pek de ikna edici olmayan bir şekilde.

"Peki o zaman neyle alakası *var*?" diye sordu Sylvie.

"Bilmiyorum," dedi Jules. "Senin üzerinde çalıştığın anlaşmaların sayısı ve türüyle."

"Senin kadar verimli olmadığımı mı düşünüyorsun?" Sylvie kızgınlığını maskeleyen makul bir ses tonuyla konuşmuştu. Firmaya, yılın çoğunu çakır keyiften zil zurnaya kadar değişen çeşitli sarhoşluk seviyelerinde geçiren Jules'tan çok daha fazla katkı sağladığından adı gibi emindi.

"Sebebin bu olmadığına eminim, Sylvie" dedi Sam, uzlaştırıcı bir tonda konuşmaya gayret ederek. İkramiyesini duyunca sevinçten havalara uçmuştu. Bu ikramiye onu uzun bir süre rahat ettirecekti, tabii Kim kutlama harcamalarını aynı oranda arttırmazsa. "Olur böyle şeyler. Her zaman kazananlar ve kaybedenler vardır. Açıkçası sonunda dengeler yerine oturur."

"Ciddi misin sen?" Sylvie afallamıştı. "En çok hakkı yenen kişi ekipteki tek kadın ve senin tek söyleyebildiğin 'olur böyle şeyler' ve 'sonunda dengeler yerine oturur' mu?"

"Bunun senin kadın olmanla hiçbir alakası yok," diye ısrar etti Jules, yavaştan çileden çıkmaya başladığını gösteren bir ses tonuyla. "Şanssızlık. Hepimiz bunları yaşadık. Neden şikayet ettiğini anlayamıyorum. Pek çok kadın senin kazandığın parayı kazansa sevinçten çıldırırdı."

"Gerçekten mi? *Gerçekten mi?* Pek çok kadın mutlu mu olurdu? O zaman tamam," dedi Sylvie dramatik bir edayla. "Nasıl rahatladım. Haklısın, hepinize teşekkür borçluyum. Ne kadar şanslı bir kızım."

"Öyle demek istemedim," dedi Jules. Elleri hafiften titremeye başlamıştı. Gerçekten bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Bir tarafımı yırtana dek çalıştım. Yıllarca," dedi Sylvie. Sıcak hava üfleyen havalandırmanın çıkardığı tangırtı yüzünden diğerlerinin onu duyabilmek için özel bir çaba sarf etmeleri gerekiyordu. "Hepinizle aynı saatler boyunca. Hepinizle aynı zorlu işte. Firmaya ne kadar çok para kazandırdığımı bilen var mı? Hiçbirinizin varlığından dahi haberdar olmadığı sorunları fark edebildiğim için kaç tane anlaşmayı felaketle sonuçlanmaktan kurtardığımı bilen?"

"Sylvie senin bu sene üzerinde çalıştığın anlaşmalar diğerlerinin ki kadar kazançlı değildi," dedi Vincent. "Bunun senin kadın olmanla bir alakası yok."

"Belki de yok," diye omuz silkti Sylvie. "Ne de olsa zavallı Jules da iş ikramiyeye geldiğinde ikinizin epey bir gerisinden geliyor. Belki de burada söz konusu olan sadece düpedüz adam kayırmacadır."

Sylvie, Jules'un kendini Vincent ve Sam arasındaki, erkeklerin romansı diye tanımladığı ilişkiden dışlanmış hissettiğini ve öğlen saatlerinde oynadıkları ve hiç davet edilmediği raketbol maçlarını kendine dert edindiğini gayet iyi biliyordu. Jules'un yarasına tuz basmaktan pek bir memnundu. Her türlü müttefike ihtiyacı vardı, tahammül edemediklerine bile.

Sylvie sustuktan uzun bir süre sonra dahi söylediklerinin etkisi karanlık asansörde hissedilmeye devam etti. Jules Sylvie'nin kelimelerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Sam'in daha çok kazanıyor olması haksızlıktı. Onunla aynı zamanda işe alınan Sam'in. Aynı anlaşmalar üzerinde çalışan Sam'in. Ve fakat Sam her zaman Jules'tan bir adım öndeydi çünkü Vincent ondan daha çok hoşlanıyordu.

Sam Vincent'in gayri resmi vekiliydi, o olmadığında onun adına yönetici ekibin toplantılarına katılmak da görevlerinden biriydi. Oysa Jules ondan çok daha donanımlıydı. Hukuk diploması, işletme mastırı ve Sam'in mütevazi, aşağı-orta sınıf geçmişini gölgede bırakacak bir soyağacı ve bağlantıları vardı. Yaptığı işte Sam'den daha iyiydi. Yıllar içinde bunu pek çok kez ispatlamıştı.

Ama Sam sarı saçları, onu bir diş macunu reklamı yıldızı gibi gösteren göz kamaştırıcı beyaz gülüşüyle çok yakışıklıydı. Başarılardan kendine pay çıkarmak konusunda hızlıydı. Kahrolası bir jet kadar.

"Sylvie haklı!" Jules patladı. "Bu çok saçma. Neden Sam benden bu kadar daha fazla kazanıyor, Vincent?"

Sıcaklık ve kapana kısılmış olma hissi sinirleri yıpratıyordu. Kontrolü kaybetmelerine sebep oluyordu. Mantıklı düşünemiyorlardı. Vincent kendisinin de aynı hatayı yaptığını fark etti. İkramiye zarfını keşfettiği anda yırtıp parçalaması gerekirdi. Bu bilgi bir kıskançlık dalgasının zincirlerinden kurtulmasına sebep olmuştu ve Vincent onu kontrol altında tutabileceğinden emin değildi.

"Vincent." Jules'un sesindeki öfke karanlığı deldi geçti. "Birkaç yıl önce benim pozisyonumda biri için mümkün olan en yüksek rakamı kazandığımı söyledin. Beni ekipteki en yüksek ikramiyeyi aldığıma inandırdın."

Vincent şakaklarını ovdu. Kendi laflarıyla tuzağa düşürülmekten nefret ediyordu. Yıllar boyunca ekibine bir dolu palavra sıkmıştı. Gerçeği esnetmişti. Bazen onlara düpedüz yalan söylemişti. Bu yalanların hepsi iyi niyetliydi, motivasyonlarını yüksek tutmak ve cesaretlerinin kırılmasına engel olmak içindi.

"Hâlâ ne dediğini hatırlıyorum, Vincent," diye devam etti Jules. Vincent'ın İngiliz esintili Hollanda aksanını bir

papağan gibi taklit ederek: "Sana daha fazla yardımcı ol bilmeyi çok isterdim ama elim kolum bağlı. Bir insan onun pozisyonundaki birinin alabileceği en yüksek maaşa ulaştığında daha fazla para kazanmanın tek yolu terfi etmektir."

Jules, Vincent'ın iri kıyım cüssesi olduğunu tahmin ettiği gri karaltıya doğru bir adım attı. "Eğer ben en yüksek maaş bandındaysam o zaman nasıl oluyor da Sam benden daha çok para kazanıyor?"

Cevap yok.

"Hadi ama Vincent. Bana yalan söylediğini itiraf et." Jules sesini yükseltti. Sinirden sarhoş olmuş gibi bir hali vardı.

Hâlâ cevap yok.

Jules'un tekmesi pek ve hırçındı, duvardaki aynalardan birini paramparça etti. Bir sonraki tekmesi de uyarmaksızın geldi. Vincent'ı karın boşluğundan vurdu.

Vincent inleyerek yere yığıldı. Jules'un bu hareketinin ardından kesinlikle bir tekme daha atacağından emindi. Ve sonra bir tane daha. Ama Sylvie Jules'u engelledi. Güç kullanarak değil, onu yatıştırmak için nazikçe kollarını ovalayarak.

Vincent ayağa kalktı. Beline sıkıştırdığı Glock'u çıkararak Jules'a patronun kim olduğunu hatırlatma arzusuna direndi. Acısına rağmen bunun bir zayıflık olarak algılanacağını kestirebiliyordu. Midesi sancıyordu ve kusmak istiyordu ama şu anda böyle bir lüksü yoktu. Hayatta kalması bir sonraki hareketine bağlıydı. İçgüdüleri kontrolü devraldı. Tek bir hamleyle, kırılan aynanın bir parçasını eline aldı, Jules'u boğazından yakaladı ve şiddetle duvara itti.

Hepsi Jules'un vücudunun duvara vurduğunda çıkardığı gümbürtüyü duydu. Vincent kırık cam parçasını Jules'un boğazına dayadı. Jules yutkunamıyordu. Kıpırdayamıyordu. Vincent Jules'un çenesinin alt kısmındaki derisini

kasıtlı olarak ve son derece yavaş kesti. Yüzeysel bir kesikti ama Jules boynundan aşağı doğru akan sıcak kanı hissedebiliyordu.

"Eğer bana bir daha elini kaldırırsan," dedi Vincent mesajını çok daha tüyler ürpertici kılan son derece soğukkanlı bir ses tonuyla, "Seni öldürürüm, Jules."

YİRMİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

İnsan işine gelmeyen şeyleri nasıl da görmezden geliyor. Stanhope'daki o ilk yılımda görebildiğim tek şey ne kadar büyük bir başarı elde ettiğimdi.

Ufak bir servet kazanıyordum. Hayatımda ilk defa sezon indirimlerini beklemek yerine istediğim zaman butiklerden alışveriş yapabiliyor ve kıyafetlerin indirimsiz fiyatlarını karşılayabiliyordum. Profesyonel açıdan bakıldığındaysa sektördeki en iyi ve en zekilerle beraber çalışıyordum. Dev uluslararası anlaşmalar üzerinde çalışarak eşsiz bir tecrübe kazanıyordum. Kariyerim tam da olmasını istediğim noktadaydı. Tüm hedeflerime ulaşmak üzere doğru yoldaydım.

Kuyu kazmalar, sırttan bıçaklamalar, siyahileri ya da diğer azınlıkları bir kenara bırak kadınların bile yönetici pozisyonlarında neredeyse yok denecek kadar az olması -bunların hepsi apaçık ortadaydı. Ama ben görmedim. Anın tadını çıkarmakla meşguldüm. Ve tabii bir de hiçbir şekilde azalmadan aynı hızla devam eden acımasız mesai saatleri vardı. Bir büyük anlaşmadan diğerine geçiyorduk. Bir süre sonra hepsi birbirine karışmaya başladı. Onları zihnimde birbirinden ayırt edemez oldum.

Anlaşmalar neredeyse sadece rakamlardan, istatistiklerden, kâr ve getiri oranlarından ibaretti. Asla bir insan yüzüyle eşleşmiyorlardı. Bu anlaşmaların her biri firmaya inanılmaz

büyüklükte paralar kazandırıyordu ve bunun bizim için daha büyük ikramiyeler anlamına geldiğini biliyorduk.

Ama anlaşmalardan biri bu sis perdesini yarıp geçti. Büyük bir otomobil üreticisinin tedarik zincirindeki imalatçıları satın alma operasyonu üzerinde çalışıyorduk. Gözümüze kestirdiğimiz şirketler arasında Michigan menşeli, araba parçası üreten ufak bir fabrikada vardı. Başarılı bir şirketti. Kârlı bir iş, harika ürünler, sağlıklı nakit akışı ve mükemmel verimlilik. Sahiplerinin şirketi satması için ortada hiçbir neden yoktu. Ancak o firmayı satın almak müşterimiz için çizdiğimiz yol haritasında bir dönüm noktası olacaktı. Müşterimiz söz konusu şirketin yönetim kuruluna reddedemeyeceği bir teklifte bulundu. Ve gerçekten de reddetmedi. Yönetim kurulu oy birliği ile şirketi satmaya karar verdi.

Satın alma sürecini bizim ekip kurguluyordu. Ekibin vergi uzmanı Sylvie parçaların üretimini yurt dışında yaptırdığı takdirde müşterimizin söz konusu ülkede bir vergi teşvikinden yararlanabileceğini ve beş yıl içerisinde yüz on milyon dolar kar edeceğini keşfetmişti. Anlaşmanın imzalandığı gün Michigan'daki fabrikanın bey yüz otuz çalışanının tamamına işten atıldıkları bildirildi.

Fabrikadaki işten çıkarmalar yürürlüğe girdiği akşam hepimiz çoktan ofise dönmüş çalışmaya başlamıştık bile. Otomobil firmasının Detroit'teki merkez binasının önünde polisle boğuşan bir grup grev sözcüsünü gösteren haber görüntülerini ofiste izledik. Adamlardan biri yanında bebeğiyle gelmişti. Bebeğin üzerindeki tişörtte: "Babam işten kovuldu. Şimdi benim karnımı kim doyuracak?" yazıyordu.

"Bunu görünce kendini kötü hissetmiyor musun?" diye sordum Sam'e.

"Neden kendimi kötü hissedecekmişim. Biz işimizi yaptık. O büyük paraları bize bunun için ödüyorlar," diye cevap verdi. "Sen neden kafana takıyorsun?"

"Bunlar sıradan insanlar," dedim. "Ödemeleri gereken faturaları olan insanlar. Ev taksitleri olan insanlar. Okula yollamaları ve doyurmaları gereken çocukları olan insanlar. Hayatlarını mahvettik – onları işsiz bırakmadan bu işi yapmanın bir yolunu bulana dek sayıların üzerinden tekrar tekrar geçmeliydik." Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum.

"Köhne bir sektöre bel bağladıkları için hepsi su katılmamış salak," diye itiraz etti Sylvie.

"Sylvie haklı," dedi Jules. "Ne kadar aptal olduklarını bilemeyecek kadar aptal olanlar, işte bizi aşağı çekenler onlar. Tavsiyemi dinle, Sara. Onlardan biri olma sakın. Bu dünyada kazananlar ve kaybedenler var. Kazananlar hayallerine kavuşmayı başaran yüzde bir. Geri kalan herkes kaybedenler kulübünde."

O akşam evde, banyodaki aynada kendi gözlerimin içine bakamadım. O işten atılmalara engel olmak için daha fazla mücadele etmediğim için kendimden nefret ediyordum. Başka bir çözüm bulmak için daha fazla çabalamalıydım. Bu benim gözümün açılmasına sebep olan ilk olay oldu, belki de o dünyaya ait olmadığımı düşünmeme yol açan ilk kalp sızısı.

Tereddütlerim bir yana, işimin sağladığı ayrıcalıkların ve avantaların bağımlısıydım. Ofisteki içecek buzdolabında son derece düzenli rengarenk sıralar halinde dizili soğuk sıkım meyve suları, bedava spor salonu üyeliği, çalışanların refahı programı kapsamında bir anda masanızda beliren masaj ve cilt bakımı hediye çekleri. Broadway şovlarına ya da spor karşılaşmalarına en iyi yerden ardı arkası kesilmeyen bedava biletler. Ve en önemlisi burnumuzun ucunda sallandırdıkları ve bizi peşinden koşturdukları para.

Bütün bunlar bende, Michigan'daki fabrikada veya kararlarımızdan etkilenen yüzlerce başka yerde çalışan isimsiz insanların hayatlarına verdiğimiz zararı görmeme engel olan, geçici amneziye veya belki de bilinçli körlüğe yol açıyordu. Para kazanmayı başkalarının hayatlarını mahvetmemizi haklı gösteren bir mazeret olarak kullanıyorduk. Bu kadar basitti.

"İşini yaptığın için asla kendini kötü hissetme," dedi Sam bana gayri resmi akıl hocalığı seanslarımızdan birinde. "Sadakatin müşteriye, firmaya ve her şeyden önce kendi net gelirine olmalı."

Michigan'daki fabrikada çalışan ve bu olaydan etkilenen insanları tanımıyordum ama benzer şeyler yaşayan tanıdıklarım vardı. Örneğin babam. Makine mühendisiydi ve çocukluğumun yarısı boyunca işsizdi. İlk sağlık sorununu yaşadıktan çok kısa bir süre sonra işini kaybetmişti- hastaneye üçüncü yatışının ardından patronu bu kadar çok hastalık izni almasına müsaade edemeyeceğini söylemişti. Güvenilir bir elemana ihtiyacı vardı. Babam işten kovuldu ve biz olabilecek en kötü zamanda sağlık sigortamızı kaybettik. Korkarım babam bu utancı asla atlatamadı.

Kırklarının ortalarında birinin işsiz kalmasının ne demek olduğunu ilk elden yaşamıştım. O fabrika çalışanlarının, o yaşta bir başka sürekli iş bulmaları bir mucize olurdu. Bir geçici işten diğerine bir sözleşmeden bir sonrakine savrulacaklardı, ta ki hiç iş bulamayana ve beş parasız ortada kalana dek.

Anlaşılan bu durum Stanhope'da çalışan kimsenin umurunda değildi. Onlar için hayat bir kumardı ve söz konusu fabrika işçileri yanlış ata oynamışlardı.

Üç ay sonra Michigan'daki fabrikanın eski ustabaşılarından birinin bir av tüfeği ile beynini uçurduğunu öğrendim. Karısı onu terk etmişti ve banka bir zamanlar ailesiyle

yaşadığı eve el koymak üzereydi. Kendimden nefret ediyordum. Onun ölümünden biz sorumluyduk.

"Bu konuda sen ne düşünüyorsun?" diye sordum Lucy'ye o gece ilerleyen saatlerde. İşten sonra onun dairesine gitmiştim. Olanlar yüzünden perişandım ve bu konu hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. "Bizim yüzümüzden mi oldu, ne dersin?"

"Bunu yapan insanları asla anlayamıyorum," dedi Lucy sert bir sesle.

Duygusal olmaya en çok yakınlaştığına şahit olduğum andı.

"Ama öte yandan," diye devam etti, "adamın bizim yaptıklarımız yüzünden köşeye sıkıştığını da düşünmeden edemiyorum."

Suçlulukla yutkundum. Trajik haberi duyduğumdan beri ben de aynı şeyi düşünüyordum. Lucy başını kaldırdı ve doğruca gözümün içine baktı ki bu onun için oldukça sıra dışı bir hareketti. Normalde ne pahasına olursa olsun göz kontağından kaçınırdı. Bana bir şey itiraf etmek istediğini sezdim.

"Sara, o anlaşmayı yapmanın başka bir yolu vardı. Jules ile Sylvie'ye rakamları gösterdim. Tahminlerimin aşırı iyimser olduğunu söylediler."

"Öyle miydi?"

"Elbette hayır. Jules ve Sam kolay yolu seçtiler," dedi Lucy. "Risk almak istemediler."

Firmanın bize neden o kadar cömert ikramiyeler ve maaşlar verdiğini ilk defa o zaman anlamıştım. Bunu ahlaki pusulamızı bozmak için yapıyorlardı ki acımasız olmamız gerektiği zaman tereddüt etmeyelim, çekinmeyelim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

"İkramiye meselesinde bana kazık atmak senin açından pek de akıllıca bir hareket olmamış, Vincent," dedi Sylvie tatlı tatlı, Jules ile Vincent arasında geçen fiziksel çatışmadan sonra üzerlerine çöken kasvetli sessizliği delerek. "Birbirimiz hakkında o kadar çok şey biliyoruz ki. Pek çok sır."

"Bu bir tehdit mi, Sylvie?" diye sordu Vincent, alçak sesle. Asansördeki herkes dondu kaldı. Jules sinirle dudaklarını yaladı. Artık hepsi Vincent'ın neler yapabileceğine şahit olmuştu. Hatta Jules birebir yaşamıştı. Boğazındaki kesik hâlâ sızlıyordu.

"Hayır, bu bir tehdit değil, Vincent. Sadece aynı takımda olmanın ikimiz açısından da daha avantajlı olacağını hatırlatıyorum. Sen de aynı fikirde değil misin? Ve açık konuşmam gerekirse, şu anda kendimi senin takımının gerçek bir üyesi gibi hissetmiyorum." Haddini aşmak artık Sylvie'nin umurunda değildi.

"Ne istiyorsun?"

"Bu hatanın düzeltilmesini istiyorum," dedi Sylvie. "Resmi mektup cuma günü elime ulaşmadan önce ikramiyemi yükseltmek için hâlâ vaktin var. Eğer gerekirse kendi ikramiyenden kesilerek farkın bana aktarılmasını talep edebilirsin." Sylvie daha önce asla buna benzer bir istekte bulunmamıştı. Vincent'a karşı her zaman çok saygılıydı. Ama karanlıkta hiçbir şeyden korkmuyordu. Vincent'ın ona asla

el kaldırmayacağından emindi. Kadınlar söz konusu olduğunda Vincent eski kafalıydı.

Hepsi Vincent'ın ne tepki vereceğini merak ediyordu. Bugüne kadar kimse ona ültimatom vermemişti. Hiçbir konuda.

"Sen de aynı şekilde mi düşünüyorsun, Jules?" diye sordu Vincent.

"Evet, ikramiyemin neden Sam'inkinden bu kadar daha az olduğunu bilmek istiyorum," diye geveledi Jules.

"Paragon anlaşmasını sıçıp batırdın. İşte bu kadar basit," diye karşılık verdi Vincent. Bırak bu kadar tatmin edici bir rakamı, ikramiye aldığın için bile şükretmen gerekir."

"İkramiyem tatmin edici falan değil. Senin ikramiyen tatmin edici, Vincent. Benim aldığımın neredeyse üç katı." Jules sızlandı. "Sam'in rakamı da hiç fena değil. Bir de üstüne benim ödemem gereken bir nafaka ve bakmam gereken çocuklarım var. Bu para yeterli değil."

"Bu konuyu daha fazla uzatmayacağım," dedi Vincent son derece sert. "Üstelik o kağıt parçasında yazan sayıların doğru olup olmadığından bile emin değilim. O zarf nereden çıktı bilmiyorum. Rastgele sayılar da olabilir."

"O sayılar gerçek sayılar," dedi Jules. "Kağıdı elimde tuttum. Üzerinde filigranlı Stanhope logosu vardı."

Vincent Jules'un haklı olduğunu biliyordu -bir önceki gün sayıları kendisi onaylamıştı. Ama zarfın evrak çantasına nasıl girdiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. İkramiye bilgileri ikramiye gününe dek kilit altında tutulurdu. Ayrıca içlerinden herhangi biri işten çıkarıldığı takdirde o kişinin ikramiyesini alamayacağını, o paranın kıdem tazminatının bir kısmını karşılayacağını gayet iyi biliyordu. Tek kelime etmedi. Bu sevimsiz detayı bilmemeleri diğerleri için daha iyiydi.

İkramiyelerinin açığa çıkması sadece birbirlerine duydukları nefreti körüklememişti aynı zamanda Vincent'ın otoritesini de sarsmıştı. Normalde ikramiyelerini dağıtırken onları kandırmak konusunda oldukça marifetliydi. İnsanları motive tutmak ve asayişi korumak adına bu şekilde davranıyordu. Ama en çok da sistem şeffaf olmadığı ve yaptığının yanına kar kalacağını bildiği için.

"Yıllardır bize yalan söylüyordun Vincent, sürekli hakkımız olan ikramiyeyi ve maaş artışını alabilmemiz için nasıl savaştığını anlatıyordun," dedi Sylvie. "Bütün bu süre zarfında aslında tek derdin en büyük payı almakmış."

Vincent, uzak bir ihtimal de olsa, gözlerini yeniden açtığında görüşünün biraz daha iyileşeceğini umarak gözlerini kapattı. Etrafını iyi görememek onu savunmasız kılıyordu. Diğerlerinin duygu durumunu seslerinden okumaya çalıştı. Sylvie'nin öfkeli olduğunu anlayabiliyordu ama yatışırdı ve sırası geldiğinde Sam'in sadakatine güvenebileceğini düşünüyordu. Onu en çok endişelendiren Jules'tu. Kuduz bir köpek kadar tehlikeli olduğunu tahmin edebilmek için Jules'u görmesine gerek yoktu.

"Haberin olsun Vincent, Paragon anlaşması için gerekli çalışmanın çoğunu ben yaptım." Jules ısrarla altını çizdi. "Bir iki aksilik yaşadık ama üstesinden geldim."

"Komik olma." Sam araya girdi. "İşin büyük bir kısmını yeni mezun elemanlara bıraktın çünkü çoğu gün sabahın on birinde çoktan sarhoştun. Vincent ve ben üzerinde durmadık çünkü yeni mezunların, ne kadar tecrübesiz olurlarsa olsunlar, bir sarhoştan daha iyi iş çıkaracaklarını düşündük."

"Bu doğru değil," dedi Jules hissettiğinden daha öfkeli bir sesle. Her sabah içtiğini nasıl anlamış olabilirlerdi ki? Her zaman sadece votka içiyordu. "Çalıştığım zaman içmiyorum."

"Asansöre bindiğimizde sarhoştun!" dedi Vincent. "Sadece iki dakikalık bir asansör yolculuğu olsaydı fark etmeyebilirdik ama artık çok bariz. Tıpkı bir içki fabrikası gibi kokuyorsun."

"Saldırı en iyi savunmadır, öyle değil mi Vincent?" dedi Jules. "Alkolik olduğumu söyleyerek bana iftira atıyorsun ki hepimiz senin bizi senelerce göz göre göre kazıkladığını unutalım."

"Sana iftira atmama gerek yok, Jules," diye tısladı Vincent. "Sen bir *alkoliksin*."

"O Paragon anlaşmasının bana nelere mal olduğundan haberin var mı senin?" dedi Jules parmağıyla göğsünü işaret ederek. "O anlaşma uğruna harcadığım saatler yüzünden karım beni terk etti. Benim fikrimdi, bütün anlaşmayı ben yapılandırdım. Ama övgüleri sen topladın. Her zaman yaptığın gibi."

"Paragon anlaşması senin fikrindi," diye itiraf etti Vincent. "Ama Sam ile kontrolü senin eline bırakmış olsaydık kesinlikle elimizde patlayacaktı. Sen her şeyi yüzüne gözüne bulaştırınca devreye girmek zorunda kaldık."

"Sam?" dedi Jules alaylı bir ses tonuyla. "Sam'in yaptığımız işe herhangi bir değer kattığını düşünen tek kişi sensin. Sam sadece bir vitrin. Nefes alan bir el sıkma makinası. Gelip kapısını çalsa dahi bir iş stratejisini tanıyamaz. Bir gün dünyadaki Sam'lerin yerine koymak için bütün gün el sıkan ve müşterileri selamlayan robotlar tasarlayacaklar. Müşterileri sürekli firmanın kredi kartıyla pahalı yemeklere çıkaran, orijinal bir fikir üretmekten aciz dalkavuk satış elemanlarına benzeyen robotlar. Karımı ve çocuklarımı haftalarca görmedim! Paragon anlaşması için evliliğimi feda ettim!"

"Gerçekten tek fedakarlık yapanın sen olduğunu mu düşünüyorsun, Jules?" dedi Sylvie. "Ben bu iş için ilişkimi feda

sorum. Çocuk yapmayı kabul etmediğim sürece Peter'ın benimle evlenmeyeceğini biliyordum ama Stanhope'un hamile kalan kadınlara ne yaptığını gördüm. İstifa edene dek kurumsalın Sibirya'sına sürülüyorlar." Sylvie duraksadı. "Biz ayrıldıktan sonra Peter ne yaptı biliyor musun? Evlendi. Beş ay sonra, yirmi altı yaşında bir işletme mezunuyla. Facebook'umda haberler kısmında sürekli çocuklarının fotoğraflarını görüyorum. Her bir osuruk paylaşılıyor. Her şeyi öyle bir coşkuyla paylaşıyorlar ki sırf karanlıkta parıldayan lazımlığa ilk defa kaka yaptığı için oğullarının Nobel Kimya Ödülü'ne aday gösterildiğini zannedersin. Bu durum beni delirtiyor."

"Onları engellemelisin."

"Peter'ın hâlâ kendisini engelleyecek kadar onu umursadığımı bilmesini istemiyorum! Bana fedakarlıklardan bahsetme." Sylvie göz yaşlarını bastırdı. Eğer bir an evvel buradan çıkamazlarsa Paris uçağına yetişmek üzere vaktinde havaalanına ulaşamayacağının kesinlikle farkındaydı. Marc'ın bir kez daha ekilmeye tahammül edemeyeceğini biliyordu. Onu çoktan uyarmıştı. Sylvie'nin Stanhope için bir başka ilişkiyi daha feda etmeye hiç niyeti yoktu.

"Peki," dedi Jules, "çıkarcı bir orospudan çocuk yapmak istemediği için Peter'ın seni terk etmiş olabileceği hiç mi aklına gelmedi?"

"Sylvie'yi rahat bırak," diye diklendi Sam. "Başkalarına saldırmayı bırak, Jules. Belki de bu durumu dönüp kendine bakmak için bir fırsat olarak değerlendirmelisin."

"Kes sesini, Sam. Sen her zaman Vincent'ın orospusu oldun. O yüzden benden daha yüksek bir ikramiye almaya hak kazandın," diye karşılık verdi Jules. "Vincent sadece sana sadakatinin bedelini ödüyor."

"İkramiyelere benim karar vermediğimi ne zaman anlayacaksın, Jules." Vincent'ın sabrı git gide tükeniyordu. Çok

nadir sesini yükseltirdi ama kendini kaybettiğinde de tıpkı patlayan bir volkana benzerdi. Vincent'ın efsanevi öfke patlamaları yüzünden asistanların göz yaşlarına boğularak toplantıları terk ettikleri çok olmuştu.

"Ah, lütfen, Vincent. Senin bu işte hiç parmağın yokmuş gibi rol yapmayı bırak artık," dedi Sylvie. "İkramiyelerimize sen karar veriyorsun. Tek başına sen. Yönetim kurulu sadece senin kararlarını tasdikliyor."

"Bakın ne diyeceğim. Eğer ekibimiz önümüzdeki haftaki işten çıkarma furyasını atlamayı başarırsa hepiniz memnuniyetle ikramiyelerinizi protesto etmek için istifa edebilirsiniz," diye önerdi Vincent. "Stanhope rakiplerimizden çok daha cömert maaşlar veriyor. Başka hiçbir firmada bu sayıların yanına bile yaklaşamazsınız." Sinirlendiğinde Vincent'ın aksanı daha da belirginleşiyordu

"Gerçekten istifa etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Sylvie. "Her zaman bu ekipten ayrılmanın tek yolunun tabuta girmek olduğunu düşünmüştüm."

"Bu şekilde konuşmana içinde bulunduğumuz stresli durumun sebep olduğunu var sayıyorum, Sylvie." Vincet'ın sesi yumuşaktı gerçi ama laflarının altında yatan tehdit çok barizdi.

"Oo, daha başlamadım bile," diye cevap verdi Sylvie. "Geçen sene, Jules yarı tam zamanlı sarhoş vaziyetteyken ve Sam ardı arkası kesilmeyen fahişelerle ve kokain satıcıları ile takılırken işin çoğunu ben yapıyordum. Ama ikramiye zamanı gelince o ikisi mucizevi bir şekilde benden çok daha fazlasını hak ettiler. Sadece neden diye soruyorum." Vincent'a döndü. "Neden? Bu yerinde bir soru."

Vincent cevap vermedi. Her birinin ikramiyesini teker teker sorgulamasına ve bunu yaparken de onu hedef tahtası gibi kullanmalarına daha fazla izin vermeyecekti. Sylvie haddini

fazlasıyla aşmıştı. Karanlık, emrinde çalışanlara acımasız ve soğuk gün ışığında yüzüne söylemeye asla cüret edemeyecekleri şeyleri dillendirme cesareti veriyordu.

"Sylvie, özel hayatım hakkında yaptığın yorumlara içerliyorum, söylemedi deme. Hangi hakla karımı aldattığımı ima etmeye cesaret edersin?" diye tersledi Sam.

"İma falan etmiyorum." Sylvie güldü. "Seni geçen hafta bir gece kulübünde sözde bir modelle gördüm. O kadar silikonla doluydu ki bir seks oyuncağından farkı yoktu."

"Sam'e haksızlık ediyorsun," dedi Jules bariz alaylı bir ifadeyle. "Karısı bir alışveriş bağımlısı. Sam'in tek tesellisi fahişeler. İnan bana Kim'in eylem anına şahit oldum. O kadın bütün iflas avukatlarının ıslak rüyalarını süslüyor."

İçerisi tam olarak ne olduğunu görebilmeleri için fazlasıyla karanlıktı ama Sam ona yumruk attığında Jules'un çenesinden çıkan çatırtıyı hepsi duydu. Ardından da Jules Sam'i şiddetle duvara ittiğinde çıkan gürültüyü.

Jules'un burnundan beyaz gömleğinin her yerine kan fışkırıyordu. Bu durum onu hiç rahatsız etmedi. Ekran yeni bir ipucuyla aydınlandığında hâlâ gülüyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

Lucy öldüğünde Seattle'da bir iş seyahatindeydim. New York'taki ofise döndüğümde nasıl olduğuna dair ayrıntıları öğrenmiştim. Bilmediğim şey nedeniydi.

Seattle seyahatimden önceki hafta sonu Lucy'yle beraber Met'e* Leonardo da Vinci'nin sergisini görmeye gitmiştik. "Bir Dâhinin Zihninin Derinliklerinde." Da Vinci'nin notlarını içeren Codex Atlanticus koleksiyonu sergileniyordu. Koleksiyon Da Vinci'nin zamanının ötesindeki buluşlarıyla ilgili yazılarını ve çizimlerini kapsıyordu; paraşütler, tanklar, bir denizaltının kaba çizimleri.

Lucy halinden pek memnundu. En çok da Da Vinci'nin notlarını ayna yazısıyla almasından ve tasarımlarında ve sanatında kullandığı matematiksel kavramlardan etkilenmişti. Birkaç saat sonra ben sergiden ayrılmaya hazırdım. Lucy müze kapanana kadar kalmakta ısrar etmişti ve ertesi sabah yeniden açıldığında tekrar geleceğini söylemişti.

Lucy'yi en son canlı gördüğümde Da Vinci'nin eskizlerinden birini incelemek üzere yüzünü ışıklandırılmış bir vitrine yapıştırmıştı. Onu bu şekilde hatırlamak hoşuma gidiyor.

Lucy küvetinde ölü bulunmuştu. Yaşadığı binada meydana gelen elektrik kesintisinin onun dairesinden kaynaklandığını tespit etmişlerdi ve apartman görevlisi birkaç defa kapıya vurduğu halde cevap alamamıştı. Görevli bir süre

* Chicago modern sanatlar müzesi.

daha uğraştıktan sonra kendi anahtarıyla kapıyı açmıştı ve Lucy'yi bulan da o olmuştu.

Banyo küvetinde kullandığı tablet yüzünden Lucy'yi elektrik çarpmıştı. Anlaşılan tablet bir prize bağlıymış. Göze çarpan iki ayrıntı olmasa olayın bir kaza olduğu düşünülecekti. Birincisi Lucy prizdeki elektrikli bir aletle küvette oturmayacak kadar zekiydi ve daha da önemlisi antredeki masanın üzerine bir intihar mektubu bırakmıştı. Resmi makamlar bunun önceden tasarlanmış bir eylem olduğuna karar verdiler. Ölüm sebebine intihar dendi.

Olanları akla gelebilecek en acımasızca şekilde öğrendim; "Yatırım Bankacısı Piyasalar Batarken Öldü" başlıklı flaş haber linkini tıklayarak. Oysa Lucy piyasaların bariz bir şekilde düzelmeye başladığı bir günde ölmüştü. Bu durumun ölümüyle uzaktan yakından bir alakası yoktu ama sanırım bu tip başlıklar internette virüs gibi yayılıyordu. Linke bastım ve söz konusu yatırım bankacısının Lucy Marshall olduğunu öğrendim. Bu son derece küçük düşürücü ve üzücü bir durumdu. Ölümünün bu şekilde bulvar gazetelerinde sansasyonel başlıklarla haber yapıldığını görse Lucy kendini aşağılanmış hissederdi.

Lucy öldüğünde Vincent Londra'daydı. Tıpkı benim gibi o da firmanın Trinity Kilisesi'nde organize ettiği bir anma törenine katılabilmek için aynı akşam bir uçağa atlayarak geri döndü.

Kilise, hayattayken Lucy ile muhatap olmaya tenezzül dahi etmeyen Stanhope çalışanlarıyla dolup taşmıştı. Ansızın hepsi Lucy'nin arkasından göstere göstere yas tutmaya başlamıştı. Belki de ölümü bu kadar dikkat çektiği için gelmişlerdi. Veya belki de töreni organize eden Vincent'a saygılarından oradaydılar.

Sahnede dev bir çelengin yanında Lucy'nin bir poster büyüklüğünde, çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Lucy kısık, zeka fışkıran gözleriyle, adeta şaşkınlıkla, onun için toplanan oldukça büyük kalabalığı inceliyor gibiydi. Gerçek hayatta içlerinden çok azıyla tanışmıştı. Ve tanıştıklarının çoğunun da ona çok nazik davrandığı söylenemezdi.

Lucy'nin birkaç akrabası da törene katıldı. Bir teyze, birkaç kuzen ve törenin büyük bir kısmını yüzü kağıt mendillere gömülü geçiren annesi.

Vincent incelikli bir şekilde Lucy'nin zekasından bahsetti, abartısız espri yeteneğinden ve bir dizi başarılı anlaşmaya yaptığı katkılardan. Söz konusu anlaşmaların firmaya çeyrek milyar dolar kazandırdığından bahsetmemesi dikkatimi çekti. Ya da Lucy'nin katkıları olmasa asla gerçekleşmeme ihtimalleri olduğundan.

Vincent'ın konuşması bittiğinde, insan kaynakları müdürü yumuşak bir sesle Stanhope'da çalışan herkesin nasıl büyük, geniş bir aile olduğundan ve ailenin bir üyesinin ölümünün ardından nasıl hepsinin yas tuttuğundan bahsetti. İhtiyacı olan herkese bedava danışmanlık desteği sunacaklarını ekledi. Yapılan son konuşmada, yönetici ekibin bir üyesi olan Thomas Nelson, firmanın tıpkı onun gibi yetenekli başka öğrencileri kariyer hedeflerine ulaşmak için çıktıkları yolda destekleyerek Lucy'nin anısını yaşatacağını duyurdu.

"Lucy'nin önünde başarılarla dolu upuzun bir ömür vardı," dedi, "işte bu yüzden başka zeki mezunların Lucy'nin başladığı işi bitirmelerine yardımcı olmamız gerekir. Bu sebeple Lucy'nin adına bir burs fonu oluşturmaya karar verdik."

Lucy'nin annesi Cathy'ye, yıllık Lucy Marshall bursunu duyuran çerçeveli bir sertifika takdim etti. Ona ayrıca Lucy'nin cenaze masraflarını karşılamak üzere bir de çek verdi.

"Belki bu sayede açık bir tabutta uğurlanabilir," diye fısıldadı önümdeki sırada oturan adam yanındaki arkadaşına.

"En azından bunu yapmamıza izin verin," dedi Thomas Nelson Cathy'nin elini sıkarken. Cathy bütün tören boyunca kırılgan ve uyuşmuş vaziyetteydi. Taziyelerini sunmak üzere sıraya giren insanların elini sıkmak için ayağa kalktığında Vincent koluna girerek ona destek oldu.

"Lucy ekibimizin çok sevilen bir üyesiydi," dedi Jules Cathy'nin elini iki elinin arasında tutarken. "Onsuz nasıl idare edebileceğimizi bilmiyorum."

"Gerçekten bilmiyorum," dedi ofise geri yürürken. "Yıllar içinde Lucy bize bayağı çok para kazandırdı. Çok yazık. Gerçekten çok yazık."

Polis Lucy'nin ölümünü soruştururken bütün prosedürleri harfiyen uyguladı, buna dairesini birkaç günlüğüne suç mahalli ilan etmek ve dairedeki parmak izlerini araştırmak da dahildi. Yarım yamalak yürütülen bir soruşturmaydı. Ne de olsa Lucy geride kendi el yazısıyla bir intihar notu bırakmıştı. Bu da soruşturmanın daha doğru dürüst başlamadan sonuçlanmasına sebep olmuştu.

Adli tabip raporu Lucy'nin ölümünün kesinlikle intihar olduğuna kanaat getirdi. Annesi Lucy'nin herhangi bir ilaç almaya son derece karşı olduğunu, migreni için ibuprofen dahi kullanmadığını söylediği halde raporda üstün körü bir şekilde Lucy'nin vücudunda sakinleştirici izine rastlandığından ama miktarın üzerinde durmaya değer bulunmadığından bahsediliyordu.

Bütün kanıtlar intiharı desteklediği için kimse bir an için bile cinayetten şüphelenmedi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASANSÖR

Yeni ipucu kırmızı harflerle beyaz ekranın ortasında belirdi. İpucunu Vincent ve Sylvie fark ettiler, Jules ve Sam fark etmediler. Boğuşmanın ardından nefes nefese yere yığılmış yaralarıyla ilgileniyorlardı. Jules kanamayı durdurmak için burnuna bir mendil bastırıyordu. Sam acılar içindeydi. Omuzu duvara çok sert çarpmıştı ve o kadar çok ağrıyordu ki ağzını dahi açamıyordu.

Planların gece kadar karanlık ve aşılmaz olsun ve hareket ettiğinde bir yıldırım gibi düş.

Ekrandaki cümle önce bütün monitörü kaplayacak kadar büyüdü ve ardından neredeyse görünemeyecek kadar küçüldü.

"Şimdi bu bir ipucu mu yoksa bir gözlem mi?" diye sordu Sylvie cümlenin yeniden bütün ekranı kaplamasını izlerken.

"Bilmiyorum," dedi Vincent bıkkınlıkla. "Keşke bu firar odası bir kullanma talimatıyla gelseydi çünkü ..." Vincent sustu. Asansörün tıpkı uzun bir kış uykusundan uyanan bir canavar gibi hantal bir şekilde hareket ettiğini hissedince hepsi bir anda donup kaldı. Moralleri yerine geldi. Çetin sınavları sona eriyordu.

Asansör bir kez daha sarsıldı. Ardından bir anda düşmeye başladı. Bu o kadar beklenmedik bir şekilde olmuştu ki sanki bir Roller Coaster'ın üzerindelermiş gibi içleri çekildi.

Asansörün düşüşü hız kazanmaya başladığında ilk başta endişelenmediler. Asansörün onları aşağıya, lobiye götürdüğünü düşündüler. Ancak kulakları basınçtan tıkandığında asansörün neredeyse serbest düşüşteymişçesine hızla indiğini fark ettiler. Az sonra zemine çakılacaklardı.

İçlerinden birisi bağırdı veya belki de hepsi. Sylvie ani bir refleksle anlamsız olduğunu bile bile Sam'in kolunu kavradı.

"Aman Tanrım, kahretsin." Jules bu sözleri haykırdı mı yoksa sadece aklından mı geçirdi emin değildi. Kalbi küt küt atıyordu. Asansör gittikçe daha büyük bir hızla düşmeye devam ediyor ve durmadan da hızlanıyordu.

Durduğu zaman bu çok ani ve sert oldu. Sanki hız yapan bir arabayla tuğla bir duvara çarpmış gibi hissettiler. Vücutları bowling lobutları gibi sağa sola savruldu. Yuvarlandılar ve hırpalanmış, berelenmiş ve birbirine dolanmış bir yığın halinde yere yapıştılar.

İlk hareket eden Jules oldu. Çekinerek sırayla kollarını ve bacaklarını ileri uzattı. Hiçbir yeri kırılmamış gibiydi. Bu iyiye işaretti. Sam'in yumruğu yüzünden burnundan hâlâ kan akıyordu ama önemsemedi.

Telefonunu bulmaya odaklandı. Telefonundaki fener onun can damarı olmuştu. Hemen yanında yerde durduğunu fark etti ve açarak ekran ışığının yanmasını bekledi. Ekranda beliren duvar kağıdı bugüne kadar hayatında gördüğü en güzel şeydi. Güzeller güzeli Jana ile çıktıkları bir kayak tatili sırasında çektiği bir fotoğraftı bu. Gerçi o zamandan beri ayrılmışlardı ama Jules Jana'nın resmine bakmaktan zevk alıyordu o yüzden de fotoğrafı silmemişti. Artık fotoğrafın üzerinde ekran boyunca aşağı doğru genişleyen sıra sıra çatlaklar görünüyordu.

"Herkes iyi mi?" Jules hasar tespitinde bulunabilmek için telefonunun ışığını asansörün içinde gezdirdi. İyi değillerdi. Mermer zeminin üzerinde üst üste yığılmışlardı, sersemlemiş ve yaralıydılar. Vincent yüz üstü yatıyordu ve hiç kıpırdamıyordu.

Sylvie yavaşça doğrularak oturdu. Yüzünde alnından aşağıya doğru inen, dikey, ince, kırmızı bir yara vardı. Jules şaşkınlıkla bir damla kanın Sylvie'nin yanaklarından aşağıya doğru tıpkı bir göz yaşı gibi süzülüşünü izledi. Kesik, her zaman mükemmel ve bir vitrin mankeni kadar kusursuz görünen Sylvie'nin yüzünde son derece manasız duruyordu. Sylvie'nin bir yerlerinin kanayabileceğine inanmak güçtü. Sarsılmış ve korkmuş görünüyordu.

Jules, Sylvie'yi teselli etmek için ona doğru bir hamle yaptı ama Sylvie tıpkı yaralı vahşi bir hayvan gibi anında geri kaçtı.

"Yaralanmışsın," dedi Jules, istemeden biraz sert bir ses tonuyla. Sylvie'nin az önce verdiği tepkiye gücenmişti. Işığı Sylvie'nin alnından ağzına doğru akan kan izine tuttu. "Şakağında bir kesik var. Kanıyor," dedi duygusuz bir ifadeyle.

Sylvie dilini çıkararak yanağını yaladı ve tuz tadı aldı. Koyu sarı saçlarını elleriyle başının arkasına doğru tarayarak aynaya bakmadan becerebildiği kadar düzgün topladı. Ardından damlayan kanı silebilmek için parmağını yaradan başlayarak bütün yüzünde gezdirdi. Parmağındaki kanla ne yapacağını bilemedi ve yaladı. Ağzında acı bir tat ve dudaklarında kırmızı bir leke kaldı.

Sam acı içinde yerde yatıyordu. Vücudu kırıklar içindeydi. Yaralı bir köpek gibi, gırtlağının gerisinden inlemeye benzer belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. Acı içindeydi ama hayattaydı. Vincent hâlâ en ufak bir ses çıkarmamıştı.

Jules ona doğru kaydı. Vincent hareketsiz, yüzüstü yatıyordu. "Vincent?" dedi onu sertçe sarsarak. "Vincent? İyi misin?" Cevap çıkmadı.

"Vincent?" Omuzlarından tutarak sarstı. Hâlâ cevap yoktu.

Jules tıpkı bir yankesicininkini andıran narin bir dokunuşla parmaklarını Vincent'ın kemerinden içeri soktu ve yavaş hareketlerle Glock'u çıkardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SARA HALL

Vincent, Lucy'nin anma töreninden sonra tüm ekibin bir araya gelebilmesi için bir barda yer ayırtmıştı. Sanırım bu bir çeşit İrlanda geleneğiydi. Genç analistleri ve asistanları da kapsayan daha geniş bir ekibe e-postayla gönderdiği davetiyede "Bu vesileyle Lucy ile yakın çalışan bizler eski günleri anarak ona hep beraber veda edebileceğiz," yazmıştı.

Kuşkucu yanım davetiyenin arkasında insan kaynakları departmanının olduğundan ve metnin de *Bir Çalışanın Ölümüyle Nasıl Baş Edilir* başlıklı bir el kitabından kopyalandığından şüphelenmişti. Ne de olsa tecrübelilerdi. Geçtiğimiz yıllarda firmada başka ölümler de olmuştu. Borsacılardan biri kapalı garajında arabasını çalıştırarak kendini zehirlemişti. Bir diğeri arabasını doğruca bir ağaca sürmüştü. Bunun kasıtlı bir hareket mi yoksa sürücü yorgunluktan kontrolünü kaybettiği için meydana gelen bir kaza mı olduğu konusunda kafalarda soru işaretleri vardı. Üç hafta boyunca haftada yüz saat hiç durmadan çalışmış bir yeni mezundu.

Anma töreninin ardından portresinin götürülüşünü izlerken, işte ilk defa o an Lucy'nin ölümü beni can evimden vurdu. Gözyaşlarımın akmasını engelleyen o hissizlik hali bir anda çözülüverdi.

Törenin ardından ofise döndüğümde Lucy'nin masasının toplanıp temizlenmiş olduğunu fark ettim. Geriye sadece

ölmesinin duvarına iğnelediği Sun Tzu'dan alıntılar içeren eski bir takvim kalmıştı.

Lucy'ye iki yıl öncesine ait bir takvimi neden duvarında tuttuğunu sorduğumda Vincent'ın hediyesi olduğunu anlatmıştı. Vincent ona, Wall Street çalışanlarının Sun Tzu'dan alıntı yapmaya bayıldıklarını çünkü bunun onları pek havalı gösterdiğini düşündüklerini, oysa Lucy'nin Sun Tzu'nun metinlerini gerçekten okuyan ve işine adapte eden tek kişi olduğunu ve bunun da onu harbi havalı yaptığını söylemiş.

O konuşmayı hatırlayınca ağlamak istedim. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak kadınlar tuvaletine koştum. Kendimi kabinlerden birine kilitledim ve ince maskara izleri yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlayana dek hıçkırarak ağladım. İçeri geri dönmeden önce makyajımı tamamen temizlemek zorunda kaldım. Kırmızı gözlerimi ve bembeyaz yüzümü aynada inceledim. Rujumu tazeledikten sonra bile kırılgan ve kederli duruyordum.

Masama geri döndüğümde Sun Tzu takviminin artık Lucy'nin duvarında asılı olmadığını fark ettim. Lucy'ye ait son şeyi de alıp götürmüşlerdi. Sanki ondan geriye kalan tüm izler silinmişti.

Ofisten çıkıp Vincent'ın Lucy'nin şerefine organize ettiği anma gecesine katılmak üzere temiz havada tek başıma O'Dwyer's'a yürümek beni biraz olsun rahatlattı. Vincent, ahşap ağırlıklı dekore edilmiş İrlanda barının arka taraflarında iki uzun masa ayırtmıştı. Birkaç tabak atıştırmalık ve bir şişe viski ısmarladı. Şişeyi davete karşılık veren yaklaşık iki düzine kişinin shot bardaklarına bizzat pay etti.

Herkes geldiğinde "Lucy'nin şerefine," diye kadeh kaldırdı. Hepimiz bardaklarımızı havaya kaldırdık. "Hepimiz onu özleyeceğiz. Bu dünyada bulamadığı huzuru gittiği yerde bulması dileğiyle."

Kendi adıma her zaman Lucy'nin bu dünyada huzurlu olduğunu düşünmüştüm. Kendince. O yüzden de neden intihar ettiğine bir anlam veremiyordum. Birkaç ay önce, fabrikada çalışan ustabaşının intiharının ardından söyledikleri düşünülürse yaptığı iyice tuhafıma gitmişti. Bir insan neden kendini öldürür bir anlam veremediğini söylemişti. Oysa şimdi kendisi o noktaya varmış gibi duruyordu.

"Hayal aleminde dolanıyormuş gibi bir halin var, Sara." Jules'un yüzü içkiden kızarmıştı.

"Lucy'nin nasıl olup da bizim firmada işe başladığını düşünüyordum," diye salladım. "Tipik Stanhope adaylarından olduğu söylenemez."

"Onu bulup işe alan Vincent'tı," dedi Jules. "Lucy kriterlere uymadığı halde onu işe almak için ısrar etti. Zeka dışında, ki o konuda bütün standartları aştığı kesindi, aranan özelliklerin hiçbirine sahip değildi. Kimse Vincent'ın onu neden seçtiğini bilmiyordu. Kim bilir, belki de buraya ait olmamanın yarattığı stres Lucy'nin psikolojisine ağır geldi."

Vincent, Lucy'yi çok basit bir sebepten işe almıştı. Lucy çok zekiydi. Vincent ona kendisinden hiç beklenmeyecek kadar büyük bir adanmışlıkla akıl hocalığı yapmıştı. Programı ne kadar sıkışık olursa olsun her zaman Lucy ile buluşmak için zaman ayırırdı. Sylvie bir keresinde bana Lucy'nin Vincent için bir proje olduğunu, kendisini onun Pygmalion'u* olarak gördüğünü söylemişti. Sesi kıskançlık doluydu.

Jules masanın üzerinden bana doğru uzandı ve fısıldadı. "Vincent Lucy'yi işe alarak büyük bir riske girdi. Aldığı riske de değdi, şimdiye dek. Yönetici tayfasının basında çıkan haberlerden rahatsız olduğunu duydum. Ortalıkta, Lucy'nin çok

* Pygmalion, Yunan Mitolojisinde aşka olan inancından dolayı Afrodit'e benzer bir kadının heykelini yapıp, yaptığı heykele âşık olan heykeltıraştır. Afrodit daha sonra onun dileğini yerine getirerek bu heykeli gerçek bir kadına dönüştürür. (e.n.)

fazla çalıştığı için dayanamayarak kendini öldürdüğüne dair söylentiler dolanıyor. Bu tip bir tanıtım Vincent'ın kariyerine zarar verir. Şimdiye dek, yaptığı her şey firmada kabul görüyordu ama sanırım bu artık değişecek."

"Eminim firma Lucy'yi işe almakla ne kadar akıllıca bir iş yaptığının farkındadır," dedim. "Lucy'nin yaptığı işler sayesinde firma büyük kâr elde etti."

Jules sanki aynı fikirde değilmişçesine omuz silkti. "Firmadakilerin hafızası kısa sürelidir. Şu anda tek gördükleri çirkin başlıklar. Vincent açısından hoş bir durum değil."

Vincent'ın, Lucy'yi işe alarak riskli bir hareket yaptığını bildiğinden şüphem yoktu. Lucy kesinlikle tipik bir Stanhope çalışanı değildi. Çalışanlar firmanın yüzüydü ve bu da role uygun görünmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Firmaya senede on binden fazla iş başvurusu yapılıyordu dolayısıyla da hem zeki hem de iyi görünümlü adaylar bulmakta sıkıntı çekmiyorlardı. İnsan kaynakları departmanının çalışanlarından birinin de kabaca tabir ettiği gibi, Stanhope ne yardan ne de serden vazgeçmek zorundaydı her ikisine de sahip olabilirdi.

Buna karşılık, açık havada çok az zaman geçirdiği için Lucy'nin soluk bir teni vardı. Aşırı derecede miyop olduğu için epeyce kalın, bardak dibine benzer camları olan gözlükler takıyordu. Onu olduğundan on yaş daha yaşlı gösteren demode bir saç kesimi vardı. Hayatında bir kez olsun bir spor salonunda egzersiz yapmamıştı çünkü buna bir anlam veremiyordu. İnsan kaynaklarında çalışanların deyimiyle Lucy'nin imajı şirket kültürününkiyle bağdaşmıyordu.

İçkilerini ağırdan alarak yudumlayan Jules, Sam ve Sylvie'yi inceledim. Lucy neden onlardan bu kadar çok korkuyordu? Ara sıra beraber bir film izlediğimizi ya da geniş plak koleksiyonunu dinleyerek vakit geçirdiğimizi bilmelerini

neden istemiyordu? Arkadaşlığımız çok sıradandı aslında ama Lucy onların öğrenmesini istemiyordu. Zeki, beceriksiz, arkadaşsız şapşalı oynamaya kararlıydı.

Lucy'nin onları şaşırtmak konusunda söylediklerini hatırladım. "Zayıf ve beceriksiz görün ki kibirle dolsunlar," demişti. Buna hayatta kalma taktiği diyordu. O zamanlar paranoyaklık yaptığını düşünmüştüm. Masanın öbür ucunda birbirleriyle fısıldaşmalarını izlerken Lucy'nin belki de onlar hakkında bir şey bulmuş olabileceğine karar verdim.

"Lucy'nin günde sadece dört saat uykuyla yetindiğini biliyor muydun?" Sam düşüncelerimi böldü.

"Bu doğru," dedi Vincent. "Çoğu zaman sabahları onu hâlâ ofiste, en az bir akşam önceki kadar şevkle çalışırken bulurdum. Eve gidip biraz dinlenmesi için ısrar etmem gerekirdi."

Bir kez daha kadeh kaldırmayı teklif etti.

"Lucy sessiz ve düşüncelerini kendine saklayan bir insandı ama inanılmaz bir iş ahlakı vardı ve bugüne kadar birlikte çalıştığım insanlar arasında piyasanın nabzını en iyi tutabilen oydu." Duraksadı. "Onu bulabildiğimiz için şanslıydık. Sektörün en muhteşem hesap sihirbazının şerefine." Bardağını havaya kaldırdı ve diğerleri de ona katıldı.

"Onu nasıl buldun, Vincent?" diye sordu Sylvie. "Hiçbir zaman anlatmaya yanaşmadın."

Vincent iç geçirdi. "Onu okuldan mezun olduğu gün işe aldım. Lucy henüz matematik mastırının son senesindeydi. İşletme mastırı öğrencilerine iş imkanlarıyla alakalı bir konuşma yapıyordum."

Bahsettiği, Stanhope'un halkla ilişkiler departmanının işe alma sezonu öncesi firmanın şöhretini arttırmak üzere düzenlediği konuşmalardan biriydi.

Vincent, sunumunun ardından soru cevaplara geçildiğinde öğrencilerin hepsinin başlangıç maaşları ve staj imkanlarıyla ilgili sorular yağdırdığını anlattı. Hatta içlerinden biri firmanın yeni mezunları günde kaç saat çalıştırdığını bile sormuş. Bütün gelen soruların içinde sadece bir tanesi nispeten akıllıcaymış. Bütün sorular tükendiğinde amfinin arkalarından bir el havaya kalkmış.

"Haydi sor," diye seslenmiş Vincent. "Bu son soru olacak, işe geri dönmem lazım. Piyasalar asla uyumaz." Alçak sesle kıkırdamalar.

"Nash'in denge teorisi baz alındığında *Atlantik Maden Şirketi* ile *Batı Metalleri Holding*'in birleşmesinin çok mantıksız olduğunun farkında mısınız?" Çok genç birinin sesine benziyormuş. Herkes, üzerinde blucin ve koyu kırmızı bir yün kazak olan genç kıza bakmak için amfinin arka tarafına dönmüş. Kız gözlük takıyormuş ve saçlarını arkasına sıkıştırdığı kulakları hafifçe kepçeymiş. En arka sırada koridorun kenarında oturuyormuş.

"Sanırım herkes bu konuda yorum yapabilir," demiş Vincent. "Sen kendininkinden pek emin duruyorsun. Eğer şirketlerin birleşmesine karşıysan o zaman ne yapmalarını önerirsin?"

"Hiçbir şey önermiyorum," diye cevap vermiş genç kız şaşkınlıkla. "İki şirketin birleşip birleşmemesi beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Ama yine de birleşmezler ve *Atlantik Maden Şirketi Batı Metalleri* satın alırsa o zaman hesaplarıma göre hisse senetlerinin değeri yüzde on sekiz daha fazla artacaktır. Bu sayı iki yıl içerisinde neredeyse ikiye katlanır." Bütün salonu bir sessizlik kaplamış. "Elbette bunu halka açık finansal verilere dayanarak ve gelecekteki metal fiyatları ve talebine ilişkin belirli tahminlerden yola çıkarak söylüyorum. Belki teorimi çürütecek benim görmediğim başka

bilgiler olabilir." Genç kızın yorumlarını takiben salon yeniden bir sessizliğe gömülmüş ve bir süre sonra kafalar yeniden sahneye çevrilmiş ve ardından da hışırdayan kağıt sesleri duyulmuş.

"Yine başladı," diye fısıldamış biri. Salondan gülüşmeler yükselmiş.

"Belki sunumum bittikten sonra konuşabiliriz ve bana bu sonuca nasıl vardığını açıklayabilirsin?" diye önermiş Vincent.

Konuşması bittiğinde, ileride onları hatırlaması için ellerinden geldiğince Vincent'ı etkilemeye çalışan, gereğinden fazla hevesli yeni mezun adaylar etrafını sarmışlar. Bazıları üzerlerinde iletişim bilgileri yazılı kartvizitlerini Vincent'ın eline sıkıştırmışlar. Vincent bu kartvizitleri her zaman çöpe atıyormuş çünkü edindiği tecrübelere göre kartvizit dağıtan üniversite öğrencilerinin hepsi kendini beğenmiş, kibirli ve olur da işe alınırlarsa da potansiyel bir yük oluyorlarmış.

Evrak çantasını toplamış ve gözlerini salonda gezdirerek o son soruyu soran öğrenciyi aramış. Kız ilgisini çekmiş çünkü haftalar önce farklı seçenekleri yönetici ekibe sunarken kendisi de aynı sonuca varmış. Yöneticiler onun tavsiyelerine rağmen birleşme opsiyonunu seçmeyi tercih etmişler.

Lucy kalabalığın gerisinde, sırt çantası sol omuzuna asılı, ayakta durmuş kitap okuyormuş. Vincent ona yaklaşınca kitabın sırtında gümüş harflerle yazılı adını görmüş; Çehov'un Vanya Dayı'sı.

Lucy kafasını kitaptan kaldırarak Vincent'a bakmış. "O sonuca nasıl vardığımı mı bilmek istiyorsun?"

"Merak ediyorum," diye cevap vermiş Vincent.

"Anlaşma hakkında Wall Street Journal'da çıkan haberi okudum. Nash dengesini gerçek hayattan örneklerle sınıyordum. Bu anlaşmanın incelemeye değer bir örnek olduğunu düşündüm ve her iki şirketin de geçtiğimiz beş yıla dönük

yıllık faaliyet raporlarını buldum ve endüstri raporlarıyla karşılaştırdım, bir anlaşmanın nasıl kurgulandığını ve global metal fiyatlarını da dikkate alarak muhtemel hisse fiyatlarıyla ilgili çeşitli projeksiyonlarda bulundum. İsterseniz size hesaplamalarımı gösterebilirim ve sayıları beraber hızlıca gözden geçirebiliriz."

"Maalesef şu anda vaktim yok," demiş Vincent. "Mezun olacağın zaman gel ve beni bul. O zaman konuşuruz."

"İki hafta sonra mezun oluyorum," diye karşılık vermiş Lucy.

"O zaman iki hafta sonra gel ve beni bul," demiş Vincent Lucy'ye kartvizitini uzatarak. O etkinlikte verdiği tek kartvizit oymuş.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Vincent tıpkı yere kapaklanmış bir dev gibi mermer zeminde yüzüstü yatıyordu. Sylvie karanlıkta ona doğru emekledi. Kolunu yakaladı ve bileğini bulana kadar yoklayarak elini aşağı indirdi. Nabzı sabit atıyordu.

"Yaşıyor."

Gözlerini boşluğa dikmiş hiç kıpırdamadan yatan Sam. Sylvie'nin sesindeki rahatlamayı duydu. Her gözünü kırptığında acaba öldüm mü diye düşünüyordu. Gözlerini açık tutması veya kapaması arasında bir fark olmuyordu. Her şey simsiyahtı.

Hareket etmeye korkuyordu. Omzunun garip bir açıda durduğunun farkındaydı. Kolunu kıpırdattı ve bir anda bütün vücuduna öylesine korkunç bir acı yayıldı ki anında bayıldı.

Sylvie güçlükle yerden kalktı. Asansörün çelik kapılarının yerini bulabilmek için ellerini duvarlarda gezdirdi. Kontrol panelini buldu ve en alttaki acil durum düğmesine defalarca bastı. Hiçbir şey olmadı. Düğme sanki hiçbir yere bağlı değilmişçesine boşa basıyordu.

Düğmeye defalarca bastıktan sonra hâlâ cevap alamayınca avuçlarıyla metal kapılara vurmaya başladı. "Yardım edin bize! Kapalı kaldık! İmdat!" diye bağırdı. Avuçlarını çelik kapılara o kadar sinirle vuruyordu ki asansörün içi metal bir perküsyon aletinden çıkan seslere benzer yankılarla doldu. "Biri bize yardım etsin! Bir ambulansa ihtiyacımız var!"

"Kimse seni duyamaz," dedi Jules. "Kapıları iki yana kaydırarak açmama yardım et, belki asansör boşluğuna doğru bağırırsak birileri sesimizi duyar."

Her biri kapılardan birini tuttu ve çekerek açmaya çalıştı ama bu iş tahmin ettiklerinden çok daha zordu. Kapılar birbirine adeta yapıştırılmış gibiydi. Sylvie ellerini kapıların birleştiği yerdeki oyuğa yerleştirdi. Kapıları açmaya öylesine büyük bir eforla çabaladı ki yüzü buruştu. Gücünü son zerresine kadar kullanarak kapıları bir arada tutan vakumu biraz olsun gevşetmeyi başardı. Ayağını ufacık aralıktan sokarak sağa sola oynattı. Jules'la beraber vücutlarının tüm ağırlığını kapıları birbirinden ayırmaya harcadılar. Kapıları aralamayı başardıklarında rüzgarlı asansör boşluğundan içeri bir soğuk hava dalgası doldu.

"İmdat!" diye bağırdı Sylvie delikten asansör boşluğuna doğru. "Bize yardım edin!" Tek duyabildikleri Sylvie'nin sesinin yankısıydı. İnce ve acınası duyuluyordu.

Jules telefonunun fenerini delikten dışarı tuttu. Asansörün dış kapısının hatlarını görmeyi umuyordu. Belki onları da zorlayarak açabilirler ve hangi katta sıkışıp kaldılarsa o kata ayak basabilirlerdi. Dış kapıların olması gereken yerde görebildiği tek şey betondu.

"Kesin bizi kurtarmak için birilerini yollamışlardır," dedi Jules. Hissettiğinden daha emin konuşmuştu.

"Bizi kurtarmaya gelen birilerini duyabiliyor musun?" diye patladı Sylvie. "Çünkü ben duymuyorum. Kahrolası bir ses bile duymuyorum."

Beraber kulak kabartabilmeleri için sustu. Duyabildikleri tek ses sıcak hava üflerken vantilatörün çıkardığı vızıltı ve asansörü tutan çelik kabloların uğultusuydu. Pek de güven verici olduğu söylenemezdi.

Jules "Onları dava edeceğim. Bu boktan firar odasının sahibi her kimse onu dava edeceğim. Bizi buraya yolladığı için Stanhope'u dava edeceğim. Bu binanın sahiplerini dava edeceğim. Donlarına kadar, neleri varsa alacağım," diye bağırarak atıp tutmaya başladı.

"Aptallaşma."

Jules aniden sustu. Konuşan Vincent'tı. Ayılmıştı.

"İyi misin, Vincent?" diye sordu Sylvie nasıl olduğunu kontrol etmek için yanına çömelerek. "Bir yerin kırıldı mı?"

"Sadece kafam," diye espri yaptı Vincent bitkin bir sesle. Doğrularak oturdu ve kafasının arkasını ovdu. "Jules hayatında bir kez olsun fırsatçılığı bırak. Boş tehditlerle hiçbir yere varamayız. Hep beraber bütün dikkatimizi buradan çıkmaya vermeye ne dersiniz?"

Vincent tırabzanı kavradı ve kendini yukarı çekerek ayağa kalktı. Doğrulmak için harcadığı fiziksel efor yüzünden elleri titriyordu. Ayağa kalkmayı başardığında ani bir baş dönmesiyle sarsıldı. Zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Dik durabilmek için tüm gücünü kullanması gerekti.

Karanlık olduğu için minnettardı. Diğerlerinin onun bu halini, tıpkı bir bebek kadar güçsüz olduğunu görmesini istemiyordu. Ellerini şakaklarına götürdü. Başı feci şekilde ağrıyordu.

"Asansör düşmeye başlamadan önce beliren ipucu. Tanıdık geliyor." Vincent güçlükle nefes alıyordu.

"Bana çağrışım yapmadı," dedi Sylvie. Jules başını kaldırarak hâlâ ekranda duran kelimelere baktı. "Planlarınız gece kadar karanlık ve aşılmaz olsun ve hareket ettiğinizde bir yıldırım gibi düşün."

"Ben de daha önce hiç duymadım bu sözü," dedi Jules.

"Ben duyduğuma eminim," dedi Vincent düşünmesini bariz bir şekilde imkansız hale getiren zonklamayı durdurabilmek ümidiyle elini yeniden şakağına götürerek. "Hiçbiriniz bu alıntının kaynağını hakkında bir fikri yok mu?"

"Ne fark eder ki? Bu firar odasında bir sorun olduğu çok bariz ortada," dedi Jules. "Bir başka aptal bilmecenin cevabını bulmak buradan çıkmamıza yardımcı olmayacak."

"Fark eder," diye cevapladı Vincent. Nedenini bilmiyordu ama fark edeceğini biliyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

SARA HALL

Lucy'nin ölümünden üç gün sonra bir polis memuru ve bir yas danışmanı intihar notunu Cathy'ye getirdiler. Onu teselli edebilmek için yanlarında açmasını ve okumasını beklediler.

Cathy onlara kahve ikram etti. Nazikçe reddettiler. Bir süre daha oyalandılar, kanepenin ucuna ilişerek havadan sudan konuştular. Cathy mektubu avcunun içinde öyle bir sıktı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. Oturma odasının penceresinden onların arabaya binerek yoğun iş çıkışı trafiğine karışmalarını izlerken bile zarfı açmaya yeltenmedi.

Gözden kaybolduklarında Cathy açılmamış zarfı yatak odasındaki rafta duran kitaplardan birinin içine koydu. Bir yanı hâlâ, eğer notu okumazsa tüm bunların hiç yaşanmamış olacağını umuyordu. Kızı belki de hâlâ kapıdan içeri girebilir ve bütün her şeyin nasıl kocaman bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu açıklayabilirdi.

Cathy notu üç gün sonra, uykusuz geçen bir başka gecenin ardından, şafaktan az önce açtı. İnsomnianın sebep olduğu sis perdesinin ardında, Lucy'nin son sözlerini okumadan asla rahat uyuyamayacağını anlamıştı.

Yataktan çıktı ve gecenin griliğinde el yordamıyla kitaplığına ulaştı. Zarfı *Büyük Satranç Ustalarının Sırları* isimli bir kitabın arasına koymuştu. Kitap, Lucy'e dokuzuncu yaş doğum gününde verdiği bir hediyeydi.

Cathy yatağının ucuna oturarak zarfı açtı. İçindeki kağıt büyük bir özenle kusursuz bir şekilde katlanmıştı. Notu okuyan ilk kişi o değildi, polis mektubu açtıklarını ve soruşturmaları için bir kopyasını aldıklarını söylemişti. Lucy'nin son sözlerini ondan önce başkalarının okuduğunu düşünerek ürperdi.

Güçlükle yutkunarak kağıdı açtı. Elleri titriyordu. Lucy'nin çok iyi tanıdığı sıkışık el yazısı gözlerinden süzülen yaşların ardında bulanıklaştı. Göz yaşlarını üzerindeki polyester geceliğin koluna sildi. Mektubu göğsüne bastırarak yatağının üzerine kıvrıldı. Yalnız ve çaresiz hissediyordu. Komşusunun çatısındaki çamaşır ipinin üzerinden güneş doğmaya başlamıştı.

Aynı gün ilerleyen saatlerde, uzun uzun düşündükten sonra, Vincent'ı aradı ve ertesi sabah onunla buluşmak istediğini söyledi. Sormak istediği bir şey vardı.

Vincent şehir merkezinde Cathy'nin çalıştığı gözlükçünün yakınlarındaki bir kafede buluşmayı önerdi. Tanıdığım Vincent bu steril, yemekhane tarzı kafeyi bilerek, Cathy'nin olay çıkarmasını engellemek için seçmişti çünkü kadının ne istediği ya da ne kadar duygusallaşacağı konusunda bir fikri yoktu.

Olaysız geçen bir hafta Lucy'nin intihar haberinin medyanın gündeminde kalmasına sebep olmuştu. Gazetenin birinde, bankacıların *gerçek* hayatlarını, genç yaşta ölmelerine sebep olan, üzerlerindeki baskıyı ve uzun mesai saatlerini ifşa ettiğini iddia eden bir haber yazısı yayınlamıştı. Stanhope bu durumdan hoşnut değildi. En iyi zamanlarında dahi göz önünde olmaktan nefret ederdi ama markasının ayrıcalıklı kaşesinin değerini ucuzlatan gereksiz magazin haberlerinden özellikle nefret ediyordu. Jules'un tahmin ettiği gibi Lucy'nin ölümünün ardından firmada Vincent'a karşı olan

birtakım insanlar türemişti. Lucy'yi işe alan oydu. Akıl hocasıydı. Ölümünün sonuçlarının ve bu sonuçların Stanhope'un özenle oluşturduğu imaja verdiği zararların sorumluluğunu da onun üstlenmesi gerekirdi.

Öte yandan Cathy'ye kalırsa firma çalışanları arasında Lucy'nin ölümünün ardından ona yardım eden, insan gibi davranan tek kişi Vincent'tı. Onun dışında Stanhope'tan Cathy ile temasa geçen tek kişi, Lucy'nin hayat sigortasıyla ilgili konuşmak için arayan ve koyacak bir yerleri olmadığı için bir an evvel gelip Lucy'nin eşyalarını ofisten alması için ona baskı yapan düşüncesiz bir personel müdürüydü.

"Benimle burada buluştuğun için teşekkür ederim." Cathy Vincent'ın karşısına oturduğunda gözle görülür biçimde gergindi. Vincent'ın buz gibi ifadesi ve çakmak çakmak gözleri bazen ürkütücü olabiliyordu. Cathy ellilerinin sonlarındaydı, koyu kıvırcık saçları ve parlak mor plastik çerçeveli gözlükleri vardı. "Sana ters bir yer olduğunu biliyorum ve çok meşgul olmalısın," dedi geveleğini fark edince kızararak.

Vincent onu "Yardım edebilmek için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım," diye teselli etti. "Anlat lütfen nasılsın?" Gözleri endişe doluydu.

"Her gün, ileriyi düşünmeden sadece o günü atlatmaya çalışıyorum," diye karşılık verdi Cathy. "Kulağa çok klişe geliyor ama başka türlü hayatıma nasıl devam edebilirim bilmiyorum. Tıpkı bir ayağını diğerinin önüne koymak gibi. Bir zaman sonra yürüdüğünü fark ediyorsun ama nasıl o kadar uzağa gitmeyi başardığını sen de bilmiyorsun ve nereye gittiğinden de tam olarak emin değilsin. Şu anda böyle hissediyorum."

Vincent sadece "Üzgünüm," dedi ama sesindeki empati duyuluyordu. Siparişlerini almak üzere yanlarına bir garson

geldi. Vincent kahve ısmarladı. Cathy double espresso istedi. Bu aralar kafein adeta koltuk değnekleri gibiydi.

"Keşke Lucy'nin zor bir dönemden geçtiğini bilseydim," dedi Vincent garson kız yanlarından ayrılınca. "Ona yardım edebilmek için elimden geleni yapardım."

"Lucy öldüğü günden bir gün önce beni ziyarete geldi. Eve girdiğinde fön makinasıyla saçlarımı kurutuyordum. Bir hayır kurumunun mağazasına bağışlamak istediği kıyafetleri ve diğer eşyaları bıraktı ve gitti," dedi Cathy . "Onu görmek için son şansımdı ve benim tek derdim saçlarımı yapmaktı."

"Kendini suçlayamazsın, Cathy. Bilmiyordun. Hiçbirimiz bilmiyorduk." Yan tarafa servis yapan garsonun masaya yerleştirdiği çatal bıçakların gürültüsü Vincent'ın sesini bastırıyordu. "Anladığım kadarıyla Lucy geride bir intihar mektubu bırakmış. Nasıl bir ruh hali içinde olduğuna dair bir ipucu var mıydı mektupta? Lucy depresyonda mıydı? Onu endişelendiren bir şey mi vardı?"

"Kendin bakabilirsin. Mektup yanımda." Cathy mektubu çantasından çıkardı ve Vincent'a uzattı.

Annem lütfen beni affet. Senin bir suçun yok. Sen bir insanın hayal edebileceği en mükemmel anneydin. Uyum sağlamak için her zaman mücadele etmem gerekti ve artık uğraşmaktan yoruldum. Ayrılma vaktim geldi. Asla yeteri kadar söyleyemedim ama seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni çok seven kızın, Lucy.

"Sana garip gelmedi mi?" diye sordu Cathy, Vincent notu okumayı bitirdiğinde.

"Hangi anlamda?"

"Lucy hiçbir zaman sevgisini çok gösteren biri olmadı. "Seni Seviyorum" tarzı kelimeler kullanmadı. Beni sevdiğini her zaman biliyordum ama asla o kelimeyi söylemedi. Bana

yıllardır "anne" diye hitap etmez, sadece "Cathy" derdi. Ve asla uyum sağlamak gibi bir derdi de olmadı. Bana bir keresinde bu dünyada öğrenecek o kadar çok ilginç şey var ki başka insanların ne düşündüğünün hiçbir önemi yok demişti."

"Başkaları tarafından kabul edilmeyi bu kadar çok istediğini asla fark etmemiştim," dedi Vincent, hâlâ okuduklarını düşünürken.

"Ben de onu diyorum ya," dedi Cathy hafifçe sesini yükselterek. "Uyum sağlayıp sağlamamak Lucy'nin umurunda bile değildi. Notun garip olan tarafı da bu ya. İçindeki her şey yanlış. Lucy'nin duygusallıkla hiç işi olmazdı. Zihni o şekilde çalışmıyordu. İnan bana, ben onun annesiyim."

"Bu notu onun yazmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Vincent, biraz kuşkulu bir tonda.

"Lucy'nin el yazısı. Bu notu kesinlikle o yazdı," dedi Cathy. "Sadece kullandığı dil ... Bunlar onun kelimeleri değil. Sanki biri-bu kulağa çılgınca gelecek- bir başkası bu notu ona dikte etmiş gibi hissediyorum. Bu mektubu kendi iradesiyle yazdığına inanmıyorum."

Vincent Cathy'nin iddiasını sindirmeye çalışırken hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki gizemli ifadeden, Cathy'nin söylediklerinin kızının ölümünü hâlâ kabullenemeyen acılı bir annenin lafları olduğunu mu yoksa söylediklerinde bir doğruluk payı olabileceğini mi düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Polise bu endişenden bahsettin mi?" diye sordu Vincent nihayet. Kaşığını aldı ve Cathy'nin cevabını beklerken kahvesini karıştırdı.

"Notu ilk defa dün okudum. Anında polisi aradım. Onlara notun fazlasıyla duygusal olduğunu söyledim, Lucy'nin asla o biçimde iletişim kurmadığını. O tip cümleler yazmanın Lucy'nin karakterine aykırı olduğunu. Kulağa doğru gelmediğini."

"Ne dediler?"

"İntihar mektubu yazarken insanların bazen duygusallaştığını söylediler," diye cevap verdi.

"Belki de sebebi buydu," dedi Vincent bakışlarını Cathy'den ayırmadan.

"Belki de." Omuz silkti, pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Lucy iş yerinde onu huzursuz eden bir şeyler olduğundan bahsetti mi sana hiç? Ölmeden önce neler yaşadığını bilmem gerekiyor, çünkü bütün bunlar çok saçma." Omuzları derinden yükselen hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Buna bir anlam verebilmeliyim. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım başaramıyorum."

Vincent bir bardağa su doldurdu, Cathy'ye uzattı ve içişini izledi. Ancak o biraz sakinleştikten sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Lucy'nin akıl hocasıydım ve düzenli sohbet ediyorduk ama her zaman sadece iş hakkında. Asla kişisel konulara girmiyorduk. Bu olaydan önceki haftalarda seyahatteydim. Lucy ile iletişim kurduğum yegâne anlar ekip olarak yaptığımız telekonferanslardı. Birinin ruh halini anlayabilmek için en uygun ortam olduğu söylenemez ama herhangi bir sorun olduğuna dair en ufak bir şey hissetmedim."

"Peki ya ofisten başka biri? Konuştuğu başka biri var mıydı?"

"Lucy dertlerini kendine saklardı," demekle yetindi Vincent.

"Başka hiç kimse yok muydu gerçekten?" Vincent'ın laflarının ağırlığının altında Cathy'nin sesi çatlamıştı. Kızı hayatı boyunca arkadaş edinmek konusunda güçlük çekmişti. Belki de bu yüzden kendini öldürmüştü. "Lucy'nin iş yerinde tek bir arkadaşı bile yok muydu?"

"Benim bildiğim yoktu," diye geçiştirdi Vincent. Saatine baktı. Cathy buluşmanın sonuna yaklaştıklarını anladı. "Sana yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye sordu Vincent.

"Belki bir şey daha," dedi Cathy. "Stanhope'un insan kaynakları bölümünden biri arayarak Lucy'nin kişisel eşyalarını ofisten almamı isteyen bir mesaj bırakmış."

"Sana yollatırım," dedi Vincent.

"Çok makbule geçer. Yarın eşyalarını toplamak üzere Lucy'nin dairesine gideceğim. Eğer eşyaları oraya gönderebilirsen nakliyecilerin alması için kutularım," dedi. "Ev sahibi çoktan yeni bir kiracı bulmuş bile, dolayısıyla bu haftanın sonuna kadar daireyi boşaltmam gerekiyor."

"Sana yardımcı olması için bir taşınma şirketi ayarlayabilirim," dedi Vincent. "O daireye ayak basmak istemezsen ..."

"Hayır," Cathy iç çekti. "Bir noktada Lucy'nin eşyalarını benim gözden geçirmem gerekecek. Bu işi bir an evvel yapıp hayatıma devam etsem iyi olur. Toplanma işini halledebilmek için yarın bütün gün işten izin aldım." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Doğrusunu istersen, oraya gideceğim için biraz gerginim. O olaydan sonra ilk gidişim olacak."

"Yalnız gitmemelisin," dedi Vincent. "Lucy'nin iş arkadaşlarından biri ihtiyaç olursa yardım etmeyi teklif etmişti, eminim yarın birkaç saatliğine uğrayabilir. Lucy'nin kişisel eşyalarını da onunla yollarım."

"Çok naziksin," diye cevap verdi Lucy. "Adı ne?"

"Sara," diye karşılık verdi Vincent. "Sara Hall. Yarın öğlene doğru gelir."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Vincent'ın kulaklarındaki zonklamayla karışık uğultu bir başka sesle karıştı. Acıyla dolu bir inlemeyle. Vincent yerde sürünerek sese doğru ilerledi. Ses Sam'den geliyordu. Sam tıpkı yaralı bir köpek gibi sessizce inliyordu.

"Sam," diye karanlığa doğru seslendi Vincent. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," dedi Sam sıktığı dişlerinin arasından. "Bir yerde bir kırık var sanırım."

Vincent'ın ordudan kalma içgüdüleri devreye girdi. Adrenalin patlaması kendi yaralarını unutturmuştu. Yavaşça ellerini Sam'in vücudunda gezdirdi, karanlıkta onu tecrübeli bir savaş doktoru gibi son derece becerikli hareketlerle muayene etti. Sıra omzuna geldiğinde Sam irkildi. Yerinden çıktığını anlamak için Vincent'ın omzu görmesine gerek yoktu.

Vincent'ı Sam'in omzundan daha çok endişelendiren onun her an bir şoka girme olasılığıydı. Nabzı çok yavaşlamıştı. Derisi nemliydi ve nefesi bitkin ve sığdı.

"Omzun çıkmış. Abartılacak bir şey değil," diye açıkladı Vincent. Yüzündeki düşünceli ifade umursamaz ses tonunu yalanlıyordu. Vincent'ın Sam'i sakinleştirmesi gerekiyordu ki değerleri normale dönsün.

"Sen geri taka ..." Sam aniden saplanan acının etkisiyle sustu.

"Evet." Vincent diğerlerine döndü. "Aranızda yanında herhangi bir hap veya ağrı kesici olan var mı? Ne olduğu umurumda değil. Kimseyi yargılamıyorum."

"Benim cüzdanımda biraz Oxy var," dedi Sam güçlükle. "Arka cebimde."

Vincent son derece dikkatli hareketlerle Sam'in arka cebinden cüzdanı çıkardı. İçinde Kim'in, kucağında ikizlerle bir fotoğrafı vardı. Üçünün de lepiska saçları ve üzerlerinde soluk renklerde, keten yazlık elbiseler vardı. Vincent bozuk para gözünde içinde yeşil haplar olan ufacık kilitli bir torba buldu. Torbada en az bir düzine tablet vardı.

İki tane Oxycodone'u Sam'in ağzına koydu ve tükürüğü ile yutmasını söyledi. Bu miktarın içinde muhtemelen bir ampütasyonu gerçekleştirmeye yetecek kadar morfin olduğunu hesaplamıştı. Sam'in yanına oturdu ve ilacın etkisini göstermesini bekledi. Diğerlerinin yardımına ihtiyacı vardı. Hiçbir tıbbi alet olmadan karanlıkta Sam'in omzunu yerine oturtmak kolay olmayacaktı.

Ne yaptığını görebilmek için telefonunu ışığından faydalanabileceği şekilde asansörün duvarına dayadı. Az önce Jules'un aynaya tekme attığı noktada zeminde kırık cam parçaları vardı. Cam kırıklarını ayağıyla kenara itti ve yere Sam'in yanına oturdu.

"Jules, vücudunu hareket ettirmesine engel olmak için Sam'in ayaklarını sıkıca tutmanı istiyorum. Kolunu hızla çekebilmem gerekiyor," diye emretti. Sylvie'ye döndü. "Sylvie, Sam'in sağlam kolunu tut ve başının altını destekle. Kafasını yere vurmasını ve kendini daha beter yaralamasını istemiyorum. Siz ikiniz benim için bunu yapabilir misiniz?"

"Evet," dedi ikisi de aynı anda.

"İyi."

Vincent, Sam'in gözleri kısa bir süre sonra, uykulu bir şekilde kapanana kadar bekledi. Zamanı gelmişti. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katladı. Sam'in kolunu belli bir açıya getirdi ve bileğinden nazikçe kavradı.

Sam Oxy'nin etkisinde olmasına rağmen Vincent işleme başladığında irkildi. Vincent onun boğuk inlemelerine aldırış etmeden kesintisiz bir hareketle kolunu çevirdi. Oxy buldukları için şükrediyordu. O olmasaydı Sam acıdan kıvranıyor olurdu.

Harcadığı efor yüzünden kendi kolu ağrımaya başlayana kadar Sam'in kolunu döndürmeye devam etti. Hafif bir kıtırtı duyulana dek dakikalarca hiç ara vermedi. Sam'in kol kemiğinin başı yeniden yuvasına girmişti.

Vincent Sam'i bir kez daha muayene etti. Kolunun üst kısmına elledığinde Sam irkildi. Şişmişti. Muhtemelen humerus kemiği kırılmıştı. Vincent bunun bazen omuz çıkmalarıyla eş zamanlı olabileceğini biliyordu. Gömleğinin altına giydiği tişörtünü çıkardı ve şeritler halinde parçalayarak Sam'in kolunu hareketsiz tutmasına yardım edecek bir askı yapabilmek için uçlarını birleştirdi.

İşi bittiğinde paltosunu sıcağa rağmen tir tir titreyen Sam'in üzerine örttü. Ayaklarını kaldırarak düşmesin diye duvara dayadığı evrak çantasının üstüne yerleştirdi. Bir diğer katlanmış ceketi de biraz yukarıda tutabilmesi için yaralı kolunun altına koydu.

"Sanırım artık biraz olsun rahat eder." Vincent'ın sesi hissettiğinden daha kendinden emin çıkmıştı. Sam'in hayati fonksiyonları normale dönse dahi bir kanama ya da herhangi başka bir komplikasyon ihtimaline karşı röntgeninin çekilmesi ve bir doktor tarafından kontrol edilmesi gerekiyordu. Şimdilik Sam'in ağrısı kontrol altındaydı ve derin bir uykudaydı. Bu da hiç yoktan iyiydi.

Vincent'ın derisi terden yapış yapış olmuştu. Tavandan asansöre yayılan sıcaklık tahammül edilemez bir hal almıştı. Gömleğini geri giymedi, göğsünü çıplak bırakmayı tercih etti. Böylesi daha serindi.

"Anlaşılan bu kahrolası yerde çalışan tek şey ısıtma sistemi," diye söylendi.

Aslında o da dayanılmaz acılar içindeydi. Başının ön tarafına bıçak gibi ağrılar saplanıyordu. Eğer bir puan vermesi gerekirse, ona kadar bir skalada muhtemelen yedi şiddetindeydiler. Ağrısını biraz olsun yatıştırmak için bir Oxy de kendisi içmek isterdi gerçi ama bir beyin sarsıntısı geçirdiğine oldukça emindi. Eğer öyleyse uyanık kalması daha iyiydi. Kafatasının içindeki zonklamayı yatıştırmak için elleriyle başını iki yandan kavradı.

Kendini biraz daha iyi hissettiğinde kafasını kaldırdı ve optik bir illüzyon gibi görünmeye başlayana kadar ekranda bir büyüyüp bir küçülen kırmızı harfleri izledi. "Planlarınız gece kadar karanlık ve aşılmaz olsun ve hareket ettiğinizde bir yıldırım gibi düşün," diye mırıldandı. Kelimeler beyaz ekranda titreşiyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

Ölen kızının dairesini boşaltırken Cathy'ye yardım etmek için Vincent'ın neden beni seçtiğini tam olarak asla öğrenemedim, ama bir tahminim vardı. Belki ekibin en acemi üyesi olduğum için. Belki de ne kadar üzgün olduğumu hissetmişti. Hâlâ olayın etkisinden kurtulamadığım her halimden belliydi.

Vincent'ın Lucy ile arkadaş olduğumuzdan haberi yoktu. İki meslektaşın mesai sonrası biraz nefes almak için bir araya gelmesi kadar sıradan bir şeyi bir sır gibi saklamak konusunda Lucy'nin neden bu kadar ısrar ettiğini asla anlamamıştım ama onun bu konudaki paranoyasına her zaman saygı duymuştum. Pek çok antika huyundan biri olduğunu varsaymıştım.

Ölümünün ardından arkadaşlığımızı ilan etme fikriyse beni rahatsız etti. Sanki fırsatçılık gibi geldi. Dikkat çekmeye çalışmak gibi. Hayattayken Lucy'nin yüzüne dahi bakmayan ama arkasından en iyi arkadaşı ve destekçisi olduklarını iddia eden iş arkadaşlarıyla aynı kategoride anılmak istemedim. Jules, Sam ve Sylvie yıllarca kendilerine özgü kötücül yöntemleriyle Lucy'ye acımasızca davrandıktan sonra tam da bunu yapmışlardı çünkü.

Lucy'nin ölümünden yaklaşık bir hafta sonra Vincent beni ofisine çağırdı. Daveti alışılmadık ve beklenmedikti. İyiye alamet olamazdı. Pozisyonum gereği günlük işler söz

konusu olduğunda genelde Sam veya Jules ile muhatap oluyordum ya da benimle konuşmaya tenezzül ederse Sylvie ile Vincent ile direkt konuşanlar onlardı.

Ofisine çekinerek ve endişeli girdim. Kovulduğumu söylemek için beni yanına çağırmış olmasından korkuyordum. Yeni mezunların yaklaşık yüzde otuzu ilk seneyi atlatamıyordu ve benim o mihenk taşına ulaşmama çok az kalmıştı. Çoğu birkaç ay içinde ortalıktan yok olurdu. Ya peşinen kovulurlardı ya da performans değerlendirmesi sonucunda kendilerini kapıda bulurlardı. Bazen de ikramiye zamanı es geçilirlerdi ki bu da onlara kapıyı göstermenin nazik bir yoluydu.

"Sara," dedi Vincent son derece resmi, kemik çerçeveli okuma gözlüklerini bir dosya yığınının üzerine atarak. Masasının karşısındaki konuk koltuğuna oturdum. Kendimi kötü habere hazırladım. Arkasına yaslandı ve masasının diğer tarafından beni süzdü. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette," dedim rahat bir nefes alarak. "Ne istersen, Vincent."

Bunu söylerken samimiydim. Beni işe almamış olsaydı muhtemelen hâlâ Rob Roy'da garsonluk yapıyor olacağımın kesinlikle farkındaydım. O da bunu biliyordu, hissediyordum. Bazen beni sırf bu yüzden seçtiğini düşünürdüm -muhtemelen kendimi borçlu hissedeceğimi ve bu yüzden de sonsuza dek ona sadık kalacağımı düşünmek hoşuna gidiyordu. Güçlü adamlar imparatorluklarını bu şekilde inşa ederlerdi.

"Lucy'nin ofiste kalan kişisel eşyalarını yarın eski dairesine yollayacağıma söz verdim. Annesi, Cathy, nakliyeciler için eşyaları paketleyecek," dedi Vincent. "Bunun onun için ne kadar travmatik olabileceğini tahmin ediyorum, Lucy o dairede öldü. Ona yardım eder misin? Belki ihtiyaç duyarsa omzunda ağlayabilir? Yardım edecek başka hiç kimsesi yok ... birbirlerinden başka kimseleri yoktu."

Vincent boğazını temizledi. "Bunu benim için kişisel bir iyilik olarak düşün. Yapmak zorunda değilsin. Görev tanımınla alakası olmayan bir iş. Elbette toplanmasına yardımcı olması için bir taşınma şirketi de ayarlayabiliriz ama Cathy'nin asıl ihtiyaç duyduğu yardımın bu tür bir yardım olduğunu zannetmiyorum. Onun manevi desteğe ihtiyacı var."

"Seve seve giderim," diyerek rahatlattım onu. "Saat kaçta orada olmam gerekiyor?"

"Yarın sabah saat onda bir şoför Lucy'nin kişisel eşyalarını ofisten alacak. Yolda senin oturduğun binaya uğramasını sağlarım. Teşekkür ederim." Bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi. Konuşma sona ermişti. Kapıya yöneldim.

"Ha, bir şey daha Sara," dedi tam ben dışarı çıkmak üzereyken. Arkamı döndüm, bir elimle ofis kapısını açık tutarak konuşmasını bekledim.

"Eğer Lucy'nin dairesinde firmaya ait bir evrak ya da dosya görürsen lütfen mutlaka ofise geri getir. Gizli bilgilerin ortalıkta dolaşmasını istemeyiz." Vincent'ın bakışları ekranındaydı. Konuşurken yüzüme bakmamıştı.

"Elbette," dedim kapıyı kapatmadan önce.

Bir sonraki sabah üzerimde bir blucin ve ekoseli bir gömlek, kucağımda içinde Lucy'nin Stanhope'daki masasından toplanan özel eşyaların olduğu kutu, Lucy'nin dairesine vardım. Dairenin kapısı aralıktı. İterek açtım. Lucy'nin annesi avuçlarının arasında dumanı tüten bir fincan kahve, köşedeki bir kanepenin üzerinde hiç kıpırdamadan oturuyordu. Müzelerdeki mumdan heykellere benziyordu. Gözleri boş bakıyordu. Ve bir nevi kırgın.

Belli ki henüz eşyaları toplamaya başlamamıştı. Taşınma şirketinden gelen birleştirilmemiş kutuları bir yığın halinde

apartmanın merdiven sahanlığında görmüştüm. Onları bir arada tutan sicimi dahi kesmemişti.

Eşikte durduğumu görünce "Sen kimsin?" diye sordu donuk bir sesle.

"Vincent rica etti uğramamı," dedim kendimi tanıtmak amacıyla. "İsmim Sara. Lucy ile iş arkadaşıydık. Başınız sağ olsun."

Cathy karşılık vermek yerine başını hafifçe öne eğdiği sırada taşıdığım büyük kutuyu fark etti. "Kutuyu şuraya bırakabilirsin." Yemek masasının yanındaki bir halının üzerini işaret etmişti.

"Teşekkür ederim, Sara. Buraya kadar gelmen çok büyük bir incelik," dedi ben kutuyu bırakınca. "Gitmeden önce sana bir kahve yapmamı ister misin?"

"Hiç uğraşmayın teşekkür ederim. Az önce içtim. Ayrıca buraya sadece Lucy'nin eşyalarını getirmeye gelmedim, toplanmanıza yardım etmek için buradayım. Elbette sadece sizin için de uygunsa."

"Çok naziksin ama eminim yapacak daha önemli işlerin vardır?"

"Aslına bakarsanız yok," diye karşılık verdim. İşin doğrusu ertesi güne kadar kırk sayfalık bir rapor bitirmem gerekiyordu. Ama şu anda Cathy'ye yardım etmekten daha önemli hiçbir şey olamazdı. "Nereden başlamamı istersin?"

"Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum." Cathy konuşurken zorlanıyordu, şaşkındı. "Çok son ana bıraktım. Eşyaları toplamaya günler önce başlamalıydım ama polisin kapının önüne çektiği bantlar hâlâ duruyordu ve içeri girmeme izin vermediler ..." Sesi gittikçe alçaldı, sonra da sustu. Yere, buruşturulup atılmış polis bantlarının durduğu

noktaya baktı. "Polis nihayet içeri girmeme izin verdiğinde de otopsi raporu ve cenaze işleri ile meşguldüm."

Lucy sadece ailesinin katıldığı bir cenaze töreni ile uğurlanmıştı. Ondan geriye kalanlar yakılmıştı. Vincent törene gitmişti ama firmadan başka kimse davetli değildi.

"Yapılması gereken onca şey hakkında daha önce hiç kafa yormuyorsun ... yani bir insan ..." O kelimeyi dile getirmeye yüreği el vermedi. "Bir saat önce geldim. Duygusallaşmadan eşyaları toplamaya kararlıydım," dedi Cathy. "Ev sahibi daireyi hafta sonuna kadar boşaltmamı istiyor. İçeri girdiğimde nereden başlamam gerektiğini bilemedim. Ve işte o zaman fark ettim."

"Neyi fark ettin?"

"Lucy'nin eşyalarının karıştırılmış olduğunu."

"Polis büyük ihtimalle bütün evi aramıştır," dedim banyonun kapısında hâlâ duran polis bandını başımla işaret ederek.

"Onlara sordum," dedi Cathy. "Lucy'nin dolabının içine bakmadıklarını söylediler. "Adli tıp ekibinin araştırmasının odak noktasının banyo olduğunu söylediler, Lucy'nin ..." Sesi kesildi. "Lucy'nin yatak odasındaki dolap karmakarışık. Bu kesinlikle Lucy'nin tarzı değil. Rafları her zaman bir mağazanınkiler kadar düzenli olurdu. Lucy'nin yarı otistik olduğunu biliyordun, öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, farkındaydım."

"Aynı zamanda da renk körüydü. İşe yanlışlıkla uyumsuz renkler giymesini önleyebilmek amacıyla arada kıyafetlerini düzenlemek için evine uğrardım. Hangi gömleğin hangi takımla uyum sağladığını ve benzeri şeyleri kolayca anlayabilmesi için kıyafetlerini belirli bir düzene göre asardım. Bu konuda çok hassastı. Ofiste yakışıksız kaçmak istemiyordu. Ama gardırobuna baktığımda düzen müzen kalmamıştı. Her

şey," Cathy duraksadı, nasıl tarif etmesi gerektiğinden emin değildi. "sağa sola fırlatılmıştı. Lucy titiz bir insandı. Dolabını asla bu şekilde bırakmazdı."

Cathy haklıydı. Lucy renk körü olduğu için dolabını askeri bir disiplinle düzenlerdi ve aynı zamanda doğası gereği arkasında bir dağınıklık bırakmayı beceremiyordu. Sadece siyah, beyaz kırmızı ve pembe renkleri ayırt edebiliyordu. Dolabının raflarını renklere göre düzenlemişti. Bunu biliyordum çünkü bir keresinde benden yıkadığı çamaşırları bu sisteme göre dolabına yerleştirmemi istemişti.

Lucy'nin dolabını açtım ve ne durumda olduğunu görünce en az annesi kadar şaşırdım. Elbiselerin bazıları askılardan sarkıyordu. Diğerleri buruşturulup bir top haline getirilerek dolabın içine tıkılmıştı ve bir kısmı da yerlere saçılmıştı. Renklerin hepsi birbirine karışmıştı.

"Dikkatini çeken başka bir şey oldu mu?"

"Kütüphane," dedi Cathy Lucy'nin oturma odasının duvarlarından birinin tamamını kaplayan tavana kadar beyaz raflardan meydana gelen kitaplığı işaret ederek.

Lucy'nin oldukça geniş bir kitap, plak ve CD koleksiyonu vardı. En büyük tutkusu onlardı. Kitaplarını önce türlerine ve ardından da boyutlarına göre ayırmıştı. Dikkatli bakınca bazı kitapların yerinden oynatıldığını ve sonra da yanlış yere konduğunu fark ettim. Bu tam da Lucy'yi çıldırtacak bir durumdu. Bu konuda o kadar hassastı ki asla kitaplığından bir kitap almaya cesaret edemezdim –kitap ödünç almak istediğimde Lucy'ye rica ederdim ve o da benim için raftan alırdı.

"Polis intihar olduğunu düşünüyor. Madem öyle neden çöpte kırık cam parçaları ve tabak çanak buldum? Neden Lucy'nin buzdolabının sebze gözü karmakarışıktı. Oysa kap

kaçaktan tavaya kahvaltılık mısır gevreklerine kadar her şeyin düzeni konusunda takıntılıydı."

"Sence," kelimelerimi dikkatle seçtim, "ölmeden önce Lucy duygusal açıdan dengesiz bir halde miydi? Dairesini o yüzden mi her zamanki kadar özenli bir şekilde toplu tutmayı başaramamıştı?"

"Alakası yok," dedi Cathy. "Garip olan da bu ya. Bu olay olmadan önce Lucy'nin keyfi gayet yerindeydi. Met'de bir sergiye gittiğinden ve inanılmaz etkilendiğinden bahsetmişti. Sergiden adeta büyülenmişti. Her hafta gidiyordu oraya."

"Da Vinci sergisinden bahsediyorsun sanırım," dedim. Cathy bana garip garip baktı.

"Aslında o sergiyi ilk ziyaret ettiğinde ben de onunlaydım," diye açıkladım. "Ama Lucy sergi kapanana kadar orada kalmıştı ve sonra da bana bir daha gideceğini söylemek için bir mesaj atmıştı."

"Yani Lucy ile arkadaştınız," dedi Cathy, adeta rahatlayarak.

"Evet öyleydik."

"Söyle bana, Sara, iş yerinde onu üzecek bir olay mı yaşandı?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. Gözlerimde yaşlar, "Lucy'nin vefatından önceki haftalarda Seattle'daki ofiste çalışıyordum ve bir süredir konuşmamıştık," dedim. Lucy'nin başına geleni duyduğumdan beri içimde, eğer yanında olsaydım bu olayın asla gerçekleşmeyeceğine dair canımı acıtan bir his vardı. "Üzgünüm," dedim elimin arkasıyla göz yaşlarımı silerek. "Buraya eşyaları toplamana yardım etmek için geldim. Hadi işimize bakalım."

Sahanlıkta duran kartonları eve taşıdım ve koli bandıyla birleştirdim. İkimiz beraber işe koyulduk, ilk önce Lucy'nin

tabak çanaklarını gazete kağıtlarına sardık. Eşyaları toplarken Cathy bana Lucy'nin zor geçen çocukluğundan bahsetti. Kocası başka bir kadın yüzünden onları terk ettikten sonra Lucy'yi tek başına yetiştirmişti. Bu hiç kolay olmamıştı, ne onun için ne de Lucy için.

Öğretmenleri Lucy'nin diğer çocukların çok gerisinden geldiğini ve muhtemelen dersleri anlamadığını iddia etmişler. Lucy küçük bir çocukken bile çok az konuşuyormuş ve öğretmenleri ve sınıf arkadaşlarıyla hemen hemen hiç iletişim kurmuyormuş. Öğretmenleri onu sınıfta bırakmak istemişler ve hatta özel ihtiyaçları olan çocukların okuduğu bir okula geçmesini dahi önermişler.

Cathy buna pek bir anlam verememiş çünkü Lucy daha iki yaşında kendi kendine alfabeyi ezbere, üstelik de tersten okumayı öğrenmiş. Bir keresinde de süpermarkette annesine, ağzına kadar dolu bir alışveriş arabasının içindekilerin toplam kaç lira ettiğini kasiyerden önce söylemiş. Kuruşuna kadar bilmiş. O zaman yedi yaşındaymış. O olaydan sonra Cathy durumunu değerlendirmesi için kızını bir psikoloğa götürmüş.

Lucy'nin IQ'sunun yüz elli bir olduğu ortaya çıkmış. Lucy psikoloğa sınıfta sıkıldığını ve zamanının çoğunu zihninde matematik problemleri çözerek geçirdiğini anlatmış. Yedi yaşında kendi kendine ikinci dereceden denklemler çözmeye başlamış.

"Psikolog, ofisindeki halının üzerinde oyun oynayan sessiz çocuğun neredeyse bir dahi kadar yüksek IQ'su olduğunu görünce çok şaşırmıştı," diye anlattı Cathy gazete kağıdına sarılı tabakları ufak bir kutuya yerleştirirken. "Tıbbın o günlerde henüz Lucy gibi çocuklara anında teşhis koyabilecek kadar gelişmemiş olduğunu unutmamalısın."

Öğretmenlerin öğrenme geriliği olduğunu düşündükleri şey aslında kendi düşünce biçimini içselleştirme eğilimiymiş.

Lucy'ye yüksek işlevli otizm teşhisi konmuş ve bu da kısıtlı sosyal becerilerini, obsesif kişiliğini ve aşırı konsantre olma halini açıklıyormuş. Ve zekasını.

Lucy aynı okulda okumaya devam etmiş ama ileri seviye matematik problemleri ve yaşına göre çok daha büyük sınıfların okuduğu dersleri içeren ders kitapları üzerinde çalışabilmesi için derslerde sınıfın en arkasına geçmesine izin vermişler. Diğer çocuklar onu garip buluyorlarmış. Öğretmenler onu uyumsuz buluyorlarmış. Zamanla hepsi onu kendi haline bırakmayı öğrenmiş.

"Spor Lucy'nin başarısız olduğu tek dersti," dedi Cathy, kiler dolabını toplamaya başladığımızda. "Koşmaya ya da topa vurmaya ilgi duymuyordu. Sakardı ve el-göz koordinasyonu zayıftı. İşte bu yüzden bir anda spora merak sardığında çok şaşırmıştım. Okulda kendini bu şekilde göstermeye çalışıyordu sanırım," diye anlatmaya devam etti bir yandan kolay bozulabilecek yiyecekleri büyük çöp torbalarına atarken.

Lucy spor tutkusunu ortaokulda güneşli bir çarşamba günü öğleden sonra keşfetmiş. Saha kenarında oturmuş basketbol oynayan sınıf arkadaşlarını izliyormuş. Spor hocası Bay Mason Lucy'yi kendi haline bırakması gerektiğini çoktan öğrenmiş. Onu spor derslerine katılmaya ikna etmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmiş.

Lucy basketbol antrenmanını seyrederken bir oyuncunun belli bir mesafeden kaç defa basket atacağını hesaplamayı özellikle ilginç bulmuş. Bir not defterine notlar almaya, oyuncunun durduğu noktayı, savunmanın başarısını ve çeşitli başka faktörleri de hesaba katarak her bir oyuncunun atacağı şutun basket olma ihtimalini hesaplamaya başlamış.

Yaptığı hesaplamaları temize çekerek birtakım grafikler eşliğinde koça sunmuş. Anında ona takımın istatistikçisi

olmasını teklif etmişler. Takımın daha önce hiç istatistikçisi olmamış. Ne de olsa sadece bir ortaokul takımıymış.

Lucy maçların nasıl sonuçlanacağını tahmin etmek konusunda o kadar başarılıymış ki kısa bir süre sonra koç kadroyu oluştururken ve molalarda taktik verirken ona danışmaya başlamış.

"Okul takımı sonu gelmeyen bir dizi mağlubiyetin ardından son on yıldır ilk defa finale çıkmayı başarmıştı. Başarının büyük bir kısmını Lucy'ye borçluydular," dedi Cathy.

Basket takımıyla çalışırken edindiği tecrübe Lucy'ye sosyal iletişimin ne kadar önemli olduğunu öğretmiş. Bu tip bir iletişime çok hevesli değilmiş gerçi ama bu tecrübe etrafındaki insanlarla iletişime geçmenin avantajlarını anlamasını sağlamış. Sınıf arkadaşlarının kıskançlıkla karışık saygısını kazanmış. Artık okulun koridorlarında dolaşırken itilip kakılmıyormuş, kimse ona sataşmıyormuş.

Lucy çabuk öğreniyormuş. Okul hayatının geri kalanında giderek daha başarılı bir şekilde, sosyal adetleri taklit etmeyi öğrenmiş. Farklı koşullarda ne demesi gerektiğini ezberlemiş. İnsanların o koşullarda kullandıkları ses tonlarını ve yaygın sorulara verilen kabul edilebilir cevapları belleğine not almış. Hâlâ yakın arkadaş edinmek ya da insanlarla sosyal ilişki kurmak konusunda başarılı değilmiş ama basket takımındaki görevi hayata karışmasına yardımcı olmuş.

"Lucy'nin yolculuğu uzun bir yolculuktu," dedi Cathy. "Stanhope'da çalışmak onun için her gün yeniden başlayan bir mücadeleydi. Orada olduğu her an konfor alanının dışındaydı."

"Başka bir iş bulmayı düşünmedi mi hiç? İş arkadaşlarının ona daha çok destek olacakları bir iş yerinde çalışmayı?" diye sordum, Stanhope'daki çalışma atmosferinin normalde

bulundukları ortama kolaylıkla uyum sağlayan insanlar için bile düşmanca sayılabileceğini düşünerek.

"İşine aşıktı. Büyüleyici olduğunu düşünüyordu. Ve onu destekleyen biri de vardı -Vincent ona iyi davranıyordu. Onu koruyordu," dedi Cathy.

Bir yandan da bir yardım kuruluşuna vermek üzere çeşitli konserve kutularını paketliyordu. Dolaplardan birinden Lucy'nin ahşap baharatlık setini çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. Baharatlar harf sırasına göre dizilmişti; kakule, kırmızı biber, tarçın ... Cathy baharatlara şöyle bir baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Lucy stresli olduğunda her zaman etrafındaki şeyleri harf sırasına göre dizerdi. Bir derdi vardı. Biliyorum işte. Bütün bu olanlar çok manasız."

Oturma odasının uzak bir köşesinde duran, üzerinde hâlâ kıyafetler asılı çamaşır askısını işaret etti. "Lucy'nin astığı çamaşırlar tıpkı onun bıraktığı gibi duruyor," dedi gözümün içine bakarak. "Lucy neden çamaşırlarını yıkasın, kurumaları için assın ve ardından da kendini öldürsün?"

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum. Lucy'nin öldüğü günün sabahında buzdolabını yoğurtlarla ve dört litre sütle doldurmasını tuhaf bulmuştum. Market fişi buzdolabının kapısındaki bir mıknatısın altına iliştirilmişti. Dikkatini bu konuya çekerek Cathy'yi daha fazla üzmek istemedim.

Yanında ona ne yapması gerektiğini söyleyen birinin varlığı Cathy'yi gözle görülür biçimde rahatlatmıştı. Lucy'nin yiyeceklerinin çoğunu çöpe attık ve açılmamış olanları da Cathy'nin bir aşevine bağışlayabilmesi için kutulara yerleştirdik. "Özellikle baharatlar," dedi Cathy. "Baharat koleksiyonun iyi bir amaç için kullanıldığını bilmek Lucy'nin hoşuna giderdi."

Mutfaktaki işimiz bitince yatak odasına geçtik. Lucy'nin yatağı özenle toplanmıştı, yastıkları mükemmel bir şekilde kabartılmıştı ve nane yeşili çizgili yorganı kırışıksız serilmişti.

Cathy, Lucy'nin bütün elbiselerini dolaptan çıkardı ve yardım kuruluşlarına vermek üzere bir kutuya koydu. Şifonyerin üzerinde Cathy ile Lucy'nin tahminen Lucy on yaşlarındayken çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Lucy'nin saçları uzundu ve dümdüz kakülleri vardı. Cathy ise aynı bugünkü halinin daha genç bir versiyonuna benziyordu, kulağında iri küpeler vardı. Çerçeveyi balonlu naylona sardı ve el çantasına koydu.

Cathy, Lucy'nin öldüğü banyoya girmeyi geciktiriyordu. Önünde hâlâ polis bandı gerili tek oda orasıydı. Kapısı kapalıydı. Ben de oraya girmeye hevesli sayılmazdım. "Cuma günü temizlikçiler geldiklerinde orayı hallederler," dedi. "Onlara her şeyi çöpe atmalarını söyledim."

Lucy'nin yatak odasındaki eşyaların hepsini topladık. Geriye sadece şilte ve yatağın çerçevesi kaldı. Ardından oturma odasına geçtik. Cathy, Lucy'nin kişisel bilgisayarını balonlu naylona sardı ve Mouse ve bilgisayarla alakalı diğer ıvır zıvır aletlerle beraber bir kutuya yerleştirdi. İşin en zor kısmı Lucy'nin kitaplığıydı. Lucy'nin oldukça geniş kitap ve plak koleksiyonunu barındırabilmek için sipariş üzerine imal edilmişti.

"Benim evimde de daha bir sürü kitabı var," dedi Cathy. "Misafir odam Lucy'nin kitapları ve plaklarıyla dolu. Onlarla ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok."

Kitapları iki farklı yığın halinde yere dizdik. Yığınlardan birine Cathy'nin tutmak istediği kitapları diğerine ise bağışlamak istediklerini ayırdık. Cathy Lucy'nin bütün plaklarını tutmak istedi. İçlerinden bazılarının koleksiyonluk parçalar olduğunu söyledi.

"Kitaplardan istediğin var mı diye bir baksana," dedi.

Uzun zamandır okumak istediğim birkaç romanı ve Lucy'nin çok övdüğü kurmaca olmayan bir kitabı ayırdım. Kalan kitapları ait oldukları kutulara paylaştırdım. Geriye sadece farklı boylardaki resim defterleri kalmıştı. Defter yığınının tepesinde Lucy'nin kömür boyalarını ve diğer çizim malzemelerini sakladığı şeffaf plastik kutu duruyordu.

"Lucy resim çizmeyi çok severdi," dedi Cathy yığının tepesinden aldığı büyük defterin içindeki çizimlere bakarken. Omzunun üzerinden ben de baktım. Defterde şehrin sokaklarının, gitar çalan sokak çalgıcılarının resimleri vardı. Break dans yapan bir adamı çizmişti- bir iki mürekkepli kalem darbesiyle adamın hareketlerinin özünü kağıda aktarıvermişti

Bir diğer resim defteri hayvanat bahçesindeki hayvanların kara kalem çizimleriyle doluydu. Aralarında tek başına yaşayan kar leoparının bir dizi eskizi de vardı. Bana o gün söylediklerini hatırladım, kar leoparlarının ona nasıl Vincent'ı anımsattığını. Çizimlerden birinde bir koltuğun koluna kıvrılmış yatan bir ev kedisi vardı. Cathy, kedinin onun kedisi olduğunu ve Lucy'nin bu resmi birkaç ay önce bir öğleden sonra onu ziyarete geldiğinde çizdiğini anlattı.

"Lucy çok yetenekliydi," dedim, kutulardan birinin içine bir kısım kitap yerleştirmek için dizlerimin üzerine çömelirken.

"Evet, kesinlikle öyleydi. Lucy aşırı derecede ..." Ani bir derin nefes alış ve ardından da çizim defterinin yere düşerken çıkardığı gürültüyü duydum.

Arkamı döndüm. Cathy'nin yüzü kül rengiydi. Sanki her an bayılacakmış gibi güçlükle ayakta duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordum yanına çömelerek. "İyi misin? Sana biraz su getirmemi ister misin?"

"İyiyim," dedi Cathy güç bela nefes almaya çalışırken. Bir elini hâlâ ağzının üzerine bastırıyordu. "Çantamda ilacım var. İç gözünde." Çantanın fermuarını açtım ve tansiyon ilacını Cathy'ye uzattım. Kağıt gibi incecik bir tabletlerdi ve Cathy bir tanesini susuz ağzına attı. Hâlâ titriyordu ama yüzüne yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," dedi şaşkınlık içinde.

Gözleri kocamandı. Göz bebekleri büyümüştü. Sanki çok önemli bir şey söylemek üzereymişçesine bana baktı. Gözlerinde bir an için yanıp sönen tereddüdü gördüm ve fikrini değiştirdiğini anladım. Resim defterini almak üzere yere eğildim. Ben daha kapağını açamadan Cathy defteri elimden hızla çekip aldı ve kutulardan birine attı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ASANSÖR

Sylvie, sanki kendi canları varmış da nabızları atıyormuş gibi görünmeye başlayana dek ekranda yanıp sönen kelimelere baktı. Vincent'ın bilmeceyi çözmek üzere hâlâ kafa patlattığını hissetti.

Oysa o, firar odasının bilmecelerini çözmek için uğraşmaya artık hiç niyetli değildi. Çözülmesini istediği tek sorun onları dışarı çıkmaktan alıkoyan mekanik arızaydı. Şu anda JFK havaalanının birinci sınıf yolcuları için ayrılmış özel salonunda Paris uçağına binmek üzere bekliyor olmalıydı.

Oysa onlar, aslında düşünürsen, teneke bir konservenin içindelerdi. Dış dünya ile bütün bağlantıları kesilmişti. Şu ana dek firar odası elemanlarından ya da binanın teknik ekibinden kimse onlarla iletişime geçmemişti. Bu durum onu, çelik kabloların ucunda, muhtemelen yerden yüzlerce metre yukarıda asılı oldukları gerçeğinden daha çok korkutuyordu. Sabretmek dışında bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sylvie sabretmek konusunda tecrübeliydi. Bir ömür boyu sabretme sanatında ustalaşmıştı. Sylvie çocukken, babası ticari ateşe olarak Yeni Delhi'deki Hindistan Büyükelçiliği'ne atanmıştı. Yaz aylarında hava sıcaklığı tahammül edilemez boyutlara ulaşıyordu. Annesi Marianne, Boston'daki ikinci sınıf bir bale topluluğunda dans eden, başarılı sayılabilecek bir balerindi. Sıcağa ve bir diplomatın karısının kapalı

kapılar ardındaki yaşantısına asla alışamamıştı. Her ikisini de bunaltıcı buluyordu.

Bir süre sonra eve geri dönebilmek için aklına gelen her türlü mazereti öne sürmeye, ardından da Boston'da, ailesiyle Hindistan'da geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Ve sonunda da Sylvie ve ikiz kardeşi Carl'ı babalarının yanında bırakarak eski bir erkek arkadaşıyla kaçmıştı. Sylvie Marianne'yi bu olaydan sonra ilk kez Carl'ın cenazesinde görmüştü. Mezarlıkta annesi ona doğru yürümeye başlamıştı ve Sylvie arkasını dönmüş ve oradan uzaklaşmıştı.

Sylvie, kafasına üşüşen, Carl ile ilgili düşünceleri bastırmaya çalıştı. Kardeşinin öldüğü gece olanları unutabilmek için yıllarını harcamıştı. Ama hareketsiz asansörün karanlık ve boş sessizliğinde dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Hatırlamaktan başka çaresi yoktu.

Carl yakalandığı belalı soğuk algınlığını uzun bir süredir atlatamıyordu. Evde yatakta kalmak istiyordu. "Bir anlaşmamız vardı," diye tavlamıştı Sylvie ikizini. "Ben geçen hafta senin partine gittim. Bu hafta da sıra benim partimde." Carl ehliyetini almıştı; Sylvie kendisininkini almak için hâlâ uğraşıyordu. Onu arabayla partiye götürmesi için Carl'a ihtiyacı vardı.

Carl, kardeşi söz konusu olduğunda çoğu zaman yaptığı gibi sonunda pes etmişti. İkizine tapıyordu. Sylvie kardeşini yataktan kaldırabilmek için ona bir soğuk algınlığı ilacı içirmişti. Sylvie'nin Carl'a verdiği ilacın gece yatarken içilmesi gerektiğini ikisi de fark etmemişti. İlacın içinde antihistamin vardı ve özellikle alkolle karıştırıldığında uyku yapıyordu.

Partiye vardıklarında insanlar çoktan havuza girmişti bile hatta bazıları üzerlerinde kıyafetleriyle itilmişti. Diğerleri şezlonglara yayılmış, fıçı birası içiyordu.

Yıldızlarla dolu mavi gökyüzüne karışan göz kamaştırıcı ışıkların aydınlattığı partide Sylvie'nin gözleri Alex'i aramıştı. Yüksek sesle bangır bangır müzik çalıyordu ve bazı gençler havuzun kenarında dans ediyordu. Alex, Sylvie'nin son aşkı ve partiye gelmek için bu kadar çok ısrar etmesinin nedeniydi. Aradan çok zaman geçmeden biri Sylvie'nin eline bir bira tutuşturmuştu ve sonra bir tane daha. Ve sonra birkaç tur shot bardakları kafaya dikilmişti. Sylvie Alex'in varlığını bile unutmuştu.

Carl onu bulduğunda Gary adında bir çocukla dans ediyordu. Gary okullarında ufak çapta uyuşturucu satışı yapan adi herifin tekiydi. Sylvie ayık olsa onun yanına dahi yaklaşmaya tenezzül etmezdi.

Carl Sylvie'nin sarhoş protestolarına aldırış etmeden kolundan çekerek, "Haydi gidelim," demişti. Arabaya kadar ona yardım etmişti. Sylvie o kadar sarhoştu ki Carl'ın da yalpaladığını fark etmemişti. Carl iki bardak rom cola içmişti. Antihistaminle birlikte ölümcül bir karışımdı.

Eve dönerken yolda Carl direksiyonun başında uyuya kalmıştı. Araba kendi etrafında bir tur atmıştı ve asfalttan çıkarak yolun kenarındaki, çimle kaplı dolgu toprağa çıkmıştı. Sylvie ağaçlara doğru hızla ilerlediklerini hayal meyal fark etmişti ama herhangi bir şey yapamayacak kadar sarhoştu. Büyük bir gürültüyle dev gibi bir meşe ağacına çarpmışlardı. Arabanın önü tamamen hurdahaş olmuştu. Sylvie kemerini açmış ve sürünerek arabadan çıkmıştı.

Yangını görmeden önce kokusunu duymuştu. Carl'ın da arabadan çıktığını sanmıştı. Üzerine sıçrayan bir kıvılcım yüzünden bluzu alev almıştı ama elleriyle vurarak söndürebilmişti. Carl'ın arabadan çıkmayı başaramadığını fark etmemişti bile. Alevlerden yükselen çıtırtılar o kadar gürültülüydü ki ilk başta Carl'ın yardım çığlıklarını duymamıştı.

Carl'ın ne durumda olduğuna bakmak için arkasını dön-düğünde onun hâlâ arabanın içinde olduğunu ve dışarı çık-maya çalıştığını görmüştü. Alevler arabanın kaputunu ya-lıyordu. Sylvie Carl'ın kapısına vardığında artık çok geçti. Kapının kolu tutulamayacak kadar ısınmıştı ve her yer alev-lerle kaplıydı. Carl'dan hatırasında kalan son görüntü, turuncu alevlerin çıtırtılarının arkasından çaresizce ona bakışıydı.

Babası ve psikoloğu Sylvie'ye Carl'ın ölümünde bir suçu olmadığını söylemişlerdi. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Eğer gerçekten isteseydi onu kurtarabilirdi.

Sylvie hastanenin yanık tedavi bölümünde haftalarca yatmıştı. İlk başlarda babası televizyonunu odadan çıkart-tırmıştı ve kendi bıraktığı bir yığın kitap dışında hemşirele-rin ona okuyacak bir şey vermesini yasaklamıştı. Sylvie'nin, kazayla ilgili magazin basınında çıkan haberleri görmesini istemiyordu.

"İkizi araba kazasının ardından çıkan yangında ölürken genç model üçüncü dereceden yanıklarla kurtuldu." Daha aşağılık başlıklardan biri aşağı yukarı şöyleydi, "Genç mo-del kendini kurtardı, ikiz kardeşini diri diri yanmaya terk etti." Hepsi aynı fotoğrafı kullanıyordu: Sylvie'nin Bermu-da'da deniz kıyısında, üzerinde beyaz bikinisiyle kameraya bakarak hafifçe dudaklarını büktüğü bir dergi kapağı.

Sylvie ancak yıllarca süren terapilerin ardından Carl'a yap-tığı şeyi kabullenebilmişti. Bilerek ya da bilmeyerek. Fark et-mezdi. O kısmı sadece bir ayrıntıydı. Kardeşini öldürmüştü, yaptığı şey onun yüreğine bıçak saplamaktan farksızdı.

Sylvie bazen bunun özgürleştirici olduğunu düşünüyordu -yani ne kadar ileri gidebileceğini bilmenin. İnsan bir kez bi-rini öldürdü mü bunu tekrar yapması çok zor olmasa gerekti.

OTUZUNCU BÖLÜM

SARA HALL

Ev arkadaşım Amanda, Lucy'nin ölümünden yaklaşık iki ay sonra beni onunla beraber bir partiye gitmeye ikna etti. Amanda, *Big Three* adlı bir danışmanlık firmasında yönetim danışmanıydı. İşini çok seviyordu ama seyahat etmeye bayıldığı söylenemezdi. Dört haftanın üçünde yollardaydı. Eve döndüğü zaman da cuma akşamı varıp pazar akşamı yeniden bir yerlere uçuyordu.

Yönetim danışmanlığını seçerken başına gelecekleri gayet iyi biliyordu. Seyahat kısmının ne kadar zorlu olduğu bilinen bir gerçekti. Hayatta her şeyde olduğu gibi burada da gerçeğin teoriden çok farklı olduğunu çabucak öğrenmişti.

Stanhope için ilk iş seyahatime çıktığımda bana "Birinci sınıf uçak koltuklarının ve beş yıldızlı otellerin cazibesini yitirmesi hiç de uzun sürmüyor," demişti. Haklıydı. Tüm bunlar çekiciliğini çok çabuk yitiriyordu.

Amanda'nın sürekli seyahatte olması dairenin çoğu zaman sadece bana kalması anlamına geliyordu. İlk başlarda, Chicago'daki ev arkadaşım Stacey ile yaşadığım tecrübeden sonra, bu durum benim için tadını çıkardığım çok büyük bir lükstü. Ama Lucy'nin ölümünün ardından, içimdeki yaşama sevincini adeta emen seri üretim mobilyaları ve duvarlarda asılı reprodüksiyon posterleriyle ev bana son derece soğuk ve sevimsiz gelmeye başlamıştı.

Evde olmaktan artık neredeyse hiç keyif almıyordum. Sadece uyumak için bir yerdi daha fazlası değil. Ofiste çalışmayı ya da terden sırılsıklam olana dek spor salonunda kardiyo yapmayı tercih ediyordum. Böylece Lucy'nin başına gelenlerle yüzleşmek zorunda da kalmıyordum.

İş arkadaşlarımın mesai sonrası içki içme tekliflerini red dediyordum ve partilere çok nadir gidiyordum. Bir keresinde Vincent masama Broadway'de sahnelenecek *Hair* müzikalinin açılış gecesi için iki bilet bırakmıştı. Lucy'nin annesine yardım ettiğim için bana teşekkür etme biçimi olduğunu düşünmüştüm. Biletleri aldım ama son dakikada fikrimi değiştirerek oturduğum apartmanın asansöründe karşılaştığım rastgele bir çifte hediye ettim. Ne kadar şanslı olduklarına inanamamışlardı.

Lucy ile ilgili kurduğum "eğer" cümleleri tıpkı sülfürik asit gibi vicdanımı yiyip bitiriyordu. Eğer Alaska'daki bir maden şirketine verilecek bir teklifin hazırlanmasına yardım etmek üzere Seattle'a gitmeye gönüllü olmasaydım ne olurdu? Eğer ölümünden önceki birkaç gün Lucy'nin yanında olsaydım ne olurdu? Her şey farklı sonuçlanır mıydı?

Kafamdaki en büyük sorulardan biri Lucy'nin ölümünden birkaç gün önce aldığım bir telefonla ilgiliydi. Bir teslim tarihine iş yetiştirmek için Seattle'daki ofisimizde çalışıyordum ve telefonumun çaldığını fark etmedim. Telefonumu nihayet kontrol ettiğimde New York'ta sabahın erken saatleriydi ve birer dakika arayla Lucy'den gelen iki cevapsız arama gördüm.

Ertesi gün ilk iş onu geri aramaya kesin niyetliydim ama kendimi anlaşmayı geciktiren bir düzine ufak çapta krizi çözmeye kaptırdım. O akşam nihayet Lucy'yi aramaya vakit bulduğumdaysa telefonunu açmadı.

Eğer Lucy'nin telefonlarını açsaydım ne olurdu? Hâlâ hayatta olur muydu? Lucy telefonla konuşmayı sevmezdi, genelde mesaj atmayı tercih ederdi. Beni aramış olması, üstelik de bir değil iki kere, muhtemelen bir şeylerin ciddi bir şekilde ters gittiğinin göstergesiydi. Ona ulaşmak için çabalamalıydım. Keşke kariyerimden çok arkadaşımı önemseseydim.

İçimi kemiren suçluluk duygusunu bastırabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Daha uzun saatler çalıştım. Sadece eve gidip duş almaya ve ardından da yorgunluktan bayılmaya yetecek enerjim kalana dek Spining dersleri aldım ya da kardiyo yaptım.

Hafta ortası bir akşam eve geldiğimde dairenin ışıklarını yanar vaziyette buldum. Oturma odasından keyifli bir caz müziği yükseliyordu. Amanda evdeydi. Mutfaktan, bir tahta üzerinde ustalıkla sebze kesen bir bıçağın sesi geliyordu. Amanda'nın pek çok becerisinden biri de Cordon Bleu seviyesindeki aşçılığıydı.

"Somonlu omlet ve salata yaptım," diye seslendi daireye girdiğim sırada.

"Sağ ol, ama pek aç değilim."

"Sara bana eşlik etmen gerekiyor. Burada bir Steven Soderbergh filminin bütün oyuncularına yetecek kadar yemek var."

Amanda aynı zamanda, kendi beyanına bakılırsa, sinefildi ve özellikle pek çok tanınmış oyuncunun yer aldığı dev kadrolu filmlere bayılıyordu. Pittsburgh'da doğmuştu, Vietnam savaşı sırasında, daha çocukken mülteci kamplarından Amerika'ya göç eden Vietnamlı bir anne babanın kızıydı. Babası yıllarca taş ustalığı yapmıştı. İşin idari kısmına bakan annesi şirketi o kadar büyütmüştü ki sonunda şehirdeki bütün mutfaklar için taştan tezgahlar üretmeye başlamışlardı. Ebeveynleri Amanda'yı ve kız kardeşini özel bir

Katolik lisesine yollayabilmek için canlarını dişlerine takarak çalışmışlardı ve kızların her ikisi de kendi senelerinde okul birincisi olarak mezun olmuşlardı.

Amanda Columbia Üniversitesi'nin işletme bölümünden mezundu. Aynı üniversiteden mezun olduktan sonra New York'da yaşamaya devam eden çok büyük bir arkadaş grubu vardı. Yemek sırasında bana artık bir süre şehir dışına çıkmayacağını anlattı. Rekor sayılabilecek kadar kısa sürede çalıştığı şirkete ortak olmuştu ve şimdi de dairemize üç blok ötede bir projeye atanmıştı.

"Bu nasıl büyük bir şans!" dedi, sanki bu terfi aylardır kararlılıkla sürdürdüğü kulis faaliyetlerinin bir neticesi değil de bir tesadüfmüş gibi.

Amanda'nın etrafta olması keyfimi yerine getirmişti. Çoğu zaman her ikimiz için de bir şeyler pişiriyordu. Arkadaşlarıyla yemeğe çıktığı zaman muhakkak beni de çağırıyordu. Genelde çabucak bir mazeret uyduruyordum ama Amanda kesinlikle çok inatçıydı.

Bir cumartesi akşamı, ofiste geçen uzun bir günün ardından araya sıkıştırdığım bir boks dersinden sonra eve vardığımda "Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu. Terden yapış yapıştım. Kendimi banyoya atmadan önce çantamı ve suluğumu çabucak odama fırlattım.

"Duş alacağım," diye cevap verdim. "Sonra da bir film açacağım ve muhtemelen kanepede uyuya kalacağım. Korkunç bir hafta geçirdim."

"Dalga geçiyorsun herhalde! Bugün Cumartesi."

"Cumartesi akşamı planlarım kadar ciddi bir konuda asla dalga geçmem."

"Bunlar bir dinozorun planları! Hadi ama Sara tüm bunları seksen yaşına bastıktan sonra yaparsın." Koridorda karşıma dikilmiş banyoya girmemi engelliyordu.

"Geçirdiğim haftanın ardından seksen yaşındaymışım gibi hissediyorum," dedim banyoya gidebilmek için etrafından dolanırken.

"Bu akşam hissetmiyorsun," dedi gayet şirin. "Bu akşam benim doğum günüm ve sen de partime davetlisin. Yani üzerine gösterişli bir şeyler giyiyorsun ve kendimizi sokağa atıyoruz."

"Partin nerede?" diye sordum sırf nezaketen. Herhangi bir partiye gitmeye zerre kadar niyetim yoktu ama açıkçası az da olsa suçluluk duyuyordum çünkü Amanda o güne dek ne zaman ihtiyacım olsa benim yanımda olmuştu.

"Arkadaşım Nina'nın evinde," dedi. "Brooklyn'de. Taksiyle gideriz. Sürpriz parti yani ... şaşırmış gibi yap."

"Madem o kadar büyük bir sürpriz senin nasıl haberin oldu?"

"Ah, aslında beraber yemeğe gidecektik. Sonra Nina bu sabah beni aradı ve önce onun dairesine uğramamı rica etti. Yeni dairesine duvar kağıdı seçmek için tavsiyeye ihtiyacı olduğunu söyledi," Amanda güldü. "Ümitsizce yardımıma ihtiyaç duyduğunu iddia etti. *Senin muhteşem bir gözün var Amanda.* Tabii tabii. Dünkü çocuk muyum ben?" Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Sara lütfen bu sefer bana yardım etmek zorundasın. Sürpriz partilerden nefret ederim."

"Düşüneceğim," dedim banyoya kaçarken. Duş alırken bir mazeret uydururum diye geçirmiştim aklımdan. Amanda'nın kararlılığını hesaba katmamışım- vücuduma yumuşacık bir havlu sarılı, bütün yüzüm cömertçe sürülmüş nemlendirici krem kaplı, bir buhar bulutunun içinden geçerek banyodan çıktığımda kollarını kavuşturmuş kapıda beni bekliyordu.

Ben alelacele odama kaçarken "Hayır cevabını kabul etmiyorum, Sara," diye bağırdı arkamdan. Bacaklarıma nemlendirici sürerken bir yandan da üzerime pijamalarımı mı

geçirmeliyim yoksa partiye yakışacak hoş bir şeyler mi karar vermeye çalışıyordum.

On dakika sonra üzerimde kısacık siyah bir elbise ayağımda ince bantlı topuklular odamdan çıktım. Boynuma renkli boncuklardan uzun bir kolye takmıştım ve saçlarımı da tepeden toplamıştım. Amanda ile beraber saat yediyi biraz geçe arkadaşının evine vardık.

Nina kapıyı açtı, bana şöyle bir baktı ve duvar kağıdı örneklerinin oturma odasında olduğuna benzer bir şeyler mırıldandı.

"Sürpriz!" Bağrışmalar o kadar yüksek sesli ve aniydi ki neredeyse yerimden sıçradım. Sözde hazırlıklı olduğum halde gafil avlanmıştım. Öte yandan Amanda son derece ustalıklı bir performans sergiledi.

Şaşkınlıktan bir eliyle ağzını kapattı ve "Aman Tanrım," diyerek tiz bir çığlık attı. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum! Muhteşemsiniz!"

İçi helyum dolu altın ve gümüş rengi balonlar havada asılı duruyordu, üzerlerinde "Doğum Günün Kutlu Olsun Amanda," yazıyordu. Masalardan birinin üzerinde içkiler diziliydi, bir diğerinde tavuk kanatları, sushi ve başka atıştırmalıkların yanı sıra cips artıklarıyla dolu kaseler vardı.

Daire o kadar kalabalıktı ki odanın içinde dolaşarak arkadaşlarını kucaklayan ve şakayla karışık bu partiyi düzenledikleri için onları azarlayan Amanda'ya yer açabilmek için insanlar resmen birbirlerini eziyorlardı. "Sır saklamak konusunda bu kadar becerikli olduğunu bilmiyordum doğrusu! Bu parti hayatımın en güzel doğum günü olarak kayıtlara geçmeli." O kadar tatlı ve samimiydi ki neredeyse ben bile ona inanacaktım.

Birbirlerini adeta ezen insanlardan kaçarak biraz hava almak ve manzaraya bakmak için çatıdaki terasa çıktım.

Yukarıda üzerinde içkiler ve karıştırıcılar olan bir masa vardı. Kendime bir kokteyl yapmaya karar verdim. Rob Roy'da çalışırken bir barmenlik kursuna katılmıştım – o zamanlar finans sektöründe iş bulamazsam bir yolcu gemisinde barmen olur ve bana bakacak yaşlı ve zengin bir adam bulurum diye espri yapıyordum.

"Gimlet yapmayı biliyor musun?" Kafamı kaldırınca karşımda gördüğüm adam o kadar yakışıklıydı ki midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Yakası açık bir gömlek ve blucin giyiyordu. Açık kahverengi saçları alnına öyle bir havalı düşmüştü ki uzanıp gözlerinden çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Elbette biliyorum," diye cevap verdim şaşkınlığımı çaktırmamaya çalışarak. Paslanmaz çelik kokteyl karıştırıcıya cin ve lime suyu koyduktan sonra bir fıs da soda eklerken inanılmaz tedirgindim. Kokteyli içine dökmeden önce önümdeki bardağın ağzını tuzladım ve ardından da bir dilim lime ekledim.

"Güzel görünüyor," dedi. "Kendine de yap bir tane. Yalnız içmekten nefret ederim."

"Patronum çalışırken içmeme izin vermiyor."

"O zaman onu mahkemeye vermelisin, haksız işgücü uygulamaları yüzünden." Bunu söylerken yüzünde beliren gülümseme barmen olmadığımı bildiğini ele veriyordu.

"Ben Kevin," dedi. "Seni bulmam için beni yukarıya Amanda yolladı. Ama bana senin müthiş Gimlet yaptığını söylemeyi unutmuş."

"Çünkü bugüne kadar ona hiç Gimlet yapmadım. Aynı evde oturuyoruz ama şimdiye dek aynı çatı altında geçirdiğimiz günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez herhalde."

"Bana mı söylüyorsun?" diye sızlandı. "Amanda'yı görmeyeli neredeyse ..." Hafızasını tazelemek için kısa bir an

duraksadı. "Sanırım gerçekten bir yıldan fazla oldu. Bu çok üzücü çünkü eskiden çok yakındık."

"Siz ikiniz sevgili miydiniz?" Sebepsiz bir kıskançlıkla ürperdim ve ardından da dobra sorum yüzünden bir anlık bir utanç dalgası hissettim. Üzerinde durmadı.

"Amanda üniversitedeyken en yakın arkadaşımla çıktı. Yıllar önce ayrıldılar. Çirkin bir ayrılma süreciydi. Kesinlikle Chris'in hatasıydı. Her neyse, o zamandan beri konuşmadılar ama biz Amanda'yla arkadaş kaldık ve her fırsatta buluşmaya çalışıyoruz."

Kevin konuşurken bir Gimlet daha hazırladı. Bu seferki benim içindi. Gerçi tuzu bardağın ağzına benim kadar mükemmel sürmeyi başaramamıştı ama olsun.

"Al bakalım," dedi bana biraz özensiz duran bardağı uzatırken. "Şimdi ödeştik." Biraz ötedeki yumurta şeklindeki koltuklara yürüdük ve onları birbirine yaklaştırdık. Ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı altıma alarak koltuklardan birine yerleştim. O da diğerinin ucuna oturdu ve öne doğru eğildi, kafalarımız neredeyse birbirine değiyordu. Alçak sesle sohbetimize devam ettik.

"Sanırım Amanda bizi birbirimize ayarlamaya çalışıyor?" dedim.

"Sanırım niyeti bu," dedi. "Ama ben şikayet etmiyorum."

"Ben de" diye karşılık verdim gülümseyerek.

"Bana kendinden bahset, Sara. Sen de mi danışmanlık işindesin?"

"Aslına bakarsan ben finans sektöründeyim. Stanhope and Sons'da çalışıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Kevin etkilendiğini düşünmeme sebep olan bir ses tonuyla. "Stanhope girmesi zor bir şirket."

"Peki ya sen?" diye sordum dikkatleri kendi üzerimden başka bir yere çekmek amacıyla. "Sen nerede çalışıyorsun?"

Kevin avukat olduğunu ve Slater and Moore'da çalıştığını söyledi. Bahsettiği firmanın cirosu en yüksek beş avukatlık bürosundan biri olduğunu biliyordum. Kevin'in uzmanlık alanı teknoloji sektörüydü. Beşinci yılıydı ve firmanın tarihindeki en genç ortak olmaya kararlıydı. Saçma derecede hırslı insanların yaşadığı bir şehirde yaşayan saçma derecede hırslı bir avukattı.

Dürüst olmak gerekirse anlaşılan Kevin'in bu konuda pek de seçme şansı yoktu. Ailesinin bütün fertleri çok başarılı insanlardı. Annesi yargıçtı. En büyük ablası bölge başsavcısı yardımcısıydı. Erkek kardeşi çocuk kardiyoloğuydu. En küçük kız kardeşi Paris'te moda tasarımı okuyordu ve Instagram'dan son moda pijama ve gecelikler satarak şimdiden bütün kardeşlerinden daha fazla para kazanmaya başlamıştı. Kevin gururla bana onun instagram hesabını gösterdi.

Parti yavaş yavaş terasa taşındı ve birisi bir hip hop parçası çalmaya başladı. "Yarın buluşmaya ne dersin?" diye sordu Kevin bağırarak.

"Nerede ve ne zaman?" diye geri bağırdım.

Meğer ertesi gün için plan yapmamıza hiç gerek yokmuş. Pazar günü sabahın geç saatlerinde onun yatağında uyandım. Yatak odasının içine öyle bir güneş giriyordu ki kamaşan gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Kevin, üzerinde taze sıkılmış portakal suyu ile ahududu ve krema soslu ev yapımı Fransız usulü kızarmış brioche ekmeği olan bir tepsiyle odaya girdi. Banyo kapısının kulpuna asılı gece elbiseme baktım ve Kevin'in yorganını da yanımda sürüklemeden ona nasıl ulaşabileceğimi kestirmeye çalıştım.

Ve Kevin - gözde avukat, yetenekli aşçı ve her yönüyle iyi bir insan- ile bir anda filizlenmeye başlayan aşkımızın ortasında Lucy unutuldu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Boşlukta asılı asansörün karanlık ve boğucu dünyasında kurallar farklıydı. Kurtarma ekiplerinden herhangi bir ses çıkmadığı her saniye Vincent'ın her şeye gücü yeten birinden ziyade basbayağı acizin teki olduğu anlaşılmıştı. Vincent'ın saldırısının ardından boğazı hâlâ yanan Jules bile ona olan tüm saygısını yitirmişti.

Jules ve Sylvie, Vincent'ın onları kurtarmak için bir planı olmadığının ve bir plan yapmaya da uğraşmadığının farkındaydılar. Asansörün arka köşesinde etkisiz bir eleman gibi oturmuş başını tutuyordu. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden haberleri yoktu; pes ettiğini düşünüyorlardı.

Vincent ara sıra, kurtarılacaklarına inancının tam olduğuna dair diğerlerine güvence vermeye çalışıyordu. "Çok az kaldı," diye mırıldanıyordu. Kelimelerini takip eden sessizlik diğerlerini daha da büyük bir ümitsizliğe sürüklüyordu. Ve bu yüzden de ona duydukları saygı daha da azalıyordu.

İkisi de içinden çıkamadıkları bu beladan Vincent'ı sorumlu tutuyordu. Cep telefonlarına yolladığı mesajla onları buraya o çağırmıştı, hepsinin gelmesi konusunda ısrarcı olmuştu ve işler sarpa sarmaya başladığında da onları kurtarmayı başaramamıştı. Sanki, diye düşündü Sylvie kendi kendine, Vincent onları bu duruma isteyerek düşürmüş gibiydi. Sanki, onları deniyordu.

Gece yarısı yaklaşırken Sylvie saatine baktı. Uçağı şu anda kalkıyordu. Paris seyahati artık bir hayaldi ve onunla beraber, büyük ihtimalle, Marc'la ilişkisi de. Eğer uçak Paris'e inmeden önce, yani yedi saat içinde, Marc'ı arayarak neden uçakta olmadığını açıklamayı başarabilirse, belki hâlâ ilişkilerini kurtarmak için az da olsa bir şansı olabilirdi. Aksi halde Marc tıpkı önceden planladıkları gibi gelen yolcu salonunun çıkışında elinde bir demet gül onu bekleyecekti. Krem rengi. Belki de pembe.

Akın akın dışarı çıkan yolcular arasında gözleri Sylvie'yi arayacaktı. Göremeyince de ona telefon edecek, sesli bir mesaj bırakacak, sesindeki öfkeyi saklamaya çalışacak ama başaramayacaktı. "Sylvie, sevgilim," diyecekti. "Gümrükten çıktığın zaman elinde çiçekler araba kiralama şirketlerinin önünde ayakta bekleyen sabırsız adamı bul."

Eninde sonunda, zaman ilerledikçe, Marc Sylvie'nin onu ektiği sonucuna varacaktı. Çiçekleri bir çöp kutusuna atacak ve bir telefon mesajıyla Sylvie'ye her şeyin bittiğini bildirecekti.

Marc onu daha önce bir kez uyarmıştı. Paris'te beraber yatakta yatıyorlardı. Son anda paniğe kapıldığı için bir anlaşmadan caymaya niyetlenen bir müşterinin sebep olduğu kriz yüzünden Sylvie'nin son dakikada seyahatini iptal etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Sylvie Marc'ın ona anlayış göstereceğini düşünerek Paris seyahatini bir sonraki haftaya kaydırmıştı. Neticede Marc işinin ne kadar zorlu olduğunu biliyordu.

"Sylvie," demişti Marc, Paris'te yeniden bir araya geldikleri ilk akşam, kollarından destek alarak yükselip, altında, beyaz çarşafların arasında çırılçıplak yatan Sylvie'ye bakarak. "Ben senin odalığın değilim. Eğer bu tip bir ilişki istiyorsan git başkasıyla beraber ol. Benimle değil. Sana tapıyorum ama

ben birinin ya da bir şeyin arkasından ikinci sırada gelecek bir adam asla olmadım. Hele de bir işin arkasından." Ardından da göğüslerini öpmek için Sylvie'nin üzerine eğilmişti.

Sylvie, gözlerini simsiyah bir duvara benzeyen karanlığa dikmiş diğerlerinin yavaşça nefes alıp verişini dinlerken Marc'ın ültimatomunu düşündü. Karanlıkta birbirlerini neredeyse hiç göremedikleri halde varoluşlarının en ince ayrıntısına kadar birbirlerinin farkında olmaları çok garipti. Nefes alıp verişleri, ruh halleri, dar alanda girdikleri farklı pozisyonlar. O kadar sıkışık vaziyetteydiler ki Sylvie kalplerinin, sanki hepsi tek bir organizmaymışçasına, neredeyse aynı anda atmaya başladığını hissedebiliyordu.

Ara sıra huzur kaçıran sesler karanlığı deliyordu. İlacın etkisiyle uyuya kalan Sam'in inlemeleri. Boğaz temizleme sesleri. Birinin kollarını ileri uzatarak yeniden katlaması, kramp girdiği için pozisyonu değiştirilen bacaklar. Kuru bir öksürük. Boş bir mideden gelen gurultular. Sylvie'nin bugüne kadar sadece sevgilileriyle paylaştığı bir tür samimiyet.

Ekranda yazan alıntı karanlıkta parlıyordu. Tam da nereden hatırladığını çıkardığını zannettiği anda cevap Vincent'ın aklından kaçıp gitmeye devam ediyordu.

Ortalık o kadar sessizdi ki Vincent diğerlerinin onu alt etmek için bir plan yaptığından şüpheleniyordu. İkramiyeler konusunda onlara kazık attığını biliyorlardı. Performans değerlendirmelerinde onları yönetici tayfasına kötülediğini de. Artık aralarında hiçbir sır kalmamıştı ve bu durum Vincent'ı endişelendiriyordu.

Zonklayan başı yüzünden acıyla inlememek için kendini zor tutuyordu. Yaralandığını öğrenmelerine izin veremezdi. İçgüdüleri ona, gözlükleri olmadan karanlıkta ne kadar güçsüz ve çaresiz olduğunun zaten kesinlikle farkında olduklarını söylüyordu.

Eğer beyin sarsıntısı geçirdiğini ve her an bayılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilselerdi Jules ona saldırırdı. Tam da bunları düşünürken pantolonunun arkasına soktuğu, ona güven veren silahın soğuk metal hatlarını artık hissetmediğini fark etti. Kemerini ve arka ceplerini kontrol etti. Silah artık orada değildi.

Silahın kayıp olması onu endişelendirdi. Asansör hızla düşerken bir anda durduğu sırada kaybetmiş olmalıydı. Çakırmadan silahı bulmaya çalıştı, diğerlerinin dikkat etmediğini düşündüğü bir sırada ayaklarını kaydırarak zemini taradı. Tek bulabildiği parçalanmış asansör aynasından etrafa saçılan ve ayağının altında çatırdayan cam kırıklarıydı. Pantolonunun ön cebini kontrol etti. Şarjör hâlâ oradaydı. İçi rahatladı.

Yüzünden bir anda ter boşandı. Hem sıcaktan hem de ağrıya teslim olmamak için sarf ettiği fiziksel efor yüzünden. Sam'in Oxycodone'undan almak için duyduğu biteviye arzuyla savaşmaya çalışıyordu. İlaç kafasını bulandırırdı. Tedbiri elden bırakmayı göze alamazdı.

Vincent'ın koku alma güdüsü karanlıkta iyice keskinleşmişti. Herkesin kendine has kokusunu ayırt edebiliyordu. Kokuşmuş, yıkanmamış ağızlarındaki düşmanlığın kekremsi tadını neredeyse hissedebiliyordu. Göremediği için parmak uçlarının dokunuşundan faydalanarak kavradığı trabzandan destek alarak daracık alanda yer değiştirdi.

Zaman geçtikçe duyma becerisi de keskinleşti. Diğerlerinin nasıl bir ruh hali içinde olduğunu duyabiliyordu -derin bir nefes alırken çıkan tıslama, yere sabırsızca vuran parmak uçlarının çıkardığı ses. Ona karşı komplo kurarken zihinlerinden çıkan vızıltı. Onu sadece hepsini gizleyen karanlık koruyordu.

Jules biraz soluklanmak için gömleğinin düğmelerini açtı. Vincent'ın göğsü çıplaktı. Sylvie'nin üzerinde hâlâ kaşmir yün karışımı döpiyesi vardı: kalem etek ve vücuduna oturan bir ceket. Kurtarıldıkları zaman mükemmel görünmek istiyordu. Cılız ikramiyesi onur kırıcı bir şekilde ifşa olmuştu ve yüzü kir pas içinde, saçları darmadağındı- geriye sadece itibarı kalmıştı.

Zaman ilerledikçe Sylvie'nin kıyafetleri terden yapış yapış olmaya başladı. Bu kalın kışlık ceketi giymeye devam ederse sıcak yüzünden fenalık geçirmekten korktu. Yavaş yavaş ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

Vincent ve Jules önce teker teker her düğmeyi açarken Sylvie'nin parmaklarından çıkan sesi ve ardından da ceketi nihayet üzerinden sıyırıp dertop ederek yere fırlattığında kumaşın çıkardığı hışırtıyı duydular. Ve sonra da daha fazla düğmenin açıldığını ve gömleğin Sylvie'nin vücudundan ayrılırken çıkardığı sesi. Yere çarpan ipeğin hışırtısının, gömleğini de çıkarıp fırlattığı anlamına geldiğini tahmin etmek için herhangi bir şey görmelerine gerek yoktu. Sylvie'nin karanlıkta soyunduğunu hayal ederken farkında olmadan dudaklarını yaladılar.

Üzerinde sadece bir sutyen mi vardı? Yoksa her zaman üstten üç düğmesini kışkırtıcı bir biçimde açık bıraktığı incecik ipek gömleğinin altına hiçbir şey giymiyor muydu? Yavaş yavaş ona yaklaşmaya başladılar, bir mıknatısa doğru çekiliyor gibiydiler, hayal güçleri iyice kontrolden çıkmıştı.

Jules derin bir nefes aldı. Kendini Geena'yı düşünmeye zorladı. Geena birkaç hafta önce bir yemek davetinde tanıştığı kırmızı saçlı pek tatlı bir hukuk öğrencisiydi. Yeni bir mezunun çekici, keskin zekasına sahipti ve başkalarını etkilemek için biraz fazla çabalıyordu. Jules'un aynı hukuk

fakültesinde okudukları zamanlardan tanıdığı profesörlerinin hikayelerini anlatarak onu güldürüyordu.

Jules'a anne babasının zoruyla hukuk doktorası yaptığını anlatmıştı. İlk başlarda hedefi uluslararası hukuk konusunda uzmanlaşmak olsa da gün geçtikçe vergi hukukuna doğru kayıyordu. Daha kazançlı gibi duruyordu.

"Bu akıllıca bir hamle, vergi esas paranın olduğu yer," diye onaylamıştı Jules, balkonda sigara içerlerken.

İki defa beraber dışarı çıkmışlardı. İlk seferinde Jules onu, bir yandan hemen önlerinde teppanyaki hazırlayan bir Japon şefi seyrederken bir yandan da mavi porselen kaplardan sake içtikleri bir restorana götürmüştü. İkinci sefer, Hell's Kitchen'da aşırı büyük kırmızı tabaklarda Cajun yemekleri servis eden ve şehrin en iyi canlı asit caz performanslarının sergilendiği bir mekâna, Old Henry's'e gitmişlerdi. Gecenin sonunda Geena ertesi gün bir ödev teslim etmesi gerektiğini bahane ederek bir taksiye atlayarak oradan kaçmıştı. Açıkçası gecenin devamı için Jules'un aklında bambaşka planlar vardı.

On dakika içerisinde bir çöpçatanlık sitesinden Geena'nın yerini dolduracak başka bir kız bulmuştu. O da kızıl saçlıydı. Bir barda buluşmuşlardı ve beraber kızın evine gitmeden önce birkaç içki içmişlerdi. Yapışkan ve hoppa bir kızdı. Tipi değildi. Şafak sökmeden kızın evinden ayrılırken Geena'nın yerini tutamaz diye düşünmüştü.

Jules, Geena'yı pazar günü bruncha davet etmişti. Onu yeniden göreceği için bütün bir hafta yerinde duramamıştı. Asansörün içinde geçirdikleri zaman anlamsızca uzadıkça acaba pazar günkü brunch randevusuna yetişebilecek miyim diye şüphelenmeye başlamıştı. Eğer randevuya gitmeyi başarırsa bu geçtikleri zorlu sınavla ilgili anlatacak çok acayip bir hikayesi olacaktı.

Ellerini ensesinde dolaştırdı. Terden sırılsıklamdı. Bu yoğun, boğucu sıcak ona Louisiana'da geçirdiği yazları hatırlatıyordu. Küçük bir çocukken Lafayette'te yaşayan anneannesinin yanına kalmaya giderdi. Bunaltıcı akşamlarda verandasındaki salıncakta tembellik yaptıkları sırada anneannesi ağzına buz küpleri sokuştururdu. Yazın serin kalmanın tek yolu buydu. Uykuya daldığı sırada buz küpleri emdiğini hayal ediyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

Yönetici asistanlarından biri sessizce odaya girip kulağıma bana bir telefon geldiğini fısıldadığında yeni bir anlaşma için belirlediğimiz stratejiyi gözden geçirdiğimiz şirket içi bir toplantıdaydım. Özür diledim ve toplantıdan çıktım. Sam bu ani hareketime kızmışa benziyordu. Sanırım benden asistana arayanın mesajını not almasını söylememi beklemişti ama babam yine hastanedeydi ve arayanın doktoru olduğunu düşünmüştüm. Ve firmada geçirdiğim iki yılın ardından her hareketimi Sam'e açıklamak zorunda değildim.

Masama giderek telefonu cevapladım. Bir yandan da pencereden dışarıya, gri tehditkar gökyüzüne bakıyordum. Her an yağmur bastıracak gibiydi.

"Alo?"

"Alo. Sara. Cathy ben. Lucy Marshall'ın annesi?" İçimi bir suçluluk duygusu kapladı.

"Nasılsın, Cathy?" Utancımı ört bas etmeye çalışırken sesim sahte bir heyecanla iyice tizleşmişti. Cathy'ye onunla iletişimi koparmayacağımı söylemiştim ama Lucy'nin eşyalarını toplamaya yardım ettiğim gün onu Lucy'nin dairesinin kapısında kaybolmuş bir çocuk gibi korkmuş ve şaşkın bıraktığımdan bu yana geçen bir yıl içinde bir kez olsun telefonu elime alıp numarasını çevirmemiştim.

"İyiyim, Sara," dedi sesinde en ufak bir sitem kırıntısı dahi olmaksızın. "Seni aradım çünkü Lucy'nin ölüm

yıldönümü yaklaşıyor. Bulışabileceğimizi umuyordum. Fa-bii eğer vaktin varsa?"

"Çok isterim."

"Pazar öğleden sonra uyar mı? Benim evimde?" Queens'teki evinin adresini bir çırpıda söyledi.

"Mükemmel fikir." Zamanlama iyi denk gelmişti. Kevin hafta sonu seyahate gidiyordu, yani boştum.

Gerçeği itiraf etmem gerekirse eğer o gün beni aramasaydı Cathy ile büyük bir ihtimalle bir daha asla görüşmez ya da konuşmazdım. İşimin hâlâ bütün zamanımı almasından başka ihmalkarlığımı affettirecek herhangi bir mazeretim yoktu. Çalışma saatlerim çok acımasızcaydı ve geri kalan bütün zamanımı ve enerjimi de Kevin ile ilişkime saklıyordum. Artık ilişkimiz o kadar ciddiydi ki çalışmadığımız her anı beraber geçiriyorduk. Kendimi savunmam gerekirse, bırak Lucy'nin annesinin hatırını sormayı kendi anne babamı bile hemen hemen hiç görmüyordum.

Babamın kalbi iyi durumda değildi ve artık gün aşırı diyalize girmesi gerekiyordu. Bu arada, doktorların geçirdiği felçten sonra sol kolunun güçsüzleşmesine bağladıkları, ufak bir araba kazasının ardından annem artık araba kullanamıyordu. Babamı doktor randevularına götüremiyordu. Anneme, firmadan beni Chicago ofisimize transfer etmelerini isteyeceğimi, olmadı Stanhope'daki işimden ayrılıp Chicago'da bir iş bulacağımı söyledim. Bu fikri anında reddetti. "Hayır, Sara," dedi bana. "Senin hayatta geriye gittiğini görmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Sonunda, babamı arabayla düzenli olarak diyalize götürecek, annemin alışverişine yardım edecek ve aynı zamanda haftada bir kez evlerini temizleyecek bir kadın tutmak ve parasını ödemek konusunda ısrar ettim. Bu çözüm annemin sırtındaki yükü ve benim suçluluk duygumu hafifletiyordu.

Fırsat buldukça annemleri görmeye çalışıyordum ama onlara ayıracak zaman yaratmak çok zordu. İş için Chicago üzerinden bir yerlere uçuyorsam onları ziyaret edebilmek için birkaç saat çalmaya çalışıyordum ama bu tür iş seyahatleri nadirdi.

Bir önceki sene, Kevin ile tartışmamıza sebep olmasına rağmen, hem Şükran Günü'nü hem de Noel'i annemlerle geçirmiştim. Noel tatilinde ailesiyle tanışmak için onunla New Hampshire'a gitmediğim için Kevin bana kızmıştı. Ailesi geleneksel olarak her sene Noel'de dışarıdan yiyecek içecek servisi aldıkları elli kişilik bir davet veriyordu. Kevin'in erkek kardeşi ve kız kardeşleri, uçağa atlayıp o dönemki sevgilileriyle beraber eve dönüyorlardı. Bu her sene tekrarlanan kutlama ailesi için çok önemliydi. O sene Kevin davette partneri yanında olmayan tek kardeşti. Birkaç hafta önce Şükran Günü'nü annemlerle beraber geçirdiğim halde neden Noel'de de Chicago'ya uçmak konusunda bu kadar ısrar ettiğimi bir türlü anlayamamıştı.

Kevin'e tapıyordum ama o farklı bir dünyada büyümüştü. Örneğin onun dünyasında tek çocuk olmanın beraberinde getirdiği sorumlulukların ağırlığı yoktu. Onu hayatımın acımasız gerçeklerinden korumaya çalıştım. Eğer ailemin içinde bulunduğu durumu öğrenirse artık beni istemeyeceğinden korktum.

Gerçekten berbat geçen günlerde, babam hastanedeyken ve annem uzun geceler boyunca tek başına onun başucunda nöbet tutarken, işimin en azından hastane faturalarını karşılamaya yaradığını söyleyerek kendimi teselli ediyordum. Aksi takdirde ne yaparlardı hiç bilmiyordum.

İş cephesinde her şey muhteşemdi. Terfi etmiştim ve artık altımda bana rapor veren iki analist çalışıyordu. Maaşım neredeyse iki katına çıkmıştı, ikramiyem de öyle. Üniversite

masraflarını karşılayabilmek için aldığım kredinin yarısını geri ödemiştim bile ve önümüzdeki iki yıl içerisinde bütün borçlarımı kapatmayı umuyordum. Brooklyn'de yatırım amaçlı bir daire satın almayı bile planlıyordum.

Hayatım firmanın etrafında dönüyordu. Beynim tamamen yıkanmıştı. Stanhope jargonunu sanki ana dilimmiş gibi konuşuyordum. Broşürlerimiz fikir çeşitliliği hakkında ne derse desin farklı düşünce biçimleri kesinlikle teşvik edilmiyordu ve ben de düşüncelerimi firmanın kurumsal duruşuna uyacak şekilde yeniden şekillendirmiştim. Kimin kıçını yalamam gerekiyorsa yalıyordum ve ikramiye dönemi yaklaşırken gerekli kişilere bağlılığımı ilan ediyordum.

Şimdi düşününce, en az diğerleri kadar aşağılık olmayı kesinlikle başarmıştım. Sanki hayatım buna bağlıymışçasına paranın arkasından koşuyordum. Anlaşmaları yaparken salgıladığım adrenalin sayesinde adeta uçuyordum ve eylemlerimizin hayatta kalma mücadelesi veren sıradan halkın üzerindeki etkilerini görmezden gelmeyi öğrenmiştim.

Beraber vakit geçirdiğim yegâne insanlar Kevin ve iş arkadaşlarımdı. Ev arkadaşım Amanda oturduğumuz dairenin kira kontratının süresi dolmadan çok kısa bir süre önce Amsterdam'a tayin olmuştu. Aynı mahallede kirası nispeten makul tek odalı bir ev bulmuştum. Komisyoncu daireyi derli toplu diye tanımlamıştı- aslında bayağı küçüktü ama bana yetiyordu. İçten içe Kevin'in beraber bir eve çıkmayı teklif etmesini beklemiştim ya da en azından onun yanına taşınmamı isteyeceğini ummuştum. Benimle beraber olmayı sevdiğini ama biriyle aynı evde yaşamayı şu an için düşünmediğini net bir şekilde söylediğinde hayal kırıklığına uğramıştım.

Hafta sonları, tabii eğer hafta sonum olursa, Kevin ile vakit geçirerek, çamaşır yıkayarak, spor yaparak ve hiçbir

zaman tüketmeye vakit bulamadığım halde yiyecek alışverişiyle geçiyordu. Cathy'nin beni evine davet ettiği pazar gününün sabahını eksik işleri tamamlamak için ofiste geçirdim. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim ve geç kalmamak için Queens'e Uber tutarak gittim.

Elimde ofisin yakınlarındaki bir marketten satın aldığım bir demet beyaz gül ve bir kutu çikolatayla Cathy'nin kapısını çaldım. Cathy kapıyı açtı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı gerçi ama bakışları acıyla donuklaşmıştı. Başından korkunç bir felaket geçmiş ve bunu asla tam olarak atlatamamış biri gibi görünüyordu.

Onu son gördüğümden bu yana dikkat çekecek kadar yaşlanmıştı. Koyu renk gür saçlarının arasında gri tutamlar vardı. Eskisine göre daha zayıftı ve daha yavaş hareket ediyordu. Üzerinde ihtiyarlığa adım atan bir kadının havası vardı oysa daha sadece elli dokuz yaşındaydı. Cathy sokak kapısını iki kez kilitleyip ardından zinciri takarken bir şey daha fark ettim: Korkmuş görünüyordu.

"Gelmene o kadar çok sevindim ki, Sara," dedi Lucy'nin dairesinden tanıdığım mavi gri kanepeye oturmamı işaret ederken.

"Seni arayıp sormadığım için üzgünüm," dedim.

"Özür dilemene gerek yok. Firmanın hepinizi ne kadar çok çalıştırdığını biliyorum," dedi. "İş takviminin yoğunluğu yüzünden Lucy'den haftalarca haber alamadığım olurdu. Bir süre sonra paniğe kapılarak telefonuna yarım düzine mesaj bırakırdım ve o da iyi ama çok meşgul olduğunu ve onu rahatsız etmemem gerektiğini söyleyen bir cevap yazardı."

"Mesai saatlerimiz çok uzun," diye itiraf ettim. "Çok seyahat ediyorum ... Bazı günler bırak ülkeyi hangi yarım kürede olduğumu bile hatırlamıyorum. Ama bu bir mazeret değil."

"Aslına bakarsan bu son görüşmemiz olabilir. Baltimore'a taşınıyorum." Verdiği haberi sindirebilmem için bir an sustu. "Doğduğum şehre geri dönmeye ve kardeşimle beraber yaşamaya karar verdim. O da benim gibi yalnız." Kelimelerle adeta boğuşan Cathy'nin acısını hissedebiliyordum. "Beraber yaşamanın ikimiz açısından da mantıklı olacağına karar verdik. Birbirimize arkadaşlık ederiz. Ailemizden bize çok güzel, ikimize de yetecek büyüklükte bir daire kaldı. Bu evi kiraya verebilirim ve Baltimore'da yarı zamanlı bir iş bulabilirim. Artık yavaş yavaş emekliliğe adım atmanın zamanı geldi zaten, son zamanlarda bazı sağlık sorunları yaşadım."

"Çok ciddi bir şey değildir umarım?"

"Yaşlandığımı ve sınırlarımı zorlamayı bırakmam gerektiğini hatırlamama yetecek kadar diyelim. Ve artık Lucy de gittiğine göre beni burada tutacak pek bir şey kalmadı." Ruhunun derinliklerine kadar inen bir hüzün vardı sesinde.

"Cathy bu akıllıca bir karara benziyor. Umarım orada çok mutlu olursun."

"Eminim olurum," dedi. "Neyse kendimi kaptırdım." Mutfağa kayboldu. İçeriden birtakım tıkırtılar ve ardından da su kaynatmak için ocağın üzerine koyduğu çaydanlığın sesini duydum.

"Kahveni nasıl içersin?" diye bağırdı salona.

"Sütlü, şekersiz."

O mutfaktayken salonu inceledim. Dairesinin yolun karşısındaki parka bakan büyük pencereleri vardı. Duvarda Lucy'nin bebekliğinden başlayarak ölümünden kısa bir süre öncesine kadar uzanan fotoğraflarından bir seri asılıydı.

Cathy salona geri geldi ve kahvemi uzattı. Sehpaya ufak pastalarla dolu bir tabak bıraktı ve kanepeye yanıma oturdu. "Lucy'nin dairesinden getirdiğim kutuları ancak geçen hafta, taşınmak için eşyalarımı toparlamaya başladığım zaman

yabildim. Yeni dairede bu kadar çok yerim olmayacak. Lucy'den geriye kalanlardan neleri tutacağıma ve neleri bağışlayacağıma karar vermek zorunda kaldım."

"Senin için kolay olmasa gerek," dedim anlayışlı bir ses tonuyla. Lucy'nin dairesindeki eşyaları topladığımız gün, kızının en değerli varlıklarını kutulara koyarken sessizce yanaklarından süzülen gözyaşlarını hatırladım.

"Yapılması gerekiyordu," dedi üzgün bir sesle. "Zaman acıları iyileştirmiyor. Sadece uyuşturuyor. Lucy'nin eşyalarına bakarken ..." Yutkundu ve kendini toparlamak için bir anlığına duraksadı. "Eşyalara bakarken kafamda Lucy'nin ölümü hakkında daha fazla cevapsız soru belirdi. Dairesinin vaziyetini -eşyaları topladığımız gün nasıl karmakarışık bir halde olduğunu hatırlıyor musun?"

"Birinin dolaplarını karıştırdığını düşünmüştün," dedim son derece diplomatik.

"Herkes bana Lucy'nin ölmeden önce dengesiz bir ruh hali içinde olduğunu ve dairesinin o yüzden o kadar dağınık olduğunu söylemişti," diye karşılık verdi. "Ama ben hayal görmüyordum. Aslına bakarsan ertesi gün daireye birinin girdiğinden emin oldum."

"Nasıl oldu bu?"

"Taşıma şirketinin çalışanları her şeyi buraya getirdiklerinde kutulardan biri yoktu. Lucy'nin kişisel bilgisayarının olduğu kutu. Eşyaları toplarken o kutunun üzerini ben işaretlemiştim. Onlara bir kutuyu unutmuş olabileceklerini söyledim ama bana tuttukları raporu gösterdiler, o sabah Lucy'nin apartmanından aldıkları sayıda kutuyu teslim ettiklerini söylediler. Aklıma gelen tek bir açıklama var, bizden sonra biri daireye girdi ve kutuyu aldı."

"Polise haber verdin mi?"

"Bana sigortayı ilgilendiren bir mevzu olduğunu ve ra-
şınma şirketi ile halletmem gerektiğini söylediler. Ama o ku-
tunun çalındığını biliyorum. Eminim."

"Neden biri o kutuyu alsın ki? Başka bir sürü değerli eşya vardı."

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Cathy. "Sanırım firma ile bir alakası var. İş söz konusu olduğunda Lucy hep esrarengiz konuşurdu. Gergindi. Birkaç sefer bana bir şeyler anlatmaya çalışmış ama sonra kendini tutmuştu. "Bu konuyu düşündükçe," söyleyeceği kelimeleri özenle seçti, "Stanhope ile Lucy'nin ölümü arasında bir bağlantı olduğundan gittikçe daha çok şüphelenmeye başlıyorum."

"Nasıl bir bağlantı?" diye sordum.

"Emin değilim," diye cevap verdi. "Lucy'nin Stanhope'da çalıştığı dönemle ilgili hâlâ çözemediğim bazı şeyler var."

"Lucy işini seviyordu," dedim, taraf tutuyormuş gibi duyulmamaya dikkat ederek. Cathy'nin kızının neden kendi canına kıydığına dair mantıklı bir açıklama bulması gerektiğini anlıyordum ama Stanhope'u suçlamak hem haksızlık hem de zorlama gibi geliyordu. "Aslına bakarsan Lucy işini o kadar çok seviyordu ki mesai bitiminde eve dönmek istemediği zamanlar bile oluyordu. Anlattıklarını tanıdığım Lucy ile bağdaştıramadım."

"Ama Lucy öldüğünde orada değildin."

"Seattle'daydım."

"Belki senin yokluğunda değişen bir şeyler oldu. Lucy'nin başına bir şey geldi. Sence bu mümkün mü?" diye sordu Cathy.

"Ben uzaktayken irtibat halinde değildik," diye itiraf ettim. "Sadece bir gece hariç, o gece telefonumda Lucy'den

gelen birkaç cevapsız arama olduğunu fark ettim. Bana garip gelmişti."

"Garip derken?"

"Lucy hiçbir zaman telefonla konuşmayı seven biri olmamıştı. Her zaman mesajlaşmayı tercih ederdi. Üç hafta boyunca Seattle'daydım. Aramalar Lucy'nin ölümünden iki ya da üç gün öncesine aitti. O gün geç saatlere kadar toplantılardaydım. Otele giderken yolda telefonuma baktığımda Lucy'den gelen iki cevapsız arama fark ettim. Geri aramak için çok geç bir saatti. Mesaj yazdım. Cevap yazmadı. Ertesi gün aramaya çalıştım ama açmadı. Ben ...ben bir daha onunla konuşmadım."

"Sesli bir mesaj bırakmamış mıydı? Ya da yazılı bir mesaj yollamamış mıydı? Ne istediği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır, hiç yok," dedim. "İşle alakalı bir şey soracağını düşünmüştüm ve cevabı kendi başına bulduğunu."

Cathy derin bir nefes aldı. Gergin görünüyordu. Gözlerini yüzüme dikmişti, sanki tepkimi ölçmek ister gibi bir hali vardı. "Seninle açık konuşacağım Sara," dedi. "Stanhope'da bazı dolaplar döndüğünü düşünüyorum. Bence Lucy bir şeylerden korkuyordu. Onu huzursuz edenin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Yok," dedim, dürüstçe.

Konuşmanın ardından gelen sessizlik sırasında cevabımın tam da doğru olmadığını düşündüm. Lucy'nin arkadaşlığımızı gizli tutmak istemesini her zaman çok garip bulmuştum.

Ve bir de ben eşyaları toplanmasına yardım etmek için Cathy'nin yanına giderken Vincent'ın dairede şirketle ilgili herhangi bir doküman görürsem ona geri getirmemi tembih etmesi dikkatimi çekmişti. Vincent beni oraya yolladığında demek daha doğru olur. Firmaya ait, muhtemelen gizli dokümanları ihtiyatlı bir şekilde geri almaya çalışmak o zaman

için mantıklı bir istek gibi gelmişti. Ama Vincent'ın bunu isterken takındığı tavır beni rahatsız etmişti doğrusu. O gün öğleden sonra ofise geri döndüğümde masama gelerek Lucy'nin dairesinde bir şey bulup bulmadığımı sormuştu. Ona hiçbir şey bulmadığımı söylemiştim. Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu ama tam olarak tarif edemediğim bir şey daha vardı. Vincent'ın bu kadar gergin olması hiç de alışıldık bir durum değildi.

Cathy'nin oturma odasının penceresine yürüdüm. Mavi bisikletli bir oğlanla bir başka oğlan, beraber bir çitin arkasında gözden kaybolana dek, yol boyunca yarıştılar. Yolun karşısında sigara içen bir adam duruyordu. Onu seyrettiğimi görünce sigarasını söndürdü ve ellerini kapüşonlu gri Sweatshirt'ünün ceplerine sokarak uzaklaştı.

"Firma oldukça rekabetçi. Ortam bazen çok gerginleşebiliyor," dedim yeniden Cathy'e dönerek. "Ama hiçbir zaman uygunsuz bir duruma şahit olmadım. Bizi çok çalıştırıyorlar ama işte o kadar. Son derece saygın bir şirket. Lucy'nin ölümünün Stanhope ile bir alakası olduğunu zannetmiyorum. Eğer ters giden bir şeyler olsaydı Lucy benimle paylaşırdı."

Cathy dudaklarını büzdü. Kızının ölümünden sorumlu olabileceğini düşündüğü firmaya duyduğum ateşli sadakati sindirmeye çalışırken sessiz kaldı.

"Sara, neden Lucy ile arkadaşlığınız hakkında bu kadar ketum kalmayı tercih ettin?" Kelimeleri beni delip geçti.

"İşten kimsenin arkadaş olduğumuzu öğrenmemesi konusunda ısrar eden Lucy idi. Doğruyu söylemem gerekirse arkadaşlığımızı neden bir sır gibi saklanmamız gerektiğine asla anlam veremedim. Lucy hiçbir zaman sebebini anlatmadı."

"Belki de seni korumaya çalışıyordu," diye önerdi Cathy. "Sana bir şey göstereceğim, gel benimle." Beni misafir odasına

görürdü. Odada içi kitaplar, plaklar ve CD'lerle dolu tavana kadar raflar vardı.

"Bunca zamandır Lucy'nin plak koleksiyonuna çok iyi baktım. Ne yazık ki taşındığım zaman hepsini koyacak yerim olmayacak. Onları bir koleksiyonere satacağım. Bir tanesi hariç hepsini," dedi.

Orijinal kapağı içinde duran bir plağı bana uzattı. "Lucy üzerine senin isminin yazılı olduğu bir post it yapıştırmış, sanırım senin olmasını istiyordu. Bu plağı geçen hafta plaklara değer biçmek için biri gelmeden önce hepsini son bir kez gözden geçirirken buldum. Seni biraz da bu yüzden aradım."

Fleetwood Mac'in bir single'ıydı. 'Sara'. Orijinal kayıttı. Lucy çocukluğundan beri topladığı plaklar konusunda takıntılıydı. Yetmişlerden kalma nadir bulunan ve çok iyi durumdaki bir plağı, adımı bile taşısa, bana vermesi onun açısından bayağı büyük bir fedakarlık demekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Doğum günümü Seattle'dayken kutlamıştım; sanırım Lucy bu plağı döndüğümde bana hediye etmeyi planlamıştı. Hızla gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi toparlamaya çalışırken plağın kapağını inceledim. Tam kapağı açıp içinden plağı çıkaracaktım ki Cathy garip, aşırı tiz bir sesle atıldı, "O işi evde yapsan daha iyi olur."

Sanki dikkatimi dağıtmak istercesine, Lucy'nin arkasında gururlu ebeveynleri ikinci yaş doğum gününde mumlarını üflerken çekilmiş bir fotoğrafını işaret etti. Daha bebekken bile Lucy'nin gözlerinden zeka fışkırıyordu.

"Babası bizi Lucy üç yaşındayken terk etti," dedi Cathy gözlerini fotoğraftan ayırmadan. "Sanırım Lucy bu yüzden konuşmaya geç başladı. Konuşmaya başladığında ilk kurduğu cümleyle bana, daha önce hiç konuşmadığını çünkü söyleyecek ilginç bir şeyi olmadığını açıklamıştı. Daha önce iki

kelimeyi bir araya getirmemiş bir çocuktan böyle bir cümle işittiğini hayal et."

Oturma odasındaki kanepeye döndük. Plağı çantamın yanına koydum. Cathy bir kahve daha yaptı ve bir süre daha Lucy'nin ölümünden bahsettik. Lucy'nin ölümünün ardından Vincent ile buluştuklarını ve ona Lucy'nin intihar mektubunda bir gariplik olduğunu düşündüğünü itiraf ettiğini anlattı.

Lucy'nin ölümünden önceki günlerde Stanhope'da ters giden bir şeyler olduğuna dair endişelerini tekrarlayıp durdu. Bu durum oldukça huzursuz hissetmeme sebep oldu. Cathy'nin endişelerine ortak olabilmek istiyordum ama aynı zamanda da çalıştığım firmaya ateşli bir şekilde sadıktım. Bir şeyler söyledikten sonra her seferinde tepkimi ölçmek üzere gözlerini bana diktiğini hissediyordum, sanki bana güvenip güvenmemek konusunda kararsızdı.

"Bana bir iyilik yapar mısın, Sara?" diye sordu biraz zaman geçtikten sonra. "Lucy'nin saklamak istediğim eşyalarını koyduğum çok ufak bir kutu var. Senin için bir mahsuru yoksa o kutuyu benim için saklar mısın?"

"Elbette, istersen şimdi giderken yanımda götürebilirim," diye teklif ettim. Nereye koyacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Yaşadığım dairede kısıtlı yerim vardı.

"Hayır," dedi anında. "Ağır bir kutu. Taşırken belini incitirsin. Hafta sonuna doğru kendi kutularımı Baltimore'a göndereceğim zaman onu da sana yollarım. Plağı da bırak. Kutuya koyarım. Sen eve dönerken yolda düşüp kırılırsa çok yazık olur."

Cathy'ye adresimi bıraktım ve Baltimore'daki iletişim bilgilerini kendi telefonuma kaydettim ki birbirimizden kopmayalım.

"Bugün beni davet ettiğin için çok mutlu oldum," dedim Cathy beni kapıya kadar geçirirken. "Seni yeniden gördüğüme çok sevindim."

"Ben de," dedi Cathy. Bana sarıldı. Sonra kapının kilitlerini açarak dışarı çıkmama izin vermeden önce kapının deliğinden dışarıya baktı. Merdiven sahanlığından asansöre doğru yürürken aynı delikten beni izleyen gözlerini üzerimde hissettim.

Cathy'nin evinden ayrıldım ve metroya kadar iki sokak yürüdüm. Yolda sanki takip ediliyormuşum gibi garip bir hisse kapıldım. Mümkün olduğu kadar doğal hareketlerle arkama bakmaya çalıştım ama beni takip edenin kim olduğunu kestirmek o kadar da kolay değildi. Metro istasyonuna doğru yürüyen bir hayli insan vardı.

Trene bindiğimde vagonun diğer ucunda kulağında kulaklıklar başında beysbol şapkası olan bir adam fark ettim. Adam ona baktığımı anlayınca gözlerini yere indirdi. Soluk çilli bir yüzü ve çıkık bir çenesi vardı. Bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Ancak aynı günün akşamı, kardiyo yapmak üzere spor salonuna girdiğimde o keskin hatlı adamı daha önce ofis binamızda gördüğümü hatırladım. O zaman üzerinde takım elbise vardı. Onu duvarları camdan bir toplantı odasında Vincent ile konuşurken görmüştüm.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASANSÖR

"Bugüne kadar herhangi birinin bir asansörde mahsur kaldığı en uzun süre ne kadar?" diye sordu Jules. Artık cumartesi olmuştu. Sabahın ilerleyen saatleriydi. Sam dışında herkes uyanıktı. "Burada bir dünya rekoru kırıyor olabiliriz," diye ekledi şakaya vurmaya çalışarak .

"Kırmıyoruz." Yeni uyanan Sylvie'nin sesi boğuk çıkmıştı. "Çin'de bir kadın tam bir ay sonra mahsur kaldığı asansörde bulunmuştu. Su kaybından ölmüştü. Asansörün kapılarında tırnak izleri bulmuşlardı."

"Bir ay! Umalım da yokluğumuzu bundan daha çabuk fark edecek kadar bizi umursayan birileri olsun," dedi Jules. "Eski karım ben bu sabah çocukları almaya gitmeyince yokluğumu kesinlikle fark edecektir. Gerçi çocukların nafaka ödemeleri gecikene kadar beni aramaları için birilerini ayaklandıracağını hiç sanmıyorum ama olsun."

"Sen çocukları almaya gitmeyince memnun bile olacaktır muhtemelen," diye mırıldandı Sylvie.

"Doksan dokuz senesinde bir adam kırk bir saat boyunca bir asansörde mahsur kalmıştı," dedi Vincent ortamdaki gerginlik biraz azaldığı için memnun. "Gece vardiyasında çalışan bir dergi editörüydü. Bir sigara molası vermek için aşağı inmişti. Yukarı çıkarken asansör arızalanmıştı. Kırk bir saat. Neredeyse aklını kaçıracaktı," dedi Vincent. "İşin garip yanı, adamın sorunları asansörden kurtulduktan sonra başladı."

"Ya, öyle mi?"

"Bir kişisel yaralanma avukatı ona büyük bir tazminat alabileceğini ama önce o kadar uzun zaman asansörde mahsur kaldığı için psikolojisinin bozulduğunu ispat etmesi ve bunun için de işi bırakması gerektiğini söylemişti. Adam ispat etmişti. Dava yıllarca sürmüştü. Sonunda cüzi bir tazminat kazanmıştı ama işsiz ve evsiz kalmıştı. Para yok. İş yok."

"En azından dışarı çıkmış," dedi Jules. Bacakları Sam'in uyuyan vücuduyla asansörün duvarının arasına sıkışmış vaziyette yerde oturuyordu.

Vincent az önce asansör boşluğundaki buz gibi havanın içeri esebilmesi için birkaç dakikalığına asansörün kapılarını açık tutmuştu. Bu içeriyi soğutmanın acımasızca bir yoluydu ama ısıtma sistemini kapayamadıkları düşünülürse de tek seçenekleriydi. Jules ve Vincent fırsattan istifade ederek aralıktan asansör boşluğuna işemişlerdi. İşlerini görürken diğer asansörlerin hareket ederken çıkardıkları gürültüleri veya konuşma sesleri duyabilmek için kulak kabartmışlardı. Duyabildikleri tek ses rüzgarın uğultusu ve Jules'un beton duvarlara çarpıp dönen yardım çağrısıydı. Vincent kapıları yeniden kapatmıştı .

Bu muhtemelen bir saat önceydi. Jules zaman kavramını yitirmişti. Şarjı bitmesin diye telefonunu kapatmıştı. Asansörün içi sadece hâlâ kırmızı harflerle yazılmış son ipucunu gösteren televizyon ekranının beyaz ışığıyla aydınlanıyordu.

Jules'un ayağı uyuşmuştu. Kan dolaşımını yeniden harekete geçirebilmek için usulca hareket ettirmeye çalıştı. Bir işe yaramadı. Karıncalanma acı vericiydi. Biraz dolanması gerekiyordu ama ayağa kalkmaya çalışırken kazara Sam'e sürtündü. Vücudundan inanılmaz bir sıcaklık yayılıyordu. Jules Sam'in nasıl olduğuna kontrol etmek için diz çöktü.

"Sanırım Sam'in ateşi var," dedi. Sam'in alnı sıcacık ve terden sırılsıklamdı.

Vincent karanlıkta beceriksiz hareketlerle o tarafa doğru süründü. Sam'in ateşinin çok yüksek olduğu kesindi. Çantasından su şişesini çıkardı ve Sam'in ağzını aralayarak içine su boşalttı, boğazından aşağı akmasına yardımcı oldu. Sam uykusunda yutkundu. Vincent suyun kapağını sıkıca kapattı ve şişeyi çantasına geri koydu. Diğerleri su içmek için bekleyebilirdi. Suyu aralarında pay etmek zorunda kalmadan kurtarılacaklarını umuyordu.

Yeniden yerlerine yerleştiler ve Sam'in nefes alıp verirken çıkardığı hırıltıyı dinlemeye başladılar. Bu ses Jules'a alçaktan uçan bir ilaçlama uçağından korktuğu için bacağını inciten atı Prince'i hatırlattı. Jules o zaman altı yaşındaydı. Veterinerin yaralı atı kontrol etmek için çiftliğe geldiği ve hayvanı uyutmaya karar verdikleri o geceyi gayet iyi hatırlıyordu.

Jules ahırdaki bir depoda, atın yattığı bölmeden çok da uzak olmayan bir yerde, saklanmıştı. Ata o kadar yakındı ki silah sesleri onu neredeyse sağır etmişti. Sanki vurulan at değil de kendisiymiş gibi ürkmüştü. Veteriner ilk atışta başarısız olmuştu. Jules onu öldüren ikinci atışa kadar ıstırap içinde inleyen Prince'in çıkardığı sesleri asla unutmayacaktı.

O gece geç saatlerde atı öldürmenin gerçekten gerekli olup olmadığını tartışırlarken babasının annesine "O atı kurtarmak bize ufak bir servete mal olacaktı," dediğini duymuştu. Bu Jules'un yetişkinlerin dünyasının acımasızlığı hakkında aldığı ilk ders olmuştu.

Vincent elinin tersini Sam'in kireç gibi alnına koydu ve tıpkı veterinerin Prince'in bacağını muayene ettiği zaman yaptığı gibi başını iki yana salladı.

"Ateşi bayağı yüksek gibi," dedi. Jules'a telefonunu açarak ona ışık tutmasını söyledi ve Sam'in gömleğinin sol kolunu

yukarı sıyırdı. Kolunda yukarıdan aşağı uzanan kırmızı çizgiler vardı ve derisi sıcacıktı ve iltihaplanmış gibi duruyordu.

"Enfeksiyon kapmış. Bir an önce tıbbi müdahale görmesi lazım," dedi Vincent.

"Görmezse ne olur?" diye sordu Jules.

"Ölebilir." Vincent'ın sesindeki endişe çok bariz duyuluyordu.

Yorgun, sıcaklamış ve delice bir içkiye ihtiyaç duyan Jules bir anda eğer Sam ölürse işlerin onun lehine dönebileceği gibi son derece acımasızca bir fikre kapıldı. Bu durum Eric Miles'ın eski pozisyonuna seçilme ihtimalini kesinlikle arttırırdı. Sam ortalıkta olmazsa rakiplerinden biri elenmiş olurdu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SARA HALL

Cathy'nin e-posta adresine, Noel yazışmalarımı koordine etmek için adres defterimi karıştırırken rastladım. Kız kardeşi ile beraber yaşamak için taşındığı zaman iletişimimiz kopmuştu. Onu aramak için telefonu elime aldım. Bir pazar akşamıydı ve ertelemenin bir anlamı olmadığına karar verdim.

"Merhaba, Cathy Marshall ile mi konuşuyorum?" diye sordum yaşlıca bir kadın telefona cevap verdiğinde.

"Hayır, hayır ben Cathy değilim." Kadının sesi Cathy'ninkine benziyordu ama biraz daha kalındı. "Kim arıyordu acaba?" Cathy'nin kız kardeşi olmalıydı. Muhtemelen bir şeyler satmaya çalıştığımı düşünmüştü.

"Benim adım Sara," dedim. "Cathy'nin kızının, Lucy'nin bir arkadaşıydım. Cathy'nin yeni hayatına alışıp alışmadığını sormak ve mutlu Noel'ler dilemek için aramıştım."

Uzun bir sessizlik oldu. Kadın hâlâ oradaydı, arkadaki televizyondan gelen gürültüleri duyabiliyordum, ama hiçbir şey söylemedi. "Her şey yolunda mı? Cathy iyi mi?" diye sordum. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Cathy, şey, Cathy burada değil."

"Tatilde mi?" diye sordum.

"Sana bu haberi verdiğim için üzgünüm. Cathy öldü."

"Öldü mü?" Lucy'nin dairesindeki eşyaları toplarken nedense bayıldığını hatırladım. İlacını bulup ona vermem gerekmişti. "Cathy'nin kalp probleminin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Kalbi değildi," diye karşılık verdi kadın. "Cathy trafik kazasında öldü. Ona vuran araba kaçtı. Buraya, benim yanıma taşınmasından tam beş gün önce. Evinin oradaki süpermarketin önünde karşıdan karşıya geçiyormuş. Araba birdenbire ortaya çıkmış, onu yere yığmış ve durmamış. Adli tabip muhtemelen anında, daha yere düşmeden öldüğünü söyledi."

Cathy'nin kız kardeşiyle yaptığımız telefon konuşmasının ardından en yakın koltuğa çöktüm. Duyduklarımı aklım almıyordu bir türlü. Aylardır, Cathy'nin gayet mutlu Baltimore'da yaşadığını, Lucy'nin trajik ölümünden uzakta yeni bir hayatın tadını çıkardığını hayal ediyordum. Oysa Cathy Baltimore'a gitmeyi dahi başaramamıştı. Dairesindeki buluşmamızdan birkaç gün sonra ölmüştü.

Spordan çıktıktan sonra akşam yemeğinde bana eşlik etmek üzere daireme gelen Kevin beni bir koltuğa kıvrılmış boşluğa bakar vaziyette buldu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Bir arkadaşımın annesi bir vur kaç kazasında ölmüş. Olay yazın olmuş ama ben daha yeni öğrendim."

"Bu çok korkunç," dedi anlayışla. Kanepenin koluna oturdu ve başımı göğsüne bastırdı. "Tanıdığım biri mi?"

"Hayır, tanımazsın." Bir anda ayağa fırladım. Yalnız kalmak istiyordum. Mutfağa geri döndüm ve salata malzemelerini kesmeye devam ettim ve bir yandan da makarnaları içinde su kaynayan tencereye attım. Kevin'e Lucy'yi hiç anlatmamıştım, sohbetlerimiz sırasında konusu hiç açılmamıştı.

Yemekten sonra Kevin, sabahın erken saatlerindeki San Francisco uçuşundan önce yollaması gerek e-postalarını yazmak üzere diz üstü bilgisayarını açtı. Ben de bilgisayarımı

açtım ama ertesi gün öğlenden sonraya kadar yetiştirmem gerektiği halde yaptığım işe bir türlü kendimi veremiyordum.

Cathy'nin başına gelenler aklımı kurcalıyordu. Beni Queens'teki dairesine davet ettiği günü gayet iyi hatırlıyordum. Ne kadar içten olduğunu ve sonra bir anda komplo teorilerinden bahsetmeye başladığını ve Stanhope'un Lucy'nin ölümünde parmağı olduğunu iddia ettiğini. O zamanlar bütün bunları yasta olmasına bağlamıştım. Ama aynı zamanda Cathy'nin kapısındaki bütün o kilitleri ve kapıyı açmadan önce deliğinden bakarak nasıl dışarıyı dikkatlice kolaçan ettiğini de hatırlıyordum.

Cathy'nin öldüğü zamana ait gazete haberlerini gözden geçirdim. Birkaç haber buldum. Biri yerel Queens gazetesinin ön sayfasında çıkmıştı: "Alışverişe giden kadın vur kaç kazasında öldürüldü." Gazetedeki hikayeye bir kutu kırık yumurtanın yanında duran içi yiyeceklerle dolu bir alışveriş torbasının fotoğrafı eşlik ediyordu. Yumurtalardan birinin sarısı kirli asfalta yapışmıştı ve ortasından bir kan izi akıp gidiyordu.

Haberlerden birinde Cathy'ye vuran arabanın çalıntı olduğu yazıyordu. Bir diğerinde uzaklaşan arabanın mobese kamerasından çekilmiş görüntüsünün bir fotoğrafını kullanmışlardı. Sürücünün kafasında bir beysbol şapkası ve gözünde güneş gözlükleri vardı. Gazeteler hem arabanın camları filmli olduğu hem de sürücü şapka taktığı için polisin adamın kabaca bir eskizini dahi çizmesinin mümkün olmadığını yazıyordu.

Sürücü bana sanki Cathy'nin dairesinden ayrıldıktan sonra beni metroya kadar takip eden adamı hatırlatmıştı.

Çarpışmaya çok yakından şahit olan bir taksi şoförünün yorumlarına yer veren bir başka haber buldum. Adam muhabire şoförün direksiyonu bilerek Cathy'nin üzerine

kırdığını ve ona vurmadan saniyeler önce hızlandığını söylemişti. "Karşıdan karşıya geçen onca insan arasından özellikle ona vurmayı seçmiş gibiydi," demişti taksi şoförü. "Kişisel bir mevzuya benziyordu."

Cathy'nin ölümü hakkındaki gazete haberleri bu kadardı. Başka araba kazaları, banliyölerde yaşanan başka trajik olaylar Cathy'nin ölüm haberinin yerini almıştı. Cathy'yi öldüren sürücünün yakalanıp yakalanmadığına dair güncel bir habere rastlamadım. Nihayet devlete ait bir sayfada kamu kayıtları altında Cathy'nin ölümü hakkında beş sayfalık bir adli tıp raporu buldum.

Anlaşılan davaya kısa bir süreliğine bir cinayet ekibi atanmıştı. Cathy'nin finansal ve kişisel bağlantılarını incelemişler ama bariz bir cinayet sebebi bulamamışlardı. Adli tabip herhangi bir kimsenin ellili yaşlarının sonuna gelmiş, romantik bir gönül ilişkisi olmayan, suçlularla herhangi bir bağı bulunmayan, uyuşturucu işine, kumara veya seks endüstrisine bulaşmamış ve mirasını, ki oldukça önemsiz bir miktardan bahsediyoruz, kapmak için savaşacak çocuğu olmayan bir kadını öldürmek isteyebileceğine dair bir işarete rastlanmadığını söylemişti. Ayrıca bunun sırf zevk için işlenmiş bir cinayet olduğuna dair bir işaret de bulamadığını özellikle belirtmişti. Sonuçta adli tabip Cathy'nin ölümünü çalınmış bir arabayla çok hızlı giden ve nereye gittiğine dikkat etmeyen bir çete üyesinin hanesine kaydetmişti. Kös kös bilgisayarımın ekranına baktım.

"Neye bakıyorsun tatlım?" diye sordu Kevin.

"Arkadaşımın annesi, hani şu öldürülen -dikkatimi çekti. Şu ana kadar öldüğünü duymamış olmam çok garip."

"Yakın mıydınız?" diye sordu Kevin. "Belli ki bu olay seni çok etkiledi."

"Hayır yakın değildik," dedim. "Ama ortak bir acımız vardı. Kızı, arkadaşım Lucy, trajik bir biçimde vefat etmişti. Annesine göz kulak olmam gerekirdi. Dürüst olmam gerekirse pek de başarılı olamadım. Kahretsin kadının öldüğünü fark etmem altı ay sürdü."

"Kendini suçlama bebeğim," dedi Kevin. "Benden bile daha çok mesai yapıyorsun ki benim de tembel olduğum söylenemez. Sakinleş biraz."

"Yaptığım iş bunu gerektiriyor," dedim. "Eğer firmada yükselmek istiyorsam o zaman uzun saatler boyunca çalışmaya razı olmam gerekiyor."

"Merak etme çalışma saatlerini biraz azaltırsan seni kovacak değiller." Çenemin altından tutarak başımı yukarı kaldırdı, dipsiz birer uçurumu andıran ela gözleriyle karşılaştım. Bakışlarında insanı içine çeken bir derinlik ve tam olarak ne olduğunu çözemediğim bir şey daha vardı. "Sana tapıyorlar, Sara. Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Yalnız ..." Duraksadı.

"Ne?"

"Eğer ilişkimiz ciddileşirse, ikimizin birden bu kadar yoğun çalışmaya devam etmesi doğru olmaz. Asla görüşecek vakit bulamayız."

"*Ciddileşirse* ne demek?"

Kevin omuz silkti. "Bazı haftalar birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz."

"Bu kimin suçu?" diye sordum, hemen savunmaya geçerek. "Dört haftanın ikisinde Batı kıyısındasın. Kendi seyahatlerimi seninle aynı zamanda burada olabilecek şekilde ayarlayabilmek için elimden geleni yapıyorum. Her zaman işe yaramıyor farkındayım ama gerçekten çabalıyorum."

"Seni suçlamıyorum, Sara," dedi Kevin yumuşak bir ses tonuyla. "Söylemeye çalıştığım -çok iyi ifade edemedim gerçi ama- daha iyi ayarlamalar yapmalıyız. Seninle daha çok vakit geçirmek istiyorum, Sara."

Beni uzun uzun öptü. "Bir fikrim var," dedi. "Bir araya geldiğimizde bilgisayarları ve telefonları bir süreliğine ortadan kaldıralım. Beraber yapabileceğimiz çok daha ilginç şeyler geliyor aklıma."

"Bu konuyu hiç açmayacaksın diye korktum," dedim ve boştaki eliyle diz üstü bilgisayarımı kapattı.

O gece geç saatlerde yatakta, gözlerim tavana dikili, yanımda huzurla uyuyan Kevin'in nefes alıp verişini dinledim. Cathy'nin ölüm haberinin şokunu hâlâ atlatamamıştım. Cathy'yi hayatımda sadece iki defa görmüştüm ama sanki çok yakın bir arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Sanırım bu kadar çok sarsılmamın sebebi ölüm şekli ve ölümün tam da hayatını yeniden yoluna sokmaya çalıştığı sırada onu bulmasıydı.

Polisle irtibata geçerek Queens'te Cathy'yi ziyarete gittiğim zaman konuşulanları hatırladığım kadarıyla onlara anlatmalı mıyım acaba diye düşündüm. Cathy'nin can güvenliği konusunda fazlasıyla titiz davrandığını. Kapı deliğinden koridoru kontrol edişini, kilitleri ve kapıdaki zinciri.

Belki de onlara Cathy'nin evinden ayrılıp metroya yürürken tüylerimin nasıl diken diken olduğunu anlatmalıydım. Sanki takip ediliyormuşum gibi bir hisse kapıldığımdan ve vur kaç olayındaki sürücünün tarifine çok benzer giyinmiş bir adamın beni metronun içine kadar takip ettiğinden bahsetmeliydim.

Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de Cathy'nin, Stanhope'un Lucy'nin ölümüyle bir alakası olduğuna dair teorisi

vardı. Gerçi ne gibi bir alakası olduğundan hiç bahsetmemişti ama yine de.

Sabah uyandığımda Kevin çoktan gitmişti ve benim de aklım biraz başıma gelmişti. Cathy, Lucy'nin ölümünden firmayı sorumlu tuttuğunu söylediğinde ben nasıl onun paranoyak olduğunu düşündüysem şimdi polise gidersem onlar da benim için aynı şeyi düşüneceklerdi.

Böyle bir şey yaparsam kime ne faydası olur kısmına kafa yormaya çok da fırsat bulamadım. Bir aylığına bütün hayatımın kontrolünü ele geçiren bir başka yüksek devir anlaşmaya kendimi kaptırdığımda bu düşüncelerimi de çabucak unutuverdim. Ve tam o anlaşma sonuçlandığında da gecenin bir yarısı annem telaş içinde beni aradı.

"Babanın organları çöktü," dedi. "Chicago General Hastanesi'nin yoğun bakım bölümünde yatıyor. Bu sefer onu kurtaramayacaklarını söylüyorlar. Gelsen iyi olur, Sara."

Babamın doktorları böbreklerinin iflas ettiğini söylediler. En fazla bir, bilemedin iki haftası kaldığını tahmin ediyorlardı. Bu dönemde annemlerin yanında olabilmek için anında Chicago ofisinden çalışabilmek üzere gerekli ayarlamaları yaptım. Neler olduğunu anlattığım zaman Vincent ücretsiz izin almamı önerdi ama açıkçası öyle bir lüksüm yoktu. Annemlerin basit sağlık sigortası babamın tedavisinin bütün masraflarını karşılamıyordu. Hastanenin faturası on binlerce doları bulacaktı. Neticede faturayı ödemek zorunda kalacak olan yine bendim.

Ebeveynlerimin evinde annemle beraber kaldım. Çoğu zaman işten çıkar çıkmaz, genelde akşamüstü ya da gecenin erken saatlerinde, annemle beraber veya annem eve gidip biraz olsun dinlenebilsin diye tek başıma babamın baş ucunda oturabilmek için doğrudan hastaneye gidiyordum.

Hastanede ölmek üzere olan birisinin başında beklemek hiç kolay değildi. Odadaki diğer yatakta yatan adam morfini her azaldığında acıyla çığlık atıyordu. Her seferinde, tam olarak kendinde olmasa da babamın gözlerinin panikle büyümesine yol açan tiz çığlıklardı bunlar. Bu durumun babamı endişelendirdiğini görebiliyordum ve annemi üzdüğü de kesindi.

Hastane yetkililerinden babamı özel bir odaya geçirmelerini rica ettim. Hastane faturası daha da şişecekti ama umurumda değildi. Babam huzurlu bir ölümü hak ediyordu.

Bu durum birkaç hafta daha devam etti. Tıbbi verilere bakıldığında babamın çoktan ölmesi gerekiyordu. Doktorlar hâlâ hayata tutunduğuna inanamıyorlardı. Babamı tanımıyorlardı. Ölesiye inatçı bir adamdı. Hem iyi hem kötü anlamda. Muhtemelen bu yüzden yıllardır süre gelen ciddi kronik rahatsızlıklarına rağmen bu kadar uzun zaman hayatta kalmayı başarmıştı.

Son günlerinde onu artık neredeyse tanıyamıyordum. Sarılık yüzünden cildi sararmıştı ve uysal gözleri acıyla bakıyordu. Her zaman bir efsane olduğunu düşündüğüm adamın büzüşmüş bir gölgesiydi. Ondan geriye neredeyse hiçbir şey kalmayana dek eriyip gitti.

Babam bir salı akşamı, Chicago'da son yedi yıldır görülen en korkunç kar fırtınası sırasında öldü. Öldüğünde yanında olabilmek için Chicago ofisinden hastaneye zamanında yetişmem imkansızdı. Sabahın erken saatlerine dek ortalıkta taksi bulamadım ve nihayet hastaneye vardığımdaysa hademeler babamı çoktan odasından çıkarıp hastanenin morguna götürmüşlerdi.

Öldüğü sırada yanında olmadığım için ama en çok da anneme destek olamadığım için çok mutsuzdum. Bu durum adeta içimi parçalıyordu. İşime olan bağlılığım gözümü

öylesine kör etmişti ki babamın ölüme ne kadar yakın olduğunu bile bile, hava durumunun haber verdiği fırtınayı hiçe sayarak o gün işe gitmekte ısrar etmiştim.

Kendimi affedebilmem uzun zaman aldı. Doğruyu itiraf etmem gerekirse tam olarak affedebildiğimden de emin değilim. Ölüm döşeğindeki babamın elini tutmak için bir öğleden sonra için bile izin almama imkân vermeyecek kadar çok zamanıma hükmeden bir firmada çalışmaya devam etmek isteyip istemediğimi sorgulamaya başladım.

Çok geç kaldığımı öğrendikten sonra döktüğüm gözyaşlarının ardından hastanenin tuvaletinde yüzümü yıkarken aynadaki görüntüme bakarak kendime "Sen nasıl bir insan oldun? Ne zaman para kazanmak sevdiğin insanlardan daha önemli olmaya başladı?" diye sordum.

Babamı çok az sayıda akrabanın ve on yıllar öncesinden kalma birkaç arkadaşının katıldığı ufak bir törenle gömdük. Kevin cenazeye katılmak için yanıma uçmayı teklif etti. Çok kritik bir yeminli ifade için hazırlanması gerektiğini biliyordum ve gerekmediğini söyledim. Bu düpedüz yalandı; ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki canım yanıyordu.

Babam öldükten sonra özel bir bakım evine taşınması için anneme baskı yaptım. Kendi sağlık sorunları onu zayıf düşürmüştü ve babamın hastalığının ve ölümünün sebep olduğu stres ve kaygı yüzünden yeniden felç geçirme ihtimali vardı.

Ara sıra uğrayıp nasıl olduğunu kontrol edemeyecek kadar uzakta yaşıyordum. Bir anda düşüp kalacağını ve temizliğe ve alışverişe yardım etmesi için tuttuğum kadın günler sonra evine uğrayana dek kimsenin cesedini bulamayacağını düşünerek kahroluyordum. Birinin her gün annemin hatırını sormasını ve ilaçlarını aldığından emin olmasını istiyordum.

Ama daha da önemlisi annemin ona arkadaşlık edecek birilerine ihtiyacı vardı.

Yaşlıların bağımsız bir şekilde hayatlarını sürdürdükleri bir huzurevinde onun için bir yer ayarladım. Herkesin kendine ait küçük bir dairesi vardı ve yemek yemek ve müzik dinlemek ya da kart oynamak gibi günlük aktiviteler için bir araya geliyorlardı. Çok iyi bakılan gül bahçeleri ve bir oyun odası olan bir sitede ufak bir daireydi. Kirası annemin karşılayabileceğinden çok daha yüksekti ve bunu bir mazeret olarak kullanıp bu işten sıyrılmaya çalıştı. Ama ben çoktan yönetime masrafları karşılayacağımı bildirmiştim ve gerekli belgeleri imzalamıştım bile.

Annem direnç göstermeye devam etti. Kendi kendine bakabilecek güçte olduğu konusunda ısrar etti. Bana hiç durmadan böyle bir *'ev'*de yaşamanın onu öldüreceğini anlattı. Gerçekçi bir alternatif bulamadım. Değişikliğin ona iyi geleceğini ve benim de içimin rahat edeceğini söyleyerek onu ikna ettim. İstemeyerek razı oldu. Geriye sadece eşyalarını toplayarak onu oraya taşımak kaldı.

Babamın öldüğü hafta izne ayrılmıştım. Başka seçeneğim yoktu. Anneme cenaze işlemleri için yardım etmem ve onu huzur evine taşımam gerekiyordu. Ben New York'a dönmeden yerleşmesini istiyordum.

Annemin eşyalarını toplarken eski aile fotoğraflarının olduğu kutuları gözden geçirdik ve çocukluk anılarından bahsettik ve annem bana babamla nasıl tanıştıklarını ve birbirlerine nasıl âşık olduklarını anlattı. Annemlerin hiç de kolay bir hayatı olmamıştı -iki kez ayrılmışlardı- ama bir ömürlük acı, yaş ilerledikçe ve geçmişe duyulan özlem sayesinde unutulmuştu.

Son akşamımda annemle beraber kalan son eşyaları da kutulara koyduk. Yeni yaşam alanı banyo ile arasında yarım

bir duvar olan stüdyo tipi bir daireydi. Bir ömür boyu toplanan incik boncuk, çanak çömlek ve mobilyaya yetecek yer olmayan küçücük bir evdi. Annemin yanına almak istedikerini kutulara yerleştirdik ve kalanları da sattık.

O son akşama sadece garajdaki depo niyetine kullanılan dolabı gözden geçirmek kalmıştı. Paslı oyuncakları, babamın yıllardır elini sürmediği oltasını ve ağını ve benzer eşyaları çöpe attık. En üst rafta üzerinde adım yazan bir kutu duruyordu.

"Bu senin, Sara," dedi annem. Kutuyu raftan aldım ve açtım. İçerisinde çocukluğuma ait eşyalarım vardı: değersiz biblolar, içinde birkaç süt dişim olan sedef bir kutu ve doğum günlerimde bana hediye edilen birkaç kıymetsiz takı. Çocukluğuma ait bir iki fotoğraf albümü ve en sevdiğim masal kitaplarımdan birkaçı. Hiçbir maddi değeri olmayan sadece duygusal açıdan değerli hatıralar. Kutuyu olduğu gibi bavuluma attım.

Ertesi akşam yüreğimde kocaman bir hüzünle oradan ayrıldım. Annemin yeni evine yerleştiğini görünce, hayat damarlarımdan biri daha kopmuş gibi hissettim. Artık bir aile evim yoktu. Geri dönebileceğim hiçbir yer yoktu, başım sıkıştığında sığınabileceğim bir yuvam kalmamıştı. Hayatımda ilk defa kendimi gerçekten yalnız hissettim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Zaman geçtikçe, kısa bir süre sonra kurtarılacaklarına dair tüm ümitlerini yitirdiler. Daracık hapishanelerinin klostrofobik gerçeğini biraz olsun unutabilmek için diz üstü bilgisayarlarını açtılar ve raporlar ve hesap çizelgeleri üzerinde çalışmaya başladılar. Bunu daha çok, her şeyin yoluna gireceğine inandıklarını gösterebilmek için yaptılar. Çok kısa bir süre sonra serbest kalacaklarına dair inançlarını gösterebilmek için. Bir akşam yemeği davetinde hikayelerini anlattıkları zaman son derece kibirli bir tavırla: "O kadar da kötü değildi en azından bir yığın birikmiş işi temizlemeyi başardım," diyebilmek için.

Ekranlarının ışığı bilgisayarlarının üzerinden birbirlerinin siluetlerini görmelerine yetecek kadar karanlığı kırıyordu. Vincent bu fırsattan istifade ederek saatler önce kaybolan silahı aramak için etrafına bakındı. Karanlıkta silahın yerini tespit etmek zaten kolay değildi ama hepsinin yere yayılmış ceketleri ve diğer eşyaları işi daha da zorlaştırıyordu. Kendini silahı kaybetmiş olmasının o kadar da büyük bir sorun olmadığına ikna etti. Şarjör hâlâ pantolonunun cebindeydi. Kurşunlar olmadan silah bir işe yaramazdı.

Çalışırken içinde bulundukları durumu olabilecek en iyi şekilde değerlendirmeye çabaladılar. Parmakları klavyelerinin üzerinde adeta dans ediyordu ve sadece ara sıra, içlerinden

biri özellikle zor bir hesap yapmak durumunda kaldığında duyulan iç çekişler sessizliği bozuyordu. Bütün bunlar onların iyimserliklerini ve soğukkanlılıklarını korumalarına ve burada unutulduklarına dair içgüdüsel ve çok kuvvetli bir korkuyu bastırmalarına yarayan bir kandırmacaydı. Kimsenin onları kurtarmaya gelmeyeceği gerçeğini unutmalarına yarayan bir aldatmaca.

Ne kadar iyimser olmaya çabalarlarsa çabalasınlar birbirlerinin onları kurtarmaya gelmesi için yeteri kadar zaman geçtiği ve sonuçta kimsenin gelmediği gerçeğini kabul etmeleri gerekiyordu.

"Kurtarma ekibinin şimdiye kadar çoktan bizimle temasa geçmesi gerekirdi." Sylvie sessizliği bozdu. "İçimizi rahatlatmak, bizi buradan kurtarmaya çalıştıklarını söylemek için şimdiye kadar çoktan aramaları gerekirdi. Şimdiye dek *herhangi* bir haber almış olmalıydık."

Kimse cevap vermedi. Cevapları sessizlikti.

Kendilerini terk edilmiş hissediyorlardı. Zaman akıp gitti ve aletlerinin şarjları tükendi. Sonunda bilgisayarlarının ve tabletlerinin ekranları da ruh halleri gibi karardı. Üzerleri bir kez daha karanlıktan bir örtüyle kaplandı.

Jules gecenin bir vakti, Vincent'ın onları bu tuzağa kasten çektiğine karar vermişti. Bu çarpık entrikanın, onları bir arada bu ufacık klostrofobik odaya hapsetme planının, mimarının o olduğunu düşünmüştü. Hiçbir zaman kaçamayacakları bir firar odası. Neden, işte onu bilmiyordu. Vincent'ın herhangi bir şeyi neden yaptığını kim bilebilirdi ki? Her zaman herkesten bir adım öndeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Vincent telefonunun feneriyle tavanı aydınlatarak şarjının son demlerini de harcayan Jules'a.

"Asansörün tepesinde bir kapak olmalı. Öyle değil mi? Açabilirsek belki asansörün üstüne çıkabiliriz ve belki orada telefon çeker ve yardım çağırabiliriz. Kurbanlık koyun gibi burada oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemeyiz."

Jules haklıydı. Başı bu kadar şiddetli ağrımasaydı aynı fikir Vincent'ın da aklına gelebilirdi. Ayağa kalktı ve tavana dokunabilmek için uzandı, ne de olsa Jules'tan birkaç santim daha uzundu. Tavan göstermelik ikinci bir tavan oluşturmak için çerçevelerin içine yerleştirilmiş büyük dekoratif gümüş rengi karolarla kaplıydı. Vincent için karolardan birini iterek çerçevesinden çıkarıp kendini yukarı çekmek oldukça kolay oldu. Jules'un telefonunun fenerini kullanarak fırçalanmış çelikten tavanı inceledi, ta ki arka köşedeki bir kapağın kare çerçevesini fark edene dek.

Asansöre geri döndü, kapağın olduğu köşeye giderek bu sefer başka bir karoyu yerinden kaldırdı. Elleriyle kapağı itti. Kapak yerinden bir milim bile oynamadı. Evrak çantasının metal köşelerinden biriyle vurduğunda da kıpırdamadı. Vincent etrafına bakınarak kapağı kanırtarak açmak için kullanabileceği bir şey aradı. İşe yarayacak hiçbir şey bulamadı.

Sonuçta bulabildiği tek metal parçasını, evinin anahtarlarını kullandı. Anahtarlardan birini kapağın altına iterek kilidi kırmaya çalıştı. İçinden bir ses bu yaptığının bir işe yaramayacağını söylüyordu ama kendini en azından denemeye mecbur hissetti. Birkaç defa daha denedi, anahtarını neredeyse ikiye bölüyordu.

Bu şekilde başaramayacağını kabullenince bir işe yarayacağından değil ama sırf çaresizlikten beyaz mendilini elinin etrafına sardı ve yumruk atarak kapağı yerinden oynatmaya çalıştı.

Değişen bir şey olmadı. Kapak yerinden oynamadı. Muhtemelen yolcuların asansörün tepesine çıkmak gibi aptalca bir şey yapmalarını ve çarpılarak ya da aşağı düşerek ölmelerini engellemek için dışarıdan kilitlenmişti.

Vincent yere oturdu, yumruğunun etrafına sarılı buruşmuş mendili çözerken nefes nefeseydi. Mendilin üzerinde kırmızı lekeler vardı ve yumruğu soyulmuştu ve kanıyordu.

"Buranın Alcatraz'dan bir farkı yok," dedi Jules.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

SARA HALL

Chicago'dan nihayet eve döndüğümde dairem karanlık ve soğuktu. Ve kahredici bir biçimde boştu. Haftalardır, eve döndüğümde Kevin'in koruyucu kollarıyla sarılıp sarmalanacağım anın hayaliyle yaşıyordum. Eve vardığımda orada değildi. Ben henüz O'Hare havaalanında uçağımı beklerken bir müşteriyle acil bir toplantı yapmak üzere San Francisco'ya uçması gerektiğini bildiren bir mesaj atmıştı. "Üzgünüm," yazmıştı üzgün bir emoji eşliğinde. Ona kırık bir kalp emojisi ile cevap vermiştim.

"Cuma günü telafi edeceğim! Söz!" diye geri yazmıştı.

Banyoya gittim, uzun sıcak bir duş aldım ve yeniden evde olmanın tadını çıkardım. Pijamalarımı giyindim, kendime akşam yemeği için kızarmış peynirli bir sandviç yaptım, kanepede bağdaş kurarak oturdum ve saçma sapan bir reality şov izlerken yedim.

Yatağa girmeden önce bavulumu boşalttım ve annemin bana verdiği, çocukluk hazinelerimin olduğu kutu dışındaki her şeyi yerine yerleştirdim.

Kutuya bir yer bulabilmek için holdeki dolabı açtım. En alt kat hariç bütün raflar katlanmış çarşaflar, havlular ve battaniyeler ile tepeleme doluydu. En altta rastgele ıvır zıvırlar vardı. İki şişe şarabı ve bir tuvalet kağıdı paketini kenara ittim. Kutu hâlâ rafa sığmıyordu, rafın arkasında oldukça yer kaplayan bir şey vardı.

Dışarı çektim ve anında aylar önce Cathy'nin benden onun için saklamamı istediği kutu olduğunu anladım. Gör-den uzak bir yere tıkıştırmış ve varlığını dahi unutmuştum.

Kutunun üzerindeki bantları kestim ve tepesindeki hava baloncuklu naylonu çıkardım. En üstte Lucy'nin benim için ayırdığı Fleetwood Mac plağı vardı. Altından Lucy'nin resim defterleri çıktı. En üstte duran defteri şöyle bir karıştırdım. İçinde Lucy'nin New York sokaklarında takılırken yaptığı çizimler vardı. Metronun girişinde saksafon çalan bir sokak çalgıcısını çizmişti, gelip geçen insan kalabalığını ve müziği dinlemek için geride kalan tek bir adamı resmetmişti. Bir diğer resimde çömelerek kayan bir kaykaycı vardı ve bir diğerinde de seyyar bir arabada sosisli sandviç satan yaşlı bir adam.

Resim defterlerinin altında iple bağlanmış, kapağı mor kadife, kalınca bir günlük duruyordu. İçinde elle yazılmış bir ithaf vardı: "Lucy, yeni bir yolculuğa, üniversite hayatına başlarken bu günlüğü sağlıklı ve başarılı günlerde kullanman dileğiyle. Sevgiler, Annen."

Günlüğün içinde normalde olması beklenen elle yazılmış satırlar yerine rapido ile yapılmış çizimler olduğunu görmek beni şaşırttı. Düşüncelerini uzun uzun anlatmak yerine Lucy kimi zaman kısa altyazılar ya da konuşma baloncukları eşliğinde resimler çizmeyi tercih etmişti.

Defterde Lucy'nin üniversite yıllarından başlayarak firmada geçirdiği döneme kadar uzanan pek çok hatıra yer alıyordu. Vincent ve Lucy'nin bir kafede cam kenarında oturmuş kahve içerken bir çizimlerini buldum. Altına tarih eşliğinde "Akıl hocama akıl verirken" yazmıştı. Firmada yeni işe başladığı zamanlardı. Bir kar leoparının yanında dururken çizilmiş bir resmime rastladım, altında "Güven?" yazıyordu.

Bazı sayfalarda birden fazla resim vardı, pek çok aya yayılmış bir süre içerisinde çizilmişlerdi. Bazen de Lucy bütün bir sayfayı sadece tek bir olaya ayırmıştı. Ne kadar küçük olursa olsun bütün çizimlerin yanında bir tarih vardı. Son resim karşılıklı iki sayfaya yayılmıştı. Kara kalem çizilmemiş tek resimdi. Lucy resmi kırmızı kalemle çizmişti. Tarih ölümünden iki gün öncesine aitti.

Lucy kendini bir asansörün köşesine sinmiş vaziyette resmetmişti. Etrafında takım elbiseli, kravatlı, ceketlerinin altından sivri kuyrukları görünen, bakışları çarpık ve nefret dolu ve pençeleri sanki Lucy'ye doğru uzanan iblisler vardı. Resim ürpermeme sebep oldu. Lucy'nin ağzından bir konuşma baloncuğu çıkıyordu. İçinde "İMDAT" yazıyordu.

Bitişik sayfa aynı renk mürekkeple yazılmış ufak tefek yazılarla doluydu. Tamamen manasız kelimelerdi. Lucy'nin kendine has özel lisanıyla yazılmıştı.

Bir süre sonra, aklımda hâlâ o çizim ve o garip yazılar yatmaya hazırlanıyordum ki bir anda jeton düştü. Günlüğü aldım ve boy aynamın önünde tuttum. Lucy'nin anlaşılmayan kelimeleri bir anda anlam kazandı. Leonardo da Vinci'nin aynalı yazma tekniğini kullanmıştı.

Aynama bakarak yazdıklarını okumaya başladım. Bitirdiğimde tuvalete koştum ve boğazım yara olana dek öğürdüm.

Yönetici ekiple, üzerinde çalıştığımız şirket birleşmesiyle alakalı bir toplantı yaptık. Eric'in onlara sunduğu sayıların tamamı hatalıydı. Yanlış bir karar vereceklerdi ve doğru dürüst üzerinde çalışılmamış tahminler yüzünden seksen milyon doları riske atacaklardı. Sessiz kalamazdım. Vincent orada değildi. Olsaydı belki huzursuzluğumu fark ederdi. Sam masanın öbür ucunda oturuyordu. Onun bakışlarını yakalamaya çalışıp durdum ama beni görmezden geldi. Bir şey söylemeliydim. Diplomatik bir

dille anlatmaya çalıştım. Ama bu konuda çok yetenekli olduğum söylenemez. Şuna benzer bir şeyler söyledim. Üzgünüm Eric ama o sayılar doğru değil. Düzeltilmiş doğru sayılar yaklaşık on bir milyonluk olası bir kayıp gösteriyor." Bütün kafalar bana döndü. Eric bana ödümü patlatan bir bakış fırlattı. O güne kadar kimse bana bu kadar büyük bir nefretle bakmamıştı.

Günün ilerleyen saatlerinde, öğlen yemeğinin ardından tuvaletten çıktığım sırada, üzerime yürüdü ve beni iterek tuvalete geri soktu. Her şey çok çabuk oldu. "Beni dinle kahrolası özürlü," dedi. "Sakın beni bir daha başkalarının yanında küçük düşürme." Başımı salladım. Konuşamayacak kadar çok korkmuştum. Eric elini bluzumdan içeri soktu ve meme ucumu öyle bir sıktı ki canım acıdı. "Çeneni kapamayı öğrenmelisin." Sonra da çıkıp gitti. Bacaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki olduğum yere çöktüm. Birisi tuvaleti kullanmak üzere içeri girdi. Sanki yerde bir şey arıyormuş gibi yaptım ve ardından da dışarı kaçtım.

Daha sonra Sylvie'yi bir kenara çekerek başıma geleni anlattım. Bana oyunu kurallarına göre oynamamı, olanları sineye çekmemi söyledi. Genç bir modelken bir fotoğrafçının mayosunu düzeltirken onu avuçladığını ama onun sesini çıkarmadığını anlattı. Kimsenin Eric Miles'a karşı duramayacağını, yaşadıklarımı unutmamı ve hayatıma devam etmemi söyledi.

Ertesi akşam geç saatlerdeki bir toplantıya katılmak için ofiste kaldım. Toplantı saat dokuz gibi sona erdi. Kalan işlerimi tamamlamak için masama geri döndüm. Birkaç saat çalıştıktan sonra bulanık görmeye başladım. Bilgisayarımın ekranını doğru dürüst seçemiyordum. Yorulduğumu düşündüm ve eve gitmek üzere toparlandım. Asansöre doğru yürürken ofis dönmeye başladı. Asansör

geldi. Sendeleyerek içine girdim. Kapılar arkamdan kapandı. Diğer yolcular beni birbirlerinin üzerine itmeye başladılar. Hiç durmadan "Kahrolası özürlü" diye bağırıyorlardı. Durmalarını söylemek istedim ama sesim çıkmadı. Boğazım adeta felç olmuştu. Bana dokunan eller hissediyordum. Saçımı çekiştiriyorlardı. Ellerini sutyenimin içine sokuyorlardı. Her yerde eller vardı. Beni, ellenmek istemediğim şekillerde elliyorlardı. Yere kıvrıldım ve her yer kararana dek gözlerimi kapadım.

Başka hiçbir şey hatırlamıyorum sadece kapılar açılırken gözlerimi açtığımı hatırlıyorum. Sarhoş gibi sendeleyerek lobiye çıktım. Onlarla mücadele etmediğim için utançtan yanıyordum. Güvenlik görevlisine hiçbir şey söylemedim. Tek istediğim eve gitmek ve kaynar suyun altında derimi yüzercesine temizlenmekti. Duştan sonra üzerime giyecek temiz bir şeyler bulabilmek için dolabıma gittim. Her şey kirli görünüyordu. İğrenç ve kirli, tıpkı benim gibi. Sara'yı aramayı denedim. Açmadı. Sonunda Sylvie'yi aradım ve telefonda abuk sabuk bir şeyler geveledim. Sanırım ağlıyordum. Bana geleceğini söyledi. Onu içeri aldım ve olanları anlattım. Adamların muhtemelen ne yaptıklarını bilemeyecek kadar sarhoş borsacılar olduklarını söyledi. Kimseye anlatmamamı tembihledi, Stanhope'un şikayette bulunan çalışanlardan hoşlanmadığını hatırlattı. Bana evde kalmamı tembih etti. Beni işte idare edeceğini söyledi. Kendimi daha iyi hissetmeme yarayacağını söyleyerek bana birkaç ilaç verdi. İlaç içmekten nefret ederim ama bu şekilde hissetmeye devam edemezdim. İlaçları aldım. İşe yaramadılar. Tek yapmak istediğim kıvrılıp küçücük olmak ve ölmek.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Tuzağa düşürülmelerinden bu yana neredeyse tam bir gün geçmişti. Bir mezar, demişti Jules asansör için. Tutsaklıkları uzadıkça ona hak vermeye başlamışlardı. Buradan çıkabilecekler miydi, merak ediyorlardı.

Kaçmanın bir yolu yoktu. Vincent asansörün tepesindeki kapağın kapalı ve kilitli olduğunu tespit etmişti. Çelik kapılar asansör boşluğunun tamamen beton kısmına denk geliyordu. Firar odasının ipuçlarıyla bir yere varamıyorlardı. Ekranda görünen son ipucunun ne anlama geldiği konusunda hâlâ hiçbirinin en ufak bir fikri bile yoktu. Saatlerce yardım için bağırmış, çığlık atmış ve yalvarmışlardı. Hiçbiri fayda etmemişti.

Tek şansları bina pazartesi işe gelen insanlarla dolmaya başlayana dek beklemek gibi duruyordu. O zaman kesin biri yardım çağrılarını duyardı. Pazartesi sabahına daha neredeyse kırk saat vardı.

"Şu anda uyumaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Vincent. Söylemesi kolaydı ama bu cehennem sıcağında ve sert zeminde işleri oldukça zordu.

Oxy sayesinde uyuyan Sam'i hepsi kıskanıyordu. Ara sıra bilinci yerine gelir gibi oluyordu ama öyle zamanlarda da Vincent ona yeniden uykuya dalabilmesi için bir tane daha uyuşturucu hap veriyordu. Yan yana uzandılar ve yoğunlaşan

su buharı yüzünden tavanda birikerek aşağı damlayan suyun sesine kulak vererek uyumaya çalıştılar.

Vincent pazartesi gününe kadar hayatta kalmayı başarabilmek için ne yapmaları gerektiğini düşünmekle meşguldü. Çantasında bir şişe su ve iki adet enerji barı vardı. Eğer dikkatlice paylaştırırsa su pazartesi sabahına kadar dördüne de yeterdi.

Vincent'ı uzun bir süre endişelendiren sıcaklık artık o kadar da büyük bir dert değildi. Belli aralıklarla asansörün kapısını zorlayarak açıp asansör boşluğundan içeri soğuk hava dolmasına imkan sağlayarak sıcaklığı kontrol altında tutmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Vincent'ın esas endişesi Jules ve Sylvie'yi hizada tutabilmekti. Sabırları tükenmek üzereydi. İkisi birden uykuya dalınca rahatladı çünkü bir süreliğine olsun tedbiri elden bırakabilirdi.

Köşeden, Jules'un yattığı yerden, yumuşak bir horlama sesi yükselmeye başlamıştı. Sylvie bacaklarını poposunun altında kavuşturmuş belli belirsiz nefes alıp vererek uyuyordu. Vincent Sylvie'nin bacaklarının kendininkilere değdiğini hissediyordu. Sylvie'nin, havasız asansörün içindeki pis kokuyu bastıran sofistike parfümü insanda hoş bir duygu uyandırıyordu. Vincent Sylvie'nin tenine değerek ve burnunda onun vücudundan yayılan dünyanın en tatlı kokusu uyuyakaldı.

Jules aklında tek bir düşünceyle karanlığa uyandı. Bir şey içmesi gerekiyordu. Gerçi boğazı kavrulmuştu ama suya değil sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Bir viski. Ya da votka. Ya da hatta belki rom ve kola. Kahretsin, içinde yeterli alkol olan bir öksürük şurubuna bile razıydı.

Buradan kaçmanın bir yolunu bulmak için çaba sarf etmesi gerektiğinin farkındaydı. Elektronik ile arası iyiydi ve eğer kafasını toparlayabilirse belki kontrol panelini çalıştırmanın bir

yolunu bulabilirdi veya kabloların yardımıyla bir telefon sinyali yakalayabilirdi. Ama içki içmeden konsantre olamıyordu.

Onu buraya getiren şoförlü arabadaki minyatür içki şişelerinden birkaçını yanına almadığı için kendine kızdı. Geçtiğimiz haftalarda içki içmek için eline pek çok fırsat geçmişti ama her seferinde bu isteğini bastırmıştı. Müşterilerle vintage şaraplar eşliğinde yenen öğlen yemekleri. Bir akşam yemeği davetinde açılan yıllanmış bir viski. Rus votkası içilen bir barda müşteriyle yapılan toplantı. Ayık kalma yeminine sadık kalmıştı.

Elbette, diye düşünmüştü, eğer elli yıllık bir viskinin cazibesine karşı koyabildiyse bir limuzin barının nispeten sıradan seçkisine kapılmadan bir araba yolculuğu da yapabilirim. Sıkışık trafikte zaman geçtikçe gözleri hemen yanı başındaki kapının içine yerleştirilmiş içki dolabına kaymaya başlamıştı. Acaba içine ne stoklamışlardı? Kendi kendine bir önemi olmadığını artık içmediğini söylemişti. Ama bir diğer inatçı kırmızı ışığın daha ardından hızlıca bakmanın bir zararı olmayacağına karar vermişti. Sadece meraktan.

Mini barı açmış ve düzgün sıralar halinde dizilmiş yaklaşık bir düzine minik içki şişesini görmüştü. Ne tip bir votka bulundurduklarına şöyle bir bakmakta sakınca görmemişti. Şu işe bakın ki hiç yoktu. Konu orada kapanacaktı, tabii eğer hiç tanımadığı birkaç marka viskiyi keşfetmeseydi. Viski görünce dayanamıyordu işte, gerçi çok nadir içebiliyordu çünkü kokusu üzerine adeta yapışıyordu ama olsun.

Seçimini aceleye getirmemişti. Bir İskoç viskisi seçmiş ve bütün şişeyi uzun tek bir yudumda mideye indirmişti. Şoförlü araba yoğun trafikte Manhattan'ın yukarısına doğru ilerlemeye çalışırken içine bir sıcaklık yayılmıştı. Anında biraz rahatlamış, üzerindeki stresin ve baskının kalkmaya başladığını hissetmişti. Dört kavşak ileride canı ümitsizce bir

içki daha çekmişti. Direnmişti. Bir toplantısı vardı. Diğerleri nefesindeki alkol kokusunu kesin alırdı.

Bir e-posta yazmış ve bir raporu tekrar okumuştu. Gözleri hiç durmadan içki dolabına kaymıştı. Bir şişe daha içmenin hiçbir zararı olmayacağına kendini ikna etmişti. O şişeyi de tek bir yudumda mideye indirmiş ve boş şişelerin ikisini de çantasına koymuştu. Hayatı boyunca içtiği son alkollü içeceklerin hatırası olarak her iki şişeyi de saklayacaktı. Üçüncü bir şişeyi açıp açmamayı düşünürken araba lobinin dışına yanaşmıştı. "Vardık efendim," demişti şoför.

Karanlık asansörün içinde otururken Jules o üçüncü şişeyi yanına almadığına yanıyordu. Ve bir dördüncüyü. Tanrım, o yumuşak amber tadını hâlâ damağında hissedebiliyordu. Şu anda bir içki için neredeyse her şeyi yapardı. İçki boş midesini ve sızlayan vücudunu unutmasına yardımcı olurdu. Sam'in içler acısı inlemelerini bastırırdı. Asansörün ıssız karanlığında onu taciz eden bütün hatıralarını engellerdi.

Rahmetli annesini düşünmek istemiyordu veya onunla yalnızca saatine sekiz yüz dolar ödediği avukatı aracılığı ile konuşan eski karısını veya konuşmadığı babasını veya evliliğinin dağılmasından bu yana beraber olduğu sayısız isimsiz sevgiliyi. Veya yıllar boyunca canını yaktığı onca insanı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

O akşam, Lucy'nin başına gelenleri düşünerek yatakta debelenirken resmen midem bulandı. Saldırıya uğramıştı. Ofis asansöründe cinsel tacize maruz kalmıştı. Anlaşılan birileri ona uyuşturucu vermişti. O noktadan sonra hiç şansı olmamıştı. Asansöre bindiği andan itibaren tamamen savunmasız kalmıştı. Şaşkındı, kapana kısılmıştı ve korkmuştu.

Bu işin arkasında kesin Eric Miles vardı. Onu aptal bir göt durumuna düşürdüğü için, herkese gerçek yüzünü gösterdiği için, Lucy'den intikam almıştı. Eric'i korkağın teki olduğunu bilecek kadar tanıyordum. Saldırıyı gerçekleştirmeleri için başkalarına para vermiş ya da onları tehdit etmiş olmalıydı. Şahsen orada olduğunu hiç sanmıyordum.

Lucy'nin günlüğünü bulmuş olmanın bana yüklediği sorumluluğun altında ezildiğimi hissettim. Eğer bu saldırıyı ortaya çıkarırsam firmadaki kariyerim sona ererdi. Maaşım sadece benim harcamalarımı değil pahalı bir huzur evinde kalan annemin de bütün masraflarını karşılıyordu. Babamın hâlâ ödemem gereken hastane faturaları vardı. Hâlâ ödenmesi gereken cenaze masrafları vardı. Maaşımı kaybetmeyi göze alamazdım.

Lucy ölmüştü. Üzerinden uzun zaman geçmişti. Geçmişi düzeltmenin bir yolu yoktu.

Öte yandan Lucy'nin başına gelenler yüzünden öfkeden deliriyordum. Lucy adaleti hak ediyordu. Eric Miles'ın yaptığının yanına kar kalmasına nasıl izin verebilirdim?

Kevin'in cep telefonunu aradım. Onun tavsiyesine çok ihtiyacım vardı. Uçağının şimdiye kadar San Francisco'ya varmış olduğunu tahmin ediyordum ama karşıma direkt telesekreter çıktı. Mesaj bırakmadım. Ayrıca bu konuyu ona telefonda danışmanın manasız olduğu sonucuna vardım. Kevin temkinli bir avukattı. Bu kadar hassas bir konuyu asla telefonda tartışmazdı. Cuma günü geri dönene kadar beklemem gerekecekti. Beş gün sürecek bir bekleyiş.

Daha saat sabahın yedisi bile olmadan elimde yarım blok uzaktaki gurme kamyonundan aldığım kahve, ofis kulemizin asansörünün olduğu lobiye vardım. Tesadüfen Jules, Sam ve Sylvie, üçü de ellerinde kahveleriyle oradaydı.

Gece gelen e-postaları kontrol etmek ve Avrupa ofislerimizle saat sekizde başlayan ilk tur konferans görüşmelerinden önce yapmamız gereken tüm hazırlıkları yetiştirebilmek için yedi buçukta ofise gelmeyi hepimiz alışkanlık haline getirmiştik. Asansörün kapıları açıldı. İçeri doluştuk. Kurumsal başarı abidelerinin kalın kartondan kesilmiş dev maketlerini andırıyorduk. Ütülü takım elbiseler ve cilalı ayakkabılar içinde, mesleğimizin gerektirdiği tüm donanım ve kibir eşliğinde, son derece bakımlı.

"Bir süredir ortalarda yoktun Sara? Chicago nasıldı?" diye sordu Sam bir yandan telefonunda mesajlaşırken.

"Babası öldü." Ben daha Sam'in sorusuna cevap veremeden Jules atıldı. "Sara o yüzden Chicago'ya gitmişti."

"Kahretsin, unutmuşum," dedi Sam. "Benim hatam. Başın sağ olsun, Sara."

Yan yana duran Sylvie ve Jules'un parmaklarını kasten birbirine değdirdiklerini fark ettim. Ne kadar zamandır

yatıyorlar acaba, diye düşündüm. Başımı kaldırdım ve Sam sanki ortak bir sırrımız varmışçasına bana göz kırptı.

"Sen neler yapıyorsun Sylvie?" diye sordum. Sam sırıttı. Biraz evvel gördüklerimi hesaba katarsak sorunun bir kışkırtma olarak algılanabileceğini fark ettim.

"Londra'daydım," dedi Sylvie. "Aslına bakarsan yarın geri gideceğim. Ama bu öğleden sonra Vincent ile beraber bir müşteriye sunum yapacağız."

"Onun seyahatte olduğunu zannediyordum," dedim.

"Hayır, bugün burada," dedi Sylvie. "Bu akşam Frankfurt'a uçuyor. Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki?"

Sylvie her fırsatta bana kıdemli çalışanlardan meydana gelen besin zincirinin en altında yer aldığımı hatırlatmaya bayılırdı. O canı istediği zaman elini kolunu sallayarak Vincent'ın ofisine girebilirdi, benim ise Vincent'ın kişisel asistanı ile konuşup bir randevu almam gerekiyordu. O ve Vincent aynı sosyal çevrelerde takılıyorlardı, aynı partilere davetliydiler. Sylvie'nin, Vincent'la belirli bir samimiyeti vardı. Bana gelince, Vincent benim patronumdu. Ona karşı her zaman son derece saygılıydım. Birbirimizle sohbet etmiyorduk ya da şakalaşmıyorduk. Arkadaşlarının kimler olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu, bir kez olsun bir partide ya da restoranda tesadüfen karşılaşmamıştık. Onun ortamlarında takılmıyordum.

"Onunla konuşmak istediğin bir konu mu vardı?" diye ısrar etti Sylvie.

"Özel bir şey yok," dedim çabucak. Fazla çabucak. Sylvie'nin gözleri meraktan ateş saçmaya başlamıştı bile.

Aslında çılgınca Vincent'ın seyahatte olmasını umuyordum. Böylelikle onunla konuşmadan önce Kevin'a danışabilecektim. Ama Kevin ancak haftanın sonuna doğru dönecekti.

O zamanda Vincent çoktan Avrupa'da olacaktı. Avrupa seyahatleri bazen haftalarca sürüyordu.

O an, konuyu Vincent'a o gün, o seyahate çıkmadan açmaya karar verdim. Vincent Lucy'nin en sadık müttefikiydi. En az benim kadar öfkeleneceği kesindi. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Gün içerisinde Vincent ile çeşitli toplantılarda karşılaştık. Babam için başsağlığı dileklerinde bulundu ve annemin yeni evine alışıp alışamadığını sordu ama Lucy'nin günlüğü gibi hassas bir konuyu onunla paylaşacak özel bir ortam yakalamayı başaramadım.

Vincent'ın asistanına iki kez mesaj atarak beni toplantıların arasına bir yere iki dakikalığına sıkıştırıp sıkıştıramayacağını sordum. Her seferinde bana Vincent'ın programının ağzına kadar dolu olduğunu söyledi. Avrupa'dan dönene kadar beklemem gerekecekti.

Akşamüstü saat altıda ekranımda Vincent'tan bir mesaj belirdi. "Benimle konuşmak istediğini duydum. Sana ayırabilecek bir iki dakikam var. Şu anda müsait misin?"

"Elbette. Hemen geliyorum," diye cevap verdim.

Ofisine girdiğimde önündeki bir dokümana göz atıyordu. Okuma gözlüklerini çıkardı ve onları tuttuğu eliyle oturmamı işaret etti. Ofisin kapısını arkamdan kapattım. Kimsenin konuştuklarımıza kulak misafiri olmasını istemiyordum.

"Biraz dikkatin dağınık gibi, Sara," dedi Vincent. "Son birkaç haftanın çok zor geçtiğine eminim. Belki de daha çok zamana ihtiyacın var? Birkaç yıl önce ben de babamı kaybettim. Çok zordu."

"Kesinlikle daha fazla izin istemiyorum. Hatta tam tersi, işe geri dönmeye can atıyordum."

"Peki." Vincent iç geçirdi. Tatmin olmamış gibiydi. "Aklına takılan ne, Sara?"

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var." Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş verdim. Düzinelerce kez zihnimde prova ettiğim kelimeler bir anda hızla ve karman çorman bir biçimde ağzımdan döküldüler.

"Lucy Marshall'ın annesi Cathy, yaklaşık altı ay önce öldü," dedim. "Bir vur-kaç olayıydı."

"Bilmiyordum," dedi kısa bir duraksamanın ardından. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ölmeden önce Cathy ile görüşmüştüm. Anlaşılan Lucy'nin bir günlüğü varmış. İçinde ölmeden iki gün önce yazdığı ve ofis asansöründe cinsel tacize uğradığını düşünmeme sebep olan bir yazı vardı."

Suratı asıldı. "Kimin yaptığı yazıyor muydu?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyordu. Anladığım kadarıyla birileri ona uyuşturucu içirmiş. Her neyse, ben Eric Miles'ın bu işin içinde olduğunu düşünüyorum. Aynı günün erken saatlerinde Lucy'yi tehdit etmiş. Lucy bir toplantıda onu küçük düşürmüş. Eric'in telaffuz ettiği sayılar yanlışmış ve Lucy de herkesin ortasında onu düzeltmiş."

"Ve bu hikayenin doğru olduğunu biliyorsun çünkü?" diye sordu Vincent.

"Lucy'nin günlüğünde yazıyordu."

"Günlük sende mi? Bir bakmak isterim."

"Bende değil. Ama... kendi gözlerimle gördüm," dedim kaçamak bir cevap vermeye çalışarak. Aptalca bir yalandı. Günlüğün bende olmadığını söyledikten bir saniye sonra eve gidip getirebilirim diyemezdim artık.

"Günlüğü göremiyorsak en iyi ihtimalle kulaktan dolma bilgi sayılır. Sence de öyle değil mi?" Vincent sakin konuşuyordu ama kızgın olduğunu görebiliyordum. Utançtan yüzüm kızardı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Elinde bir delil olmadan ortaya böyle suçlamalar atamazsın." Vincent'ın, üstelik de Eric'i korumak için, bahaneler uydurduğuna inanamıyordum. Onunla bugüne kadar çalışmış herkes, özellikle de bir insan sarrafı sayılan Vincent, adamın birinci sınıf bir hıyar olduğunu gayet iyi bilirdi.

Muhtemelen, Eric'in yönetim kurulu ile olan bağlantıları yüzünden böyle söylüyordu. Vincent, Eric'i karşısına almanın kariyerine ölümcül bir darbe olacağını bilecek kadar şirket içi politikalarına hakimdi.

Öne doğru eğildi. Bakışları sertti. "Bu durumda," dedi, "bir delil ya da söylediklerini destekleyecek bir şey olmadan, hiçbir şey yapamam."

"Lucy olayın ardından olanları Sylvie ile paylaşmış," dedim. "Sylvie onu sakinleştirmek için dairesine gitmiş. Ona ilaç vermiş. Sylvie'ye sor. Onaylayacaktır."

Asistanı ile konuşabilmek için ofis telefonunun interkom düğmesine bastı. "Sylvie'ye ofisime gelmesini söyle. Hemen."

Vincent'ın buz gibi bakışları üzerimde, kalbim güm güm atıyordu. Hiç konuşmadan Sylvie'nin gelmesini bekledik. Kısa bir süre sonra Sylvie her zamanki kendinden emin haliyle Vincent'ın ofisine daldı. Üzerinde krem rengi bir takım elbise, içinde açık yakasından bir dizi inci görünen pembe ipek bir bluz vardı ve saçlarını tepeden toplamıştı. Yanımdaki koltuğa oturdu ve son derece rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attı.

"Lucy Marshall'ın ölümünden önceki birkaç günü hatırlıyor musun?" diye sordu Vincent.

"Uzun bir süre önceydi," diye cevap verdi, kayıtsızca.

"Lucy sana Eric Miles'ın ona cinsel tacizde bulunduğunu anlattı mı? Veya bir gece geç saatte ofis asansöründe birtakım adamların ona saldırdığından bahsetti mi? Ölümünden birkaç gün önce?"

"Lucy?" dedi Sylvie. Duyduklarına inanamamış gibi bir hali vardı. "Bu ofiste tacize uğramış? Bu çok saçma. Tanrı aşkına nereden çıkardın bunu?" Yüzüme bakmak için bana döndü. Gözleri öfkeden alev alevdi.

"Emin olmak istiyorum, Sylvie, herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın. Lucy'nin tacize uğradığından sana hiç bahsetmediğini mi söylüyorsun?" dedi Vincent.

"Eğer öyle bir şey olsaydı kesinlikle sana veya polise söylerdim," diye ısrar etti Sylvie. *Yalancı*, diye geçirdim içimden.

"Öldüğü günden bir gün önce Lucy'nin dairesine gittin mi? Ona sakinleştirici ya da herhangi başka bir ilaç verdin mi?"

"Lucy'nin dairesine hayatımda gitmedim. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Arkadaş olduğumuz pek söylenemez. Bunu biliyorsun, Vincent. Neden Lucy'ye reçetesiz ilaç vereyim ki? Kim böyle bir şey yapar?" Hayretle Vincent'a baktı. "Açıkçası, Vincent, bana böyle bir şey sormaya gerek bile duymana biraz bozuldum."

"Teşekkür ederim, Sylvie. Gidebilirsin," dedi Vincent. Sylvie odadan çıkana kadar bekledi.

"Sen neyin peşindesin, Sara?" Sesi buz gibiydi. "Neden böyle bir hikaye uydurdun? Bu Lucy'nin hatırasını lekeler ve Eric Miles'ın itibarını zedeler. Bir suçu örtbas ettiğini ima ederek Sylvie'yi küçük düşürmen de cabası."

"Hikaye falan uydurmadım," dedim güçlükle nefes alarak.

"Sylvie az önce hikayenin gerçek olmadığını onayladı. Lucy asla ondan yardım istememiş. Sylvie'nin bu sözde tanıden kesinlikle haberi yok," dedi Vincent. "Asla böyle bir şey olmadı. Hepsi uydurma."

"Değil," diye ısrar ettim. "Bu olay Lucy ölmeden iki gün önce oldu – ölümüyle bir bağlantısı var."

"Sara aklıma gelen tek şey bunun bir intikam oyunu olabileceği," diye söze devam etti Vincent. "Sylvie'yi zor durumda bırakmak ve Eric'ten intikam almak için mi, ne bileyim, belki de seni Bishop anlaşmasının dışında bıraktığımız için? Senden asla böyle sinsice bir hareket beklemezdim. Bir daha bu konu hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum."

Güçlükle yutkundum, gözlerim çaresizlik göz yaşlarıyla doluydu. Suçlamaları yüzünden kendimi tek kelimeyle aşağılanmış hissediyordum.

"Gidebilirsin, Sara" dedi, adeta beni kovarcasına.

Ayağa kalktım. Tir tir titreyerek ve sendeleyerek odanın kapısına doğru ilerledim.

"Sana kariyerinin en büyük iyiliğini yapacağım, Sara. Bu konuyu açtığını unutacağım. Eğer Stanhope'da çalışmayı seviyorsan ileride buna benzer asılsız suçlamalar yapmak konusunda daha temkinli davranmanı öneririm." Vincent'ın bu sözlerinin ardından ofisinden ayrıldım.

O akşam eve vardığımda Vincent'ı gerçeği söylediğime ikna edebilmek için başka deliller bulabilmek ümidiyle Lucy'nin diğer evraklarını karıştırdım. Belki de Lucy saldırının ardından Sylvie'nin dışında hikayemi doğrulayabilecek başka biriyle daha konuşmuştu. Cevapların Cathy'nin bana yolladığı kağıtlar arasında olduğuna emindim. Vincent'a benim anlattıklarımın doğru olduğunu ve Sylvie'nin

de gözlerinin içine baka baka ona yalan söylediğini ispat etmeye kararlıydım.

Lucy'nin bütün resim defterlerini baştan sona inceledim. En büyük defterin sonlarına doğru birkaç sayfa boyunca devam eden, Coney Island'da çizdiği muhteşem bir seriye denk geldim. Lucy'nin sokak manzaralarının devamını görmeyi bekleyerek sayfaları çevirdim ve tıpkı aylar önce resmi gördüğünde dehşete düşen Cathy gibi ben de bir an için nefes alamadım. Lucy'nin dairesinde eşyaları toplarken Cathy'nin gördüğü çizimdi bu. Catyh o gün resme bakmama izin vermemişti. Keşke verseymiş. Tüm bu acıların bir kısmı yaşanmazdı o zaman. Resmi o zaman görseydim olaylar kim bilir nasıl gelişirdi. Cathy hâlâ hayatta olabilirdi.

İçerik ve tarz olarak bu resim diğerlerinden tamamen farklıydı. Diğer çizimler şehrin sokaklarındaki hayatı ve değişken ruhunu resmediyordu. Önümdeki çizim ise firmadaki hayatı tasvir eden, siyah rapido ile çizilmiş bir eskizdi. Keskin, öfkeli çizgilerle resmedilmişti. Son derece rahatsız edici bir grafik romandan alınmış bir sahneyi andırıyordu.

Çoğu zaman çalıştığımız ve insanların 'Vincent'ın toplantı odası' diye adlandırdığı odanın bir çizimiydi. Tanıdım çünkü Lucy pencerelerden görünen gökdelenlerin siluetini en ince ayrıntısına kadar çizmişti. Bir masanın etrafında dört kişi resmetmişti. Bu karikatürize edilmiş kişilerin Vincent, Sam, Sylvie ve Jules oldukları çok net anlaşılıyordu. Masa, toplantı odasında her zaman duran dikdörtgen masa değildi. Yuvarlaktı ve Lucy ortasına "Çember Aş." yazmıştı. Bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Yakışıklı kare hatlarıyla Sam, yüzünde toplantılarda konuşmaya dahil olduğunu göstermek için takındığı düşünceli bakışlarıyla sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyordu.

Jules'un siyah saçları, gizemli karanlık gözlerine düşmüştü. Ve elbette Sylvie. Yüzü mükemmel bir biçimde simetrikti. Saçları topuzdu ve upuzun silueti tıpkı bir modelinki gibi dimdikti. Zeki gözleri sinsice hepsiyle alay ediyordu.

Vincent içlerinde arkası dönük oturan tek kişiydi. Kafasının şekli ve benzersiz geniş omuzları sayesinde onu hemen tanımıştım.

Daha dikkatli bakınca aslında Vincent'ın yüzünün resimde olduğunu fark ettim. Cama yansıyordu. Ama Lucy Vincent'ın yüzünü çizmek yerine şeytanın yüzünü çizmişti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ASANSÖR

Vincent saatler sonra, bir şeylerin ters gittiğine dair bir hisle ürpererek uyandı. O kadar yorgun ve kafası o kadar bulanıktı ki asansörde olduğunu hatırlaması birkaç saniye aldı. Derinlerden gelen bir gıcırtı sesi yüzünden uyanmıştı.

Biraz daha kendine gelince duyduğu gıcırtının birinin evrak çantasının kilidini açmaya çalışırken çıkardığı ses olduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun, Jules?"

Jules duraksadı. "Su alıyorum," dedi.

"Çantamı gizlice açarak mı?"

"Yirmi dört saat oldu. Susadım."

"Hepimiz susadık, Jules. Kafana estiği gibi çantamı açamazsın," dedi Vincent.

"Uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim." Anında müdafaaya geçmişti.

"Bu, açmaya çalıştığın çantanın *benim* kilitli çantam olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Ümitsiz zamanlarda her yol mubahtır," diye geçiştirmeye çalıştı Jules.

Sylvie uyanmış ve oturur vaziyete geçmişti.

Vincent, yiyecek ve su stoklarının ne kadar yeteceğini çoktan hesaplamıştı. Çantasında yarım litreden biraz az su vardı. Bırak dört kişiye bir kişiye bile zar zor yeterdi. Gerçi

yanında birkaç enerji barı da vardı ama bir hafta boyunca yemek yemeden hayatta kalmayı başarabilirlerdi. Susuz belki iki gün. Taş çatlasın üç.

"Bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Su ve yemekten ben sorumluyum. Bir şey istiyorsan bana soracaksın."

Jules'un yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. En ufak bir şey için Vincent'dan izin istemekten sıkılmıştı. Burası ofis değildi. Vincent'ın onunla böyle konuşmaya hakkı yoktu. Şu ana kadar gördüğü kadarıyla, Vincent onları kurtarmak için bir bok yapmamıştı.

Vincent çantasını açtı ve su şişesini çıkardı. Hâlâ çözemedikleri son ipucunu gösteren ekranın ışığının yardımıyla şişenin plastik kapağına çok dikkatli bir şekilde su doldurdu. Önce Sylvie'ye payını uzattı. Birbiri ardına üç kapak. Sırada Jules vardı. Jules'un işi bitince Vincent bir kapak dolusu suyu Sam'in uykusunda hafifçe araladığı dudaklarından içeri döktü.

"Ne yapıyorsun?" diye atıldı Jules.

"Ne yapıyormuş gibi duruyorum? Sam'e payını içiriyorum."

"Ama Sam uyuyor," dedi Jules. "Onu atladığımızı asla öğrenemez."

"Ayrıca daha önce biraz içmişti," diye lafa karıştı Sylvie. "Hepimizin aynı miktarda içmesi gerekir."

"Sam'in suya bizden çok daha fazla ihtiyacı var," dedi Vincent. "Ateşten yanıyor."

"Bu onun problemi," dedi Jules.

"Bakın ne diyeceğim," Vincent'ın sesi oldukça bitkindi. "Ben Sam'e kendi payımı vereyim. Ne dersiniz?"

"O senin bileceğin iş." Jules omuz silkti. "Ona benim suyumu vermediğin sürece umurumda olmaz."

Vincent hepsiyle paylaştığı suyun aslında onun olduğunu hatırlatmamak için kendini zor tuttu. Tek su kaynaklarının kime ait olduğuna dair bir kavgaya tutuşacak enerjisi yoktu. Şişeyi sıkıca kapattı ve çantasına geri koydu. Çantasını kilitledi ve yastık niyetine başının altına yerleştirdi. Çantayı bir kez daha başıboş bırakamazdı.

Jules yeniden büzülerek köşesine yerleşti ve uykusuna geri döndü.

Sylvie yere uzandı ve o da uyuyormuş gibi yaptı. Bir süre sonra, nefes alıp verişlerinin ritminin değişmesinden Jules'un uyuduğuna kanaat getirince hafifçe kaykılarak vücudunun sıcaklığını hissetmeye başlayana dek Vincent'a sokuldu. Tenlerinin birbirine değmesine izin verdi. Bir anlık, flörtöz bir dokunuştu bu.

"Vincent bir yudum daha alabilir miyim?"

"Şimdi olmaz. İdareli kullanmamız lazım."

"Lütfen, Vincent." Göğüs uçları bluzunun ince kumaşının altından Vincent'ın çıplak göğsüne değene kadar ona sokulmaya devam etti.

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki terleri karışıyordu. Vincent'ın vücudu gergindi ve nefes alıp verişi fark edilir biçimde hızlanmıştı. Sylvie kendi kendine gülümsedi. Onu tahrik ettiğinin farkındaydı. Öne, Vincent'ın kulağına doğru eğildi ve o kadar yumuşak bir sesle fısıldadı ki kimse hiçbir şey duymadı. Sonra ağzını aşağı doğru eğdi ve dilini Vincent'ın ensesinde gezdirdi. Bu hareket bir anda Vincent'ın içinde elektrik çarpmışçasına bir arzu patlamasına sebep oldu. Sylvie'yi kendine doğru çekmek için elini uzattı. Sylvie çoktan geri çekilmişti artık ulaşabileceği bir mesafede değildi.

Vincent hata yaptığını bile bile su şişesini çantasından çıkardı ve Sylvie'ye uzattı. "İki yudum," dedi. Sylvie üç yudum aldı.

Sam, başı katlanmış ceketin üzerinde, Sylvie'nin Vincent ile cilveleşmesini izliyordu. Hâlâ tam ayılamamıştı ama o uykulu haliyle bile Sylvie'nin fırsatçılığı karşısında hayrete düşmüştü. Tipik bir Sylvie hareketiydi bu.

Sam, Vincent'ın, hemen yanında, yerde oturan Sylvie'ye göz ucuyla fırlattığı kaçamak bakışları fark etti. Sylvie sırtını geriye, asansörün duvarına yaslamıştı, eteği yukarı doğru sıyrılmıştı bacakları hafifçe ayrık duruyordu. Boynundan aşağı, göğüslerinin arasındaki boşluğa doğru ter damlacıkları akıyordu.

"Keşke neden burada olduğumuzu ve dışarı çıkabilmek için ne yapmamız gerektiğini bilseydik," dedi Sylvie. Yelpaze gibi salladığı cep telefonundan yansıyan ışık asansörün duvarlarında ışık demetleri oluşturuyordu.

Sylvie, Vincent'a mümkün olduğu kadar sokulduğu sırada Sam yeniden uykuya dalmıştı bile. Birkaç dakika içinde, Vincent ve Sylvie de sarmaş dolaş bir halde birbirlerinin koynunda derin bir uykuya daldılar.

KIRKINCI BÖLÜM

SARA HALL

O akşam dairemde, sanki aradığım cevapları orada bulabilirmişim gibi, oturma odamın penceresinden neon ışıkların aydınlattığı gökyüzünü seyrederek huzursuzca volta atıp durdum. Lucy'nin Vincent'ı şeytan olarak resmetmesi hem kafamı karıştırmış hem de beni korkutmuştu. Her zaman Lucy'nin Vincent'a taptığını düşünmüştüm. Onu koruyucu meleğinden başka bir şey olarak görebileceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Lucy'yi işe Vincent almıştı, ona akıl hocalığı yapmış ve arkasını kollamıştı. Lucy'nin onu şeytanın vücut bulmuş hali olarak çizmesinin sebebi ne olabilirdi? Vincent Lucy'yi bu kadar korkutacak ne yapmış olabilirdi?

O akşam neredeyse hiç uykuya dalamadım. Dalabildiğimde de çok huzursuz uyudum. Çarşaflarıma dolanarak terden sırılsıklam olana dek debelenip durdum. Uykudan sıçrayarak ve kalbim gümbür gümbür uyandım. Rüyamda, Vincent elinde bir av bıçağı beni ararken ofiste bir masanın altına saklandığımı hayal meyal hatırladım. Ofis karanlık ve bomboştu. Gecenin bir yarısıydı. Vincent'ın yüzü tıpkı Lucy'nin çizdiği gibi şeytaniydi.

Alarmımı kurmayı unutmuştum ve geç kalktım. Duş aldım ve çabucak giyindim. Şekle sokmak için yeterince vakit olmadığı için saçımı tepeden topladım. Çantamı ve anahtarlarımı elime alırken gözüm sehpamın üzerine yayılmış resim defterlerine takıldı. Onları topladığım gibi kütüphanenin en

ak rafına tıktım. Artık onları görmek istemiyordum. Keşke hiç görmeseydim diye düşünmeden edemedim.

Elimde sütsüz sert bir kahve ofise vardım. Midem başka bir şey almıyordu, iştahım yoktu. Vincent'ın odasının kapısı kapalıydı. Avrupa'daydı. Bir süreliğine onu görmek zorunda kalmayacağımı bilmek içimi rahatlatıyordu.

Masama yaklaştığımda üzerindeki sabit telefon çalmaya başladı. Ahizeyi son anda, çantam hâlâ omzumdayken kaldırdım. "Merhaba, Sara." Vincent'ın sesiydi. Güçlükle yutkundum ve heyecandan karın boşluğuma bıçaklar saplanırken sandalyeme çöktüm.

Kısa bir konuşma oldu. Tamamen işle alakalıydı ve Vincent bir önceki konuşmamıza hiçbir şekilde atıfta bulunmadı. Frankfurt'da katılacağı bir toplantı için hazırlamamı istediği şeyleri içeren uzun bir liste sıraladı.

Bir önceki gün Vincent'ın ofisinde yaşadığımız gerginliğin ardından Sylvie ile karşılaşacağım için tedirgindim. Ama ofise geldiğinde Sylvie beni selamlamadı ve her zaman yaptığı gibi bütün gün beni aşağılayıp durdu. Her şey normale dönmüştü.

Lucy'nin günlüğünden Vincent'a bahsetmek büyük bir hataydı. Öfkeden deliye döneceğini zannetmiştim ama o, olayı ört bas etmeye niyetli görünüyordu. Vincent'ın desteği olmadan Eric Miles'a savaş açmam imkansızdı, beni karşısında bir hamamböceği varmışçasına ezip geçerdi. Polise de gidemezdim. Olanları ispatlamama imkan yoktu, ortada kanıt yoktu. Lucy ölmüştü ve Sylvie konuşmuyordu.

Lucy'nin ölmeden önce muhtemelen birtakım sanrılar gördüğüne kendimi ikna ederek bu konuda daha fazla bir şey yapmama kararımı haklı çıkarmaya çalıştım. Günlüğündeki suçlamalar, tıpkı Sylvie'nin Vincent'a ifadesiz bir suratla ve donuk gözlerle söylediği gibi, kurmacaydı. Çoktan ölmüş

bir iş arkadaşımın başına gelmiş veya gelmemiş bir şey yüzünden birilerine kişisel bir savaş açarak kariyerime zarar vermeyi göze alamazdım.

Cuma günü Kevin seyahatten döndüğünde makul bir saatte evde olabilmek için bütün hafta geç saatlere kadar çalışmıştım. Akşam yemeği için biftek aldım ve salata hazırladım. Hatta tatlı olarak Tiramisu bile yaptım. Fırtına yüzünden Kevin'in uçağının San Francisco'dan kalkış saati ertelenmişti. Uçağı indiğinde saat 9:30 olmuştu bile. Bana mesaj attı ve çok yorgun olduğunu ve doğruca kendi evine gideceğini söyledi.

Üzüldüm demek yetersiz kalırdı. Haftalardır görüşmüyorduk. Bir anda paranoyaklaştım ve seyahatteyken biriyle tanıştığına ve bu hafta sonu benden ayrılacağına karar verdim.

Kevin ertesi sabah mesaj atarak bir önceki akşam bana gelemeyecek kadar yorgun olduğu için özür diledi. Akşama Mikado'da yer ayırttığını söyledi. Mikado muhteşem övgüler alan ve iki aylık bekleme listesi olan bir Fransız-Japon füzyon mutfağı restoranıydı. Kevin bu kadar kısa sürede bize masa bularak neredeyse imkansızı başarmıştı.

Bir anda, Mikado'nun birinden ayrılmak için uygun bir yer olmadığı kafama dank etti. Oranın atmosferi taş kalpli bir alaycıyı dahi bir romantiğe dönüştürürdü. İçeride bir nilüfer havuzu vardı. Masalarda Japon fenerleri. Origami peçeteler. Tek kollu mavi bir gece elbisesi giydim ve boynuma Kevin'in bana doğum günümde hediye ettiği küre şeklinde bir ucu olan kolyeyi taktım.

Fransız esintili suşi ve tadım menüsü ve başka çeşitli lezzetli yemeklerden oluşan bir akşam yemeğinin ardından Kevin'in atlı arabaya binelim ısrarları üzerine bir taksiye atlayarak Central Park'a gittik. Bir keresinde ona, New York'ta yapmak istediğim kitsch şeyler listemde böyle bir gezinti

olduğundan bahsetmiştim. Faytona binmeme yardım ederken gizemli bir tavırla "bu akşam senin *ölmeden önce yapmak istediklerim* listeni gözden geçireceğiz," dedi.

Kevin sürücüye iki yüz dolar verdi ve paranın ederi kadar parkın içinde dönüp durmasını söyledi. Sadece bir kez, bir kurye faytona yaklaşarak Kevin'e uzun saplı güllerden muhteşem bir buket verdiği sırada durduk. Anlaşılan Kevin bu gülleri önceden ısmarlamıştı. Bukette düzinelerce kırmızı ve beyaz gül vardı.

Kollarımın arasındaki buket o kadar kocamandı ki Kevin'in bana uzattığı ufak kutuyu zar zor görebiliyordum. Kapağını açtı ve bir anda etraftaki her şey dönmeye başladı. Kutudaki kadife yastığın içinde zümrüt kesim muhteşem bir pırlanta duruyordu. Şaşkınlıkla Kevin'e baktım. Belli belirsiz başını salladı. Daha aynı evde yaşamaya bile başlamamıştık ve benimle evlenmek istiyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Beğenmek mi? Muhteşem!"

Kevin yüzüğü parmağıma taktı ve bana evlenme teklif etti. Takip eden günleri sersemlemiş vaziyette, saf ve katıksız bir mutluluk bulutu içinde geçirdim.

Tüm hafta anneme ve Kevin'in ailesine büyük haberi verdiğimiz heyecanlı telefon konuşmalarıyla geçti. Arkadaşlarımıza şimdilik bir şey söylememeye, onlarla bu haberi resmi duyuru yapacağımız zaman paylaşmaya karar verdik. Yine de bu karar beni yığınla evlilik dergisi satın almaktan alıkoyamadı. Omuzları açık bir gelinliğe âşık oldum. Bizim tarafın davetlilerinin kabaca bir listesini yaptım ve düğün pastalarında en son trendler ile ilgili birkaç yazı okudum.

Kevin'in ailesi ile tanışabilmem için New Hampshire'a gitmeyi planladık. Bir müzikal için New York'a geldiklerinde annesi ve iki kız kardeşi ile tanışmıştım ama ailenin

geri kalanıyla henüz tanışmamıştım. Kevin çekinerek düğünü annesinin bahçesinde yapmamızı önerdi, sonbaharda, yaprakların parlak bakır ve altın rengine dönüştüğü dönemde. Hiç tereddüt etmeden anında kabul ettim.

Bir sonraki hafta sonu Kevin'in evinde kaldım. Çalıştığı hukuk firmasının yönetici ortaklarından birinin evinde akşam yemeğine davetliydik. Kevin beni *nişanlım* diye tanıttı. Bu kelimeyi ilk defa kullanmıştı. Ertesi sabah ikimiz de geç kalktık ve Hudson nehrinin kenarında koşuya çıktık. Koşarken bir çift olarak ilk dairemizi nerede almak istediğimiz hakkında konuştuk.

"İyi bir komisyoncu tanıyorum," dedi Kevin. "Döndüğümde dairelere bakmaya başlarız."

"Döndüğünde?" Koşmayı bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yarın yeniden Californiya'ya uçmam gerekiyor."

"Bu seyahatten yırtamaz mısın?"

"Keşke," dedi. "Daha önce haber vererek hafta sonu tadını kaçırmak istemedim. Üç haftalık bir seyahat olacak. Ama söz veriyorum, sadece birkaç geceliğine bile olsa arada geri gelebilmek için elimden geleni yapacağım."

"Yapsan iyi edersin, Kevin."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Asansörün bir anda yanan ışıkları onları neredeyse anında uyandırdı. İçgüdüsel bir hareketle gözlerini kapattılar. O kadar uzun süredir karanlıktalardı ki aniden etraf aydınlanınca ışık retinalarını yakıyormuş gibi hissettiler.

Sylvie kafasını koyduğu yumuşak yastığın Vincent'ın göğsü olduğunu fark edince rahatsız oldu. Vincent'ın parmakları saçlarına dolanmıştı.

"Umarım bu, buradan kurtulacağımız anlamına geliyordur," dedi gergin bir sesle Vincent'dan uzaklaşmaya çalışırken. Bakışlarından Jules'un ne kadar samimi bir pozisyonda uyuduklarını çoktan fark ettiğini anlamıştı. Jules sanki, bayağı hızlısın, der gibi sırıtıyordu.

Floresanların aşırı parlak ışığı altında duvarları kaplayan aynalardaki görüntülerinden kaçış yoktu. Kül rengi çökmüş suratlar, kan çanağı gözler. Tozdan ve terden kir içinde kalmış, buruş buruş kıyafetler. Sylvie, Carl'ın hayatına mal olan trafik kazasından kalma kabarık yanık izlerini örtebilmek için çabucak bluzunu üzerine geçirdi.

Hasar ortadaydı. Yerinden oynatılmış tavan karoları, etrafa fırlatılmış kıyafetler. Yere saçılmış işe yaramayan bilgisayar şarjları. Kana bulanmış bir örümcek ağını andıran ayna. Jules Sam'in yumruk attığı kemikli çenesini yokladı. Burnundan akan kanlar kirli sakalına yapışmıştı. Vincent'ın

açtığı, boynundaki yüzeysel kesik şimdiden kabuk tutmaya başlamıştı bile. Yerde koyu kırmızı izler vardı.

Sylvie'nin saçları birbirine karışmıştı ve makyajı akmıştı. Acımasız ışıkta oldukça hoppa durduğunu düşündü. Yaşı geçmiş bir burlesque dansçısına benziyordu. Çantasından bulduğu bir ıslak mendille tamamı çıkana dek makyajını sildi.

Aynada yüzünü dikkatlice inceledi. Asansör hızla inişe geçip bir anda durduğu sırada yüzünde meydana gelen kesik tam saç dipleri ile alnı arasındaydı. Sylvie rahatladı. Kalıcı bir iz bırakmayacaktı. Daha fazla yaraya ihtiyacı yoktu. Halihazırda gereğinden fazla yarası vardı.

Sam'in boynundaki, Vincent'ın beyaz tişörtünü parçalayarak onun için yaptığı omuz askısı terden sararmıştı. Düğmeleri açık gömleği pantolonundan dışarı fırlamıştı. Doğrulup oturarak hızla sağlam eliyle düğmelerini kapattı ve gömleğini pantolonunun içine soktu. O da kurtarıldıkları zaman mümkün olduğu kadar iyi görünmek istiyordu.

Vincent'ın çenesinde yer yer koyu sarı, kısacık sakallar çıkmıştı. Gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Göğsü çıplaktı ve dövmeleri açığa çıkmıştı, bu halde bir bankacıdan çok bir sokak dövüşçüsüne benziyordu. Vincent çoğu zaman bu ikisinin birbirinden çok da farklı olmadığını düşünürdü. Diğerleri gibi üstüne çeki düzen vermeye çalışmadı. Serbest kaldıklarından emin olana dek beklemeye karar verdi.

Kurtarılmaları an meselesi gibi duruyordu. Asansörün ışıklarının geri gelmesi belli ki teknisyenlerin işiydi ve şu anda da asansörü tamir etmekle meşgullerdi. Zaman geçti. Asansör kıpırdamadı. Kapılar kapalı kaldı. Hayal kırıklığı içlerini öfkeyle doldurmuştu.

Az önce oturdukları yerlere geri döndüler ve yerleştiler, kör edici aydınlıkta birbirlerinden başka bakacak hiçbir şey

nıktu. Sanki birbirlerinin çıplak ruhlarına bakıyor gibi hissediyorlardı. Diğerlerinin yüzünde gördükleri onca duygu arasında onları en çok dehşete düşüren korkuydu.

Vincent saatine baktı. Yakında bir sonraki su paylaşma zamanı geliyordu. Mümkün olduğu kadar ileri ötelemeye çalışacaktı. Eğer mecbur kalırsa o küçücük şişe suyla günlerce idare etmelerini sağlamak zorundaydı.

"Birileri geliyor gibi durmuyor pek." Sam'in gözleri ateşten çakmak çakmaktı. "Bu şekilde daha ne kadar dayanabiliriz?"

"Su olmadan üç gün," diye cevap verdi Vincent. "Eğer şanslıysak dört. Yemek o kadar da dert değil."

Işıkların geri gelişiyle her şey eski haline geri dönmüştü. Patron Vincent'tı. Otoritesine saygı duyuyorlardı. Ne de olsa çantasındaki suya ve yiyeceğe ulaşabilmeleri için gerekli şifreyi bir tek o biliyordu.

Bir süre sonra şişeyi ve enerji barlarını çantasından çıkardığında Sylvie yarısı boş şişeye baktı ve "Kalan suyumuz buysa o zaman başımız gerçekten dertte demektir," dedi.

"En fazla salı sabahına kadar bizi hayatta tutmaya yetecektir," dedi Vincent. "O zamana kadar birileri bizi kurtarsa iyi olur."

"Peki ya kurtarmazsa?"

"En geç salı akşamı susuzluk yüzünden ciddi problemler baş göstermeye başlar," dedi Vincent. Bunu o kadar soğukkanlı söylemişti ki sanki başka birinin başına geleceklerden bahsediyormuş gibi bir hali vardı. "Böbreklerimiz iflas etmeye ve kalp atışlarımız teklemeye başlar. Bazılarımız çarşamba şafaktan önce ölebilir."

"Pazartesi sabahına otuz altı saat var," diye mırıldandı Sam. "Pazartesi sabahı bizi kurtarmaya geleceklerine eminim. O zamana kadar hepimiz dayanabiliriz, öyle değil mi Vincent?"

Vincent Sylvie'nin dediklerini onaylarcasına bir şeyler mırıldandı ama Sam için endişeleniyordu. Ateşi yüksekti ve yanlarında ateş düşürücü veya enfeksiyonu iyileştirmek için antibiyotik yoktu. Yapış yapış derisinin altında dolanan bakteriler bütün vücudunu ele geçiriyordu. Sam gözlerinin önünde ölüyordu.

Vincent enerji barlarından birini açtı ve dörde bölerek paylaştırdı. Her bir parçayı sanki ufak bir lokma yemek değil de lüks bir öğün dağıtıyormuşçasına diğerlerine uzattı. Her parçanın aşağı yukarı yetmiş kalori ettiğini tahmin ediyordu. Açlıktan ölmelerini engellemeye ancak yetecek kadar.

En ufak bir damlanın bile ziyan olmaması için mümkün olduğu kadar sabit tutmaya çalışarak su şişesinin kapağına dikkatlice su doldurdu. O çok değerli damlalardan birini bile kaybetmeyi göze alamazlardı. Hepsi sırayla ona yanaştı ve sanki bir komünyondalarmışçasına suyu doğrudan kuruluktan büzüşmüş dudaklarının arasından dökebilmesi için ağızlarını açtılar. Vincent kendi payını içmeyi bitirdiğinde kapağını ekstra sıkı kapayarak şişeyi çantasına koydu ve ardından da çantasını kilitledi. Hayatta kalabilmek için geri sayım başlamıştı.

"Bence bütün bu yaşadıklarımızın en kayda değer tarafı bunca süredir birbirimizin varlığına tahammül edebilmiş olmamız," dedi Jules bir kez daha beceriksizce içinde bulundukları durumu tiye almaya çalışarak.

"O kadar da kayda değer sayılmaz," dedi Vincent kollarını kavuşturmuş duvara yaslanırken. "Eminim geçtiğimiz yedi yıl boyunca birbirimizle, ailelerimizle geçirdiğimizden

daha uzun zaman geçirmişizdir. Bence birbirimize gayet iyi tahammül ettik."

"Ah, hem iyi hem kötü zamanlarımız oldu, öyle değil mi, Sylvie?" dedi Jules. Ona doğru baktı ve imalı imalı göz kırptı. Sylvie onu görmezden geldi.

Jules bacaklarını esnetmek için ayağa kalktı. Sam de onu taklit etti, yavaşça ve yalpalayarak ayağa kalktı. O sırada firar odası ekranında yazan yazıyı fark etti ve okuyabilmek için ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Yüksek sesle okudu, "Planlarınız gece kadar karanlık ve aşılmaz olsun ve hareket ettiğinizde bir yıldırım gibi düşün."

"Bir başka ipucu daha," diye açıkladı Sylvie. "Ama ne anlama geldiğini çözemedik."

"Sun Tzu'dan bir alıntı," dedi Sam, diğerlerinin yüzüne bakmak için arkasını dönerek. "Bu bir ipucu değil," dedi, sesi titreyerek. "Bu bir savaş ilanı."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

Birkaç hafta sonra iş yerinde belli belirsiz, ufak tefek değişiklikler fark etmeye başladım. Normalde katılmam gereken toplantılara çağrılmıyordum. İlk başta bu durum beni rahatsız etmedi. Hatta minnettardım bile diyebiliriz. Babamın ölümünün ardından Vincent'ın son derece düşünceli davranarak biraz yavaşlamama izin verdiğini zannetmiş, içten içe sevinmiştim.

Bu durum uzadıkça kalıcı bir karar olmasından korkmaya başladım. Müşterilerle yapılan toplantılara, ekip toplantılarına ve eskiden sorgusuz sualsiz bir parçası olduğum iş yemeklerine çağrılmıyordum. Vincent, Sylvie, Sam ve Jules her zaman kullandığımız odada değil de duvarları camdan bir başka ofiste toplanıyorlardı. Kimse içeriyi görmesin diye jaluzileri indiriyorlardı. Beni asla davet etmiyorlardı.

Bana atılan her bakış sinirimi bozuyordu. Davet edilmediğim her toplantı. Ben yanlarından geçerken dağılan, köşelerde gizlice toplaşmaların her biri. Fısıltıyla cevaplanan ya da duymamam için benden uzakta açılan her telefon.

Normalde masalarımızda otururken yaptığımız karşılıklı atışmalar artık yapmacık ve garipti. İşle ilgili konuları tartışırken herkes kelimelerini dikkatle seçiyordu oysa eskiden her ne üzerinde çalışıyorsak o konuda açıkça konuşurduk.

Bir şeyler değişmişti. Belki ortada somut bir şey yoktu ama bunu pek çok farklı şekilde hissedebiliyordum. Belli

başlı bazı dokümanları görüntüleme iznim kaldırılmıştı hatta ortak bilgisayar sürücülerinin bazılarının tamamına erişimim engellenmişti.

Bilgisayar bölümünü aradığımda teknisyen ilk başta problemin bir iki dakika içinde çözüleceği konusunda ısrar etmişti. Ortak sürücülerin nasıl kullanıldığını bilmeyen bir salakmışım gibi hissetmeme sebep olmuştu. Kendi tarafında birkaç şeyi kontrol ettikten sonra bir anda ses tonu değişmişti. "Ne yazık ki sistemde bir hata var." Sanki önceden hazırlanmış bir ifadeyi okuyordu. Beni başından savmaya çalıştığının farkındaydım.

Bilgisayarım çıldırmış gibi davranmaya devam ediyordu. Açık bütün dosyaları kapamaya çalıştığımda içlerinden birini şifre girmeden kapayamadığımı fark ettim. Aplikasyonun adını internette arattığımda bir çeşit kurumsal casus programı olduğunu öğrendim. Firma bütün klavye hareketlerimi izliyordu.

Bütün bunlar olurken Sylvie her hareketimi eleştiriyordu. Saldırıları her zamankinden daha zalimce ve geçmişte yaptığı ufak tefek iğnelemelerden çok daha kişiseldi. Bir keresinde ona sunduğum elli sayfalık taslak bir raporda tek bir yazım hatası bulduğunda en tiz sesiyle herkesin duyabileceği şekilde "Yazım kuralları üzerinde biraz çalışman gerek, Sara" demişti.

Sylvie ve Jules sanki işe yeni alınmış, çok sıkı denetlenmesi gereken bir acemiymişim gibi yaptığım en basit şeyleri bile gözden geçirmek konusunda ısrar ediyorlardı. Bariz güvensiz tavırları ve bağımsızlığımın bir anda elimden alınması beni kızdırıyordu.

Yaptığım işi kontrol ettiklerinde bir yırtıp atmadıkları kalıyordu. Daha birkaç hafta önce mükemmel sayılan şey şimdi yerden yere vuruluyordu. Eleştirileri acımasızcaydı ve

çoğunlukla yersizdi. Kendime olan güvenime müthiş zarar veriyordu.

Sam bir keresinde omzumun üzerinden eğilmiş bilgisayarımın ekranındaki hesap çizelgesine bakarken patronluk taslayan bir tonla, "Yani, bu da bu işi yapmanın oldukça ilginç bir yolu tabii," dedi. "Bütün tahminlerinin yanlış olması ne kadar yazık."

"Bu finansal modeli iki ay önce kurgulamıştım Sam ve sen de o zaman bütün tahminlerimi onaylamıştın," diye cevap verdim. "Ne değişti?"

"Sana finansın sabit bir şey olmadığını hatırlatmama gerek yok herhalde. Sadece onları değiştirmek için fazlasıyla tembel olduğumuz için eski stratejilere ve modellere saplanıp kalamayız." Bu ters cevabı suratıma tokat gibi çarpmıştı.

Firmaya ilk başladığım zamanlardan, yani üç yıl öncesinden kalma finansal modelleri kullandığını gayet iyi bildiğimi yüzüne vurmamak için kendimi tutmuştum. Susmuştum. Topyekûn bir savaş başlatmaya niyetim yoktu.

Yapmam gereken işler bana teslim tarihlerine inanılmaz saçmalıkta kısa bir süre kala bildiriliyordu ve ortada neden daha önce haber verilmediği ya da işlerin neden bu kadar kısa sürede bitmesi gerektiği konusunda da en ufak mantıklı bir açıklama yoktu. Herhangi bir insanın o teslim tarihlerini tutturabilmesi mümkün değildi. Dolayısıyla da elimdeki işleri sürekli geç teslim ediyordum ve Vincent'tan veya ekibin diğer üyelerinden sürekli, bekledikleri raporu ya da analizi neden henüz teslim etmediğimi soran e-postalar alıyordum.

Bu durum inatla böyle devam etti. Kendimi daha fazla kandıramazdım Stanhope'daki pozisyonum gittikçe daha çok tehlikeye giriyordu. Kevin'e bu konuda açılabilirdim ama hâlâ müşterilerinden birinin firmasında yaşanan veri ihlalinin hukuki sonuçlarıyla uğraşmak üzere ucu açık bir

ediğine Kaliforniya'daydı. Hükümet bir soruşturma açmıştı ve şirketin hisse senetleri dibe vurmuştu. Dolayısıyla da Kevin'in bırak ziyarete gelmeyi benimle telefonda konuşmaya bile vakti olmuyordu.

Konuştuğumuz zaman sesi stresli ve yorgun geliyordu. Beni özlediğini söylüyordu ve beni görmek için uçağa atlayıp geleceğinden bahsediyordu. Vaadini hiçbir zaman gerçekleştiremedi. Araya her zaman bir şeyler girdi. Dönüş tarihinden birkaç gün önce beni aradı ve en az bir iki hafta daha orada kalması gerektiğini söyledi. Bir sonraki hafta Kevin'e o beni görmeye gelemiyorsa benim onu görmeye gidebileceğimi söyledim. Bana hafta sonu çalışması gerektiğini, beraber sadece bir ya da iki saat geçirebilmek için ülkenin öbür ucuna uçmamın hem zaman hem de para israfı olacağını söyledi.

Beni başından savmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Paranoyam fazla mesai yapıyordu. Sanki bütün hayatım alt üst olmaya başlamıştı. Nişanımızın sebep olduğu mutluluk sarhoşluğu bir anda yok olup gitmişti. Kevin'le, Lucy'nin günlüğündeki yazı hakkında ya da işte başıma gelenlerle ilgili konuşmaya hâlâ fırsat bulamamıştım. Oysa umutsuzca tavsiyesine ihtiyacım vardı. Ama daha kötüsü artık beni istemediğini düşünmeye başlamıştım.

"Sara yarın akşam üstü seninle ufak bir toplantı yapmak istiyorum saat dörtte odama gel, lütfen." Vincent'ın e-postası ben işten eve döndükten kısa bir süre sonra geldi. Kısa ve öz üslubu paniğe kapılmama sebep oldu. Gece neredeyse hiç uyuyamadım ve ertesi sabah kızarmış gözlerle ve heyecandan midemde bir ağrıyla işe vardım.

"Kapıyı arkandan kapa, Sara," dedi Vincent tam toplantı saatimizde odasına girdiğimde. "Son zamanlarda yaptığın işlerde pek çok ciddi hata olduğu dikkatimi çekti." Bir

dosyaya uzanarak içindeki dokümanları tıpkı mahkeme heyetine delil sunar gibi önüme serdi.

Bu azarı karşısında kıpkırmızı kesildim. Firmada çalıştığım onca yıl boyunca kimseden böyle ciddi bir azar işitmemiştim. Yaptığım işten her zaman memnun kalmışlardı. Önüme koyduğu kağıtlara baktım. Hatalardan ikisi önemsizdi ve diğer ikisi hata bile sayılmazdı.

"Vincent, neden özellikle bu çalışmamı sana şikayet ettiklerini bilmiyorum ama sana garanti ederim ki ..."

"Hiçbir şeyi garanti etmene ihtiyacım yok, Sara," diyerek sözümü kesti. "Sadece firma çalışanlarından beklediğimiz standart performansı göstermen yeterli. Ailevi meseleleri çözmek için işten izin almana ve bu durumun ofise döndükten sonra haftalarca işteki verimliliğini etkilemesine sesimi çıkarmadım. Ama artık bunlar geride kaldı ve yeniden işe konsantre olmana ihtiyacım var," dedi. "Dikkatinin dağınık olması veya yaptığın ufacık bir hata bile bize çok pahalıya mal olabilir. Söz konusu anlaşmalar milyar dolarlık anlaşmalar. Anlıyor musun?"

"Evet. Ama belirtmek isterim ki ..."

"Özür veya açıklama duymak istemiyorum," diyerek yeniden sözümü kesti. "Ya işini en mükemmel şekilde yaparsın ya da burada çalışmazsın. Bu kadar basit aslında."

"Peki, Vincent."

"Seni yakından gözlemlemekten başka şansım yok. Umarım bu seni aklını başına toplamaya teşvik eder."

Söylediklerini duyunca bembeyaz kesildim. "Evet, elbette," dedim saçma bir şekilde.

Vincent'ın ofisinden yalpalayarak çıktım. Arkamdan kapıyı kapayana dek delici bakışlarını üzerimde hissettim. Birinin

yeni izlediği hissine kapıldım. Vincent'ın asistanı çabucak başlarını indirdi ve bir şeylerle meşgul oluyormuş gibi yaptı.

Göz yaşlarına boğulmadan nasıl masama vardım ben de bilmiyorum. Sylvie'nin bakışlarını üzerimde hissettim. Beni ağlarken görme zevkini ona tattırmayacaktım. O akşam eve gidip ağlamak için fazlasıyla bitkin yatağa yığılana dek kendimi tutmayı başardım.

Her sabah işe giderken dehşete kapılıyordum. İş yeri soğuk ve düşmancaydı, ekiptekiler benimle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Kendimi dışlanmış hissediyordum. Onların düşmanca tavırları diğer çalışanları da etkisi altına alıyordu. İş yerinde bir zamanlar iyi geçindiğim herkes sanki onlara karbon bulaştıracakmışım gibi benden uzak duruyordu. Sil baştan lisedeymişim gibi hissediyordum.

Akşamları eve göz yaşları içinde dönüyordum. İmkansız teslim tarihleriyle canıma okuyorlar, eleştirileriyle beni paramparça ediyorlardı. Mideme bıçak saplanıyormuşçasına ağrılar giriyordu ve akşamları biraz olsun uyuyabilmek için mücadele ediyordum. Uyku ilacı içmeye başlamıştım ama bu sefer de ertesi gün işte sersem gibi oluyordum ki bu da içinde bulunduğum acımasız kısır döngüyü daha da beter hâlâ getiriyordu.

Takip eden haftalarda, iştekiler kendime olan güvenimi ufak ufak yok etmeye devam ettiler, ta ki kendi işimin kalitesinden ben de şüphe etmeye başlayana dek. Yaptığım her şey ya yanlıştı ya da standartların altındaydı. Çoğu zaman ikisi birden. Çocukluğumdan beri ilk defa tırnaklarımı o kadar feci yemeye başlamıştım ki onları kısacık tutmaktan başka çarem kalmamıştı. İştahım yoktu. Kilo kaybetmiştim ve o kadar zayıflamıştım ki kıyafetlerim üzerimden düşüyordu.

Bana verdikleri görevler gün geçtikçe daha da zorlaştı hatta başarması imkansız bir hal aldı. Bir cuma öğleden sonra

benden hemen pazartesi sabahı ilk iş seksen sayfalık bir rapor sunmamı istediler. Normalde böyle bir raporu hazırlamam için en az bir hafta süre tanınırdı. Bütün hafta sonu neredeyse gözümü kırpmadan çalıştım ve her şeye rağmen teslim tarihini tutturdum.

"Yazdığın rapor bu mu?" dedi Vincent, ben raporu teslim ettikten bir gün sonra toplantı masasının öbür ucundan dosyayı önüme fırlatarak.

Dosyayı aldım ve sayfalarını şöyle bir karıştırdım. İlk sayfalar doğruydu. Ama istatistik tablolarına vardığımda sayıların hepsinin yanlış olduğunu gördüm. Sonuç bölümü bariz yazım hatalarıyla ve dilbilgisi yanlışlarıyla doluydu. Raporun üniversiteye yeni başlayan bir çaylağın elinden çıkmış gibi bir hali vardı, üstelik de özensiz bir çaylağın.

"Benim raporum," dedim. "Ama ..."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Buradaki bazı şeyler değiştirilmiş," dedim. "Mesela şurası." İşaret ettiğim, bütün bir sayfayı kaplayan çizelgeyi görebilmesi için dosyayı ona doğru çevirdim. "Bu benim teslim ettiğim rapordaki çizelge değil. Sayılar yanlış. Ve buraya bakarsan," dedim bir başka sayfayı işaret ederek. "Buradaki bazı şeyler ..."

"Senin kendine biraz olsun saygın var mı?"

"Hangi konuda?"

"Son derece özensiz bir iş teslim ediyorsun -hatadan geçilmiyor- ve sonra da bana senin elinden çıkmadığını söylüyorsun. Hatalarının arkasında dur, Sara. Senden en azından bunu bekliyorum."

"Bunlar benim hatalarım değil, Vincent. Birileri bu dokümanın üzerinde tahrifat yapmış."

"Ciddi misin? Birileri tahrifat yapmış." Vincent parladı. "Bu nasıl mümkün?" Gözlerinin içine bakamıyordum. Böyle bir şey söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Kim böyle bir şey yapabilirdi ki? Bu sorunun cevabını bilmiyordum ama bunun teslim ettiğim rapor olmadığından da emindim.

"Masana geri git, Sara ve bana bilgisayarını getir," diye emretti Vincent. "Senin teslim ettiğin orijinal raporu görmek istiyorum, bilgisayarında kayıtlı halini."

"Elbette." İki dakika sonra elimde açık bilgisayarım yeniden ofisine dönmüştüm. Giden kutusunda aşağılara inerek e-postayı buldum ve bir zafer edasıyla bir gün önce ekte yolladığım raporu açtım.

Ek açıldığında Vincent'a orijinal raporumun kusursuz olduğunu ispat etmek için göstereceğim kısımları bulabilmek amacıyla çabucak sayfalarda şöyle bir göz gezdirdim. Yazdıklarımı yeniden okudum ve sayıları hata olmadığına emin olabilmek için tekrar tekrar kontrol ettim. Ama aşağılara doğru indikçe Vincent'ın bana gösterdiği dosyadaki aynı hataların bu raporda da olduğunu fark ettim.

"Anlamıyorum," dedim, göz yaşlarımı zor tuttuğumu ele veren bir sesle. Bilgisayarımı önüme çektim ve delirmişçesine e-postamı ve bilgisayarımda kayıtlı dokümanı tekrar kontrol ettim.

"Evet, anlıyorum," dedi Vincent. "Yetersiz bir rapor teslim ettin ve yakalanınca da yalan söyledin. Neyse ki Sam müşteriye yollamadan önce raporun üzerinden geçti yoksa son derece utanç verici bir fiyaskoyla karşı karşıya kalacaktık."

"Ama ben raporumu kontrol ettim," dedim. "Ben teslir ettiğimde mükemmeldi."

"Bu raporun mükemmel hiçbir tarafı yok," dedi bi sayarımda açtığım belgeyi işaret ederek. "En iyi ihtima

bir stajyerden beklediğimiz standart bir performans. Sana resmi bir uyarıda bulunuyorum Sara, eğer bir hata daha yaparsan, kovulacaksın."

"Birileri benim bilgisayarımdaki dokümana müdahale etmiş olmalı," diye mırıldandım.

"Hatalarının sorumluluğunu üstlenseydin sana daha çok saygı duyardım," dedi Vincent. Sesi tiksintiyle örülüydü. "Oysa sen hiç durmadan yalan söylemekte ısrar ediyorsun."

"Bütün bunlar sana Lucy hakkında söylediklerim yüzünden mi?"

Sorum karşısında dondu kaldı. Masanın diğer ucundan öfkesini hissedebiliyordum. "Artık gidebilirsin, Sara." Sesi buz gibiydi.

Kevin hafta sonu dönüyordu. Beni tanıyabileceğinden emin değildim. Neredeyse yedi haftadır yoktu ve ben en az dört kilo vermiştim. Artık spor salonuna falan gitmiyordum ve hemen hemen hiç koşmuyordum. O kadar gergindim ki ellerim titriyordu. Bu yoğun tempoya dayanmaya çalışıyordum ve sürekli aşırı yorgun hissediyordum. İşe sık sık geç kalıyordum. Sabahları yataktan kalkamaz olmuştum. Saçlarım her an darmadağındı. Rujum özensizdi. Aynada kendimi neredeyse tanıyamıyordum.

"Sara." Bir saat sonra ofise girerken danışmadaki kız bana seslendi. "Vincent ön taraftaki toplantı odasında seni görmek istiyor."

Eteğimi aşağı doğru çekiştirerek düzelttim ve ceketimin düğmelerini kapattım. Keşke sabah saçlarımı yıkamaya vakit bulmuş ve makyajımı biraz daha özenerek yapmış olsaydım diye düşündüm. Aceleyle yarım yamalak bir iş çıkarmıştım çünkü bir kez daha uyuya kalmıştım. Eteğim buruşuktu. Ütüleme şansım olmamıştı. Felaket görünüyordum.

Kapıyı açtığımda Vincent'ı toplantı masasında yanında insan kaynakları müdürüyle otururken buldum. Odanın arka tarafındaki bir sandalyede boylu poslu bir adam oturuyordu. Yüzünde gizemli bir ifade vardı. Takım elbisesinin içinde acınacak derecede rahatsız göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

"Geç kaldın," dedi Vincent.

"Üzgünüm. Taksi bulmakta güçlük çektim," diye yalan söyledim. "Senin için ne yapabilirim, Vincent?"

"Sara," dedi insan kaynakları müdürü. "Vincent'la tekrar tekrar yaptığınız konuşmalardan senin de bildiğin gibi yaptığın işin kalitesinde aşırı bir düşüş var." Beni şöyle bir süzdü ve üzerine basarak ekledi, "ve görünüşünün."

İğneleyici yorumları kızarmama neden oldu. Korkudan içim ürperdi. Bir cevap vermeyi ya da kendimi herhangi bir şekilde savunmayı başaramadım. Sesim çıkmıyordu. Şoktaydım. Bu işin nereye varacağı belliydi.

"Vincent yaptığın işlerin kalitesini kabul edilebilir bir seviyeye çıkarabilmene yardım edebilmek için elinden geleni yaptı. Ne yazık ki bütün uyarılarına rağmen söz konusu kötüye gidiş devam etti ve tahammül edilemez bir noktaya vardı."

"Bunun neticesinde," Vincent sözü devraldı, "Stanhope şu andan itibaren geçerli olmak üzere işine son veriyor, Nick," köşedeki kaslı adamı kastediyordu, "şahsi eşyalarını toplayabilmen için seni masana götürecek ve ardından da binadan dışarı çıkana dek sana eşlik edecek. Olayların bu noktaya gelmiş olması son derece üzücü Sara ama sana bu durumu düzeltmen için her türlü fırsatı verdim ve sen de her seferinde yeniden başarısızlığa uğradın."

Vincent konuşurken kulaklarım uğuldamaya başladı. Bacaklarım kontrolsüzce titriyordu. Titremelerine ancak ellerimi üzerlerine bastırarak engel olabildim.

"Peki ya maaşım ne olacak?" diye sordum sustuğunu nihayet idrak edebildiğimde. "Ve referanslarım?"

İK müdürü bana bir belge uzattı. "Firma sana iki aylık maaşını kıdem tazminatı olarak verecek ve eğer bu anlaşmayı imzalarsan 20 bin dolar daha. Bu anlaşma bir gizlilik maddesi de içeriyor. Tüm bu yaşananlar hakkında yaptığımız değerlendirmeyi, özellikle de kontratının, gösterdiğin zayıf performans yüzünden feshedildiğini kabul edeceksin. Ayrıca firmadan başka herhangi bir talepte bulunmayacağını da kabul edeceksin."

"Peki ya imzalamayı reddedersem?"

"Orası sana kalmış," dedi Vincent. "Ama bu teklif bir daha tekrarlanmayacak. Şu anda bu anlaşmayı imzalamazsan sana hukuki hakkın neyse sadece onu veririz. Sanıyorum iki haftalık maaşına denk geliyor. Ve başka hiçbir şey alamazsın. Bu teklifi ya kabul edersin ya da etmezsin, pazarlığa açık değil. Baştan sona okuyarak imzalamak için iki dakikan var yoksa teklifi geri çekeceğiz." Vincent saatine baktı.

"Peki ya referanslar?" diye sordum. "Bu, üniversitenin ardından girdiğim ilk iş. Referansa ihtiyacım olacak."

Vincent iç geçirdi. "Özensiz çalıştığı için ve zayıf iş ahlakı yüzünden kovduğumuz bir elemana vicdanım rahat bir referans veremem."

"Referansım olmadan başka herhangi bir yerde iş bulamam," dedim panikle.

"Anlaşmayı imzala Sara, böylelikle yeni bir iş bulana dek seni idare edecek kadar paran olur. İki dakikan başladı."

Belgeyi imzaladım. Başka seçeneğim yoktu. İşim bitince İK müdürü bana imzaladığım belgenin bir kopyasını verdi ve önceden hazırladıkları, içinde bir çek olan zarfı uzattı.

Kadın "Nick sana eşlik edecek," dedi ve Vincent'la ikisi arkalarına bile bakmadan odadan çıktılar.

Daha önce kovulan elemanlar görmüştüm. Onlardan biri olacağımı asla tahmin etmemiştim. Koridorda Nick'in arkasından masalarımızın durduğu yere kadar yürürken yüzüm kızardı.

Nick, çalıştığım bölmeye önceden, muhtemelen gideceğimi bildikleri için, bırakılan bir karton kutuyu yerden aldı. Hakkını vermek lazım, neticede firma her şeyi eksiksiz planlamıştı. Kutuyu öyle bir gürültüyle masama koydu ki irkildim.

"Kişisel eşyalarını kutunun içine koyabilirsin. Sen ayrılmadan önce her şeyi tek tek kontrol etmem gerekiyor," dedi yüksek sesle. İnsanların kafaları bize çevrildi. Utançtan iki büklüm oldum. Ya tesadüfen ya da bilinçli Jules, Sam ve Sylvie, üçü de ofis içinde başka bir yerdeydiler. Bütün bunları onlar izlerken yaşamanın utancını muhtemelen kaldıramazdım.

En alt çekmecemden bir çift yedek ayakkabı ve masamın yanındaki ufak dolaptan ipek bir eşarp, bir şal ve bir ceket aldım. Nick ceket hariç eşyaların hepsini kutuya attı. Ceketi masama serdi ve kutuya atmadan önce eliyle vurarak tüm ceplerini kontrol etti. Kendimi azılı bir suçlu gibi hissettim.

Sayfalarının kenarları altın renkli, kapağında kabartmalı firma logosu basılı Moleskine marka not defterimi ona uzattım. Tanışma haftasının ilk gününde bize verdikleri, hediyelerle dolu çantadan çıkmıştı.

Nick içinde firmayla alakalı herhangi bir şey olmadığından emin olmak için deftere şöyle bir göz attı. Kutuya bir makyaj çantası koydum. Nick çantayı aldı, fermuarını açtı, içindekileri masama boşalttı ve kutuya geri atmadan önce yedek tamponum dahil, içindeki her şeyi tek tek inceledi.

Eşyalarımın arasında firmaya ait tescilli bilgilerin olduğu bir usb bellek olup olmadığını kontrol ettiğini anladım. Son olarak Kevin'in ve annemle babamın çerçeveli fotoğraflarını kutuya koydum.

"İşim bitti," dedim sakin bir sesle.

"Hayır, bitmedi," diye düzeltti beni. "Güvenlik kartına, dizüstü bilgisayarına ve iş telefonuna ihtiyacım var."

"Elbette," dedim titreyen bir sesle. "Teslim etmeden önce telefonumu ve bilgisayarımı yedekleyebilir miyim? Sadece birkaç dakika sürer. İçinde fotoğraflarım ve kişisel telefon rehberim de var."

"Hayır," dedi. "Firmaya ait herhangi bir elektronik alete erişim yetkin yok."

"Fotoğraflardan bazılarını babam ölmeden hemen önce çekmiştim," dedim. Sesim boğuk çıkmıştı. Yanaklarımdan aşağı doğru sıcak göz yaşları süzüldü. Yüksek sesle hıçkırdığımı fark ettim. Kendimi koy vermemek için olağanüstü bir çaba harcamıştım ama o fotoğrafları kaybedebileceğimi düşünmek çözülmeme sebep oldu. "O fotoğraflar başka bir yerde yok. Lütfen," diye yalvardım. "En azından babamın fotoğraflarını kendime yollamama izin ver."

"Bu mümkün değil." Sesi ürkütücü derecede agresifleşmişti. Daha çok kafa bize döndü. Kıpkırmızı kesildim. "Herhangi bir elektronik alete dokunman yasak. Senin için yapabileceğim tek şey teknik ekipten sana fotoğrafları yollamalarını rica edip edemeyeceklerini İK'ya sormak olabilir. Ama söz vermiyorum."

Başımla onayladım, konuşamayacak durumdaydım.

"İyi. Şimdi kutuyu al ve benimle beraber danışmaya yürü," dedi.

Kutuyu aldım ve gardiyanı tarafından hücresine götürülen bir mahkum gibi danışmaya yürüdüm. İnsanlar yüzümdeki utancı görmesin diye başımı öne eğdim. Ben koridor boyunca Nick'i takip ederken insanlar da utanmadan gözlerini dikmiş beni izliyorlardı. Ben yanlarından geçtikçe bir çığ gibi büyüyerek arkamdan beni takip eden boğuk fısıldaşmalarını duyabiliyordum.

Lobiye vardığım sırada telefonla konuşan görevli kız beni görünce cümlesinin ortasında susarak yanından geçmemi bekledi.

Asansör geldiğinde Nick ile beraber bindik. Kucağında karton bir kutu yanında çam yarması gibi bir güvenlik görevlisi gözyaşlarına boğulmuş birinin başına ne gelmiş olabileceğini herkes gayet iyi tahmin edebiliyordu. Güvenlik görevlisinin üzerindeki takım elbise kimseyi kandıramazdı. Asansör aşağı inerken derin bir sessizlik oldu. İnsanların delici bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Lobiye vardığımızda Nick arkamdan yürüdü, sokağa çıkan döner kapıya kadar beni adeta kışkışladı. Hatta o zaman dahi peşimi bırakmadı, kaldırıma varana dek beni takip etti.

Sokağa çıktığımızda "İşbirliğin için teşekkür ederim," dedi. Sanki bana her şeyin bittiğini işaret etmek istercesine bir kez el çırptı. "Artık sakın bu binaya adım atmayı deneme," dedi üstüne basa basa. "Eğer denersen hakkında bir uzaklaştırma emri çıkarırız. Anlıyor musun?"

"Evet."

"İyi. İleride bu tarafa doğru gelen bir taksi var. Bence ona bin."

"Hayır," dedim. "Yürümeyi tercih ederim."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASANSÖR

Sam sendeleyerek ekrandan uzaklaştı. Hâlâ Oxycontin yardımıyla daldığı ve asansörün ışıkları bir anda geri gelince bölünen uykunun sersemliğini üzerinden atamamıştı. Tam olarak neler olup bittiği hakkında bir fikri yoktu ama ekranda yazanları okuduktan sonra kandırıldıklarını ve mükemmel bir titizlikle hazırlanmış bir tuzağa düşürüldüklerini anlamıştı.

"Bu yaptıklarımızın yanımıza kalmayacağını biliyordum," dedi çıldırmış gibi bağırarak.

"Neyin yanımıza kalmayacağını?" Vincent, Sam'in yaralı kolunu umursamadan hışımla onu kendine çevirdi. Sorularına cevap arıyordu. "Bu cümle neden bir savaş ilanı?"

"Lucy yüzünden," dedi Sam sanki bu çok barizmişçesine. "Bu cümle Lucy Marshall'ın en sevdiği alıntılardan biriydi. Kafayı Sun Tzu'ya takmıştı."

Vincent bunu daha önce akıl edemediği için kendine kızdı. Beyni hâlâ zonkluyordu ama görür görmez hatırlaması gerekirdi.

"Bu bir firar odası falan değil Vincent. Lucy'ye olanlar için bizi cezalandırmak üzere buraya kapattılar."

Sam yere çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Lucy öldüğünden beri hafızasını biraz olsun köreltebilmek için kokain çekiyor ve bir ecza dolabını doldurmaya yetecek kadar

çeşitli hap ve uyku ilacı yutuyordu. İlaçlar anıları engelliyordu belki ama vicdan azabını değil.

Jules ve Sylvie, ikisi de aynı anda, başlarını belli belirsiz iki yana sallayarak Sam'i çenesini kapaması için uyarmaya çalıştılar. Ama Sam kendini çok güçsüz hissediyordu ve oyunu onların kurallarına göre oynamaktan bıkmıştı. Yapılan bir yanlışı düzeltmek için eline bir fırsat geçmişti. Böyle bir durumda babasının yapacağı şeyi yapmak için.

Sam kafasını kaldırarak buz gibi bir ifade ve kararlı gözlerle onlara baktı. Gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. Firmanın organize ettiği anma töreninin ardından Lucy'nin anısına kadeh kaldırmak için hep beraber İrlanda barına yürürlerken içtikleri andı bozmanın zamanı gelmişti.

Her şey Eric'in fikriydi. Jules'un en zayıf halka olduğunu anlamıştı. Onu bir kenara çekmiş ve Lucy'nin maaşını gördüğünü söylemişti -amcası yönetim kurulundaydı ve bu sayede Eric'in her türlü bilgiye erişimi vardı.

'Lucy'nin senden iki kat daha fazla para kazandığına inanabiliyor musun?' Eric söylediğini ispat etmek için telefonundan Jules'a Lucy'nin maaş çekinin ekran görüntüsünü göstermişti. Aynen tahmin ettiği gibi Jules çılgına dönmüştü.

Bunu öğrendikten sonra Jules Lucy'den intikam alabilmek için her şeyi yapardı. Yani neredeyse her şeyi.

'Vincent kim olduğunu zannediyor? O ezik kıza senden daha fazla para ödüyor. O ucubede ne görüyor anlamıyorum,' demişti Eric. Jules'un karanlık tarafına oynuyordu. "Onun kadar çirkin bir yaratığa maaş ödüyor olmamız utanç verici bir durum. Stanhope bir yatırım bankası, şizofrenler için bir sığınma evi değil."

Öne eğilip aklındakileri Jules'un kulağına fısıldamıştı. Aynı oyunu Sylvie ile de oynamıştı ama onu tahrik etmek için farklı bir yola başvurmuştu. Etrafındakileri yozlaştırmak

Eric'in en iyi becerdiği şeydi. Liseden beri yapıyordu. O zamanlar kendi uğraşmak zorunda kalmasın diye en iyi öğrencilerin ödevlerini ve kitap raporlarını para karşılığı satın alıyordu.

"Her ikiniz de Lucy'nin çok önemli bir kayıp olmadığını düşündünüz!" Gözlerini Sylvie ve Jules'dan ayırmayan Sam'in histerik bir şekilde yükselen sesi asansörün duvarlarına çarparak yankılanıyordu. "Gözden çıkarılabilir olduğunu düşündünüz. Yaptıklarımızın yanımıza kar kalacağını zannettiniz. Ama kalmadı. O yüzden buradayız. Olanlar yüzünden korkunç bir bedel ödeyeceğimizi en başından beri biliyordum."

Sylvie ve Jules, Sam'i adeta bakışlarıyla öldürmeye çalışıyorlardı. Lucy'nin cenazesinin ardından onu anacakları bara doğru yürürken Vincent'a bu konuda asla tek bir kelime dahi etmemeye ant içmişlerdi. Olanlar hakkında en ufak bir şey dahi duymasına izin veremezlerdi, kaybedecekleri çok şey vardı. Gerçeği bilseydi Vincent acımasızca peşlerine düşerdi.

İçtikleri anda yıllarca sadık kalmışlardı. Onu da tıpkı Lucy'yi sildikleri gibi hafızalarından silmişlerdi. Lucy önemsiz bir ayrıntıydı. Sam az önce ipucu ile arasındaki bağlantıyı keşfederek onlara hatırlatana dek varlığını dahi unutmuşlardı. Lucy'nin masasında sayfalarında Sun Tzu'dan alıntılar olan tarihi geçmiş bir takvim vardı. Bu alıntıyı daha önce orada görmüşlerdi.

"Bizim burada olmamızla Lucy Marshall'ın ne alakası var?" Vincent soran gözlerle diğerlerinin yüzünde bir cevap arıyordu.

"Çok ilgisi var," diye karşılık verdi Sam. "Hiç ilgisi yok," dedi Sylvie aynı anda.

"Sam kendinde değil," dedi Jules, öfkeyle elini kolunu sallayarak. "Uyuşturucu yüzünden. Ya da ateş. Halüsinasyon görüyor, ..."

"Sam'in anlatacaklarını dinlemek istiyorum." Vincent Jules'un sözünü kesti. "Kimse soruma cevap vermedi. Bizim burada olmamızla Lucy'nin ne alakası var? Ne oldu?" Hepsi Vincent'in sorusunu garip bir sessizlikle karşıladı.

"Öldü," dedi Jules. Götün teki, diye geçirdi içinden Vincent. Jules'un bu bilmiş cevabı yanlış bir hamleydi. Vincent harekete geçmek için bunu fırsat bildi. Tıpkı bir kobra gibi saldırdı. Jules'u kravatından yakalayarak kendine doğru çekti ve arkasındaki aynaya çarpıp yere yığılana dek itti.

"Lucy'ye ne yaptınız?"

"Bizim bir suçumuz yoktu," dedi Jules bir çocuğunkini andıran ağlamaklı bir sesle. "Gerçekten, Vincent. Hepsi Eric Miles'ın suçuydu. Kendini Stanhope'un sahibi sanıyordu."

"Eric götün tekiydi," dedi Vincent. "Bana bilmediğim bir şey anlat. Anlamadığım şey, Eric'in hıyarın teki olmasının Lucy'nin ölümüyle ne alakası var?"

Jules ve Sylvie birbirlerine kaçamak bir bakış fırlattılar. Vincent onları yakaladı. Kendine hakim olabilmek için ellerini ceplerine soktu. Bu sırrı yıllardır sakladıkları ortadaydı.

"Eric Lucy'den nefret ediyordu," dedi Sam. "Lucy sinirine dokunuyordu çünkü Eric'in ne kadar aptal bir pislik olduğunu herkese gösterecek kadar cüretkardı."

Diğerleri kaçamak cevaplarla bu işten sıyrılmayı seçebilirdi belki ama Sam ciddi bir şekilde yaralandığının farkındaydı. Vincent'a yıllar önce itiraf etmesi gereken şeyi anlatarak günah çıkarmak için karşı konulamaz bir istek duyuyordu. Yıllar önce tutmaya söz verdikleri yemini bozdu.

"Sen bir seyahatteyken seni temsilen yöneticilerle yapılan bir toplantıya katılmıştım. Mali hesaplarla ilgili bizi sorguya çekme ihtimallerine karşı Lucy'den bana eşlik etmesini rica etmiştim. Yöneticilere ilk hitap eden Eric Miles oldu. Bizimle beraber şu meşhur petrol ve gaz anlaşmasında çalışıyordu,

hatırladın mı? Spesifik sorular sormaya başladıklarında onlara gelir projeksiyonlarıyla ilgili uydurma sayılar sundu. Sorulan soruların cevaplarını bilmiyordu dolayısıyla da o an birtakım sayılar uydurdu. Hiçbir dayanağı olmayan sayılar."

"Devam et," dedi Vincent. Anlatılanlara pek şaşırmamıştı. Eric kelimenin tam anlamıyla sahtekarın tekiydi. Sadece ailesinin soyadı sayesinde firmada tutunuyordu. Yerinde bir başkası olsa daha ilk günden işten kovulurdu. Hatta işe bile alınmazdı.

"Ben hiçbir şey söylemedim. Nasıl olsa her şeyi daha sonra açıklığa kavuştururum diye düşündüm. Eric'i herkesin önünde utandırmak istemedim. Ama Lucy, çok öfkelenmişti. Çenesini tutmasını işaret etmeye çalıştım. Ama sanırım sosyal ipuçları konusunda nasıl olduğunu hatırlarsın. Eric'in hatasını düzeltti. Herkesin ortasında. Yöneticilerin önünde. Muhtemelen niyeti onu rezil etmek değildi ama Eric'in gerçek yüzünü herkese gösterdi. Bir yalancı ve ..."

"Bir salak," dedi Vincent.

"Lucy amansız bir düşman edindiğini fark etmedi bile. Eric kendinden beklenileni yaptı ve Lucy'den intikam almanın bir yolunu buldu."

Jules ve Sylvie, hiç ses çıkarmadan Sam'in hikayenin geri kalanını anlatmasını beklediler.

"Eric Lucy'den nasıl intikam aldı?" diye sordu Vincent alçak sesle.

Vincent Eric'in sınırlarda dolaşan bir psikopat olduğunu daha ilk günden anlamıştı. Wall Street'de, bir anlaşma uğruna herkesi ateşe atabilecek taşaklı yatırımcılar için kullanılan anlamda değil. Klasik anlamda bir psikopat: Eric sadece zevk için insanların canını acıtabilecek bir tipti.

Sam cevap vermedi. Olanları ilk duyduğu anı hatırlayınca elleri titremeye başladı. Dehşete düşmüştü. Çekinmeden

sesini yükseltecek kadar değil belki ama vicdanını uyuşturucularla susturmak zorunda kalacak kadar. Duyduklarını kendine sakladığı için her zaman pişmanlık duymuştu. Vincent olanları bilseydi Eric'in cezasız kalmasına izin vermezdi. Vincent o günlerde kariyerinin zirvesindeydi ve acımasızlığı da efsaneydi.

"Hadi ama." Vincent duvara yumruk attı. Asansör sarsıldı. "Bana tam olarak neler olduğunu anlat. En ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyorum."

"Eric en umutsuz ve aptal stajyerlerden ikisini bir akşam dışarıya, içki içmeye davet etti. Adamları zil zurna sarhoş etti. Kör kütük sarhoş. Lucy'nin, hani şu her zaman masasında tuttuğu, suluğuna bir tecavüz hapı attırdı."

"Eric Lucy'ye tecavüz mü etti?" Vincent'ın sesi zayıf çıkmıştı.

"Tam öyle olmadı," dedi Sam. "Eric korkağın tekidir. Kendi elini kirletmedi. Sarhoş stajyerlerin gecenin geç saatinde Lucy ile aynı asansöre binmelerini sağladı. Eric adamları votka shotlarıyla sarhoş ederken bir yandan da doldurmuştu. Anlaşılan onlara 'Penetrasyon yasak, bu bir grup tecavüzü değil. Sadece eğlenmenize bakın, gençler' demişti."

"Yani Lucy'ye tam olarak ne yaptılar?"

"Onu elleediler," Jules söze karıştı. "Açıkçası ortada o kadar da abartılacak bir durum yoktu. İçlerinden bir tanesi çükünü Lucy'nin yüzüne sürttü. Bir diğeri onu öptü ve parmakladı. Bir iki sürtünme olayı yaşandı. Tecavüz falan değildi Vincent, alt tarafı bir eşek şakasıydı."

"Lucy'nin o şakaya bayıldığına şüphem yok," dedi Vincent alçak sesle, "çünkü iki gün sonra kendini öldürdü."

Jules kendini savunmak üzere bir şey söyleyecekti ama son anda vazgeçti. Vincent'tan etrafa yayılan öfke bir dahaki sefere onu sadece duvara çarpmakla yetinmeyeceğini

düşünmesine sebep olmuştu. Vincent'ın kırık camı nasıl boynuna dayadığını hatırladı. Gerçekten öfkeden deliye dönerse neler yapabileceğini öğrenmeye niyeti yoktu.

"Sylvie, ben bu hikayenin bir başka versiyonunu daha önce duymuştum sanki." Vincent'ın ses tonu iğneleyiciydi. "Birkaç yıl önce bana Eric'in Lucy'yi taciz ettiğinden haberdar olduğun ama sessiz kaldığın söylenmişti. Hatırlıyor musun?" Sylvie huzursuzca kıpırdandı. Sahte bir ilgiyle ayaklarına bakıyordu.

"Bana yalan söyledin," dedi Vincent. "Eric'in yaptıklarını ört bas ettin."

"O zamanlar itiraf etseydim, Eric bu sefer benim peşime düşecekti," dedi Sylvie ama bu söylediği çok da inandırıcı sayılmazdı. Eric zorbanın tekiydi, zayıf ve savunmasız insanlarla uğraşırdı. Sylvie ise birilerinin onu itip kakmasına izin verecek tiplerden değildi.

"Gerçeği duymak istiyorum," dedi Vincent. "Sara Hall Lucy'nin yardım için sana geldiğini iddia etmişti. Bu doğru muydu?"

"Lucy beni aradı," dedi Sylvie. "Gecenin bir yarısı. Uykuya dalmış ve kafası karışık bir halde uyanmıştı. Hafızası bulanıktı, panikten deliye dönmüştü. İsterik bir vaziyetteydi. Onun yanına gitmem için yalvardı ve ben de gittim. Anlattıkları hiç tutarlı değildi. Tecavüze uğradığını düşündüğünü söyledi."

"Ve sen de ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın mı? Polisi aramadın mı?"

"Elbette hayır," dedi Sylvie. "Olanlardan zaten haberim vardı."

"Nereden biliyordun?" Vincent bu soruyu o kadar alçak sesle sormuştu ki onu duyabilmek için çaba sarf etmeleri gerekmişti.

"Çünkü ..." Şimdiye kadar ağzından kaçırdıklarının bile onları yeterince zor bir duruma soktuğunu fark ederek anında sustu.

"Devam et," diye bağırdı Vincent. "Asansörde Lucy'nin başına ne geldiğini nereden biliyordun?"

"Çünkü Jules da oradaydı. Bana olanları o anlattı. Ortada tecavüz falan yoktu," dedi Sylvie. "Dinle, Eric bize terfi sözü vermişti ama tabii asla sözünü tutmadı. Ona inanarak aptallık ettik. Lucy'nin suyuna ilaç atmayı kabul ettim ve Jules da olayların kontrolden çıkmadığından emin olmak için adamlarla asansöre bindi. Kimsenin zarar görmesini istemedik, Jules sırf o yüzden oradaydı."

"Olaylar kontrolden çıkmadı," diye ekledi Jules. "Çıkmamasını sağladım. Sadece tacizdi. Gerçekten manasız bir hikayeydi. Abartılacak bir durum yoktu. Zaten hepsi geçmişte kaldı."

"Hayır," dedi Vincent. "Geçmişte falan kalmadı. Eğer geçmişte kalmış olsaydı o zaman burada kapana kısılmış oturuyor olmazdık."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SARA HALL

Kevin Silicon Valley'den döndükten sonra haftalarca süren çılgınca bir oyuna kendimi kaptırdım ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam ettim. Kariyerim çöpe gitmemiş gibi, kovulmamışım gibi davranmaya.

Kevin'in bende kaldığı akşamlar sabahın beşinde kalkıp artık paramın yetmediği spor salonuna giderek artık yapmak istemediğim sporumu yapıyordum. Kevin kahvaltı ederken eve dönüp çabucak bir duş alıyor ve bir yandan döpiyesimi giyerken bir yandan da Kevin'le sohbet ediyor, ona işle ilgili o anda aklıma gelen herhangi uydurma bir hikayeyi anlatıyordum. "Vincent birkaç hafta sonra yeniden Hong Kong'a uçmamı isteyebilir," gibisinden hikayeler.

İş çıkışı içki veya yemek için Kevin'le buluştuğumda o gün işte olanlarla ilgili uydurduğum hikayemi şen şakrak anekdotlarla süslüyordum. Aslında tek yaptığım bütün gün evde eşofmanlarımla oturup televizyonda gündüz programlarını seyretmek ve sadece işsiz olduğumu değil, o zamana dek yaptığım iş başvurularına aldığım cevaplara bakılırsa, hiçbir zaman iş bulamayacağımı da unutmaya çalışmaktı.

Stanhope'daki o son günümde o kadar aşağılanmış ve yıkılmıştım ki, Kevin'e olanları anlatmayı kendime yedirememiştim. Orta çağda boyunduruğa geçirilmiş, halk yüzüne çürük domates atarken zorla aralarında yürütülen bir suçlu gibi hissetmiştim. Kendime olan saygımı, arkadaşlarımı,

itibarımı, kariyerimi ve rızkımı yitirmiştim. Bütün bunlar hiç olmamış gibi davranmak daha kolay geliyordu.

Gerçeği itiraf etmek gerekirse yalanlarımın sebebi sadece utancımı saklamaktan çok daha derinlerde yatıyordu. Kevin'e yalan söylüyordum çünkü beynimin derinliklerinde Kevin'in eskiden olduğum kadına âşık olduğunu biliyordum. Şu anda olduğum kadına değil. Kevin sektördeki en prestijli firmalardan birinde çalışan, gelecek vaat eden bir yatırım bankacısı ile evlenecekti. Ben onun başarısını tamamlayacak bir yol arkadaşıydım. İşsiz, kurumsal hayatta artık istenmeyen, kariyeri tam bir fiyasko Sara Hall'la nişanlı olmak kesinlikle işine gelmezdi. Yetersiz performansı yüzünden tek bir referans dahi alamadan işten atılan Sara Hall ile. Veya banka hesabı her geçen gün eriyip giden Sara Hall ile. Eğer iş bulamazsa altı ay içinde iflas edecek Sara Hall ile. Ne kadar çok uğraşırsa uğraşsın bir iş bulamayan Sara Hall ile.

Başarı Kevin'in imajının ayrılmaz bir parçasıydı. Annesi yargıçtı, erkek ve kız kardeşleri saçma derecede başarılıydı ve babası vefatından önce çok büyük bir hukuk firmasının ortağıydı. Kevin'in yörüngesindeki herkes başarılıydı. Başarısızlık yabancı olduğu bir konsepti. Eğer işten kovulduğumu öğrenirse bu durum Kevin'in bana karşı duyduğu tutkunun anında ölmesine sebep olurdu. Bizi yok ederdi.

İşte bu yüzden Kevin Kaliforniya'dan döndüğünden beri sanki hayatım en ufak bir şekilde değişmemiş gibi davranmaya devam ediyordum. Sırf Kevin işimi kaybettiğimi anlamasın diye kirayı karşılayamayacak olmama rağmen aynı evde kalmaya devam ettim. Kısa sürede başka bir iş bulacağıma aptalca kendimi inandırdım. İş bulunca Kevin'e başka bir firmaya geçmeye karar verdiğimi söyleyecektim. Her şeyi, gerçeği asla öğrenmeyeceği bir şekilde ayarlamayı umuyordum.

Bu elbette tamamen bir fanteziydi. Profesyonel bir referans olmaksızın bir iş bulmak imkansızdı. Kimse suratıma dahi bakmıyordu. Headhunter'lar yeni bir iş bulmadan Stanhope'dan ayrıldığımı duyunca telefonlarıma bile çıkmıyorlardı. Çünkü bu, işten atıldığımın çok net bir göstergesiydi. İK elemanları tek referansımın eski üniversite hocalarımdan biri olduğunu itiraf ettiğim anda görüşmeyi sonlandırıyorlardı.

"Ama kaç senedir çalışıyorsunuz. Referanslarınız nerede?"

"Eski patronum şu anda Şangay'da ve ona bir türlü ulaşamıyorum," diyordum karşımdakiyle göz göze gelmemeye özen göstererek. Ödevimi köpek yedi demek gibi bir şeydi bu.

Sürekli, bir referans mektubu istemek -daha doğrusu ona yalvarmak- için Vincent'a telefonla veya e- postayla ulaşmaya çalışıyordum. Bunca yılın ardından işim hakkımda söyleyebileceği olumlu bir şeyler elbette olmalıydı. Hiçbir zaman bana geri dönmedi. E-postalarımı engelledi ve aramalarımı reddetti.

Stanhope'un bulunduğu binanın önünde arka arkaya birkaç gece, nihayet bir akşam Jules'un döner kapıdan caddeye çıkışına denk gelene dek, bekledim.

"Merhaba Jules," dedim yaklaşarak. "Nasılsın?" Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Buralarda dolaşmamalısın," dedi bir taksiye durmasını işaret ederken. "Vincent'ın hoşuna gitmeyecek."

"Bir referansa ihtiyacım var Jules. Kimse beni işe almıyor."

"O dediğin imkansız Sara," dedi taksiye binerken ve taksinin kapısını kapattı.

İki gün sonra kurye Stanhope'un avukatlarından, bir daha firmadan herhangi biri ile iletişime geçersem hakkımda uzaklaştırma emri çıkaracaklarını söyleyen bir ihtarname mektubu getirdi.

Bir yandan kiramı diğer taraftan da annemin huzurevinin masraflarını ve babamın hastane faturalarını ödemeye çalışırken biriktirdiğim paralar hızla eriyip gidiyordu. Bu gidişle kısa zamanda iflas bayrağını çekeceğim kesindi.

En büyük hatam ise sekiz milyonluk bir şehirde yaşadığımız halde Kevin ve iş arkadaşlarımın ortak bir tanıdığının çıkmasının an meselesi olduğunu hesaba katmamak olmuştu.

Bu maskaralık birkaç haftadır devam ederken bir akşam Kevin ile iş çıkışı Clancy's denilen bir barda içki içmek için randevulaştık. İçinde olduğum taksi daha köşeyi dönerken Kevin'in barın kapısında beni beklediğini gördüm. Soğuk bir geceydi ve sokak lambalarının sarı ışıkları ıslak kaldırımlara vuruyordu.

Şoför kaldırıma yanaştı ve dışarı çıkmak üzere kapıyı açtım. Kaygan kaldırımda topuklularım üzerinde zor duruyordum. Bastığım yere dikkat etmem gerekiyordu dolayısıyla kaldırıma çıkana dek Kevin'in yüzündeki ifadeyi görememiştim. Taksi hâlâ arkamda bekliyordu.

"Üzgünüm tatlım. Bu akşam Vincent'ın toplantısı bitmek bilmedi." Tecrübeli bir yalancının abartılı ses tonuyla konuşuyordum.

Üzerimde en iyi döpiyeslerimden biri vardı ve işten çıkıp gelmişim gibi numara yapmaya devam ediyordum. Aslında bütün öğleden sonramı bir önceki işverenimden referansım olmadığını duydukları anda görüşmeyi sonlandıran ikinci sınıf İK elemanlarıyla konuşarak geçirmiştim.

Kevin yüzünde garip bir ifade bana baktı. Sonra bunca zamandır korkuyla beklediğim soruyu sordu.

"Neden bana kovulduğunu söylemedin?"

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Sadece ona baktım, kocaman gözlerle, kalbim yavaş yavaş parçalanırken.

"Neden?" diye diretti. Sesindeki tiksintiyi duyabiliyordum.

"Bilmiyorum." Bu, haftalardır ona söylediğim en doğru şeydi.

Bir şey daha söyledi. Gerçi dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama ağzından çıkanları duymuyordum. Dünyam başıma yıkılırken tek duyabildiğim gümbür gümbür atan kalbimdi. Pencereden kafasını çıkararak korna çalan taksi şoförü beni kendime getirdi. "Hanımefendi, ben taksi şoförüyüm sizin babanız değilim. Param nerede?"

"Üzgünüm." Pencereye doğru eğildim ve parayı uzattım. Kelimelerim şoföre mi yoksa Kevin'e mi hitabendi emin değildim. Çok da önemi yoktu. Ben arkamı döndüğümde Kevin çoktan gitmişti.

Yağmurdan sırılsıklam, buluşacağımız bardan yükselen kahkahaları dinleyerek o kaldırımda ne kadar durdum emin değilim. Karanlık sokakta yumuşak, sarımsı bir ışıltı vardı. Hayatım geri dönüşü olmayan bir şekilde paramparça olmuştu.

Açıkçası Kevin'in gerçeği duyması kaçınılmazdı. Clancy'de bir içki içmek üzere sözleştiğimiz akşam hukuk fakültesindeki bir mezunlar buluşmasından çıkarak oraya gelmişti. Jules, Kevin'den birkaç sene önce aynı fakülteden mezun olmuştu. O bağlantıyı hatırlayınca taşlar yerine oturdu. Muhtemelen orada karşılaşmışlardı ve ortalığı karıştırmayı seven Jules kesin doğrudan Kevin'in yanına giderek ona şuna benzer bir soru sormuştu: "Sara'nın iş bulma çabaları bir sonuç verdi mi?"

Jules bunu söylerken müthiş keyif almış ve ardından da Kevin'in şaşkın ifadesinin tadını çıkarmış olmalıydı. O geceden sonra o sahneyi binlerce defa binlerce farklı şekilde hayal ettim. Her biri bir öncekinden daha çok ıstırap verdi.

Kevin beni Clancy's'in önünde terk ettikten sonraki gün sabah saatlerinde ondan bir e-posta aldım. Düğünün iptal

olduğunu ve yüzüğü geri istediğini yazmıştı. Eğer yüzüğü yollamayı reddedersem kendimi mahkemede bulacağımı ima eden nazik hukuki bir dil kullanmıştı. Reddetmeye niyetim yoktu. Yüzüğü geri vermek için ofisine gittim ama Kevin beni görmek için aşağıya inmedi. Asistanını lobiye yolladı ve ben de yüzüğü kadının manikürlü avcuna koydum.

Bir daha da Kevin'i görmedim.

Nişanımız resmen bozulduktan sonra, aynı gün ev sahibime evden çıkacağımı haber verdim ve eşyalarımı toplamaya başladım. Toplanacak eşyaların arasında Lucy'nin günlüğü ve çizim defterleri de vardı. Eric Miles hakkındaki suçlamalarımı Vincent ile paylaştığım günden bu yana ilk defa içlerinde ne olduğunu merak ederek bakmak istedim. O defterlerin işten atılmamla bir alakası olduğuna hiç şüphem yoktu.

Günlüğün sayfalarını tekrar tekrar karıştırdım. Lucy'nin asansörde saldırıya uğradığı anın kırmızı rapidoyla yapılmış çizimini de hemen yanındaki sayfaya ayna yazıyla yazılmış metni de bulamadım. İlk başta sayfaları fazla hızlı çevirdiğimi düşündüm. Yeniden ilk sayfadan başladım ve bu sefer günlükteki her sayfayı son derece yavaş, tek tek gözden geçirdim. Kırmızı rapidoyla yazılıp çizilen sayfalar yok olmuştu. Sanki hiçbir zaman var olmamışlardı.

Günlüğü ve Lucy'nin diğer tüm çizim defterlerini defalarca gözden geçirdim. Kırmızı mürekkepli çizimden hiçbir iz yoktu. Bu durum akıl sağlığımdan şüphe etmeme sebep oldu, ta ki Lucy'nin, Vincent'ın yüzünü şeytan olarak resmettiği, ekibin toplantı odasındaki çizimini bulana dek. Yuvarlak masanın ortasına kazınmış yazıda "Çember Aş" yazıyordu. Hâlâ bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Gerçi Lucy'nin günlüğünün sayfalarının eksik oluşu beni rahatsız etmişti ama hayatımdaki ani değişiklikler ve

özellikle de böylesine tatsız şartlar altında Chicogo'ya geri taşınmanın yol açtığı stres yüzünden kafamı toparlayamıyordum. Kelimenin tam anlamıyla bir gecede yüklerimin çoğundan kurtulmam gerekmişti. Dairemi iki düzine karton kutuya sığdırdım ve televizyonumu ve bütün mobilyalarımı biraz fazladan nakit elde edebilmek için sattım.

Kevin'den ayrıldıktan on gün sonra yeniden Chicago'daydım. Stanhope'da işe başlamadan önceki hayatımın bir benzerini yaşıyordum. Tek bir farkla bu sefer her şey çok daha kötüydü çünkü artık herhangi bir umudum ya da beklentim yoktu.

Bir hamburger zincirinin dükkanlarından birinin üst katındaki karanlık bir dairede kısa süreliğine ufak bir oda kiraladım. Akşam saatlerinde bütün daireyi ağır bir yağ kokusu kaplıyordu. İş görüşmelerine giderken mangal gibi kokmasınlar diye tüm kıyafetlerime parfüm sıkmam gerekiyordu.

Ev arkadaşım Fiona, oturma odasını neredeyse tam zamanlı işgal ederek yüksek sesle televizyon seyreden avantacı arkadaşları olan, üniversiteyi yarım bırakmış bir genç kızdı.

Sabahları, her köşesine düzinelerce boş bira kutusu saçılmış, sigara izmariti ve yağ kokan bir dairede uyanıyordum. Sigara izmaritleri dolu kirli tabaklar salonun dört bir yanına dağılmış oluyordu. Doğru dürüst isabet ettiremeyecek kadar sarhoş misafirlerin ekşi idrar kalıntılarıyla dolu tuvalet umumi bir pisuar gibi kokuyordu.

Geceleri ve hatta bazen diğerlerinden daha zorlu geçen gündüzleri atlatabilmek için sürekli uyku hapı içiyordum. Haplar kafamı bulandırıyordu dolayısıyla genelde saatin kaç olduğunun farkında değildim ve iş görüşmelerini ya tamamen ekiyordum ya da geç kalıyordum ya da darmadağın ve yorgun görünüyordum. Çoğunlukla ikisi birden.

İş ararken akla gelebilecek her yönteme başvuruyordum. İş ilanlarına cevap veriyordum, iş bulma ajanslarına gidip işe alma elemanlarıyla görüşüyordum ve eski okul bağlantılarımı zorluyordum. Referansım olmadan finans sektöründe iş bulamıyordum. Kimse benimle muhatap dahi olmak istemiyordu. Bana sanki cüzzamlıymışım gibi davranıyorlardı.

Beklentilerimi düşürdüm. Üst düzey firmalara başvurmak yerine ufak olanlarda şansımı denedim. Oralardan da bir şey çıkmayınca aile şirketlerine, eski maaşımın ufacık bir miktarını teklif eden çok daha alt seviyede işlere başvurdum. Bana, gelecek vaat eden bir pozisyonun ardından henüz mesleğimin doruk noktasındayken neden bir alışveriş caddesinin üzerindeki düz ayak bir dükkandan üç kuruşluk bir operasyon yürüten bir firmada çalışmak istediğimi soruyorlardı. Son derece mantıklı bir soruydu. Anneme yakın olabilmek için diyordum. Neredeyse bana inanıyorlardı -ta ki eski işimden tek bir referansım dahi olmadığını öğrenene dek.

Beklentilerimi daha da düşürdüm. Sonunda ufak çaplı bir tefeci olan Rudi'nin pespaye borç tahsilat firmasında muhasebeci olarak işe girdim. Şirket şehrin, şaibeli işyerlerine -tıpkı benim şu anda çalıştığım yer gibi- düşük paralar karşılığı kiralanan köhne ofis binalarıyla ve araba mezarlıklarıyla dolu bir semtindeydi. Hiçbir referansım olmaması umurlarında değildi benim tecrübemi komik bir ücret karşılığı sömürebilecekleri için son derece memnunlardı.

Önümüzdeki iki aydan sonra artık annemin huzurevinin ücretini karşılayamayacaktım. Tam anneme onu başka bir yere taşımak zorunda olduğumu söyleyebilmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki huzurevinden bir telefon geldi. Annem bahçede otururken şiddetli bir beyin kanaması geçirmişti. Onu çimlere yığılmış vaziyette bulmuşlardı. Bana "Hiçbir şey hissetmemiştir muhtemelen," demişlerdi.

Annemi babamdan bu kadar kısa bir süre sonra toprağa vermek zorunda kalmak beni neredeyse paramparça etmişti. Hiç ummadığım kadar yapayalnız kalmıştım. Yeryüzünde beni önemseyen hiç kimse kalmamıştı. Hayatta mıyım değil miyim umursayan hiç kimse.

Annemin cenazesinin ardından kalbimde bir ağrıyla çok uzun bir süre annemle babamın mezarlarının başında bekledim. Belki de böylesi daha iyidir diye düşündüm. Hayatımın alt üst olduğunu bilmek annemle babamı perişan ederdi. Biriktirdiklerimden geriye kalan son paramı da annemin cenazesinin masraflarını karşılamak için harcadım. Beş parasızdım ve hayatım paramparçaydı.

Annemin ölümünün ardından, bir sis perdesinin gölgesinde haplar ve depresyon eşliğinde aylar geçip gitti. En iyi arkadaşlarım Jill ve Lisa'dan ve üniversitedeki bütün diğer yakın arkadaşlarımdan uzaklaşmıştım. Stanhope'da çalıştığım dönemde işim o kadar çok zamanımı alıyordu ki iş dışındaki arkadaşlıklarımı devam ettirmeyi başaramamıştım. Arkadaşlarım onlarla iletişimde kalabilmek için çok çaba sarf etmediğim için önce uzun bir süre içerlemişler ve sonunda da beni arayıp sormaktan vazgeçmişlerdi. Hayatım alt üst vaziyetteyken onları arayamayacak kadar gururluydum.

Dışlanmış ve yapayalnızdım. Her gün yeni bir mücadeleydi: hem finansal hem de psikolojik anlamda. Yataktan sürünerek çıkıyordum ve işe gidiyordum, gece eve geri dönüyordum ve yeniden doğruca yatağa giriyordum. Alt katımızdaki evlere servis yapan hamburgercide ekşimiş yağda pişen patates kızartmasının kokusu ve Fiona'nın sarhoş arkadaşlarının yatak odamın incecik duvarlarının arkasından duyulan çığlık çığlığa kahkahaları eşliğinde uykuya dalıyordum.

Eski hayatım gerçeküstü bir bulanıklığa dönüşmüştü. Sanki bir zamanlar seyrettiğim eski bir film gibiydi. Hayal

meyal hatırlıyordum ama bir şekilde tam yerine oturmuyordu; gerçek olamayacak kadar fantastik hatalarla dolu bir versiyondu.

Stanhope'da çalışmak için Chicago'dan hiç ayrılmadığıma inanmaya başladığım günler oluyordu. New York'taki hayatımı sanki benim değil de bir başkasının yaşadığını düşündüğüm, derin bir komadan uyanarak kendimi cehennemi andıran bir varoluşun içinde hapsolmuş bulduğum günler.

Bazen ilaçların etkisi azaldığında hafızam yeniden toparlanıyordu. Bana yapılan haksızlığı hatırlıyordum. Herkesin ortasında nasıl aşağılandığımı. Kendime olan güvenimi nasıl benden geriye hiçbir şey kalmayana dek yavaş yavaş yok ettiklerini. Kevin ile geleceğimi nasıl elimden aldıklarını.

İşte o anlarda intikamı düşünüyordum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Gürültülü sesler çıkararak asansörün içine sıcak hava üfleyen tavandaki vantilatör aniden, hiçbir müdahale olmadan, buz gibi hava pompalamaya başladı.

Vincent o kadar çok üşüdü ki kan içindeki gömleğini yeniden üzerine geçirdi. Ceketini ve kaşmir paltosunu da giyerek bütün düğmelerini ilikledi. Parmak boğumlarındaki kesikleri ve belli belirsiz çıkmaya başlayan kirli sakalını saymazsak neredeyse saatler önce asansöre ilk adım attığı zamanki gibi görünüyordu. Sylvie çıplak bacakları yüzünden kontrolsüzce tir tir titriyordu. Biraz olsun ısınabilmek için kollarını vücudunun etrafına doladı.

Erkekler titrediğini gördülerse bile muhtemelen onu, ceketlerini ya da paltolarını önerecek kadar umursamıyorlardı. Bir anda saunadan kutupların en uzak köşesine dönen asansörde kendi paltolarının altında kıvrılmış oturuyorlardı. Birbirlerinden uzak durmaya çalışıyorlardı gerçi ama içerisi o kadar soğuktu ki ister istemez birbirlerinin vücut sıcaklığına doğru çekiliyorlardı. Artık kısıtlı su kaynaklarını değil de sıcak kalmayı dert ediyorlardı. Susuzluktan önce soğuktan öleceklerinin farkındaydılar.

"Sam, geçmişte Lucy'nin başına gelenleri irdeleyerek hepimizin enerjsini boşa harcıyorsun. Bunu başka bir zaman yapabiliriz. Asıl yapmamız gereken bizi buraya kimin hapsettiğini çözmeye çalışmak," diye kekeledi Jules tıkırdayan

dişlerinin arasından. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için en iyi seçeneğimiz bu gibi geliyor bana."

"Anlamıyor musun?" dedi Sam çılgına dönmüş vaziyette, kıpkırmızı bir yüzle. "Bütün bunlar Lucy ile bağlantılı. O işten bu kadar kolay sıyrılamayacağımızı her zaman biliyordum. Bir gün yaptıklarımızın bedelini ödemek zorunda kalacağımızı."

"Bence bize bu tuzağı Eric Miles kurdu," dedi Sylvie, Sam'in söylediklerini duymazdan gelerek. "Bu tam da onun yapacağı tarzda bir saçmalık. Lucy'ye yaptı ve şimdi de aynı şeyin bir başka versiyonunu bize yapıyor. Seninle bir derdi yok muydu onun, Vincent? Stanhope'dan atılmasından seni sorumlu tuttuğunu ve dolayısıyla da hepimizi suçladığını duymuştum."

Stanhope'daki dedikodu kazanı Eric'in, kadın mezunlara ve stajyerlere davranış biçimi yüzünden işten atıldığı iddialarıyla kaynıyordu. Eric'in ellerinin rahat durmadığı ve kadın stajyerlere kişisel hareminin üyeleri gibi davrandığı herkes tarafından bilinen bir sırdı.

Aralarında Eric'in gerçekten neden işten atıldığını bilen tek kişi Vincent'tı. Komisyon karşılığında bir anlaşmanın bağlanması için doğru olmayan bilgiler verdiği ve müşteriyi yanlış yönlendirdiği için işten atılmıştı. Bildiğin yolsuzluk. Şirket, Noel öncesi en büyük müşterisini bu yüzden kaybetmişti. Stanhope para ödeyerek ve gizlilik anlaşmalarıyla cinsel tacizi ört bas edebilirdi belki ama üçkağıt tamamen bambaşka bir konuydu. Kırmızı çizgiyi aşmıştı. Eric'in gitmesi gerekiyordu.

"Bizi buraya Eric çağırmadı. Bütün bunları planlayacak kadar zeki değildir. Eğer benden intikam almak isteseydi bizi bir temiz dövmesi için bir adam tutardı," dedi Vincent. Asansör boşluğundan yukarı doğru esen rüzgarla hafifçe

sallandılar. "Ve ayrıca, İsviçre'de bir kliniğe yattığını duydum, seks bağımlılığını tedavi ettirmek için. Karısı tedavi görmezse onu terk etmekle tehdit etmiş."

"Peki Eric değilse kim var bu işin arkasında?" dedi Sylvie. "Bizden ne istiyorlar? Çünkü benim buradan dışarı çıkmak istediğim kesin. Hayatımda hiç bu kadar çok üşümemiştim."

"Şu ipuçlarını yeniden gözden geçirelim," dedi Jules. "Kesin bize bir şey anlatmaya çalışıyorlar."

"Saçmalık," dedi Vincent. "Hepsi rastgele. Alakasız. Buranın bir firar odası olduğunu düşünmemiz için uydurulmuşlar."

"Madem öyle Sara Hall'un ismini bulmamıza yarayan anagramı veya Sun Tzu'dan alıntıyı nasıl açıklayacaksın?" dedi Jules. "Bu olayın Lucy ile bir alakası olduğu kesin. Sadece Lucy ile çok yakın çalışanlar onun Sun Tzu'ya olan hayranlığından haberdardı. Ve hepimiz buradayız. Sadece şey hariç ..." Bir anda sustu.

"Sadece kim hariç?" diye sordu Vincent.

"Sara Hall," dedi Jules. "Lucy'nin masasının hemen yanında oturuyordu. Lucy hayattayken o da ekibin bir parçasıydı."

"Sara Hall olamaz," diye araya girdi Sylvie. "Sara Hall yıllar önce öldü."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

SARA HALL

Yatak odamın incecik kapısının ardından Fiona'nın ve arkadaşlarının gittikçe daha sarhoş ve daha gürültücü olmaya başladıklarını duyabiliyordum. Normalde bu gürültüden kaçmak için gece dışarı çıkardım ama o gün hava yağmurluydu ve açıkçası gidecek hiçbir yerim yoktu.

İşten kovulduğumdan ve terk edildiğimden beri vücudumu ele geçiren hissizliğe hapsolmuş vaziyette odamda kaldım.

Biri trans müzik tarzı bir şeyler açtı. Ritim o kadar kuvvetliydi ki duvarlarım titriyordu. Önceden kararlaştırdıkları gibi bir gece kulübüne gitmek için dışarı çıkmalarını beklerken odamı topladım. Sigara dumanı odamın içine kadar sızdı. Çok geçmeden odaya o kadar güçlü bir esrar kokusu doldu ki, genelde apartmana hâkim yağlı hamburger kokusunu dahi bastırdı.

Zil çaldı, daha fazla insan geldi. Oturma odasına dalarak insanların ertesi gün işe gitmek zorunda olduğu bir akşamda parti verdiği için Fiona'ya bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Özellikle yanında onun tarafını tutacak bir düzine arkadaşı varken onunla yeni bir çatışmayı daha göze alamazdım. Beni evden atmasına sadece bir tartışma kalmıştı. Hayatıma çeki düzen verene dek o odaya ihtiyacım vardı.

Dolabımı toplamak gibi sıradan bir iş yaparak biraz dikkatimi dağıtmaya, huzur bulmaya çalıştım. Lucy'nin bana bıraktığı Sara isimli albüm gözüme takıldığında bir kazağımı

katlıyordum. Açıkçası o plağı neden hâlâ sakladığımı ben de bilmiyordum. Sanırım daha çok Lucy'yi unutmamak için bir hatıraydı çünkü o plağı dinleme ihtimalim olduğu pek söylenemezdi. Hiçbir zaman bir pikabım olmamıştı ve satın almayı da düşünmüyordum.

Oturma odasındakilerden biri kapıma boş bir bira kutusu fırlattı. Kahkahalar çınladı. "Yağmur yağıyor," diye bağırdı biri. "Dışarı çıkmayalım burada partileyelim."

Harika, gerçekten harika, diye düşündüm kendi kendime. Şarkıları dinlemek yerine en azından sözlerini okuyabilmek için albüm kapağının içindeki mini broşürü çıkardım. Şarkı sözlerinin yazdığı kağıdın arkası ufak tefek, tipik bir el yazısıyla yazılmış yazılarla doluydu. Yakından inceleyebilmek için yatağımın köşesine oturdum. Bu Lucy'nin el yazısıydı. Kağıda yine aynada okunabilecek şekilde formüller, matematiksel hesaplamalar ve başka bir takım bilgiler not almıştı.

Yazanları deşifre etmem bir asır sürdü. İşim bittiğinde neredeyse sabah olmuştu.

Anladığım kadarıyla formüller, bir şirket bir diğeri tarafından aniden satın alındığında bu olayın o şirketin hisseleri üzerindeki etkisini hesaplamaya yarıyordu. Örneğin bir araba üreticisi ona araba parçaları tedarik eden bir başka şirketi bünyesine kattığında bu olayın o şirketin hisselerine etkisi gibi. Eğer biri bu etkileri doğru bir şekilde tahmin edebilseydi o zaman bu işten ciddi para kazanabilirdi. Eğer bu kişi veya kişiler Stanhope'da çalışıyor olsalardı ve böyle bir satın alma hakkında önceden bilgileri olsaydı o zaman paraları katlanarak çoğalırdı. Aynı zamanda da yasadışı bir şey yapmış olurlardı.

Lucy ilk sayfanın yarısından itibaren titizlikle, işlem gören menkul kıymetlerin bir listesini, değerlerini, getirilerini ve işlem tarihlerini kaydetmişti. Her birinin yanına

Stanhope'daki ekibimizin yürüttüğü bir anlaşmayı detaylıca not almıştı ki bu anlaşmalar hakkındaki bilgiler söz konusu dönemlerde henüz halka açık değildi. Bu belge içeriden bilgiye dayalı işlem yapıldığının tartışmasız ispatıydı. Bu suçun cezası federal bir hapishanede yirmi yıla kadar hapisti.

Lucy işlenen suçla alakalı bir dizi kanıt toplamıştı. Bu onun sigorta poliçesiydi ve bana emanet etmişti. Firma hakkında tüm bu yazanların ne anlama geldiğini anında anlayacak kadar bilgiye sahip olduğumu biliyordu ama eminim bu ipuçlarına ulaşmamın bu kadar uzun süreceğini asla tahmin etmemişti.

Birileri inanılmaz çok para kazanmak için Lucy'nin dehasından faydalanmış, en masum tabirle kanunların sınırlarını zorlayan, oldukça karmaşık bir üçkağıt yapmıştı. Lucy'nin notlarına göre alım satım işleri "Çember Aş" isimli bir paravan şirket tarafından yürütülüyordu. Bu ismin, Vincent'ı şeytan olarak resmettiği ekip çiziminde geçtiğini hatırlıyordum. İnternette yaptığım kısa bir araştırmanın sonunda bu isimdeki bir şirketin Cayman Adaları'ndaki bir iş merkezinde kayıtlı adresinden başka bir şey bulamadım.

Cathy'nin, Lucy'nin ölümünün ardından onun kişisel bilgisayarının çalındığını iddia ettiğini hatırladım. Muhtemelen haklıydı. Bilgisayarı kim çaldıysa niyeti büyük ihtimalle Çember A.Ş.'nin tüm izlerini silmekti. Lucy'nin ölmeden önce elindeki tüm gizli bilgileri elle not ettiğinden haberleri yoktu. Lucy'nin fotografik bir hafızası vardı ve anlaşılan yıllar boyunca gördüğü bütün dokümanların her birini ezberlemişti. Onun yaratıcı düşünce tarzını bildiğimden, muhtemelen kimsenin bu bilgilerin elle yazılmış bir nüshasını hele de eski moda analog bir plağın kapağının içinde aramayacağını hesapladığını tahmin edebiliyordum. USB sürücülere, bilgisayarına ve hatta Icloud'a kaydedilmiş dijital kopyaların peşine düşeceklerdi.

Şu işe bakın ki Lucy'nin planı neredeyse başarısızlığa uğrayacaktı. Plağı Chicago'ya geri taşınırken kurtulduğum diğer fazlalıklarla beraber atmama ramak kalmıştı. Bir duygusallık anında paçayı sıyırmıştı.

Sayfanın en altında aynada okunabilecek şekilde yazılmış birkaç satır daha vardı. Yakından bakınca yazıların Çember A.Ş.'nin banka hesap bilgilerinin detayları ve şifreleri olduğunu anladım. Anlaşılan Lucy bu notları yazdığı sırada söz konusu banka hesabında doksan beş milyon dolardan fazla para vardı. İmza yetkilisi olarak Jules, Sam, Sylvie ve Lucy'nin adları geçiyordu. Asıl imza sahibi ve hesabın ana şifresini bilen tek kişi ise Vincent'tı. Lucy nasıl becerdiyse şifrenin ne olduğunu bir şekilde öğrenmiş ve sayfanın en altına ufacık harflerle özenle not etmişti.

Lucy'nin Vincent'ı şeytan olarak çizmesi nihayet bir anlam kazanmıştı. Vincent, şirket içinden edinilen gizli bilgiler sayesinde yürütülen dev bir hisse senedi alım satım tezgahının ele başıydı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Birbirlerine iyice yaklaştılar, birbirlerinden nefret etmelerine rağmen ısınmak için iyice birbirlerine sokuldular. Tek dertleri hayatta kalabilmekti. Artık yeterli yiyecekleri ya da suları olup olmadığı konusunda endişe etmiyorlardı ya da pazartesi sabahı işe gelen ofis çalışanlarına seslerini duyurup duyuramayacaklarını da dert etmiyorlardı. Tek endişeleri pazartesi sabahı hâlâ hayatta olup olmayacaklarıydı. Başka hiçbir çareleri olmadığından vücut ısılarını paylaşmak için birbirlerine sokuldular, samimi bir şekilde sarılarak birbirlerine tutundular.

Jules, *ne kadar da ironik bir durum* diye düşündü, kişisel çıkarlarına ters düştüğü halde hayatta kalmak için birbirlerine yardım ediyorlardı. Hepsinin diğerlerinin ölmesini istemek için gayet geçerli sebepleri vardı. Burada, asansörde bu işi halletmek kolay olurdu. İncecik bir etek giymiş, doğru dürüst bir paltosu dahi olmayan Sylvie hipotermiden çabucacık ölüp giderdi. Sam her geçen saat daha da güçsüzleşiyordu, gözleri çökmüştü ve yüzü kül gibiydi. Hayatta kalma mücadelesini kaybetmesine yardımcı olmak hiç de zor olmazdı. Herkes uyurken, tek eliyle kolayca Sam'in ağzını ve burnunu örtebilir, hafifçe bastırabilirdi. Mücadele edemeyecek kadar güçsüzdü. Boğularak ölürdü ve kimse de hiçbir şeyden şüphelenmezdi.

Sam ve Sylvie öldükten sonra geriye sadece ikisi kalacaktı. O ve Vincent. İçlerinden sadece biri hayatta kalırsa o zaman tüm zamanların en büyük ödülü de onun olurdu: Çember'in, son derece pratik bir şekilde tamamı Cayman Adaları'nda açtıkları banka hesabında toplanmış mal varlığı.

Çember'i kurduklarında bu kadar uzun soluklu olacağını onlar da tahmin etmemişlerdi. Bir anlaşma üzerinde çalışıyorlardı ve ellerindeki bilgilerden yararlanarak ve gerçek anlamda suç işlemeden kar edebileceklerini fark etmişlerdi. Uluslararası bir maden şirketi adına yapılan bir anlaşmaydı ve halka duyurulduğu anda paladyum metalinin fiyatı etkilenecekti. Anlaşmanın yapılacağı duyurulmadan önce hisse senedi opsiyonları konusunda aynı anda harekete geçebilmek için Cayman Adaları'nda bir şirket kurmuşlardı. Bu hamle onlara üç milyon dolardan biraz daha az bir para kazandırmıştı.

Niyetleri sadece tek seferlik bir alım satım yapmaktı. Ama birkaç ay sonra karşılarına bir başka fırsat daha çıkmıştı ve bu sefer beş milyon dolara yakın para kazanmışlardı. Üçüncü sefer kendilerini bu işe kaptırmışlardı.

Vincent bu yaptıklarını tamamen gizli tutmaları konusunda ısrar etmişti. Her türlü hükümet ya da kolluk kuvveti soruşturmasından korunabilmeleri amacıyla bir dizi önlem almıştı. Çember aracılığı ile kazandıkları parayı paylaşırlarsa çenelerini kapalı tutmanın hepsinin ortak çıkarına olacağını biliyordu. İçlerinden herhangi birinin resmi makamlarla iş birliği yapmasını engellemek için her birinin başının derde gireceği bir düzen kurmuştu.

Vincent Lucy'yi Çember'e dahil ettiğinde hiçbiri bu durumdan hoşnut olmamıştı. Bu, karı beşe bölmek zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Hiçbiri ona güvenmiyordu. Ne

yapacağını önceden kestirmek imkansızdı. Garip bir kızdı. Vincent endişelerine kulak asmamıştı. Verdiği tek taviz Lucy'nin bu ekibin son üyesi olmasını kabul etmekti. Ekibe başka kimseyi almayacaklardı.

"Lucy çok zeki," diye telkin etmişti diğerlerini. "Bize bir servet kazandıracak."

Jules, Lucy'nin para hırsından çok entelektüel bir merak yüzünden onlara katıldığı izlenimini edinmişti. Lucy'nin paraya önem verecek bir tip olduğunu asla düşünmemişti. Lucy'nin tasarladığı formüller kelimenin tam anlamıyla dahiyaneydi, algoritmaları onlara milyonlar kazandırmıştı. Para kazandıkça tedbiri elden bırakmışlardı. İçeriden edinilen bilgilerle ticaret, vergi kaçırmak. Fena batmışlardı. Eğer yakalanırlarsa hayatlarının geri kalanını federal bir cezaevinde geçirmeleri ihtimal dahilindeydi.

"Kurbanı olmayan bir suç," demişti Vincent, "ama teknik açıdan bakılırsa yine de suç işliyoruz. Ağzımızı sıkı tutmamız gerekiyor ama daha da önemlisi sabırlı olmalıyız."

Vincent, parayı harcamaya başlamadan önce en az bir on yıl beklemeleri gerektiğini söylemişti. Resmi makamların radarından çıktıklarından emin olmaları gerekiyordu.

Sonra Lucy öldü. Para kaybetmeye başladılar. Akıllıca yatırım kararları almalarına yarayan algoritmalarda ince ayarlar yapmak için Lucy'nin ne kadar çok çalıştığını o ana dek tam olarak idrak edememişlerdi. Piyasa düşüşe geçtiğinde küçümsenemeyecek kayıplara uğradılar. Çember'in banka hesabı azalmaya başlayınca ve nihayet elli milyon dolara düşünce ilişkileri iyice kırılgan bir hal aldı. Daha fazla para kaybetmeden bu ortaklığa son vermek istediler. Vincent itiraz etti. Henüz çok erken olduğunu söyledi. Tehlikeli olduğunu ve resmi makamların alarma geçebileceğini söyledi.

Diğerleri, Lucy'nin ölümünde oynadıkları rolü öğrenirse Vincent'ın Çember'in mal varlığından paylarına düşeni almalarını engelleyerek onları cezalandırmasından korkuyordu. Vincent'ın Lucy'ye zaafı vardı. Dışlanmış insanlara özel bir düşkünlüğü ve kibar görünüşünün altında gizli, acımasız bir tarafı vardı. Eğer ihanete uğradığını öğrenirse öç almak için neredeyse her şeyi yapabilirdi.

Stanhope'da son zamanlarda yaşanan belirsizlik hepsinin yakında işsiz kalabileceği anlamına geliyordu. Bu da Çember'i dağıtmak ve nihayet paralarına kavuşmak konusunda onları daha da heveslendirdi. Boşanmak Jules'u finansal açıdan neredeyse yok etmişti. Komiktir ki, Kim'in ölçüsüz para harcama alışkanlığı yüzünden Sam'in de evliliği aynı şeyi yapmıştı. Sylvie'ye gelince artık Stanhope'daki pozisyonu için savaşmaktan yılmıştı. Hayatının geri kalanını Marc'la beraber, Çember'deki payı sayesinde oturduğu yerden kazanacağı vergisiz parayı harcayarak geçirmeye dünden hazırdı.

Vincent yapılacak en güvenli şeyin paraya birkaç yıl daha dokunmamak olduğu konusunda ısrar etti. Diğerlerine oranla daha temkinliydi ve paraya da daha az ihtiyacı vardı. Ama en önemlisi Çember'in hesaplarını kapatabilmeleri ve mal varlıklarını dağıtabilmeleri için gerekli şifreyi o biliyordu. Bu durum diğerlerinin üzerindeki tartışmasız kontrolünü iyice sağlamlaştırıyordu.

"Lucy aslında nasıl öldü?" diye sordu Vincent pat diye. Sam diğerlerine verdiği sözü çiğneyerek tutarsız itirafına başladığı andan itibaren bu soru aklını kurcalıyordu. "Bazı konuları kurcalamamanın herkes için daha iyi olacağının farkındayım ama Lucy'nin kendini öldürdüğüne hiçbir zaman inanmadım."

Sam'in vücudu soğuktan ya da gerginlikten ya da belki her ikisi yüzünden titriyordu. Takırdayan dişlerinin ortasındaki dili son derece hantallaşmış ve şişmiş gibiydi. Nihayet konuştuğunda sanki korkunç bir yükten kurtulma imkanını elde ettiği için minnettarmışçasına hızla anlatmaya başladı.

"Lucy, asansördeki olayın ertesi günü, Sylvie ona evde kalmasını tembihlediği halde işe geldi" diye anlattı. "Beni bir kenara çekti. Perişan vaziyetteydi. Hatta hafif çıldırmıştı. Bir gece önce başına korkunç bir şey geldiğini söyledi. Bu olayın ne kadar kötü bir insana dönüştüğünü anlamasına ve yaptığı yanlışları düzeltmenin zamanının geldiğini fark etmesine vesile olduğunu anlattı."

"Hepimizin Çember'i ve yaptıklarımızı itiraf etmemiz gerektiğini söyledi. Ona bunun imkansız olduğunu söyledim. Polisin yaptıklarımızı ortaya çıkarmasının an meselesi olduğunu söyledi. Eğer itiraf edersek yakalanırsak alacağımızdan çok daha hafif bir ceza ile kurtulabileceğimizi iddia etti."

"Yani siz üçünüz bir olup onu öldürdünüz, öyle mi?" diye sözünü kesti Vincent. "Bu kadar basit mi?" Dediklerini dramatize edebilmek için parmaklarını şaklattı. "Çünkü asansörde taciz edildiği için histerik bir şekilde davranıyordu ve birkaç tehdit savurdu, öyle mi?"

"Hayır. Üçümüz bir falan olmadık. Onu öldüren Sam'di," dedi Sylvie.

"Lucy hepimizi finansal açıdan mahvedebilecek kadar çok şey biliyordu. Ve hapsi boylamamıza neden olacak kadar." Sam kendini savunmak için atıldı. "Aklını başına getirmeye çalıştım, Vincent. Gerçekten denedim. Eğer içimizden biri ağzını açmazsa asla yakalanmayacak şekilde izlerimizi örtebileceğimizi söyledim. Onun da bu işin içinde olduğunu

hatırlattım, onun da hapse gireceğini söyledim ama umursamadı. Lucy laf dinlemedi."

"Muhtemelen başına gelenlerden sonra şoka girmişti. Mantıklı düşünemiyordu," dedi Vincent.

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Sam. "Onu eve dönmeye ikna ettim ve herhangi bir karar vermeden önce bir gece düşünmesini söyledim. O akşam geç saatte onunla konuşmak için dairesine gittim."

"Ve sonra ne oldu?"

"Hepimizi ele vermekle tehdit etti. Beni, seni, bütün Çember'i. Fikrini değiştirmeyi bir yana bırak daha da gerilmişti. Kazandığımız paranın lanetli olduğunu söyledi ve hepimizi cehennemde, ait olduğumuz yerde yeniden göreceğini ekledi. Ve eğer paçayı sıyıramazsak o zaman cezaevinde. Ciddiydi, Vincent. Polislere, sermaye piyasası kuruluna, maliyeye gidecekti."

"Kahretsin, Sam," diye mırıldandı Vincent.

"Lucy bana başka bir seçenek bırakmadı," diye karşılık verdi Sam. "Biraz daha uysal davranması için içkisine bir tecavüz hapı attım. İlaç bir iki dakika içinde etkisini gösterdi. Neredeyse bir robot gibiydi. İntihar notunu ben dikte ettim, o yazdı. Sonra banyo yapmasını söyledim. Uykuya dalıp boğulacağını düşündüm. Bir intihar gibi duracaktı. Seçtiğim uyuşturucu metabolizmadan çok çabuk atılıyordu. Otopsi yapılana kadar geride hiçbir iz kalmayacaktı."

"Ama olaylar öyle gelişmedi," dedi Vincent.

"Hayır," dedi Sam. "Lucy küvette bir zombi gibi dimdik oturmaya devam etti. Planımın zannettiğim kadar mükemmel olmadığını fark ettim. Anlaşılan bu hap onu bayıltmaya yetecek kadar kuvvetli değildi. B-planına geçerek olayları biraz hızlandırmaya karar verdim. Deri eldivenlerimi taktım.

O zamana dek ellerimi ceketimin cebinden hiç çıkarmamıştım." Vincent'ın şüpheyle kendisine baktığını fark etti. "Dinle, o daireye gittiğimde olayların nasıl gelişeceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ama o an artık başka bir şansım kalmadığını anlamıştım. Bu sorunu halletmek için devreye girmem gerekiyordu. Lucy'nin tabletini banyodaki fişe taktım. Kordonu feci şekilde yıpranmıştı. O küvetin içinde otururken tableti eline tutuşturdum. Eninde sonunda suya düşüreceğini ve çarpılacağını biliyordum."

"Onu o şekilde bıraktın," dedi Vincent.

"Ona verdiğim uyuşturucudan geriye herhangi bir iz kalmaması için bardağı yıkadım ve sonra da kırarak parçalarını çöpe attım. Birkaç bardak daha kırdım ve dolaplarını dağıttım. Ölmeden önce çıldırarak bir çeşit sinir krizi geçirmiş gibi görüneceğini düşündüm. Daha sonra binanın yanındaki yangın merdiveninden aşağı indim. Sokağın yarısına kadar ilerledikten sonra arkamı döndüm ve Lucy'nin oturduğu katın tamamının kapkaranlık olduğunu gördüm. Elektrikler kesilmişti. İşte o zaman Lucy'nin öldüğünü anladım."

Vincent Sam'e nefretle baktı. "Seni geri zekalı piç kurusu," dedi. "Lucy'yi öldürerek Çember'i tehlikeye attığının farkında değil misin? Lucy altın yumurtlayan kazımızdı. O öldüğünden beri neredeyse hiç para kazanamadık. Hatta artık Lucy hayattayken olduğundan çok daha az paramız var. Bana gelmen gerekirdi. Ben onun aklını başına getirirdim. Beni her zaman dinlerdi."

"Sen Londra'daydın. Sana ulaşamadım ve zaten bütün bu ayrıntıları telefonda konuşamazdık. Bunu bizi kurtarmak için yaptım Vincent. Çember'in parasını kurtarmak için. Başka şansım yoktu. Jules ve Sylvie'nin arkalarında bıraktıkları pisliği temizliyordum. Eğer Eric Miles'ın Lucy'ye

işkence etmesine yardım etmeselerdi olaylar asla bu raddeye gelmeyecekti. Beni suçlamadan önce onları suçlaman gerekiyor," diye sızlandı.

"Lucy'nin ölümünü bize yıkmaya çalışma," diye kızgınlıkla atıldı Sylvie. "Az önce yaptıklarını itiraf ettin. Biz kimseyi öldürmedik. Cinayet olduğundan kimse şüphelenmediği için şanslısın."

"Oo, birisi şüphelendi, merak etme," diye cevap verdi Sam. Neredeyse kendi kendine söylemişti bunu. "Lucy'nin annesi Baltimore'a taşınmadan önce eşyalarını toplarken bazı belgeler buldu ve bu işin içinde bir iş olduğundan şüphelendi. Vincent ile konuşmak için ofisi aradı ama Vincent şehir dışındaydı ve asistanı telefonu bana bağladı. Cathy telefonda Çember isimli bir şirketle alakalı evraklar bulduğundan bahsetti. Şüpheci bir tonda konuşuyordu, adeta beni sınıyordu." Sam duyduklarını sindirebilmeleri için diğerlerine biraz zaman tanıdı ve ardından devam etti, "Lucy'nin dizüstü bilgisayarını aldığımızda paçayı sıyırdığımızı düşünmüştüm ama ardında başka belgeler bıraktığı ortaya çıktı. Kısaca bir şeyler yapmam gerekiyordu yoksa Cathy polise gidecekti."

"Lucy'nin annesini de mi öldürdün?" dedi Jules.

"Başka ne yapabilirdim?" Sam onu anlamaları için adeta yalvardı. "Önce onunla buluştum ve bulduğu notlarla ilgili çetrefilli bir açıklama yaptım. Bence akla uygundu ama onun inanıp inanmadığından emin olamıyordum. Bir adam kiraladım: Marty. Kokain yüzünden kafası iyiyken yaptığı alım satım işlemlerini yüzüne gözüne bulaştırdığı için işten kovulan eski bir borsacıydı. Onu tanıyorsun Vincent, ara sıra sen de ona iş veriyorsun. Gerçekten zor durumdaydı. İki eski karısı, korkunç nafaka borçları vardı ve sabit bir işi de yoktu. Lucy'nin annesinin dairesine gizlice girerek o

evrakları bulması için ona on bin dolar teklif ettim. İki kere kadının evine girdi ama hiçbir şey bulamadı. Sonunda arabayla onu ezmesi için adama kırk bin dolar verdim. Olaya kaza süsü vermesini tembih ettim. İşi yaptı ve sonra da ortalık sakinleşene kadar Tayland'a gitti. Benim sponsorluğumda, her şey dahil bir seyahat. Bangkok'ta bir genelevde, aşırı dozdan ya da kalp krizinden geberdi. Ölüm sebebi tam olarak anlaşılamadı."

Vincent sanki bu itirafları temizlemeye çalışırcasına, avcunun içiyle, yukarıdan aşağı doğru yüzünü sildi.

"Olayların asla bu raddeye gelmemesi gerekiyordu," dedi. "Çember bizim emeklilik fonumuzdu. Kimse ölmemeliydi."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

Lucy'nin Çember hakkında bıraktığı bilgileri bulmak bir anda içinde bulunduğum uyuşukluktan çıkmama sebep oldu. Hiç ümidim yokken bana umut oldu. İlaçların sebep olduğu sersemlikten ve boş vermişlikten ve hayatın sunduğu imkanlara sırtımı dönmemi kolaylaştıran kendime duyduğum nefretten kurtulmam için gereken tek şey buydu anlaşılan.

Lucy'nin geride bıraktığı bilgiler bana benimkini mahvedenlerin hayatlarını mahvetmem için bir fırsat sunuyordu. Seçeneklerimi dikkatle gözden geçirdim. Eğer bu bilgileri yetkili makamlara sızdırırsam Vincent ve diğerleri hakkında anında bir soruşturma açılırdı. Elimdeki deliller yüzünden işlerini kaybeder ve hapse girerlerdi. Tabii eğer aşırı yüksek paralar alan avukatları onları kurtarmanın bir yolunu bulmaz ya da olacakları önceden sezip tutuklanmadan ülkeden kaçmazlarsa. Ama bir başka seçenek daha vardı. Benim daha çok hoşuma giden bir seçenek.

O akşam uyku ilaçlarımı almayı bıraktım. Ertesi sabah erkenden kalktım ve mahalledeki spor salonuna giderek aylardır ilk defa kardiyo yaptım. Koşu bandında yarım saat hiç durmadan koştum ve geri kalan vaktimi de ağırlık çalışarak geçirdim. Spor yaparken intikamımı planladım. Artık sessizce bir kenarda oturmayacaktım. Bana layık gördükleri kadere boyun eğmeyecektim. Hayatımı geri alacaktım. Kendi yöntemlerimle.

Kendini öldürmek düşündüğünüzden çok daha zor, özellikle de gerçekten ölmeye niyetiniz yoksa. Ama planımın işe yaraması için Sara Hall'un ölmesi ve gömülmesi gerekiyordu.

Bir gece, Fiona arkadaşlarıyla dışarıdayken ortadan kayboldum. Arkamda, birkaç günlüğüne ailemi ziyarete gideceğimi bildiren bir not bıraktım. Bir sonraki ayın kirasını ödeyebilmesi için bir çek de ekledim ki Fiona'nın beni arayıp sormak için bir sebebi olmasın.

Yanıma kimsenin yokluğunu fark etmeyeceği, benim için duygusal değeri olan birkaç ufak parça eşya ve birkaç kıyafet ve ayakkabı aldım. Bir sırt çantasına sığacak kadar. Onun dışında hayatta sahip olduğum ne varsa geride bıraktım.

Birkaç gün önce ikinci el arabaların satıldığı pek de tekin olmayan bir araba mezarlığından nakit paraya eski, sedan bir araba almıştım. Avcuna sıkıştırdığım fazladan bir 500 dolar karşılığında satıcı arabanın evraklarında hali hazırda yazan isimleri değiştirmemeyi kabul etmişti.

Yola çıktığım akşam saatlerce hiç durmadan araba kullandım. Des Moines'de bütün gece açık bir Pancake lokantasında kahve içmek ve bir şeyler atıştırmak için mola verdim. İşim bittiğinde telefonumun sim kartını çıkardım, kırdım ve tuvalete attım. Arabaya geri bindim ve gecenin karanlığında güneye doğru yol almaya başladım.

Sonraki günlerde küçük kasabalardansa şehirlerde takılarak yabancılardan meydana gelen meçhul kalabalıklarda kayboldum. Her şeyi nakit ödedim. Kredi kartlarımı kullanmadım ve kendimi riske atmamak için bankamdaki mütevazi birikimime dokunmadım. Ne de olsa ölüler para çekmezdi. Akşamları hurdahaş arabamın arka koltuğunda bir uyku tulumunun içinde uyudum.

Evden ayrıldıktan tam bir hafta sonra bir internet kafeye giderek hayali teyzemin adına açtığım bir hesaptan Fiona'ya Sara Hall'un bir araba kazasında öldüğünü haber veren bir e-posta attım. Beğendiklerini tutacağını ve geri kalanını

da içki ya da uyuşturucu alabilmek için satacağını bildiğim halde Sara'nın eşyalarını bir yardım kuruluşuna bağışlayabileceğini yazdım. En iyi takım elbiselerimi geride bırakmıştım ama izimi kaybettirmeme yarayacaksa bu fedakarlığa kesinlikle değerdi.

Benzer bir e-posta da işverenime, tefeci Rudi'ye gönderdim. Çiçek yollamak için bir adres istemek üzere geri yazdığında bayağı duygulandım. Ona, Sara Hall'un külleriyle dolu bir kavanozu defnettiğim Woodland Iowa'daki mezarlığın adresini verdim. Aslında o kavanozu Fiona'nın bütün gece süren partilerinin ardından topladığım ve kilitli bir buzdolabı torbasına koyarak yanıma aldığım sigara külleriyle doldurmuştum.

Hiçbir yerde asla birkaç haftadan uzun kalmıyordum. Yemek ve benzin paramı ödeyebilmek için personel devir hızı yüksek restoranlarda, bahşiş karşılığında garsonluk yapıyordum. Kendimi şımartmak istediğim zamanlarda ucuz yol otellerinde konaklıyordum. Sıcak duşun altında saatlerce kalıyordum ve çamaşırlarımı lavaboda yıkadıktan sonra doğru dürüst bir şiltenin üzerinde kesintisiz uyuyabildiğim nadir şanslı gecelerden birini geçirmek üzere yatağa yığılıyordum.

Sara Hall öldükten bir ay sonra büyük bir marketten ucuz bir dizüstü bilgisayar aldım. Bir VPN kullanarak Sara Hall'un Facebook hesabını bir hatıra sayfasına çevirebilmek için gerekli yerlere gereken evrakları yolladım. Öldüğünü ispat eden bir belge istemişlerdi. Onlara Sara Hall'un küllerinin gömülü olduğu mezarlığın faturasını yolladım.

Anma sayfası yayınlandıktan birkaç saat sonra, haberler kısmı, Des Moines'de bir kamyon çarpması sonucu anında hayatını kaybeden Sara Hall'un trajik ölümüne ne kadar üzüldüklerini ifade eden eski arkadaşlarımın yorumlarıyla doldu taştı. "Hiç acı çekmeden öldüğünü bilmek belki onu sevenler için ufak bir teselli olur," diye yazmıştım hayali teyzemin ağzından.

Stanhope'da beraber çalıştığım insanların ve bir süredir koptuğum dostlarımın Facebook anma sayfasında yer alan beğenilerinin ve içten yorumlarının sayısı beni şaşırttı. Anma sayfamı okuduktan sonra artık kimse Sara Hall'un ölmediğini iddia edemezdi. Anladığım kadarıyla Facebook öldü diyorsa ölmüştün.

Utah'dan arabayla geçerken, telefonuma, kurduğum filtrelerle eşleşen bir iş olduğuna dair bir uyarı geldi. "Atomic Lounge Bar, Las Vegas. Garson aranıyor. Anında işbaşı. Harika bahşiş. Kokteyl yapmak konusunda tecrübeli olmalı. Espri anlayışı zaruri."

Benzin almak için mola verdim ve ilandaki telefon numarasını aradım. Telefonu açan adam eğer saat onda başlayan gece vardiyasına zamanında yetişmeyi başarırsam işin benim olduğunu belirtti. Her zamanki garsonlarından birinin haber vermeden tüydüğünü anlattı. Ona yetişeceğimi söyledim.

Zamanında varabilmek için hiç durmadan beş saat boyunca araba kullandım. Gece mavisi gökyüzünü aydınlatan floresan ışıklarından gözlerim kamaşmış bir halde trafiğin en yoğun olduğu saatte Las Vegas'ın meşhur caddesi Strip üzerinde hantal arabamı sürerken yeryüzünden silinmek için en doğru yeri bulduğumu anlamıştım.

Arabamı bardan iki sokak ötede bir otoparka park ettim. Bar, kırmızı ve siyah ağırlıklı renklerle ve loş ışıklarla dekore edilmişti. Sahnede bir yılan gibi kıvrılarak dans eden kızlar vardı. Yanıp sönen lambaların ışığında bir an görünüp kayboluyorlardı. Sahnenin kenarında, gölgelerin arasında, ortasında masalar, etrafında kırmızı suni deri koltuklar olan bölmeler vardı. Elektronik müzik çalıyordu. Yüksek sesle. Hipnotik. Saçları beyaza yakın sarıya boyalı dudağında piercing olan bir adamın içki doldurduğu bara doğru ilerledim. Müziğin ritmi bütün mekanda yankılanıyordu.

Bardaki adam "Sen yeni kız mısın?" diye sordu bir yandan bira musluğundan içki doldururken. Gümbür gümbür müzik yüzünden söylediklerini zar zor duydum.

"Nereden anladın?" diye geri bağırdım.

"Etrafına bir bak." Sahneye döndüm ve manyak ışıkta insanları seçebilmek için çabaladım. Herkesin aynı tip, dar, deri kostümler giyindiğini fark ettim. Bazılarının elinde kırbaç ve zincir vardı. Blucinim ve yakası düğmeli gömleğimle göze batıyordum.

"Cuma gecesi sado mazo gecesi," dedi, bara yaklaşan birbirlerine kelepçeli bir çifti işaret ederek. "Müşterilerimiz genelde eş değiştirenler, çiftler, bekarlığa vedaya gelenler. Aklına ne gelirse. Bu gece bizim için haftanın en önemli gecesi. Bu senin için de iyi küçük hanım çünkü bahşişler de tatlı oluyor."

Beni baştan aşağı süzdü. "Ama senin yarın kadar bile tatlı değil," dedi. "Vardiyan on dakika içinde başlıyor. Hazırlan."

"Bana hiç soru sormayacak mısın? Referanslarımı kontrol etmeyecek misin?"

"Tatlım, bilmem gereken her şeyi biliyorum. Paraya ihtiyacın var ama sokağa düşmeni gerektirecek kadar çok değil. Ama daha önemlisi 36 bedensin, göğüslerin B kup ve senin için düşündüğüm kostümle muhteşem seksi görüneceksin."

Pembe kısa saçlı bir kızdan yerine bakmasını rica etti. Karanlık, aynı içerisi gibi kırmızı siyah bir koridor boyunca bana eşlik etti. Tepedeki ampullerden sadece biri çalışıyordu, o da sürekli yanıp sönüyordu, adeta can çekişiyordu. Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve beraber depo gibi bir yere girdik. Bu kadar ıssız bir yerde hiç tanımadığım bir adamla baş başa olduğum için son derece gergindim.

Odanın bir köşesinde üzerinde kıyafetler asılı bir eşek ve tepesine floresan bir lamba monte edilmiş kenarı kırık bir ayna vardı. Aynanın altında üzerinde etrafa saçılmış çeşitli makyaj malzemeleri olan, ayakları titrek bir masa duruyordu.

"Bunları dene," dedi, bana hemen bacak aramda biten siyah deri bir elbise, file çoraplar ve o gece bütün garsonların taktığını sonradan fark ettiğim kırmızı siyah bir karnaval maskesi uzatırken. Elbise bana göre fazlasıyla dardı ve edep sınırını zorlayacak kadar derin bir dekoltesi vardı. Giyip giymemek konusunda tereddüt ettim. Oradan çıkıp gitmemek için kendimi zor tuttum. Öyle bir lüksüm yoktu. Cebimde, bir gecelik konaklamayı ve en ucuz kahvaltıyı karşılamaya ancak yetecek kadar para vardı.

Giyinip odadan çıktığımda barmen "Bu elbise bir bahşiş makinası," diye mırıldandı. Bana hangi masalara servis yapmam gerektiğini gösterdi ve çok geçmeden haklı olduğunu anladım. Bahşişler olağanüstüydü. Şafakla beraber kulüpten ayrılırken çantama bir tomar para tıkıştırdım -tam 780 dolar.

Berbat bir öğrenci motelinde boş bir ranza buldum. Barlarda ve kumarhanelerde çalışmak üzere Vegas'a gelmiş, iki vardiya arasında biraz kestirmek için başlarını koyacak ucuz bir yatağa ihtiyaç duyan yedi kızla aynı odayı paylaşıyordum.

Üç ay boyunca tüm gece vardiyalarında çalıştım. Cumartesi günleri fetiş gecelerinde, ilk gece giydiğim siyah dominatriks elbisesinin de aralarında olduğu, kovboy kız kostümünden popomu örten kocaman beyaz bir kurdele dışında arkası tamamen açık Fransız salon hizmetçisi kostümüne kadar pek çok farklı kıyafet giyerek masalara servis yaptım.

O işin her saniyesinden nefret ettim; dokunulmaktan, şehvetli yorumlardan. Ama tahammül ettim çünkü bir amaca hizmet ediyordu. Bahşişler daha önce garsonluk yaptığım yerlerde aldıklarımla kıyaslanmayacak kadar fazlaydı. Planımın bir sonraki aşamasına geçebilmek için paraya ihtiyacım vardı ve ben de dişimi sıktım ve popomu kavrayan müdavimlerin ellerine şaplak atmaya veya seks yapma tekliflerini nazikçe reddetmeye devam ettim.

Müdavimleri yavaş yavaş tanımaya başlamıştım. Buna arka köşedeki bir bölmeyi bir çeşit ofis gibi kullanan, boyunları

dövme kaplı iri yarı iki adam da dahildi. Her ne yapıyorlarsa yasadışı olduğundan emindim. İkisinin de sakalları vardı ve her zaman siyah motosikletçi tişörtleri ve blucin giyiyorlardı. O ikisi ödümü patlatıyordu. Gözleri acımasızdı, sanki hayatta görülebilecek her şeyi görmüşler de umurlarında değilmiş gibi bakıyorlardı. Barmenlerden biri onların yakınlarındayken kendimi kollamam gerektiğini söyleyerek şüphelerimi doğruladı. Şehrin her yerine uyuşturucu dağıtan bir motosiklet çetesinde kıdemli bir statüde olduklarını kulağıma fısıldadı.

Bir akşam her zamanki bölmelerinde otururlarken onlara kamikaze servisi yapıyordum. Kendi işleriyle alakalı bir şeyler konuşuyorlardı. Onları dinlemiyordum. Gergin bir şekilde haftalardır merak ettiğim bir konuyu nasıl açsam diye kafa patlatıyordum.

Elimden geldiğince doğal bir şekilde "Yeni bir kimliğe ihtiyacım var," dedim. Ellerim hafifçe titreyerek masadaki boş bira bardaklarını kaldırdım. Bu soruyu soracak cesareti toplamam haftalarca sürmüştü ama küstah ve tecrübeli görünme çabalarıma rağmen sesim gergin ve kararsız çıkmıştı. "Demek istediğim kaliteli sahte evrak hazırlayabilecek birini nereden bulabileceğim konusunda bir fikriniz yoktur sanırım, öyle değil mi? Anladınız işte, bir ehliyet. Sosyal güvenlik kartı. Bu tip şeyler?"

Ben daha yerimden kıpırdayamadan sağımdaki adam kolumu yakaladı ve beni zorla yanına oturttu. "Bir fikrimiz olacağını da nereden çıkardın? Yoksa çaktırmadan konuşmalarımızı mı dinliyorsun?" Bir cevap bekliyormuş gibi bakışlarını yüzüme dikti. Yutkundum ve kafamı iki yana salladım. "İyi," dedi, "çünkü bu şehirde duymaman gereken şeylere kulak misafiri olmak çok büyük aptallıktır."

"Ve tehlikelidir," diye hırladı arkadaşı.

"Üzgünüm, yemin ederim dinlemiyordum," dedim bileğimi ovuşturarak.

"Ben sadece ... yeni bir kimliğe ihtiyacım var. Eski sevgilimden kaçmak için. Bu konuda bana yardımcı olabilecek birini bulmam için yol gösterebilirsiniz belki diye düşünmüştüm. Biraz soruşturdum ama korkarım kimsenin bir fikri yok."

Manasını tam çözemediğim bakışlarla birbirlerini süzdüler.

"Bir süredir burada çalışıyorsun, öyle değil mi?" dedi hemen yanımda oturan. Başımı sallayarak onayladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Güzel bir çift bacağı o kadar kolay unutmam," dedi sırıtarak. "Yüzleri de. Gördüğüm yüzleri de asla unutmam."

Arkadaşı masanın üzerine doğru eğildi. "Doğrudur, bu dostum yüzleri hatırlamak konusunda gerçekten iyidir. Ne demek istediğimi anlıyorsun, öyle değil mi? Bize kazık atmaya kalkarsan, eğer polise gidersen ..."

"Ben yeni bir kimlik peşindeyim," dedim sözünü keserek. "En son isteyeceğim şey polisle muhatap olmak."

Kafasını yana eğerek beni süzdü, söylediklerimdeki doğruluk payını ölçmeye çalıştı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "*Mick'in Dövmeleri* denen bir dükkan var, aradığın yer orası. Darryl'i sor. O seninle ilgilenir."

Adamlara teşekkür ettim ve hızla toz oldum. Ertesi gün açılır açılmaz dövmeciye gittim. Eski Vegas'ın bitik bir mahallesinde, ucuz bir striptiz kulübüyle yirmi dört saat açık bir düğün salonunun arasındaydı.

Dükkanda, kasanın yanında ayaklarını tezgaha uzatarak oturmuş telefonunda oyun oynayan tek bir kişi vardı. Darryl'ı aradığımı söyledim ve adam yüzüme bile bakmadan arkadaki odayı işaret etti.

Yarı açık bir kapıdan ufacık bir odaya girdim. İçeride yüksek sesle uğuldayarak çalışan bir buzdolabı ve dev boyutlarda, içi tropik balıklarla dolu bir akvaryum vardı. Hayvan gibi bir adam her an kırılacakmış gibi bir sandalyede ayaklarını duvara dayayarak oturmuş balıkları izliyordu. Başının

tepesinden ayaklarına kadar bütün vücudu dövmelerle kaplıydı, etli yüzü yara izleriyle doluydu.

"Sen Darryl misin?" diye sordum. Cevap olarak altın ön dişlerini göstererek gülümsedi. "Yeni kimlik kartlarına ihtiyacım var. Sosyal güvenlik kartı, pasaport. Aklına gelebilecek her türlü kimliğe."

Bir an bile tereddüt etmedi. "Sana bir Nevada ehliyeti ayarlayabilirim, yalancı bir doğum belgesi, eski bir lise kimliği ve sosyal güvenlik numarası alabilmek için başka neye ihtiyacın varsa hepsini," dedi. "Ama önce biraz araştırma yapman gerekiyor."

"Araştırma mı? Neyi araştıracakmışım?"

"Örneğin ilk iş bir isim bulman gerekiyor," dedi ve sanki karşısında bir salak duruyormuşçasına beni süzdü. "Çok alışılagelmiş bir isim olmasın. Ama çok nadir de değil. Kütüphaneye git. Lise yıllıklarını karıştır, sosyal medyayı, soy ağaçlarını. Güvenli bir yeni kimliğin sırrı gerçekte var olan biri olmaktır." Akvaryumun içine biraz yem attı. "Geçmişi olan birini bul, sosyal medyada varlık göstermiş birini. Birileri bir gün internette ismini aratmaya karar verirse senin hakkında bir sürü şey bulmasını istersin. Senin de etiketlendiğin eski lise fotoğrafları, üniversite fotoğrafları. Bütün bunları bulduğunda geri gel ve istediğin belgeleri hazırlarım. Yeni kimliğinle bir parça geçmiş yarattığın anda yasal bir sosyal güvenlik numarasına ve pasaporta başvurabilirsin."

"Bütün bunlar bana kaça mal olacak?" diye sordum.

"Sevdim seni, uzatmadan konuya giriyorsun," dedi Darryl kısa bir an düşündükten sonra. "On beş bin dolara hallederim. Ama önce git ev ödevini yap. Ve bu yeni kimlik konusunda gerçekten ciddiysen o zaman bir şeyler de yaptırman lazım."

"Bir şeyler?"

"Evet işte, anlarsın, estetik ameliyat. Bu günlerde yüz tanıma sistemleri tam bir baş belası. Neyse ki şanslısın, bildiğim bir adam var." Çekmecelerden birini karıştırdı ve ardından da bana bir kraniyofasiyal plastik cerrahın kartını uzattı.

Plastik cerrah ile buluştuğumda görünüşümü radikal bir şekilde değiştirmek istediğimi söyledim ve o da çene implantı, daha dolgun görünmelerini sağlamak için dudak dolgusu ve yüzümün şeklini değiştirmek için hyalüronik asit iğneleri önerdi.

"Siz hazır anestezi almışken burnunuzu da düzeltebilirim," diye teklif etti. Daha önce burnumda bir sorun olduğunu hiç düşünmemiştim ama adam yüzümün fotoğrafını çekip ardından da üç boyutlu bir modelde yapmayı düşündüğü değişiklikleri gösterdiğinde sonucun muhteşem göründüğünü itiraf etmeliyim. Ben bile aynada görsem kendimi tanıyamazdım.

"Battı balık yan gider," diye mırıldandım. İnsanın gözlerini kamaştıracak beyazlıktaki dişlerini göstererek gülümsedi oysa neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri olmadığını görebiliyordum.

Ameliyat sonrası iyileşme sürecimi yerel kütüphanede, arşivlerde, yıllıklarda ve elime geçen her dokümanda Darryl'in istediği özgün kimliği arayarak geçirdim.

Sonunda Stephanie Anderson isminde karar kıldım. Araştırmalarım sırasında bu isimde binlerce kadın bulmuştum. Birçoğu benimle tıpatıp aynı yaştaydı. Indianapolis'te yaşayan bir Stephanie Anderson seçtim ve kadının hayatı hakkında, neredeyse saplantılı bir şekilde, detaylı bir araştırma yaptım ve bulduğum her şeyi ezberledim.

Doğum gününü, anne babasının ve hatta gittiği lisenin ve üniversitenin isimlerini ve söz konusu okullardan mezun olduğu yılları bulmayı başardım. Üç hafta sonra *Mick'in Dövmeleri*'ne geri gittim. Suratımdaki şişlik nihayet inmişti ve

yeni yüzümle işe yarar bir pasaport fotoğrafı çektirmeyi başarmıştım. Darryl aynı geçen sefer onu bulduğum pozisyondaydı, daireler çizerek yüzen tropikal balıkları seyrediyordu.

Bakışlarını akvaryumdan çevirip yeni imajımı gördüğünde, "İşte, bu *çok daha* iyi," dedi. Aynı zamanda saçlarımı da kesip koyu kahverengiye boyamıştım ve kaşlarımı da profesyonel bir salonda aldırtmıştım ki bu da şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse ameliyat kadar ifademi değiştirmişti.

Ona üzerinde yeni kimliğimin ayrıntıları yazan bir kağıt uzattım. Kağıdı elimden çekip aldı ve onaylayan jestlerle inceledi. "İki hafta sonra görüşürüz," dedi.

Belgelerimi almak için geri döndüğümde Darryl dükkanın ön tarafında, çenesinde özenti bir tutam sakalı olan bir üniversitelinin göbek deliğinin etrafına bir kobra dövmesi yapıyordu. Çocuğun suratı bağırmamak için kendini sıkmaktan kıpkırmızı kesilmişti. Kız arkadaşı yanı başında oturmuş telefonuna bakıyordu.

Darryl'a bir zarfın içinde parayı uzattım, çabucak içine baktıktan sonra dövme mürekkeplerinin hemen yanındaki bir konsola tıkıştırdı. Altlarda bir çekmeceden benimkinden daha büyük, kahverengi bir zarf çıkardı.

İçinde bir sosyal güvenlik kartı, bir doğum belgesi ve Stephanie Anderson'a ait başka birtakım belgeler vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Steph," dedi kobrayı çizmeye devam etmek üzere çocuğun üzerine eğilirken.

Arkamda hiçbir iz bırakmadan oradan ayrılmanın en iyisi olacağını biliyordum. O yüzden cüzdanımda yeni kimliğim ve elimde de sahip olduğum bir iki parça şeyi tıkıştırdığım minik bir spor çantası, rotayı otogara çevirdim.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

SARA HALL

Planımı yaparken kendime *Lucy benim yerimde olsaydı ne yapardı* diye sordum. Lucy, usta bir strateji uzmanıydı. Her hareketin on adım ötesini planlardı. Satrancı da aynı bu şekilde oynardı ve ben de kendi oyunumu aynı bu şekilde planlayacaktım.

Houston'da, pek çok farklı pozisyon için eleman arayan bir asansör şirketi buldum. Bir görüşme ayarlamayı başardım ama yüz yüze olacaktı ve bu da oraya varmak için üç farklı aktarmayla on iki saatlik bir otobüs yolculuğu anlamına geliyordu. Otobüs Houston şehir merkezindeki otogara vardığında şafak sökeli henüz çok olmamıştı. Yakınlardaki köhne bir pansiyonda bir oda tuttum ve duş aldım ve bir hapishane hücresinden pek de büyük olmayan ve muhtemelen çok daha sevimsiz odadaki daracık tek kişilik yatakta kısacık kestirdim.

Öğleden sonra, iki iş görüşmesinin ardından Cortane Asansör Şirketi'nde müşteri sorumlusu olarak işe alındım. Başlangıç maaşım yıllık 37 bin 350 dolardı.

Sevinçten havalara uçuyordum. İşe başladım ve Stephanie Anderson'un yeryüzündeki varlığını biraz daha sağlamlaştırabilmek için ofisin yakınlarında karanlık, tek odalı bir daire tuttum. Artık ev arkadaşlarıyla işim kalmamıştı ve kimsenin zamanımı nasıl geçirdiğimi görmesini istemiyordum.

Cortane'da çok disiplinli çalıştım ve dikkatleri üzerime çekmemeye çabaladım. O güne kadar çalıştıkları en hızlı öğrenen eleman bendim ya da en azından amirim öyle diyordu ve işin inceliklerini bu kadar çabuk öğrenmeme hayret ediyordu. Zavallının hiçbir şeyden haberi yoktu. Boş zamanlarımda sahada çalışmanın nasıl bir duygu olduğunu tadabilmek için montajcılar ve tamir teknisyenleriyle takılabilir miyim diye sorduğumda süper hevesli olduğumu düşünmüştü. Bu tecrübenin müşterilerle çalışırken işimi aşırı kolaylaştıracağını bahane etmiştim.

Yılın büyük bir kısmını teknisyenlere sonu gelmeyen sorular sorarak, asansörlerin planlarını inceleyerek ve asansör tasarımı ve elektronik ve kurulum ile ilgili elime ne geçerse okuyarak geçirdim. Bir devlet üniversitesinde programlama ve elektronik kurslarına yazıldım. Kodlama işine bayıldım. Uzun zamandır yaptığım, beni entelektüel açıdan zorlayan ilk şey olmuştu. C, C++ ve Java'yı çabucak öğrendim ve birkaç ay içerisinde bir asansörün sistemine uzaktan girerek onu telefonumdaki bir uygulamayla kontrol etmemi sağlayacak bir program yazmaya başlamıştım bile.

Sömestr tatilinde oyunculuk sınıfına yazıldım. Yürüyüşümü ve jestlerimi yeni personama uyacak şekilde nasıl değiştirebileceğimi öğrendim. Bana konuşmamı nasıl değiştireceğimi de öğrettiler ve daha aşağı perdeden bir ses ve farklı vurgulamalar bir süre sonra kendiliğinden gelmeye başladı. Hafif bir Teksas aksanı bile edindim.

Houston'a taşındıktan bir sene sonra, bir hafta sonu seyahati için Vegas'a geri döndüm. Darryl'ı, bütün gece açık olan kilisede az önce evlenen bir çiftin kollarına isimlerinin iç içe geçmiş baş harflerinin dövmesini yaparken buldum. Ünlülerin haberlerini yapan bir derginin aşınmış sayfalarını karıştırarak Darryl'ın işinin bitmesini bekledim. Çiftin herhangi bir acı hissedemeyecek kadar sarhoş olduğunu fark ettim.

Darryl'ın işi bitince arka odaya geçtik. Stephanie Anderson'ın sahte üniversite diploması için ona beş bin dolar verdim ve bir beş bin de uyuşturucu yüzünden bir süreliğine hapse girmiş eski bir avukatın elinden çıkan sahte referanslar için. Anlaşmamıza göre avukat müstakbel işverenlerimden gelen her telefona cevap verecek ve işimde ne kadar başarılı olduğumu coşkuyla anlatacaktı.

Telefonda kulağa etkileyici gelen kalın bir sesi ve en ufak bir fikir sahibi dahi olmadığı konularda yetkililerle konuşabilmek gibi bir becerisi vardı. Kısacası, tipik bir avukattı. Kendisine gelebilecek sorular hakkında bilgi vermek üzere onunla buluştuğumda hiç de beklediğim gibi görünmediğini düşündüm. Griye çalan bir at kuyruğu ve aşırı esrar ve asit tüketimi yüzünden çökmüş bir suratı vardı. Bir kanser tehlikesi atlattığını ve ardından içkiyi bıraktığını ve bütünsel bitki bazlı beslenmeye başladığını anlattı. Her ne demekse o.

Houston'a geri döndüğümde gözlerim yaşlı, memleketime dönüp ölüm döşeğindeki anneme bakmam gerektiğini bahane ederek işten ayrıldım. Son günümde iş yerinde benim şerefime bir parti verdiler; üzerinde çikolatalı kremadan bir mesaj yazan pembe şekerlemeyle süslenmiş bir pastam vardı.

Bir kez daha otobüsle yolculuk yaptım, Amerika'nın orta batısını baştan başa geçerek New York'a vardım. Adımın hiçbir uçuş listesinde yer almasını istememiştim.

Stanhope'da işe girmek hiç de zor olmadı. Kendime yirmi yıla yakın bir iş tecrübesini belgeleyen sahte bir özgeçmiş hazırlamıştım. Yeni yüzümle uyumlu mavi lensler ve altın çerçeveli gözlükler edindim ve beni biraz demode bir yönetici asistanı gibi gösteren ağırbaşlı bir gardıroba yatırım yaptım.

Stanhope, küçük birer servet ödediği yöneticilerin aksine maaşlar söz konusu olduğunda onları düzenli bir şekilde kazıkladığı için idari personeli elinde tutmakta oldum olası

zorlanırdı. Bu benim işime geldi. Vegaslı avukatın elinden çıkma referansım- Batı yakasında butik bir danışmanlık şirketinde onun asistanlığını yaptığımı iddia ediyordu- ve Daryyl'den satın aldığım sahte diplomam işe alınmam için yeterli olmuştu. Yaptığım tek iş görüşmesi bir zamanlar benim departmanımda çalışan bir yönetici asistanıylaydı. Kadın odadan çıkarken kılık değiştirme operasyonumun kusursuz olduğunu anlamıştım. Kim olduğum konusunda kesinlikle en ufak bir fikri yoktu.

Sekiz ay boyunca yönetici asistanı olarak Stanhope'da çalıştım. Çeşitli evraklar hazırladım, fotokopi çektim ve buna benzer yüzlerce lüzumsuz iş hallettim. Toplantı odalarına girip çıktım, Vincent'a ve Çember'in diğer üyelerine evraklar uzattım ve kim olduğumu kesinlikle anlamadılar.

Her zamanki gibi kendi bencil dünyalarına dalıp gitmişlerdi. Bu benim açımdan muhteşem bir avantajdı. Bana baktılar ama beni asla görmediler. Narsist kurumsal yaşamlarının içine karışabilmek için sıradanlığı bir kamuflaj yöntemi olarak geliştirdim. Vincent, Jules ve Sam benim gibi kılıksız bir sekretere ikinci defa dönüp bakmazlardı. Lütfedip beni fark etseler dahi onların tanıdığı Sara Hall'dan tamamen farklı görünüyordum.

Kibirli yüzlerinde beni tanımadıklarını gösteren ifadelerini görmek beni eğlendiriyordu. Eğer kim olduğumu -neler planladığımı- bilselerdi hiçbiri tedbiri bu kadar kolay elden bırakmazdı.

Bazı sabahlar ekiple aynı asansöre biniyordum, üzerimize bir asit yağmuru gibi çöken keskin tıraş losyonu kokusunu onlarla soluyordum. Bu koku akciğerlerimi yakıyor ve intikam yeminimi mühürlüyordu. Her şey neredeyse eski günlerdeki gibiydi, asansörün daracık sınırları içinde, yerden metrelerce yukarıda asılı vaziyette omuz omuza duruyorduk. En

ufak bir şey ters gitse aynı kaderi paylaşacaktık. Ne de olsa ölüm, nihai eşitlenme anıydı.

Kazara beni fark etseler dahi acıyan bakışlarla bana bakmakla yetiniyorlardı. Sıradanlığımı onların ayrıcalıklı alanlarına getirmemem için beni uyaran, benden tiksindiklerini ele veren bakışlardı bunlar. Sıradanlık bulaşıcı bir hastalıkmış gibi davranıyorlardı. Aldırmıyordum. Bu durum onlara daha çok yaklaşmama yarıyordu, çok sıkı kurallara bağlı yaşadıkları hayatlarının her ayrıntısını şüphe uyandırmadan inceleme fırsatı buluyordum.

Değişen hiçbir şey olmamıştı. Hepsi alışkanlıklarına bağımlı yaratıklardı. Sabah yedi buçuktan birkaç dakika önce, ellerinde dışarıdan aldıkları, üzerinde sabırsız Wall Street ahalisine servis yapan baristaların siyah gazlı kalemle eciş bücüş karaladıkları isimleri yazılı kahveleri işe varıyorlardı.

Asansörde erkekler boşta kalan elleriyle bir gece önce beraber oldukları kızlara ya da karılarına mesaj yazıyorlardı. Çoğu zaman her ikisine de. Veya o akşam kendilerine eşlik edecek bir kız bulmak için randevu aplikasyonlarında göz gezdiriyor ve bunu yaparken de aynı anda kısa aralıklarla Londra borsasının endeksi Footsie'nin öğleden sonra yeniden yükselişe geçip geçmediğini kontrol ediyorlardı.

Sylvie yapacağı alım satım işlemlerini borsanın açılış zili çalmadan son bir defa gözden geçirirken bir yandan da Paris'te yaşayan yeni aşığına mesaj atıyordu. Borsa hareketlerini önceden tahmin etmek söz konusu olduğunda Sylvie'nin içgüdüleri kusursuzdu ama iş sevgili seçmeye geldiğinde pek akıllıca davrandığı söylenemezdi. Arkasında durarak omzunun üzerinden yazdıklarını okuduğumu asla fark etmemesini olağanüstü buluyordum. Ama aslına bakarsanız Sylvie'nin gözü hiçbir zaman kendisinden başkasını görmezdi zaten.

İki bin dolarlık, jilet gibi ütülü takım elbiseleri içinde kapitalist askerleri andırıyorlardı. Her zaman üzerlerinde mükemmel kostümler vardı. Terin, pisliğin ve hatta dışkının asla hayatlarına dokunmadığını zannederdiniz. Oysa o dördünün kazandığı kadar çok parayı kimse ruhunu kirletmeden kazanamazdı. Elleri yumuşacık, tertemiz ve nasırsızdı. Ama sadece döktükleri kana hiçbir zaman dokunmadıkları için.

Aylar boyunca yakaladığım her fırsatta telefonlarının ekranına baktım -genellikle asansörde arkalarında dururken- ve yaşamlarına dair en sıradan detayları bile aklıma not ettim. Banka hesaplarındaki paraların miktarını biliyordum, yatırım portföylerinin ne durumda olduğunu ve daha birçok anlamsız detayı: en sevdikleri restoranları, bir sonraki tatil rotalarını, alkol, sevgili ve yemek tercihlerini. Temizlikçilerinin, kuru temizlemecilerinin adlarını ve hırsız alarmlarının şifresini. Zayıf noktalarını keşfedene dek eşelemeye ve araştırmaya devam ettim. Bütün öğrendiklerimi hafızama kaydettim. Zamanla hayatlarının her yönünün kapsamlı bir resmini çizmeyi başarmıştım.

Hatta ekibin hazırlandığı ihaleler hakkında rakiplerine sızdıracak kadar çok bilgi toplamayı bile başarmıştım. Altı ay içerisinde Stanhope iki tane oldukça önemli anlaşmayı bu yüzden kaybetmişti. Bu nereden baksanız altmış milyon dolar kayıp demekti. Kimliğimin ortaya çıkmasını bu şekilde riske atmak aptalcaydı belki ama onları baltalamanın cazibesine karşı koyamamıştım. Ve her anlamda mükemmel hayatlarında bir şeyler ters gittiğinde yüzlerinin aldığı şekli görmeye değmişti doğrusu.

Her gün nefesimi tutarak, saygılı *affedersiniz'lerle* nazikçe etraflarında dolandım. Yanlarından geçerken başımı itaatkar bir biçimde öne eğdiğimde başarıları altında ezildiğimi, onlardan çekindiğimi zannettiler. Hayatlarında belki de başka hiçbir konuda bu kadar çok yanılmamışlardı. Asla

tam olarak gizleyemediğim buz gibi öfkemi saklamak için başımı öne eğiyordum.

Onların gözünde tuvaletin zeminine sıçrayan çişlerini temizleyen hademeden bir farkım yoktu. Yeterince kısa bir süre sonra kim olduğumu ve neler yapabileceğimi öğreneceklerini düşünerek kendimi avutuyordum. Anahtar kelime sabırdı. Ve ben de çok ama çok sabırlıydım.

Bir öğleden sonra uzun ve yorucu bir toplantının ardından masanın etrafında dolaşarak elektronik imzalarını almak üzere her birine bir tablet uzattığımda hiçbiri tereddüt etmedi. Tablete yüklediğim, ön kameranın yardımıyla çaktırmadan irislerinin mükemmel bir görüntüsünü kaydeden uygulama üzerinde uykusuz geçen uzun geceler boyunca çalışmıştım.

Çok geçmeden işten izin aldım ve on iki gün içinde İsviçre, Hong Kong, Singapur, Antigua, Lichtenstein ve Manş Adaları'na gittim. Bu ülkelerin hepsinde Stephanie Anderson adına bir banka hesabı açtım.

Seyahatten döndüğümde geriye sadece tuzağı kurmak ve onları yemlemek kalmıştı. Özenle seçtiğim binanın içine gizlice girdim ve asansörlerden birine, aralarında asansör boşluğuna tırmanarak kabinin üstüne monte ettiğim, onu uzaktan hareket ettirmemi sağlayacak aktarıcının da olduğu gerekli mekanizmaları yerleştirdim. Hazır oradayken asansörün tepesindeki kaçış kapağının vidalarını öyle bir sıkıştırdım ki, oradan dışarı çıkmaları artık hayatta mümkün değildi.

En önemlisi de telefonlarını devre dışı bırakmak için gerekli tüm önlemleri aldım. Asansörün içinde bulunan herhangi birinin arama yapması ya da alması veya mesaj alıp göndermesi artık imkansızdı. Yaptığım planın işe yaraması için dış dünya ile bağlantılarının en az yirmi dört saatliğine kopması gerekiyordu.

Planımın her aşaması yerine oturduğunda insan kaynaklarının genel e-posta adresinden hepsine sahte bir toplantı daveti yolladım. İK ekibi için birtakım işler halletmiştim ve hesaplarının şifresini biliyordum. Herkes yemekteyken iş arkadaşlarımdan birinin bilgisayarından sisteme girdim. Söz konusu e-postaları Sylvie'ye ve diğerlerine bir cuma günü öğleden sonra yolladım ki soru sormaya fırsat bulamasınlar. Vincent'a yolladığım e-postaya katılımın zorunlu olduğunu ve içlerinden biri dahi gelmezse onun sorumlu tutulacağını belirten bir satır ekledim.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi hepsi geldi. Stanhope parmaklarını şaklattığında her zaman gelirlerdi. Ufuktaki işten çıkarmalar yüzünden çok uygunsuz bir saatte olmasına rağmen hiçbirinin bu toplantı davetini reddetmeye cesaret edemeyeceğini tahmin ediyordum.

Hepsi bindikten sonra, bir kullan at telefona yüklediğim uygulamamın yardımıyla, asansörü uzaktan kontrol etmeye başladım. Asansörün her hareketi, ışıkları ve termostatı tamamen benim kontrolümdeydi.

Yapacaklarımı planlarken eğer ben içeride kapalı kalsaydım nasıl olurdu diye hayal ettim; neler hissedeceğimi, kurtarılma ümidi kalmadıkça artan stresi ve korkuyu. Sonra o duygularımı onla çarptım çünkü o dördünün çok kısa bir süre içinde birbirlerinin sinirine dokunmaya başlayacaklarını biliyordum. O malum gecede Lucy'nin asansörde nelere katlandığını düşündükçe daha da hırslandım.

Firar odası numarasını dengelerini bozmak ve biraz zaman kazanmak için uydurdum. Ben planımın en önemli kısmını hayata geçirirken bu firar odası hikayesi onların dikkatini dağıtacaktı. Bilmeceleri uydurmak işin en eğlenceli kısmıydı. Onları birbirlerine düşürecek ve kafalarını karıştıracak anlamsız, aptalca ipuçları.

İkramiye mektupları ise öldürücü darbeydi. Stanhope'un ikramiye mektuplarını son ana kadar gizli tutmak için uyguladığı, inanılmaz katı bir güvenlik prosedürü vardı. Mektupları basan ve bir yerlerde kilit altına alınmadan önce zarflara yerleştiren idari ekibe kendimi bir şekilde aldırmayı başardım.

Vincent'ın ekibindekilerin ikramiyelerini öğrenmek ve söz konusu sayıların alt alta sıralandığı bir mektup yazmak hiç de zor olmadı. Vincent kişisel asistanıyla beraber yönetici katında bir toplantıya gittiğinde ofisine girdim, işini iyi yapan her sekreterin yapacağı gibi ona ait mektupları masasına bıraktım ve fırsattan istifade ederek önceden hazırladığım zarfı da evrak çantasının dış gözüne koyuverdim. Bunu yaparken kendi kendime gülümsedim. Eğer o dördünü birbirlerine garanti düşman edecek bir şey varsa o da diğerlerinin ikramiyelerini öğrenmekti. Eğer bölünürlerse güçsüzleşirlerdi. Onları birbirlerine karşı kışkırtmak istiyorsam bu çok işime yarayacaktı.

Söz konusu cuma günü gece yarısı, onlar hâlâ asansörde hapisken, La Guardia havaalanındaki bir metal detektörden geçtim ve uçağıma bindim. Onlara işkence yapmak için hâlâ kullan at telefonumu kullanıyordum ama bu telefon aynı zamanda planımın en güzel kısmını gerçekleştirmeme de yarayacaktı.

Bu arada, o dördü, pazartesi sabahı sağ ve iyi durumda bulunacaklardı. Onlar için çok endişelenmiyordum. Bir asansörde mahsur kalan dört yatırım bankacısı başlarını ne kadar büyük bir derde sokabilirlerdi ki?

ELLİNCİ BÖLÜM

ASANSÖR

Vincent yattığı yerden doğrularak dimdik oturdu, hâlâ yarı uykuluydu. Isınabilmek için birbirlerine sokulmuş hep beraber yattıkları yere doğru eğilen bir gölge hissetti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Yeni uyandığı için çok net göremiyordu, bulanık silueti seçmeye çalıştı. Siluet bir anda tanıdık bir yüze dönüştü.

Üzerlerine eğilmiş ona bakan kişi Jules'tu. Kara gözlerindeki buz gibi bakış Vincent'in ürpermesine sebep oldu.

"Ne var Jules?" Vincent'ın nefesi soğuktan buharlaşıyordu.

"Bu olayı sen kurguladın Vincent."

"Ne demek istiyorsun be?" Vincent ayağa kalkmaya çabaladı. Daha yarı yoldayken, Jules ayağını Vincent'ın göğsüne dayayarak onu geri itti. Dengesini kaybeden Vincent anında kontrolsüzce yere devrildi.

"Hiç deneme bile," diye uyardı Jules. Kafasını belli belirsiz iki yana salladı.

Vincent ancak o zaman Jules'un ona doğru uzanan kolunu fark etti. Elinde bir silah tutuyordu. Silahı sımsıkı kavramıştı. Eli titremiyordu. Namlu Vincent'ın göğsünü hedef alıyordu.

"Nasıl ..." diye söze başladı Vincent. Saatlerce Glock'u aramıştı, hatta geçirdiği sarsıntının sebep olduğu şiddetli

ağrıya rağmen pes etmemişti. Silahı bulamayınca da bayağı endişelenmişti.

"Sen baygın yatarken silahımı geri aldım," dedi Jules. "Bana öyle bakma. Ne de olsa benim silahım."

Vincent cebinde duran şarjörün içini rahatlatan ağırlığını hissetti. Jules sanki düşüncelerini okumuşçasına, Vincent'ın silahın şarjörünü görebilmesi için elini hafifçe yukarı kaldırdı. Silahın sürgüsünü geriye doğru çekti ve yüksek bir klik sesi eşliğinde hazneye bir kurşun yerleşti.

"Yanımda sadece tek bir şarjör mü taşıyorum sanıyorsun? Çantamda yedek bir tane daha vardı. Bu silah ateşlenmeye hazır ve kullanmak konusunda en ufak bir tereddüt dahi etmem."

Konuşan iki adamın gürültüsü Sam ve Sylvie'nin uykudan uyanmasına sebep oldu. Sylvie başını kaldırarak Jules'un yüzüne baktı ve tıpkı az önce Vincent'ın yaptığı gibi anında durumu kavradı. Sam yığılmış vaziyette yerde yatıyordu, kalkamayacak veya konuşamayacak hatta olan biteni çaresizce izlemek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

"Ne halt ediyorsun, Jules?" Sylvie'nin sesi susuzluktan çatlak çıkmıştı.

"Bizi buraya çağırarak tuzağa düşürenin Vincent olduğunu fark ettim," dedi Jules, "İK'dan muğlak bir e-posta aldık ama bu buluşmaya katılmanın zorunlu olduğunu mesajla bize bildiren Vincent'tı."

"İK'dan gelen e-postanın güvenilir olduğunu düşünmüştüm," dedi Vincent öfkeyle. "Bütün samimiyetimle bunun firmanın işten çıkarmalar konusunda nihai bir karar vermesine ya da Eric Miles'ın yerine geçecek kişiyi seçmesine yardımcı olmak amacıyla organize edilmiş bir ekip aktivitesi olduğunu düşünmüştüm. Tüm bu saçmalıklar hakkında en ufak bir bilgim yoktu," dedi her tarafı kan lekeleriyle ve

kırık ayna parçalarıyla dolu, tavanından kablolar sarkan, zeminine tavandan sökülen seramikler ve kırık cam parçaları saçılmış asansörde etrafına bakınarak.

"Madem öyle neden çantana yiyecek ve su depoladın? Buraya neden en kalın paltonu giyerek geldin?" dedi Jules. "Hayır. Sen burada olacakları önceden biliyordun. Asansörün içine o ipuçlarını sen sakladın -Sara Hall hakkındaki, Lucy hakkındaki ipuçlarını ve o Sun Tzu alıntısını, bütün bunları dikkatimizi başka yöne çekmek için yaptın. Tüm bunlar sanki bir oyunmuş gibi davrandın ki bizi buraya gerçekten neden getirdiğini anlamayalım: öldürmek için."

"Benim amacım," diye karşılık verdi Vincent, "şu anda ve başından beri amacım, buradan sağ çıkmamızı sağlamak. Bunu yapabilmek için hep beraber bir ekip olarak hareket etmemiz ve birbirimize güvenmemiz gerekiyor. İndir o silahı, Jules."

"Vincent haklı," dedi Sylvie. "İndir o silahı. Hep beraber hareket etmemiz gerekiyor. Aksi takdirde hepimiz pazartesi sabahından çok önce donarak öleceğiz."

"Hepimiz değil," dedi Jules. "Vincent ölmeyecek. Üzerinde o paltoyla ölmez. O şeyin içinde bir Sibirya kışını bile atlatabilirsin. Bak aklıma ne geldi? Vincent paltonu çıkar. Bana ver."

Vincent ağır ağır paltosunun düğmelerini açtı ve üzerinden çıkardı. Öyle biçimsiz bir şekilde Jules'a fırlattı ki palto yere düştü. Bilerek yapmıştı. Jules'un elindeki silahı alabilmek için fırsat yaratmaya çalışıyordu. Jules Vincent'ın aklından geçenleri anladı. Kendi paltosunun incecik kumaşından sızan acımasız soğuğu iliklerine kadar hissetmesine rağmen Vincent'ın paltosunu olduğu yerde bıraktı.

"Bu benim her kış giyindiğim paltom," dedi Vincent. "Ve her zaman çantamda yiyecek ve su bulundururum. Kan

şekerim için, gizli şeker var bende. Ne kadar az olursa olsun yanımda bir şeyler olması hepimiz için büyük şans. Hatırlarsan Jules," diye ekledi dalga geçer bir ses tonuyla, "hiçbirini kendime saklamadım. Hepsini paylaştım."

"Adam haklı," dedi Sylvie.

"Burnunun ucunda olup bitenleri göremiyor musun, Sylvie?" diye tısladı Jules. "Vincent hepimizin ölmesini istiyor. Soğuktan, susuzluktan veya her ne boktansa. O kurtulacak ve Çember'in parasını kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacak, hepsinin üstüne konacak."

"İddianda bir boşluk var," diye belirtti Vincent. "Eğer ölürsem paranın bana bir faydası olmaz. Eğer bütün bunları ayarlayıp sizi buraya ben çağırmış olsaydım herhalde kafamı kullanır ve sizinle beraber bu tuzağa düşmezdim. Çünkü şu anki durumumuza bakılırsa buradan çıkabileceğimizi zannetmiyorum."

"Peki o zaman bizi bu tuzağa kim düşürdü ve sadece ekipten birinin bilebileceği tüm o ipuçlarını kim hazırladı?" diye sordu Jules. "Lucy Marshall? Sara Hall? Her ikisi de öldü. O geceden sonra Lucy ile beraber asansörde olan iki stajyerin izini sürdüm. Birisi aşırı dozda ketaminden öldü diğeri ise Sidney'deki ofisimize atandı. Eric Miles ... İsviçre'de bir klinikte olduğunu sen söyledin. Bu durumda geriye sadece dördümüz kalıyoruz. Ben değilim, onu biliyorum ve Sam böyle bir tuzak kurgulayacak kadar zeki değil. Dolayısıyla geriye sen ve Sylvie kalıyorsunuz."

"Ben değilim," diye atıldı Sylvie.

"Biliyorum," dedi Jules. "Sen değilsin biliyorum, Sylvie, çünkü bunu yapanın Vincent olduğuna dair elimde tartışmasız bir kanıt var."

Jules Vincent'ın telefonunu havaya kaldırdı. Ekranda açık bir e-posta vardı ama telefon ne yazdığını göremeyecekleri

anda sen kendi açgözlülüğünü bana mal etmeye çalışıyorsun. Belki de bütün bunları sen kurguladın!"

Jules, Glock ile Vincent'ın yüzüne öyle hızlı vurdu ki Vincent'ın yüzü duvara yapıştı ve şakağında derin bir yarık açıldı.

Sylvie şaşkınlıkla yerinden fırladı, asansörün kapılarını aralamayı denedi, incecik aralıktan yardım çağırmaya çalıştı. Çığlıkları sağır ediciydi. Jules, Sylvie'ye doğru atıldı, onu çekerek kendine döndürdü ve elinin tersiyle suratına okkalı bir tokat attı. Sylvie'nin başı adeta savruldu ve kontrol paneline çarptı. Panel bir anda aydınlandı.

"Senin derdin, Sylvie," dedi Jules, "ne zaman çeneni kapaman gerektiğini bilmiyorsun. Bugüne kadar beraber olduğum en iyi orospu sendin ama ben bile senin etrafında çok uzun süre kalmaya tahammül edemedim."

"Onu rahat bırak," dedi Sam güçlükle. Jules başını hiddetle Sam'in olduğu tarafa çevirdi. Vincent fırsattan istifade ederek onu yere düşürebilmek için Jules'un bacaklarına vurdu. Jules zemine öyle şiddetli çarptı ki asansör sarsıldı. Panikle tetiği çekti. Silah patladı. Kurşun asansörün içinde duvarlara çarparak sağa sola sekti. Vincent Glock'u alabilmek için Jules ile güreşmeye başladı. Eline bir tane patlatarak silahı düşürmeyi başardı ve onu art arda yumruklamaya başladı.

"Biliyor musunuz?" dedi Sylvie buz gibi bir sesle. "Bunlardan birini ateşlemeyeli uzun zaman oldu." Vincent ve Jules boğuşmaya ara verdiler ve Sylvie'ye döndüler. Sylvie silahı yerden almıştı ve elinde ağırlığını test ediyordu. "Silah kullanmanın da tıpkı bisiklete binmek gibi olduğunu duymuştum. Ne dersiniz beyler bu teoriyi test edelim mi?"

"Ver şu silahı," dedi Vincent.

"Jules çok doğru bir noktaya parmak bastı," dedi Sylvie başını sallayarak. "Zaten herhangi bir konuyu savunmak konusunda her zaman çok iyiydi -dava avukatı olmalıymış.

İlişkimiz bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Ancak sarhoş olup beni yumrukladığı zaman ondan ayrıldım. Hatırlıyor musun o olayı Jules? Sırf o mor gözün hatırına seni şimdi şuracıkta vurmam gerekir. Bir hafta boyunca işe gidememiştim. Ağır bir gribe yakalanmış gibi yapmak zorunda kalmıştım."

"O olay bir kazaydı. O zaman da özür diledim. Sana küpe aldım."

"Elmaslar mor gözleri affettirmez," dedi Sylvie yumuşak bir sesle. "Ama hakkını vermem gerek az evvel iddia ettiğin şeyi oldukça ikna edici bir şekilde savundun."

"Neyi?"

"Eğer burada üç kişi ölürse o zaman dördüncü her şeyin sahibi olacak. Çember'in bütün parasının. Stanhope'daki işini kaybetmeyecek. Hatta belki Eric Miles'ın pozisyonuna terfi edecek. Eğer siz üçünüz ölürseniz ..."

Sylvie'nin eli soğuktan titredi. Bacakları çırılçıplaktı ve ceketi inanılmaz yetersizdi. Ayakkabısının ucuyla Vincent'ın paltosunu kendine doğru çekti. Öne eğildi ve silahı hâlâ Vincent ve Jules'a doğru tutarken paltoyu yerden kaldırdı.

Sylvie, önce bir kolunu sonra diğerini sokarak paltoyu üzerine giyerken Jules'un arkasındaki kırık aynadan bir cam parçası kopardığını fark etmedi. Jules üzerine atladığında bunu hiç beklemiyordu ama yine de Jules onun refleksini yenecek kadar hızlı davranamamıştı. Sylvie tetiği çekti ve iki kez ateş etti. Gök gürültüsünü andıran iki atış. Birincisi hedefini tutturdu diğeri asansörün içinde sekerek çarptığı her yere hasar verdi.

Gözleri kocaman açılan Jules, kan öksürdü ve yere yığıldı. Ağzından ince bir çizgi halinde kan akıyordu. Karnına yayılan şiddetli acı Sylvie'yi sersemletti. Aşağı doğru bakınca parmaklarının arasından sızan ve kaymak taşı zemine damlayan kanı gördü. Yere çöktü ve çevresinde yoğun bir kan

gölü oluşurken boş gözlerle etrafına bakmaya başladı. Vincent Sylvie'nin hemen yanında diz çöktü, bir eli göğsünün üzerinde öne doğru eğildi. Güçlükle nefes alıyordu, beyaz gömleği kıpkırmızı olmuştu.

Sam silahı yerden aldı. Asansörün arka köşesine doğru süründü ve sanki diğerlerini korkutmak istercesine silahın namlusunu teker teker hepsine çevirdi. O kadar delirmişti ki kendini nasıl bir tehlikeden korumaya çalıştığını kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği hayatta kalabilmek için ne gerekiyorsa yapmak zorunda olduğuydu.

Asansörün kapıları açıldığında Sam, heyecanla Glock'u sağa sola sallayarak ayağa kalktı. Nihayet kurtuluyordu. Kapalı alanda atılan kurşunlar yüzünden kulakları hâlâ zonkluyordu. Kulaklarındaki sağır edici uğultu yüzünden polislerin silahını yere atmasını söylediklerini duymadı. Sadece dışarı çıkmaya odaklanmış vaziyette, yüzünde kurtulmanın verdiği rahatlamış bir gülümseme, trans halinde asansörün açılan kapısına doğru bir hamle yaptı.

Polislerin silahlarından çıkan kurşunlar onu asansörün içine geri püskürttü. Üzerine kurşunlar yağmaya devam ederken aynalı duvara çarparak yavaşça yere yığıldı. Gözleri açıktı. Yaşadığı şoku yansıtıyorlardı.

O kadar zayıf atıyordu ki, ambulans ekipleri olay yerine vardıklarında Vincent'ın nabzını neredeyse bulamamışlardı. Ama hayattaydı. Asansörden bir ceset torbası yerine sedye ile çıkan tek kişi oydu.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SARA HALL

George Town limanı, kıyıdan uzakta derin sularda demirlemiş, dev balina sürülerini andıran, pırıl pırıl parlayan beyaz yolcu gemilerinden günlükçüleri karaya taşıyan deniz taksileriyle dolup taşıyordu. Liman boyunca sıralanan rengarenk köhne evlerin önünde Selfie çekmek üzere poz veren turistleri izlemek için kısa bir süreliğine durdum. Ardından Cayman Capital Bankası'nın ana şubesine doğru yürümeye başladım.

Üzerimde krem rengi bir ceket ve siyah, kumaş bir pantolon vardı, sarı saçlarımı sıkı bir topuz yapmıştım. Sylvie'ye benzeyebilmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Üzerlerinde Sylvie'nin irisinin birebir kopyası basılı özel yapım yeşil lensler takıyordum. Saçlarımı kuaförde karamel sarısına boyatmıştım. Bayağı bir kilo vermiştim ve Sylvie'nin alameti farikası sayılan beş santim topuklu ayakkabılarla onun zarif yürüyüşünü taklit edebilmek için haftalar boyunca uğraşmıştım. Dükkanlardan birinin vitrininde kendi yansımamı görünce ben bile korktum. Sylvie'nin kibirli salınmasını kesinlikle çok iyi beceriyordum. "Hiç fena değilsin," dedim kendi kendime gülümseyerek.

Banka, sömürgecilerden kalma, güneşin ve deniz tuzunun etkisiyle yıpranmış eski bir binanın içindeydi. Açılalı henüz on dakika olmuştu. Şimdiden kasaların önünde kuyruklar oluşmuştu. Makyajla kaplı yüzümde Sylvie'nin tipik yüz ifadesi, istifimi bozmadan önemli müşterilere ayrılan kısma doğru ilerledim.

"Mr. Russell ile görüşmeliyim," diye bildirdim memura. Sebebini o kadar hızlı anlattım ki ne dediğimi anlamakta zorlandı.

"Lütfen, beni takip edin," dedi saygılı bir şekilde.

Odasına girdiğimde banka müdürü Bay Russell son derece samimi bir tavırla elimi sıktı. Oturmam için, altında soluk

pembe bir İran halısı serili antika koltuğu işaret etti. Ona bir banka hesabını kapatacağımı ve kasayı da boşaltmak istediğimi söyledim.

"Elbette."

Bir bankacının kayıtsız tonuyla konuşuyordu ama meraklı gözleri onu ele veriyordu. Hesabın bakiyesinin sıfır olduğunu görmüştü.

Bir önceki akşam Çember'in bütün yatırımlarını nakde çevirmiş ve her şeyi yeni bir banka hesabına aktarmıştım. Bankanın diğer imza yetkisi sahiplerine bildirim mesajları ya da e-postalar yollamasını ya da banka müdürünün onları aramasını dert etmiyordum çünkü hepsi telefon çekmeyen bir asansörün içinde mahsur vaziyetteydi. O dördünü o asansöre bu yüzden bindirmiştim. Çember'in hesaplarındaki paraları kendi hesabıma aktarırken ayağıma dolanmasınlar diye.

Gecenin kalanını otel odasındaki yatağımda, fonda rastgele bir polisiye dizisi, oda servisinden ısmarladığım biranın ve hamburgerin tadını çıkararak geçirmiştim. Bir yandan eski iş arkadaşlarımın hesaplarını boşaltırken bir yandan da onları oyalamak için kullan at telefonumdaki program sayesinde asansörün ayarlarıyla oynamıştım ve asansörün ekranına sürekli yeni *ipuçları* yollamıştım.

Kahvaltı saati geldiğinde paranın büyük bir kısmını iki farklı hesaba paylaştırmıştım bile. Gece çöktüğünde paralar bir dizi başka hesaba aktırılacaktı; başka bankalara, başka ülkelere. Bu benim kendime has hortumlama operasyonum, üçkağıdımdı.

Bay Russel önündeki bir yığın belgeyi masaya yaydı. İşaret parmağı ile imzalamam gereken yerleri gösterdi. Sylvie'nin karakteristik imzasını taklit etmeyi öğrenmek çok kolay olmuştu. Hiç zorlanmadan Bay Russel'ın uzattığı formlara tekrar tekrar kopyaladım. İşimiz bittiğinde Bay Russel'ın asistanı kasaların durduğu bodrum katına kadar bana eşlik etti.

Kiralık kasaların bulunduğu dev çelik kasaya girebilmek için duvardaki bir alette irisimi taratmam gerekiyordu. Beni,

Amsterdam'da yaşayan ve ofiste tarattığım görüntülerden lens üreten bir adama yönlendirdiği için Darryl'e son bir kez daha minnet duyarak sağ gözümü alete yaklaştırdım.

Bay Russell'ın asistanı kiralık kasayı sadece bana özel bir kabine getirdi, kilidini açtı ve ardından da beni yalnız bırakmak için uygun bir mesafeye geri çekildi. Nihayet kasayı açtığımda o kadar yüksek sesle iç çektim ki refakatçim istemeden başını benim olduğum tarafa çevirdi.

Metal kiralık kasanın içinde özenle dizilmiş altın külçeleri ve yığınla hazine tahvili vardı. Bir kısmını dev büyüklükteki çantama koydum. Geri kalanları da hasır bir çantaya doldurdum. Bankadan çıkıp bir taksiye bindiğimde üzerimde bir milyon dolar değerinde saf altın ve bir o kadar değerli hazine bonosu vardı.

Şehrin merkezindeki otelim ufak, orta kalite bir işletmeydi. Deniz görmüyordu. Aşağıdaki böbrek şeklindeki havuz, etrafına dizili şezlongları kapabilmek için birbiriyle yarışan Amerikalı ve İngiliz turistlerle doluydu. Oldukça gürültücü ve anlaşılan sürekli sarhoşlardı.

Doğruca odama gittim, perdeleri kapattım ve rahatsız etmeyin yazısını koridora bakacak şekilde koluna asarak kapıyı kilitledim. Kaldığım otel kendi web sayfasında kendini dört yıldızla ödüllendiren ama aslında iki yıldızı bile zar zor hak eden işletmelerdendi. Odamda modası geçmiş şeftali renginde, modası geçmiş mobilyalar ve bayat bir sigara kokusu vardı. Havlular yıpranmıştı ve sabunlar beyaz plastik ambalajlara sarılıydı.

Altın külçelerini gazete kağıtlarının üzerine yerleştirdim ve sprey boyayla kırmızıya ve maviye boyadım. Kuruyunca onları, eskiden altın külçeleriyle yaklaşık aynı şekil ve ağırlıktaki mıknatıslı çocuk bloklarının durduğu bir kutuya yerleştirdim. Kutuyu rengarenk bir paket kağıdına sardım ve üzerine bir doğum günü kartı iliştirdim. Karta "Sevgili Johnny," yazdım. "Partine gelemediğim için çok üzgünüm ama umarım yeni bloklarınla

oynamaktan keyif alırsın." Hazine tahvillerini rulo yaparak etrafına bir lastik geçirdim ve çantamın iç gözüne yerleştirdim.

Duş aldım, lenslerimi çıkardım, sarı saçlarımı dikkat çekmeyen bir kahverengine boyadım. İşim bitince üzerime bir blucin ve bol, keten bir tişört geçirdim. Otel personeli bendeki dramatik değişikliği fark etmesin diye de dev güneş gözlükleri ve kocaman hasır bir şapka taktım.

Paket kağıdına sarılı hediyeyi bavulumun en dibine, kıyafetlerimin altına yerleştirdim. Bavulumu kapayarak şifreli bir kilit taktım. Aynada kendime şöyle bir baktım ve odadan çıktım. George Town'un sokaklarında yürüyen binlerce turistten hiçbir farkım yoktu. Al sana bir üçkağıt daha.

Boş sprey boyalarını ve saç boyasının kutusunu odamın bulunduğu koridorda karşıma çıkan bir temizlik arabasına asılı çöp torbasına attım ve bavulumu çekerek asansöre doğru ilerledim.

"Umarım seyahatiniz keyifli geçti," dedi resepsiyon görevlisi ona oda anahtarımı uzattığımda.

"Hem de çok," dedim yüzümde bir gülümsemeyle.

Yolcu gemisinin demir almasına bir saatten kısa bir süre kalmıştı. Gemiye binerken mürettebat biletimi gereksiz bir coşkuyla kontrol etti. Gemi yolda Karayipler'deki çeşitli adalarda konakladıktan sonra Miami'ye varacaktı. Söz konusu adalardan hiçbirini görmedim, bağırsaklarımın bozulduğunu bahane ederek yolculuk boyunca kabinimden dışarı çıkmadım. Mürettebat odamda kalmamdan son derece memnundu- en son ihtiyaçları olan şey gemide bir bağırsak enfeksiyonu salgınıydı. Zaten ben de bilgisayarımda mal varlıklarımı düzenlemekle meşguldüm. Zaman alıyordu. Elli sekiz milyon dolarlık yatırım yapmak çok da kolay bir iş sayılmazdı.

Gemideki ilk akşamımda yaptığım işe ara vererek cep telefonumdaki aplikasyon sayesinde asansörün sıcaklığını dondurucu derecelere düşürdüm. Sadece ortalığı biraz kızıştırmak için. Kurtarılmayı beklerken çok da rahat etmelerini istemiyordum.

St John'a vardığımızda kabin amirine sağlık sorunlarım yüzünden gemiden erken ineceğimi ve eve uçakla döneceğimi söyledim. Anlayışlı tavırları, hasta bir yolcudan kurtulduğu için ne kadar rahatladığını saklamaya yetmiyordu. Pasaport kontrolünden sıra beklemeden geçen VIP yolcuları karaya götüren ekspres teknede bana bir yer ayarladı.

Üzerimde kırmızı yazlık bir elbise, karaya doğru ilerleyen teknenin kıç tarafında ayakta durdum. Köpüren deniz suları yüzüme çarpıyordu ve rüzgar saçlarımı dağıtıyordu. Rıhtıma yaklaşırken içim içime sığmıyordu. *Artık çok az kaldı*, dedim kendi kendime. *Neredeyse evdeyim.*

Şoförüm Anthony bana bir gazete uzattı ama reddettim. Henüz gerçeklerle karşılaşmaya hazır değildim. Ona manzaranın tadını çıkarmayı tercih ettiğimi söyledim. Anthony arabayı sürerken ben de arka koltuğa keyifle kurulmuş, indikleri gemi akşamüstü yeniden demir alana dek yarım günlük şehir turu yapmak için otobüslere hücum eden turistleri izledim. Anthony adanın diğer tarafına giden engebeli bir arka yola girdi. Yol boyunca palmiyelerin arasından uzaktaki parlak mavi denizin alaycı göz kırpışlarını izledim.

Bir süre sonra dar toprak bir yola saptık ve karşımıza çelik bir kapı çıkana dek yola devam ettik. Anthony elindeki uzaktan kumandayla kapıyı açtı, böylece durmamıza gerek kalmadı. Geniş bir alana yayılmış, denize bakan, duvarlarının bir kısmı kayağantaşı kaplı bir kısmı camdan ultra modern, tek katlı bir taş binaya doğru ilerledik.

Evin kahyası Jasmine, beni coşkuyla ve bir bardak buzlu çayla karşıladı. Anthony'nin elinden bavulumu aldı ve çekerek, tepesinde açık teras kapısından esen rüzgarla dans eden tül bir cibinlik asılı, üzerinde bembeyaz bambu çarşaflar serili dev bir yatağın başrolde olduğu geniş yatak odama götürdü.

Ev, özel plajıma doğru uzanan ahşap bir verandanın üzerine yayılıyordu. Hindistancevizi ağaçları ayak basılmamış bembeyaz kumları ve masmavi denizi adeta kucaklıyordu. Tam da

önceden sipariş verdiğim gibi buz dolu bir kovanın içinde bir şişe şampanya beni bekliyordu.

Kendime bir bardak şampanya doldurdum ve çıplak ayak deniz kıyısına yürüdüm. Ayaklarımın altındaki kum sıcacıktı ve nazik dalgalar baş parmaklarıma vuruyor ve onları adeta gıdıklıyordu. Bardağımı sessizce ufka doğru, buraya gelmemde oynadığı rolün bilincinde, Lucy'nin anısına kaldırdım.

Elbisemi çıkarttım ve şampanya bardağımın yanına, kuma bıraktım. Artık üzerimde sadece bikinim vardı. Denize doğru ilerledim. Deniz o kadar berraktı ki yaklaşan gölgemi fark edene dek keyifle bir oraya bir buraya yüzen renkli bir balık sürüsünü rahatlıkla görebiliyordum.

Tek nefeste yüzebildiğim kadar suyun altında gittim ve ardından yeniden yüzeye çıktım. Ufukta yatlar ve alçaktan uçan bir deniz uçağı vardı. Daha çok balık veya bu koyda yaşayan ve ara sıra şanslı gözlere kendini gösteren deniz kaplumbağalarından birini görebilir miyim diye etrafıma bakındım. Arkamı döndüm ve balkonda öğlen yemeği için sofrayı kuran Jasmine'i izledim. Bana el salladı, ben de ona el salladım.

Bir süre kendimi sırt üstü suya bıraktım ve buraya gelene dek başımdan geçenleri düşündüm; yalnızlığımı ve aşılması imkansız gibi görünen engellerle karşılaştığımda beni ele geçiren kahredici çaresizliğimi. Hiçbir şeyin asla yoluna girmeyeceğini düşündüğüm tüm zamanları. Ama işte buradaydım. Bir ömür boyu süren endişe ve stres, masmavi gökyüzünde parlayan güneş ışıklarını seyrederken bir anda yok olup gitti.

Vücudumdan ve arkaya yapışmış uzun saçlarımdan sular damlayarak denizden çıktığımda, kendimi sanki yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Annem her zaman en iyi intikamın hayattan keyif almak olduğunu söylerdi. Kesinlikle haklıydı.

TEŞEKKÜRLER

Değerli yorumları, tavsiyeleri ve koşulsuz destekleriyle bu romanın hayata geçmesine katkıda bulunan Ali Watts ve Johannes Jakob'a teşekkür etmek isterim. Her zaman olduğu gibi benim için muhteşem bir kapak tasarlayan Adam Laszczuk'a da teşekkür ederim. Louise Ryan, Nerrilee Weir, Chloe Davies, Alysha Farry, Heidi Camilleri'ye ve bu kitabın basım sürecinde bıkmadan usanmadan arka planda çalışan Penguen Random House yayın evinin diğer tüm elemanlarına özellikle teşekkürü bir borç bilirim. Sarah Fairhall, daha önce hiçbir kitabı basılmamış bir yazara bir şans tanıdığın için sana çok teşekkür ederim. Film haklarımı temsil eden Intellectual Property Grubu'nun bir üyesi olan menajerim Jerry Kalajian'a destekleri için minnettarım; yazmak yalnız yapılan ve yalnız hissettiren bir iş ve Jerry'nin övgüleri ve teşviki çok kritik bir anda imdadıma yetişti. Ailem, beni her zaman destekleyen şahsi amigo ekibim olduğunuz ve çılgın ve yoğun yazma programıma tahammül ettiğiniz için hepinize minnettarım.